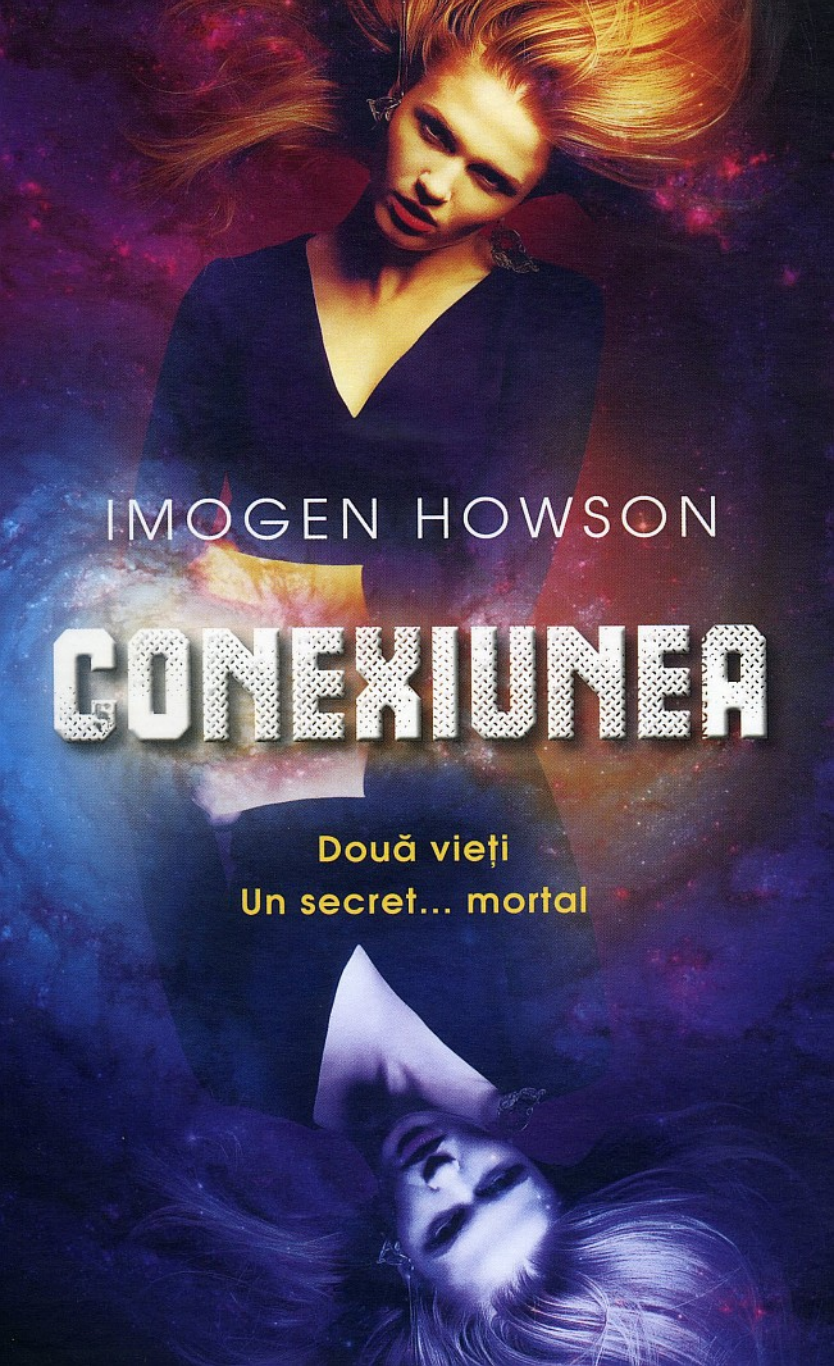
IMOGEN HOWSON
CONEXIUNEA
Două vieți
Un secret... mortal

IMOGEN HOWSON

CONEXIUNEA

Traducere din limba engleza de
CRISTINA BARBU

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOWSON, IMOGEN
Conexiunea / Imogen Howson ; trad.: Cristina Barbu. – București : Editura RAO, 2014
ISBN 978-606-609-554-9
I. Barbu, Cristina (trad.)
821.111-31=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sect.1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

IMOGEN HOWSON
Linked
© Imogen Howson, 2013

Toate drepturile rezervate.

© Editura RAO, 2012
pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978-606-609-554-9

CAPITOLUL 1

Când Elissa și mama ei intrară în sala de așteptare, cerul era de un plumburiu răcoros deasupra Central Canyon City, cosmodromul fiind o pată incoloră la orizont. Linii și puncte de lumină se înălțau de pe podeaua canionului.

Elissa merse la fereastră, încercând să ignore tensiunea care îi strângea pieptul ca într-o menghină și faptul că palmele îi erau destul de umede încât să lase amprente pe marginea de sticlă a pervazului. În timp ce privea în depărtare, străduindu-se să nu cedeze în fața neliniștii crescânde, cerul se schimbă. Mai întâi din cenușiu într-un verde crepuscul, începețoșat acolo unde cobora în spatele cosmodromului, apoi – deodată, soarele se înălță suficient pentru ca lumina sa să lovească podeaua deșertului – într-un albastru nesfârșit, o culoare atât de intensă încât te puteai cufunda în ea.

Lumina o făcu să lăcrimeze. Clipi și își luă privirea de la fereastră chiar în momentul în care luminile din sala de așteptare se stinseră și un val de răcoare ce îi mângâie ceafa îi spuse că aerul condiționat pornise, remediu împotriva căldurii înăbușitoare din oraș în toiul verii.

Elissa se înfioră. Nimeni nu nimerea temperatura potrivită pentru ea. În urmă cu patru ani – o viață de om – Carlie și Marissa obișnuiau să glumească pe seama ei, spunându-i că

avea sângele rece ca al micilor șopârle care cutreierau pereții școlilor urcându-se pe acoperișurile plate și încinse de soare unde leneveau în tihnă.

Alungând amintirea, se întoarse și-și luă puloverul de pe spătarul scaunului.

În cel mai îndepărtat colț al camerei, mama ei ședea, cu spatele drept și extraordinar de zvelt, cu o carte în mâini. În colțul alăturat, lumini de culoarea chihlimbarului licăreau în apele unei micuțe cascade formate pe o movilă de pietricele dintr-un mic iaz. Pe fundal, muzica – clopoței și corzi de harpă – se revărsa alene din difuzoare invizibile, iar mirosul de mușețel și levănțică plutea în aer. Totul era proiectat să calmeze, să relaxeze.

Elissa avea din nou mâinile transpirate. Le șterse pe furiș pe pulover în timp ce se îmbrăca cu el.

„Dacă tipul ăsta nu mă poate repara..."

Nimeni nu o spusese, dar Elissa știa foarte bine că aceasta era ultima soluție. De câte ori nu stătuse în birourile doctorilor, așteptând ca ei să îi spună cum aveau să o vindece, cum aveau să o facă o fată normală? Câte tratamente încercaseră? Tratamentul cu somnifere, tratamentul pentru durere, micul dispozitiv electronic proiectat să interacționeze cu semnalele pe care creierul ei le trimitea corpului. Cel din urmă păruse să funcționeze la început, și ea începuse din nou să spere, ca apoi să se prăbușească subit – odată cu efectul. După aceea urmase hipnoterapia și mașinăria albă, ciudată și zgomotoasă pe care o instalaseră în camera ei, care se presupunea că trebuia să o ajute să doarmă, dar doar îi umpluse camera cu o senzație enervantă, asemeni unui bâzâit pe care îl auzea nu doar în urechi, ci și în cap.

Muzica de fundal continuă pe o temă ușor diferită, ceva cu mai multe acorduri de flaut și mai puține de harpă. Lumina pală din spatele cascadei se preschimbă din chihlimbar în auriu. Mama Elissei suspină, aruncă o privire ceasului de pe peretele de culoarea untului și atinse ușor ecranul cărții sale pentru a întoarce pagina.

Elissa își roase marginea aspră a unghiei degetului mare.

– Lissa, dragă, nu-ți roade unghiile.

Elissa își coborî mâna și se întoarse spre fereastră, dar tensiunea din piept i se strecurase acum în stomac, cuibărindu-se între coastele ei. De fiecare dată doctorii încercau un tratament nou, încă de prima dată, când spuseseră că nu era nimic altceva decât o dereglare hormonală, și îi promiseseră că avea să se facă bine. Îi promiseseră că nu avea să dureze mult. Promiseseră că tratamentul – oricare ar fi fost în acel moment – avea să fie doar temporar. „Așteaptă o săptămână... o lună... patru luni... vei fi bine la timp pentru petrecerea în pijamale de ziua celei mai bune prietene ale tale... pentru întâlnirea ta... excursia cu cortul din vacanța de primăvară... balul de absolvire... vei reveni la normal, Elissa, te asigurăm..."

Doctorii nu mai spuneau asta acum. De această ultimă dată – cea mai recentă, terifiantă viziune, durerea care o făcuse să țipe și să țipe și să țipe, zgârieturile negre asemănătoare unor arsuri pe gâtul ei – nu îi promiseseră nimic. Doar îi programaseră o întâlnire urgentă, dis-de-dimineață, cu un nou doctor. Un specialist. *Specialist în ce?*

Când sună clopoțelul, Elissa aproape tresări. Privi în jur pentru a vedea ușa interioară deschizându-se și doctorul – *specialistul* – pășind în camera de așteptare. Era un bărbat cam

de vârsta părinților ei, cu tenul măsliniu și un costum gri, la fel de elegant ca și încăperea.

– Doamna Ivory? Elissa? Eu sunt doctorul Brien.

Mama Elissei se ridicase deja în picioare. Gura îi era puțin încordată, iar mâinile, vlăguite pe carte, dar păru, ca întotdeauna, complet stăpână pe situație.

– Spuneți-mi Laine, vă rog. O veți ajuta pe fiica mea, chiar nu cred că ar trebui să mă formalizez foarte tare, spuse ea cu un zâmbet abia schițat în timp ce îi strângea mâna întinsă.

Doctorul Brien zâmbi larg spre amândouă.

– Ce atitudine minunată. Dacă asta este și atitudinea ta, Elissa, nu cred că avem motive de îngrijorare!

Elissa îi strânse, la rândul ei, mâna. Speranța se aprinse în interiorul ei, caldă și strălucitoare. *Acesta* avea să o ajute. Probabil că ar fi trebuit să o trimită la el cu ani în urmă. Ani pe care îi petrecuse încercând, neputincioasă, să se agațe de tot ce însemna viața ei, privind cum totul îi alunecă printre degete și dispare.

„Nu contează. Nu contează tot timpul pierdut. Dacă pot fi normală acum. Dacă îmi pot primi suficient înapoi din viața mea pentru a construi una nouă."

– Vă rog, intrați. Așadar, mi s-au adus destul de rapid la cunoștință problemele pe care le-a avut Elissa, dar desigur, dumneavoastră mă veți informa dacă mai este ceva ce ar trebui să știu. Se pare că simptomele Elissei nu s-au clarificat așa cum credeam că se va întâmpla...

Glasul său se auzi în continuare, o înlănțuire reconfortantă, lipsită de efort, a unor cuvinte familiare, în timp ce ele îl urmară în birou și se așezară, răspunzând invitației sale, în fotolii asortate cu canapeaua din cealaltă încăpere. Scaunul Elissei

se mișcă puțin în timp ce ea se așeza, apoi căldura tapițeriei o cuprinse, învăluindu-i în mod plăcut corpul încordat.

În dreapta Elissei, în capătul celălalt al camerei, un întreg perete se deschidea într-o fereastră din sticlă mată, tratată pentru a elimina reflecțiile, făcând să pară că nu exista nimic dincolo, decât spațiul vid. Cerul era de un albastru infinit.

Aproape invizibil pe fundalul strălucitor, un fragment sclipitor urcă asemenea unei stele căzătoare în sens invers. O navă spațială lansându-se în călătoria sa, străbătând distanțele imposibile ale spațiului. Apoi încă două sclipiri de raze reflectate ale soarelui. Părea incredibil că în urmă cu doar cincizeci de ani industria zborurilor spațiale nu existase în Sekoia. Nicio Inițiativă a Zborurilor Spațiale. Niciun program de pregătire sponsorizat de guvern. „Ce ar fi făcut Bruce fără țelul unei cariere spațiale? S-ar fi îndreptat către sport? L-ar fi urmat pe tata în poliție?"

Dr. Brien închise ușa, apoi luă un loc în fața Elissei și a mamei sale, la biroul masiv din colț, lângă ecranul monitorului său.

– Elissa. Îi zâmbi, iar ea îi răspunse la zâmbet. M-am uitat peste rezultatele tuturor testelor tale. Permite-mi să mă asigur că am înțeles totul corect. Am notițe despre câteva coșmaruri pe care le-ai avut când erai foarte mică și o rețetă pentru un tratament cu somnifere. Îți amintești asta?

– Da. Da, îmi amintesc.

Cu excepția faptului că ea nu le numise niciodată coșmaruri. Nu fuseseră înfricoșătoare, așa că nu ar fi avut sens. Singurul lucru înfricoșător fusese reacția mamei ei când îi vorbise despre ele.

„Uneori cred că sunt o fată care nu sunt eu", îi spusese Elissa mama ei, iar ea încremenise în timp ce curăța podeaua

din camera de joacă, ridicându-și de jos privirea șocată. Când îi spusese același lucru doctorului – acel prim doctor la care o dusese mama sa –, *el* le catalogă drept coșmaruri. Nu părea cuvântul potrivit, dar ea nu știuse cum altfel să le numească, imaginile acelea pe care le vedea zi și noapte. Optase pentru „vise" în cele din urmă, deși nici acesta nu părea cuvântul potrivit.

– Iar medicamentația a funcționat? întrebă dr. Brien.

– Da.

Funcționase atunci, dar Elissei nu îi plăcuse cum o făcea să se simtă. Înceată, aproape... absentă, de parcă ar fi avut dopuri invizibile în urechi. Așa că, atunci când la sfârșitul lunii medicamentele se terminară, iar mama o întrebă: „Mai ai visele acelea caraghioase? Dacă da, trebuie să îmi spui, Lissa", ea spusese nu. Iar când visele reveniră, ea nu mai pomenise de ele.

În schimb, învățase să le ignore. Învățase ca, în timpul zilei, să închidă imaginile undeva departe să uite visele de îndată ce dimineața alunga orice urmă de întuneric din dormitor. Pe măsură ce crescuse, visele deveniseră din ce în ce mai rare, până ce aproape uită că existaseră vreodată.

Se gândise mai devreme la cum avea impresia că trecuse o viață de atunci. De la acele vremuri de dinainte de simptome.

„Dacă aș fi știut. Dacă aș fi știut că trăiesc doar datorită unui miracol, nu m-aș fi deranjat să o iau razna din cauza tuturor lucrurilor mărunte care obișnuiau să mă supere. Când am intrat la liceu, iar Bruce și afurisitul de Cadan încă mă tratau ca pe un copil mic. Când n-am fost în stare să îmi iau pantofi și costum de baie asortate pentru petrecerea de la piscină a Marissei. Când nu am cerut ajutor în momentul în

care nu am înțeles ecuațiile simultane și am fost scoasă în fața întregii clase. Când eram sigură că Simon mă va invita la Balul Bobocilor și nu a făcut-o."

Elissa avusese prieteni – două cele mai bune prietene și o grămadă de mulți alții. Fusese invitată la majoritatea petrecerilor care contau. Încă nu avusese un iubit în adevăratul sens al cuvântului, dar ea știuse – din conversațiile chicotite „O-Dumnezeule-nu-i-spune-că-ți-am-spus-ce-a-zis-el"cu Carlie și Marissa – că existau cel puțin trei băieți care își făceau curaj să o invite la o întâlnire. Notele ei erau destul de bune. Îi fuseseră promise lecții de condus și propria mașină-insectă dacă trecea testul din prima.

Avusese totul, și nici măcar nu realizase asta.

„Până când..."

– Până când... spuse dr. Brien, iar ea tresări, deodată îngrozită că el îi citea gândurile. Dar el doar privea ecranul monitorului. Până la un an după ce ți-a venit menstruația, corect?

„Ah". Trebuia să se fi obișnuit cu asta până acum, dar, ca de obicei, valul de căldură îi inundă obrajii.

– Da.

El luă un stilou universal și schiță un pătrat pe birou. Liniile sclipiră ușor verde, apoi zona se limpezi și dezvălui o suprafață electronică pentru luat notițe, netedă și transparentă.

– De ce nu-mi povestești despre simptome, cum au început?

„Din nou. Să treacă iar prin asta, cu doctor după doctor..."

Dar *acest* doctor avea să o repare. Își îndreptă ușor poziția în scaun, hotărâtă să nu rateze niciun detaliu care l-ar putea ajuta să își dea seama ce are de făcut. „Dacă funcționează... o, Dumnezeule, dacă funcționează de data asta, m-aș putea face bine până la absolvire. Am fost o ciudată jumătate din

perioada petrecută în școală, dar dacă asta funcționează, dacă toți mă vor putea vedea arătând normal la absolvire..."

– Bine. Înghiți în sec. Imaginile... s-au întors.

Pentru mulți ani nu fuseseră nimic altceva decât scânteieri în mintea sa, neclare și trecătoare, ușor de ignorat. Dar când reveniseră, erau luminoase, intense și detaliate, apărând de parcă ar fi fost aprinse de fulgere din creierul ei. Și de data aceasta, *erau* ca niște coșmaruri. Oameni cu măști albe, ace și seringi, mașinării uriașe ce bâzâiau și de care visa că era legată – și se trezea înăbușindu-și țipetele.

Aduseră cu ele și durere, de asemenea. Durere care o trăsnea ca un fulger, fierbinte, din senin. Ar fi fost capabilă să ascundă doar imaginile. Dar chiar dacă durerea nu ar fi fost destul de intensă încât să o facă să plângă sau să leșine sau – cel mai rău dintre toate – să vomite, nu ar fi fost în stare să o ascundă. Pentru că așa cum durerea însoțea imaginile, aceasta era, la rândul ei, însoțită de vânătăi sau zgârieturi.

Pete întunecate prelingându-se de la ceafă până la baza maxilarului sau uneori, neașteptate, pe tâmple, sau ca semne asemănătoare amprentelor pe gât. În fiecare dimineață când se privea în oglindă, tresărea la vederea noilor semne.

Dr. Brien încuviința în timp ce Elissa vorbea, luându-și din când notițe cu un scris mâzgălit ce strălucea într-un verde umed, de parcă ar fi folosit cerneală adevărată.

Elissa îi spuse doctorului tot ce crezuse de cuviință că ar trebui să știe. Îi povesti cum notele îi scăzuseră până aproape de limita corigenței. Cum continua să leșine la școală. Cum uneori durerea îi distrugea simțul echilibrului și cădea, adăugând răni adevărate celor fantomatice.

Totuși, nu îi spuse absolut tot. Nu era nevoie să știe despre momentele în care nu putea să își acopere vânătăile cu machiaj, despre momentele când cei de la școală șușoteau despre ea – nu întotdeauna suficient de departe în urma ei. Nu era nevoie să știe că, după mai multe absențe de la petreceri, călătorii anulate și petreceri în pijamale distruse de crize de țipete urmate de telefoane urgente în toiul nopții pentru ca părinții să vină după ea, chiar și Carlie și Marissa încetaseră să o mai invite cu ele. Sau că, la urma urmei, toți cei trei băieți invitaseră alte fete la întâlniri.

Nu îi spuse nici cum, pentru început, părinții ei renunțaseră la viața lor socială, de asemenea, dar când trecuse un an și tot nu dădea vreun semn că situația ei se îmbunătățea, începuseră din nou să iasă, lăsând-o acasă cu medicamentele pregătite, numerele de telefon la care îi putea suna și o pernă în care să țipe.

„Îmi pare rău, spusese mama ei. Chiar îmi pare rău, Lissa. Nu vreau să te simți abandonată... în plus, suntem la capătul celălalt al firului. Dar nu e ca și cum putem face ceva dacă rămânem cu tine, iar contractele de muncă ale tatălui tău..."

Dr. Brien întoarse stiloul invers, atinse capătul celălalt al suprafeței notițelor lui și le transferă pe ecranul vertical, lăsând pătratul gol.

– Deci, halucinații... „imagini", cum le spui tu. Și durerea fantomatică și vânătăile. Apar împreună?

– Da.

– De fiecare dată? Nu apar întâi, să zicem, vânătăile fără durere? Sau imaginile fără durere, ca atunci când erai foarte mică?

Doctorul îi privi chipul, așteptând.

– Nu.

Apoi un gând o străbătu.

– Elissa?

– Eu... nu m-am gândit la asta înainte, a fost atât de vag...

El aşteptă, stiloul licărind în mâna sa, o scânteie de smarald sclipind în vârful său.

– Durerea... în mod normal vine odată cu ele. Dar uneori am doar o... bine, presupun că este o halucinaţie, dar nu m-am gândit niciodată cu adevărat că asta ar fi...

– De ce?

– Uneori imaginile apar noaptea, aşa că le simt mai mult ca pe un vis. Dacă nu există durere, nu mi le amintesc prea bine. Nu credeam...

Îl privi cu vinovăţie. Dacă s-ar fi gândit la asta dinainte, dacă ar fi spus cuiva, ar primit ajutor mai devreme?

El îi zâmbi scurt.

– Nu îţi face griji, Elissa. Deci, ai halucinaţii *fără* durere, care ar putea fi vise. Cum ar fi...?

Cum ar fi să se trezească plângând în toiul nopţii, tremurând din pricina unor suspine care nu păreau a fi ale ei, răbufnind de durere şi furie... sentimente care nu păreau ale sale, de asemeni, şi care se stingeau aproape imediat, lăsând în urma lor nimic altceva decât uimire şi o oboseală care o arunca înapoi într-un somn adânc.

Tot timpul îşi ţinuse privirea în jos, pe mâinile împreunate pe genunchi – îi era mai uşor să vorbească dacă nu trebuia să îl privească ascultând-o –, dar acum ridică privirea. Dr. Brien îşi pusese jos stiloul şi, în schimb, îşi nota ideile pe ecran. Îl întoarse dinspre Elissa şi mama sa, pentru ca ele să nu poată vedea ce scrie.

– Aceste halucinații, în special, Elissa. Sunt *doar* sentimente... emoții? Asta este tot?

Ea clipi.

– Eu... cum am spus, nu sunt dureroase...?

– Vreau să spun, vezi ceva? Ești conștientă de ceea ce te înconjoară? Când îți vezi „imaginile", sunt asociate cu imagini ale unor oameni cu măști albe – oameni de știință, probabil. În aceste imagini, în aceste vise, este același lucru?

– Nu. Nu cred că văd nimic. Presupun că... sunt doar în pat.

– Propriul pat?

Ea îl privi confuză. Erau niște nenorocite de *halucinații*. De ce conta mobila?

– Nu știu. Un pat. Este întuneric.

– În regulă. Îi zâmbi. Nu îți face griji, Elissa. Te descurci bine. Eu doar adun cât de multe informații pot. Tot ce se întâmplă în creierul tău pleacă de la tot felul de informații – filme pe care le-ai văzut, muzică pe care ai ascultat-o, conversații pe care nici măcar nu știai că le-ai auzit. Iar uneori tipul de informație ne ajută să stabilim un diagnostic mai exact. Acum, dacă asta este tot ce îți poți aminti, să trecem la ultima manifestare a simptomelor. Deveni serios. Pare a fi destul de urât, din ceea ce mi-a fost transmis. Mai bine spune-mi tu ce se petrece.

Elissa simți crampe în stomac, dar se supuse. Încă de când se întâmplase, ieri după-amiază, trăise cu teama că avea să se întâmple din nou. Durerea fusese... „o, Doamne, îngrozitoare". Era acasă, slavă Domnului, și venise atât de brusc, atât de violent, încât simți că i se taie picioarele. Căzuse de la jumătatea treptelor spre dormitorul ei, scăpând din mână sucul de portocale, vomitându-și fierea pe covorul palid.

– Și imaginile?

– Măști albe. O mașinărie. O mașinărie uriașă, mult mai mare decât celelalte. Și fire. Îmi puneau fire în cap. Ceva... părul meu, cred că a ars. Era un miros groaznic.

Încă mai simțea acel miros când își revenise în simțiri, înrăutățindu-i starea, făcând-o să creadă pentru o clipă că părul ei chiar arsese, deși când și-l atinse cu mâna era moale și nevătămat.

– Așadar de data asta durerea a fost mai rea decât înainte?

– Da, spuse ea, nevrând să se gândească la asta.

– În regulă. Doctorul tastă ultima informație, încuviințând ușor cu privirea la ecran, de parcă ar fi făcut niște calcule și obținuse un rezultat la care se aștepta. Asta s-a întâmplat ieri. Și nu ai mai avut nimic – nici durere, nici imagini – de atunci?

Ea vru să încuviințeze, apoi se opri. Nu se gândise înainte – după durerea aceea groaznică, nimic nu ar fi putut avea același impact și se gândise la ele ca fiind vise, oricum...

– Am avut o altă imagine. Noaptea trecută.

Dr. Brien se întoarse brusc, privind-o.

– Noaptea trecută?

– Da. Eu... vreți să vă spun despre ea? Nu știu dacă...

– Da. Doctorul făcu o pauză scurtă, apoi continuă: Te rog, Elissa, dacă vrei.

Ceva în privința lui – rapiditatea răspunsului său, a mișcării capului în timp ce se întoarse spre ea – îi provocă un ușor disconfort Elissei. Deodată nu mai vru să îi vorbească despre nimic altceva. Nu despre vis, în special.

Lucru care era prostesc. Elissa deja căzuse de acord cu ea însăși să îi spună tot ce ar putea fi folositor, *orice* l-ar fi putut ajuta să o vindece.

– Eu... bine.

Începuse cu ceva ce nu era nici durere, nici imagine. Un sentiment de căldură, de electricitate în mâinile ei, de luminozitate explodând precum artificiile în capul ei. Un sentiment pe jumătate familiar, pe care era posibil să îl mai fi visat înainte. Dar de data asta fusese ca o... explozie *focalizată* de artificii, avusese sentimentul că ea o provocase, că era controlată de ea. Apoi senzația că o direcționa spre exterior. Senzația lanțurilor eliberându-i încheieturile... A triumfului.

Iar apoi focul.

– Un foc? Glasul doctorului fu neașteptat de puternic. Unde?

– Într-o clădire. O clădire mare – ca un spital. Sau o școală, presupun. Ca și mai devreme, Elissa se gândi „De ce contează asta? Este o halucinație".

– În regulă. Și tu erai...?

– Eu fugeam departe de el.

Degetele lui alergară scurt pe tastatură.

– Așadar, o clădire în flăcări, și tu... fugeai de ea?

– Da.

– Și visul ăsta a fost intens, viu, ca și celelalte pe care le-ai descris? Nu a fost ceea ce cineva ar putea numi un vis normal?

– A fost intens.

Și fusese. Dacă închidea ochii, încă putea vedea flăcările înălțându-se spre cerul întunecat. Încă putea evoca amintirea oamenilor fugind, țipând, ea alergând desculță prin iarba udă de la ploaie, luptându-se cu oboseala și întunericul ce creștea în capul ei. Agățându-se cu palmele odihnite ale gardului de sârmă, cățărându-se, știind că electricitatea fusese oprită și totuși străduindu-se să nu scape metalul din mâini. Folosindu-și puloverul pentru a acoperi sârma ghimpată din vârful

gardului și totuși rănindu-și brațul într-un ghimpe afurisit, adrenalina gonind prin venele sale însemnând că de-abia simțea durerea. Gândindu-se că după tot acest timp, reușise, era afară, era liberă...

Când tresări din vis și se trezi din somn, întâmpinată de lumina zilei, era epuizată, cu o durere de cap stăruind precum vaporii otrăvitori în capul ei, mirosul de fum încă inundându-i nările. Ca și cum și acest vis îi lăsase vânătăi, dar în mintea ei și nu pe corp.

Cu toate astea, nu putea suporta să îi spună toate aceste lucruri doctorului Brien. Descrise pe scurt visul, omițând detaliile, fumul care mirosea a chimicale și metal încins, senzația ierbii reci sub tălpile sale. Sentimentul minunat și înfiorător al triumfului. Al libertății.

Evident, el simțea că Elissa îi spunea destule, totuși. Asculta foarte atent, urmărind-o cu privirea în timp ce degetele îi goneau pe tastatură.

Lângă Elissa, mama ei stătea nemișcată, mâinile zăcându-i împreunate pe genunchi.

– Asta este tot? întrebă dr. Brien. Visul s-a încheiat aici? Când te-ai cățărat pe gard?

– Da.

Sârmele lăsaseră răni adânci în palmele ei, își amintea ea. Și la jumătatea gardului, pe partea cealaltă, piciorul îi alunecase, iar ea căzuse, aterizând cu o bubuitură ce o zdruncină din cap până în picioare. Dar aici visul ei se întrerupsese brusc. Nu își mai amintea nimic altceva.

– Nimic altceva? Nici mai târziu?

– Nu.

– Nici măcar încotro ai luat-o?

„Încotro?“ Neliniștea crescu acum în interiorul ei ca un șuvoi inundându-i fiecare celulă. Nu *era* nevoie ca el să știe asta. Bine, îi explicase semnificația întrebărilor sale, dar nu era posibil ca el să aibă nevoie să știe în ce direcție imaginară o luase ea după ce scăpase dintr-o clădire imaginară și sărise un gard imaginar.

– Nu știu, spuse ea. Nu îmi amintesc nimic altceva.

– În regulă, Elissa. Dr. Brien îi zâmbi, chipul fiindu-i prietenos, relaxat. Te-ai descurcat extrem de bine. Știu că probabil ți se pare extraordinar că trebuie să îmi povestești aceste detalii. Dar crede-mă, cu cât am mai multe informații, cu atât pot stabili un diagnostic mai precis.

Ea îi zâmbi înapoi. Pe genunchi, degetele i se desprinseră unele din altele. Până în acel moment, Elissa nu realizase că unghiile îi săpaseră în palmă.

Dr. Brien tastă încă o dată, apoi îi aruncă o privire Elissei.

– A, un ultim lucru. Dacă nu știi, nu este o problemă. Dar dacă da, din nou, va fi o informație foarte folositoare.

– Bine.

– În halucinații, îți amintești cu ce ești îmbrăcată?

– *Cu ce sunt îmbrăcată?*

El zâmbi din nou, același zâmbet cald, reconfortant.

– Ceea ce sinele nostru poartă în vise spune multe despre starea noastră de spirit. Te-ai putea îmbrăca în ceva ce ai purta în viața reală sau în ceva care nu prea ți se potrivește. Uneori ținutele sfârșesc incomplete sau neobișnuite – jenante. Chicoti ușor. Crede-mă, chiar și dacă nu ai purta nimic, nu ai fi singura persoană care a visat asta.

– A. Bine. Eu... nu, nimic ciudat. Pantaloni, cred. Ca... pantalonii de trening? Pali – nu știu dacă sunt albi sau doar o culoare deschisă. Și un pulover, aceeași culoare... cred.

– În regulă. Deci, purtai asta în ultima halucinație?

Amintirea reveni, o sclipire strecurând detaliile în creierul ei. Fugise în întuneric, rămăsese în umbră, știind că hainele aveau să o ajute să se camufleze. Știind, totodată, că nu ar fi ajuns atât de departe dacă nu ar fi făcut rost de ele, recunoscătoare acelui membru iresponsabil al personalului care îi lăsase hainele atârnând pe marginea dulapului ei, care nu verificase pentru a se asigura dacă ușa era bine închisă...

Nu purtase treningul deschis la culoare. Purtase unul negru. Colanți și o bluză lungă, cu o glugă pe care și-o trăsese pe cap.

Elissa ridică privirea pentru a-i spune – și îl văzu privind-o, așteptând răspunsul ei. Doctorul încă zâmbea, dar zâmbetul era ușor rigid, de parcă ținea în mod intenționat de el. Și zări din nou duritatea aceea pe chipul său, o privire de parcă ea i-ar fi oferit niște numere, iar el făcea suma – unele pentru a face calcule la care se aștepta, iar unele la care nu se aștepta.

Ea nu mințea. Niciodată, serios. Nici pe părinții ei, nici pe doctori. Dar acum, din senin... Supunându-se unui impuls care o străbătu prea repede pentru a medita asupra lui, își menținu privirea fermă, cu palmele încă pe genunchi, asigurându-se să nu facă nicio mișcare vinovată, care să o trădeze.

– Da. Asta purtam.

– Mulțumesc, Elissa. Mai tastă de câteva ori, apoi își mișcă mâna în sus, deschizând o altă pagină. În regulă. Uitându-mă la toate rezultatele testelor tale – și la rapoartele pe care doctorul tău mi le-a trimis – și auzind cum s-au înmulțit

simptomele tale, cred că este limpede că am trecut de stadiul de a trata asta cu medicamente. Înțelegi asta?

– Da...

Doctorul se aplecă puțin în față, puse mâna pe birou, cu palma în jos, de parcă ar fi încercat să o liniștească.

– Hei, nu ți-am spus să nu îți faci griji? Vom aborda lucrurile dintr-o manieră care să aibă rezultat durabil, Elissa.

Întoarse ecranul spre ea, tastă ceva și apăru o imagine.

– Privește. Este o anomalie *aici*. Doctorul o privi, zâmbind. Nu îți face griji, nu este cancer sau ceva de genul ăsta. Aceasta este o zonă care, în majoritatea creierelor oamenilor, este în mare parte inactivă. Pe harta asta o vei vedea ca pe o zonă cenușie. Aici, totuși, vezi liniile astea fine? Acesta este un semn că în creierul tău această zonă a devenit *supra*-activă. Probabil din cauza unei creșteri bruște la nivel hormonal, după cum au menționat ceilalți doctori. Nu te voi deruta cu prea multă știință – zâmbi din nou –, dar, în esență, această zonă este conectată cu memoria, imaginația și visele. Își extrage o mulțime de informații externe – TV, filme, fragmente de știri, lucruri pe care probabil că nici nu îți dai seama că le asimilezi – și le transformă într-un fel de buclă ultraintensă și vie jucându-se în capul tău. Și cu cât se joacă mai mult, cu atât forțează un răspuns fizic din partea corpului tău. De aici, durerea. Este ca durerea pe care crezi că o simți în vise, dar este atât de intensă încât te afectează fizic. Are sens ce îți spun?

Afișă o privire răbdătoare, cu sprâncenele ușor ridicate.

Avea sens, dar... „Hainele mele. De ce a vrut să știe despre hainele mele?“

– Elissa?

Ea tresări, lăsând în urmă întrebările ce i se repetau iar și iar în urechi. Pentru numele lui Dumnezeu, el îi explica modul în care urma să o vindece. Ea doar trebuia să *asculte.* Încuviință.

– Îmi cer scuze. Da, are sens.

– Este destul de derutant, știu! Ți-am dat cea mai banală explicație, dar, evident, este mult de atât. Acum, ceea ce va trebui să facem este să efectuăm o operație relativ minoră. *Este* o operație pe creier, așadar, într-o privință nu poate fi minoră, dar te pot asigura că, alături de echipa mea, te vei afla pe cele mai bune mâini. Desigur, există riscuri, dar le menținem la un nivel minim. Ceea ce vom face va fi să folosim un laser foarte precis pentru a arde, una câte una, câteva dintre celulele cerebrale din această zonă, diminuând potențialul de activitate, dacă pot să spun așa. Dacă vei privi imaginea asta...

El îi explică detaliat, cu grafice nealarmante ilustrându-i cuvintele, dar totul se reducea la același lucru. Avea să îi deschidă craniul și să ardă ceva în creierul ei. Și acum, că Elissa avusese la dispoziție un minut pentru a-și aduna gândurile, *nu* avea sens. *Nu* înțelegea. Înțelesese procedura. Dar imaginile... fără îndoială, dacă veniseră din informații aleatorii pe care le culesese în tot acest timp, nu ar varia? De ce în vise ea era întotdeauna altcineva – *același* altcineva? „Și de ce doctorul voia să știe despre acel altcineva?"

– În regulă, Elissa. Ai întrebări?

O, la *naiba. Trebuie* să aibe sens. El era *doctorul,* pentru numele lui Dumnezeu.

– Nu cred, mulțumesc.

– Bine, atunci. Îi zâmbi din nou, întoarse monitorul și atinse ecranul pentru a accesa un alt document, de data aceasta un

text. Acesta este un acord, Elissa. Părinții tăi deja și-au dat consimțământul, desigur, prin intermediul doctorului tău obișnuit, dar la vârsta ta avem nevoie și de acordul tău. Îți sugerez să îl citești rapid, să te asiguri că ești de acord cu toate prevederile.

Deodată Elissei i se făcu frig, încremenind în scaun. Ca și cum ar fi auzit cuvintele pentru prima oară, se auzi pe sine repetându-și-le în cap. „Operație. Operație pe creier." Și: „Există risc. Relativ minor..."

„Doar relativ."

– Dacă... dacă semnez...

– Dacă semnezi astăzi, te putem interna în următoarele patru zile, luni...

Ea îl întrerupse înainte să știe că avea de gând să deschidă gura.

– Patru? *Patru zile?*

– Da. Avem o breșă, așa că te-am programat provizoriu. Mâine este ultima zi înainte de vacanța de primăvară, nu-i așa? Vei avea liber de la școală pentru o săptămână? Așa că nu va fi nevoie să lipsești. Și cu cât putem termina mai repede cu asta – se opri, privind-o. Elissa, înțelegi că starea ta se deteriorează? Nu vreau să te alarmez, dar te pot asigura că nu vrem să te lăsăm așa nici măcar o săptămână în plus.

Ochii lui rămaseră ațintiți asupra ei, sprâncenele unindu-i-se într-o expresie îngrijorată. O parte din ea își dorea să îl facă să spună mai mult. *Care este riscul? Cât de mare este?* Dar o parte din ea părea să se ghemuiască, să își acopere urechile cu mâinile, nevrând să știe. La urma urmei, ce altă opțiune avea?

– Eu... bine. Îmi pare rău. Eu doar... este atât de repede.

Doamna Ivory se întinse și își puse mâna peste a Elissei. Elissa îi cuprinse mâna cu o strânsoare disperată, pe care nu reuși să o domolească.

– Știu, spuse dr. Brien. Dar, așa cum am spus, cu cât terminăm mai repede cu asta, cu atât mai bine, corect?

Scoase o tabletă dintr-un sertar al biroului și i-o înmână. Pe ecranul ei apăru același text. Elissa merse la sfârșitul documentului. Numele ei era deja inserat sub o linie punctată, așteptând semnătura sa.

– Citește rapid acum, bine? Vă pot oferi ceva de băut?

Elissa dădu din cap, uitând de politețe, derulând din nou documentul pe ecranul tabletei. Totul era o harababură, chestii medicale și legale din care nu spera să înțeleagă ceva. Știa că nu trebuia niciodată să semneze ceva ce nu înțelegea. Dar părinții ei deja o făcuseră – acolo erau semnăturile lor digitale, așteptând-o parcă și pe ei – deci nu putea fi nimic rău, iar ea nu avea să înțeleagă niciodată ceva din asta, chiar dacă ar fi încercat toată ziua, și îl făcea pe doctor să aștepte...

„De ce a vrut să știe despre hainele mele? De ce contează?"

„Of, pentru numele lui Dumnezeu, Lissa." După tot acest timp, cineva spunea că o poate vindeca. Nu *poate,* nu *probabil,* nu cu toate medicamentele și tratamentele alea stupide care sfârșiseră prin a fi bune de nimic, ci cu ceva real. Chirurgie. Așa cum vindecau cancerul și apendicita și ca atunci când Bruce se rănise la picior jucând antigravball. Un tratament real, un tratament care avea să funcționeze. Care avea să o readucă la normal.

Derulă din nou spre sfârșitul documentului și îl semnă.

Elissa Laine Ivory.

– Excelent.

Dr. Brien îi zâmbea din nou, calm și plăcut, iar teama ei se risipi. Era doar paranoia, bazată pe nimic altceva decât pe nervozitate și lipsa somnului – și pe faptul că avea și mai multe vânătăi de când fusese la școală, ieri, și nicio speranță că nu o să observe nimeni...

– Deci, luni de dimineață, da? Acum doctorul vorbea mai mult cu mama sa. Mi-ar plăcea să veniți amândoi aici – și domnul Ivory, dacă este disponibil, desigur – la ora opt. Vom aranja transportul de acolo – nu vă faceți griji, nu vom fi prinși în traficul orei de vârf! Acum, înainte de a pleca, ce spuneți de băuturile alea?

Acceptară băuturile – o apă pentru Elissa, un latte fără calorii pentru mama ei – iar dr. Brien vorbi despre vreme, despre măsurile pe care autoritățile locale le adoptaseră pentru a controla cel mai recent caz de gripă Elloran, o poveste recentă despre cum un cuplu reușise nu doar să aibă un al treilea copil, ilegal, ci să scape cumva de a fi descoperiți pentru o perioadă uimitoare de șase ani.

Iar vreo douăzeci de minute mai târziu, ea și mama ei îi mulțumiră, își luară rămas-bun și părăsiră biroul pentru a aștepta liftul care avea să le ducă jos, la recepție.

În timp ce liftul cobora, mama Elisei își puse mâna pe brațul ei.

– Încearcă să nu te gândești la asta, spuse ea. Se va termina în curând.

Odată cu atingerea, Elissa își dori să își sprijine capul pe umărul mamei sale și să plângă. Și era suficient de rău că avea să întârzie la prima oră – și să își expună vânătăile pe care nu le avusese cu o zi în urmă. Sub nicio formă nu putea intra în clasă cu ochii plânși.

În schimb, încuviință, apropiindu-se și mai mult de mama sa, ca o formă de protecție împotriva lacrimilor care voiau să izbucnească.

Trecură pe lângă recepție și ieșiră pe platforma largă, înconjurată de copaci, unde se afla biroul doctorului. Pete gălbui de clorofilă acopereau pământul, iar trotuarul era lipicios din pricina picăturilor de clei căzute de pe frunze. Aceasta era partea roditoare a canionului, cu nimic altceva decât platforme rezidențiale dedesubt și deasupra. Nu mai existau nici măcar aleile șerpuitoare care în ultimii cinci ani se extinseseră aproape în tot canionul. Oamenii soseau și plecau cu mașini-insectă sau cu lifturi private, călătorind prin tunele în interiorul stâncii.

„Doctorul ăsta... trebuie să câștige mult mai mult decât doctorii obișnuiți." Ei, bine, el era un specialist, ea știa asta. Dar chiar și așa, toată organizarea asta era prea excentrică pentru breasla lor obișnuită.

Inima îi bătea mai repede ca de obicei. Simți vibrațiile până în stomac.

– Mamă?

Doamna Ivory ajunsese la zona mai largă de la capătul platformei, unde mica lor mașină strălucea roșiatică în lumina soarelui. Picături mici de clei lipicios îi pătaseră plafonul. Direcționă cheia spre ea, iar ușile laterale se deschiseră.

– Da?

– Doctorul acela... dr. Brien... de ce a vrut să știe atât de multe despre visele mele?

Mama ei se așeză pe locul șoferului, apoi o privi pe Elissa, cu sprâncenele ridicate.

– Dragă, ți-a explicat. Fiecare informație...

– Nu, știu. Dar... chestii despre hainele pe care le purtam? Încotro am luat-o? Doar că... nu înțeleg de ce m-a întrebat toate astea.

– Lissa, pe bune, nu are rost să mă întrebi pe mine cum funcționează asta. Dacă aș fi crezut că sunt în stare să absolv la nivelul doctorului Brien, aș fi rămas la medicină după ce te-ai născut. Habar nu am despre tulburări cerebrale – nu știu de ce au nevoie de informația pe care o cer. Dar, sincer, dragă – intră, deja ai întârziat – poți fi sigură că dacă îți cere informații, o face pentru că are nevoie de ele. Îi zâmbi Elissei, întinzându-se pentru a o mângâia pe genunchi înainte de a porni mașina. Nu întreabă doar pentru amuzamentul lui, să știi!

– Mda. Știu...

Mașina-insectă se ridică de la sol, bâzâitul elicei sale trimițând o vibrație precum un tremur prin scaunul și spatele Elissei, apoi zbură de pe marginea platformei în spațiul aerian.

– Mamă... Întrebarea rămase suspendată în aer. „Dacă nu fac operația?“

– Ce este, Lissa?

Nu o putea rosti. Glasul doctorului îi răsuna în cap. „Starea ta se deteriorează. Nu vrem să te lăsăm așa nici măcar o săptămână în plus.“

– Sunt doar... este înfricoșător.

Fără să își ia privirea de pe pânza lucitoare de păianjen cu care semăna intersecția de care se apropiau, mama ei întinse mâna și o puse pe brațul Elissei.

– Știu, iubito. Dacă vreunul dintre celelalte tratamente ar fi funcționat... Dar asta e. Trebuie să acceptăm soluția asta. Nu poți trăi așa tot restul vieții tale.

Mașina-insectă se conectă cu intersecția, fixându-se pe monoșină. Cu coada ochiului, Elissa zări umbra elicei dispărând în timp ce se retrase sub capota mașinii. Apoi coborâră la nivelele superioare ale orașului, alte mașini-insectă și aeroclete huruind pe lângă ele, pasarele pietonale alunecând pe dedesubt.

– Te las pe acoperiș, bine? Credeam că vom rata ora de vârf, dar uitându-mă la traficul ăsta... Nu vreau să-mi petrec jumătate de oră la nivelul solului.

– Bine.

Elissa își luă ghiozdanul de pe suportul pentru picioare al pasagerului. Dacă îl ținea strâns la pieptul său, îi putea – oarecum – calma vârtejul din stomac. Chiar puțin mai devreme, când îl întâlnise pentru prima oară pe doctor, păruse răspunsul la toate problemele. Dar acum... „Starea mea se deteriorează. Voi fi operată pe creier în patru zile."

Liniile galbene, reflectorizante, marcând spațiile de aterizare păreau să se înalțe spre ele.

„Și acum – O, Dumnezeule – școală."

CAPITOLUL 2

Elissa își presă degetul mare pe spațiul pentru amprente de lângă intrarea elevilor, iar ușile se deschiseră cu o rafală de aer condiționat care, în ciuda tuturor substanțelor purificatoare, încă reușea să miroasă a pantofi transpirați și a cauciuc. Își trase cât de tare putu manșetele puloverului.

Ușile se închiseră în urma ei, alungând toată căldura prăfuită a zilei de vară, închizând-o pe Elissa în aerul rece și lumina anemică și rece a soarelui ce pătrundea prin ferestrele heliomate.

Avea doar patruzeci de secunde între a intra și pornirea sistemului antichiul ce avea să se activeze și să trimită mesaje automate părinților ei, altfel ea ar fi mers la baie, ar fi încercat să mai piardă puțin timpul, până ce avea să întârzie atât de mult, încât să nu mai aibă altceva de făcut decât să aștepte următoarea lecție. În schimb, își puse rucsacul pe umăr, ținându-l strâns cu degetele, și își croi drum prin rețeaua de coridoare care ducea către vestiarul fetelor. A doua oră. Educație fizică.

Vestiarul era deja tot un zumzet când ea deschise ușa – un zumzet care, doar pentru un moment, încetă în timp ce ea intra. Sub machiajul pe care îl aplicase de-a lungul liniei maxilarului până după urechi, vânătăile pe care nu prea le putuse

ascunde pulsau, răspunzând la atenția bruscă a douăzeci de perechi de ochi, ca și cum privirile adunate ar fi avut un efect asupra lor.

Elissa își deschise dulapul și scoase un tricou și o pereche de pantaloni scurți, neridicându-și privirea, nepermițând ochilor ei să înregistreze ceva. În spatele ei, după câteva secunde de bătăi de inimă, zumzetul reîncepu.

Încercă să se schimbe rapid, dar degetele îi erau neîndemânatice – după trei ani, nu se obișnuise cu acele momente de tăcere când intra într-o încăpere, nu se obișnuise cu a fi subiectul atâtor priviri – și era aproape ultima care era gata, legându-și mereu șireturile, în timp ce vestiarul se golea.

– Hei, Lissa?

Ridică ochii, conștientă de faptul că fața i se încruntă concomitent incapabilă să aibă o privire complet inexpresivă. Marissa stătea în fața ei, atrăgătoare, cu părul de un blond roșiatic, cu picioarele ei lungi, bronzate într-o nuanță perfectă și uniforma cafenie, în pantalonii negri scurți și mulați și pantofii negri de sport.

– Ești bine?

Elissa se holbă la ea.

– Poftim?

Marissa se mută de pe un picior pe altul, vârându-și degetele mari în găicile curelei.

– Eu doar... Ochii ei îi întâlniră pe ai Elissei pentru un moment, apoi privi în altă parte cu o mișcare bruscă și iritată. Doamne, în fine. Nu poți să ascunzi vânătăile alea de cineva, știi, nu?

Elissa se ridică. În urmă cu un milion de ani, fuseseră trei. Carlie, Rissa și Lissa – și da, suna stupid când își spuneau

numele așa, dar nu le păsase. Cele mai bune prietene pentru totdeauna. Cu toate o spuseseră, înainte să ajungă la liceu. Aveau să își facă prieteni noi, desigur, dar nu aveau să se uite una pe cealaltă. Aveau să își ia apărarea în fața oricui încerca să le intimideze. Aveau să se întâlnească în fiecare weekend, așa cum făcuseră încă de când aveau opt ani.

Acum un milion de ani.

– Despre asta vrei să știi? Amintirile îi făcură glasul să devină rece. Pentru cine vrei să afli de data asta?

Marissa își dădu ochii peste cap, dar roșeața îi invadă chipul. Trecuseră doi ani, dar știa foarte bine despre ce vorbea Elissa. Pe atunci Elissa crezuse că ele încă erau prietene. Făcuse greșeala de a-i spune Marissei motivul pentru absențele ei. Iar în următoarea zi, Elissa fu întâmpinată la școală nu doar de șușoteli obișnuite, ci de râsete fățișe – și cuvinte despre care știa că nu puteau ajunge la ei decât prin Marissa.

Atunci trecuse prima dată pe lângă un grup de elevi de pe coridor, simțindu-i că se întorc pentru a o privi și auzise întâia oară comentariul șoptit „... caută atenție. Trist..."

– Te întreb, atâta tot, spuse Marissa acum. Asta este cam a zecea oară când lipsești de când a început semestrul.

Îi numărase absențele? Pentru un moment, Elissa aproape că deschise gura pentru a spune... nu știa ce exact. Dar, Dumnezeule, dacă ar fi avut pe altcineva cu care să poată vorbi...

Își dădu seama exact la timp. Ea și Marissa nu mai erau prietene de mult, dar părinții lor încă se întâlneau – la clubul Skyline, pentru după-amiezile părinți–profesori.

– Asta ți-a spus mama ta, nu-i așa? Ți-a spus să vorbești cu mine?

Culoarea vinovăției inundă din nou chipul Marissei.

– Ascultă...

– Nu, mulțumesc. Elissa închise ușa dulapului său. Nu mă interesează chiar atât de mult să fiu subiectul de discuție de la masa voastră de prânz. Am întârziat – am avut o programare la medic. Asta este tot.

– Dumnezeule, Marissa, nu ți-am spus să nu-ți mai bați capul? Glasul din ușă era la fel de rece precum al Elissei. Privi într-acolo pentru a o vedea pe Carlie, cu părul argintiu și țepos, ținuta standard de gimnastică de culoare neagră, făcând-o să arate ca un asasin din desene animate. Este alegerea Elissei. Va cere ajutor când va fi pregătită.

Să ceară ajutor? Furia aprinse chipul Elissei. Vederea i se încețoșă. Despre ce credea Carlie că sunt toate afurisitele astea de programări la doctor? Își încleștă mâinile, deschise gura...

– *Fetelor*. Ce faceți aici? Domnișoara Frey veni în spatele lui Carlie, părând supărată. Carline, ți-am spus să verifici cine a rămas, nu să stai aici la taclale. Apoi privirea îi depăși pragul ușii și intră în vestiar. O, Elissa! Nu mi-am dat seama că te-ai întors. Acum – fetelor, haideți, afară de aici – Elissa, te simți în stare să ni te alături în dimineața asta? Fără dureri de cap? Fără amețeli?

Supunându-se gesturilor ei nerăbdătoare, fetele ieșiseră din vestiar și ajunseseră în sala de gimnastică, astfel că întrebarea profesoarei fu rostită în fața restului clasei. Din nou, Elissa simți greutatea a douăzeci de priviri, auzi râsetele înfundate. Mai vomitase la ora de sport înainte – nu doar o dată, ci de trei ori.

– Sunt bine, spuse ea.

– Ei bine, dacă te simți rău să îmi spui, în regulă? Orice – amețeală, vedere încețoșată...

– ... stare de vomă...

Șoapta – apoi chicotelile – veni din spatele Elissei. Domnișoara Frey nu reacționă.

Profesorii nu șușoteau și nu râdeau niciodată, evident. De când începuseră simptomele, întregul personal al școlii fusese extrem de înțelegător în privința plecării de la ore, trimițând-o să se întindă, semnându-i foile de absență fără să întrebe motivul. Dacă și ei credeau că ea căuta atenție, nu o spuneau.

Uneori Elissa credea că ar fi fost mai bine dacă profesorii ar fi fost mai puțin toleranți, dacă uneori ar fi arătat nerăbdare și iritare când întârzia cu tema, sau ar fi obligat-o să rămână în clasă în timpul pauzelor.

În timp ce liderii celor două echipe își aleseră coechipierii – fiecare fată fiind aleasă pe rând, grupul în așteptare scăzând la aceeași constantă, Elissa –, ea își încleștă pumnii, luptându-se cu lacrimile pe care nu avea de gând să le lase să îi invadeze ochii.

Patru zile. De data aceasta, deși gândul aduse o strângere de gheață în stomacul ei, nu își dori să îl ignore. Se trezi repetându-l asemenea unei incantații. „Patru zile, și cineva le va spune că sunt absentă nu din cauza vreunei chestii psihice ciudate pe care nimeni nu o poate înțelege și pe care era posibil să o fi inventat, ci pentru că voi face o operație. Adevărată, reală, o operație pentru ca Elissa să se facă bine în curând. Iar când mă voi întoarce aici, nu vor mai fi leșinuri și vânătăi pe care să nu le pot ascunde. Este mult prea târziu pentru a mai fi vreodată populară, dar nu voi mai fi ciudata clasei. Pot fi normală și atât.

Patru zile și doctorii vor face ca totul să fie bine."

*

După ore, Elissa ieși din incinta școlii în razele soarelui împletite în unghiuri diverse de către rețeaua de balustrade și pasarele ce se înălțau în jurul clădirii școlii, în căldura ce o învălui, la fel de moale ca un prosop uscat.

În mulțimea de elevi ieșind din școală – gândindu-se la nimic altceva decât să intre online pentru a-și verifica mesajele pe care nu aveau voie să le verifice la școală, îndreptându-se către sectoarele de recreere ale orașului sau mergând acasă și uitându-se la emisiunea lor preferată dintr-un miliard – ea era, deodată, anonimă, complet neinteresantă.

Își lăsă ghiozdanul să alunece de pe umăr suficient de mult încât să își poată scoate puloverul, simțind razele soarelui cuprinzându-i brațele dezgolite asemenea apei fierbinți dintr-un duș, nodul de tensiune pe care îl simțea în ceafă dizolvându-se.

O zi întreagă fără halucinații, fără durere. „Peste patru zile, când voi fi făcut operația, așa va fi în fiecare zi." Gândul procesului... operația concretă... încercă să se strecoare în mintea ei iritând-o. Îl alungă. Nu avea să se gândească la ceea aveau să îi facă doctorii. Voia să se gândească doar la rezultat.

Își săltă ghiozdanul înapoi pe umăr, se alătură uneia dintre cozile de elevi umplând platforma din afara școlii și păși pe pasarela care avea să o ducă acasă. În timp ce mergea pe banda centrală cauciucată, câmpuri de siguranță vibrară în jurul corpului ei, făcându-i părul din creștetul capului și de pe pielea expusă a brațelor să se ridice. Când era mică, îi era teamă că, deodată, câmpurile aveau să se dezactiveze, lăsând-o clătinându-se în aer și, chiar și acum, dacă privea în jos pentru

prea mult timp, sentimentul dezgustător de amețeală îi răvășea stomacul.

Întotdeauna preferase vechile pasarele staționare, construite în timpul colonizării canionului, unde erai protejat de parapete permanente care se arcuiau peste capul tău, uneori chiar și de acoperișuri solide pentru a proteja pietonii de eventualele prăbușiri de rocă. Totuși, numărul lor scăzuse acum, în timp ce omniprezentele pasarele alimentate prin panouri solare câștigaseră treptat teren.

Pasarela pe care stătea Elissa se înălța într-o serpentină amăgitor de înceată, șerpuind printre nivelurile inferioare pentru a se conecta cu prima intersecție. Elissa trecu pe pasarela mai rapidă, numită *cosmodrom,* simțind vibrația câmpurilor de siguranță intersectându-se scurt în timp ce ea sări de pe o pasarelă pe alta, apoi goni spre partea vestică a orașului.

Pe măsură ce peretele canionului se contura înaintea ei, pasarela se diviză, secțiunea de mare viteză continuând să urce în zigzag spre vârful canionului, unde cosmodromul se întindea pe toată suprafața platoului. Elissa păși într-o parte, pe pasarela lentă. Urcă în spirală, apoi se opri la același nivel cu platforma pe care se afla casa ei.

Un perete semitransparent se întindea pe marginea platformei. În timp ce Elissa alunecă ușor pe lângă el, senzori îi captară ID-ul, iar porți ascunse vederii se deschiseră. Păși prin ușa a șasea, pe iarba rece a îngustei grădini comune ce separa rândurile de case de marginea platformei.

Un pârâu, protejat de evaporarea în aerul fierbinte și uscat de o cochilie invizibilă a unui câmp de forțe, șerpuia printre pavele circulare de piatră ce duceau de la o casă la alta.

Casa Elissei se afla în capătul platformei, un culoar de arbuști înguști despărțind-o de peretele îndepărtat. Panoul central al fațadei era din sticlă, iar în acest moment al zilei mama ei nu activase aplicația pentru intimitate, astfel că Elissa privi direct prin el, în holul de la intrare placat cu faianță, către scara centrală ce se înălța spre toate cele patru etaje.

Ușa din față o recunoscu și se retrase în pereți, sticla dispărând în sticlă atât de uniform încât arăta precum gheața care se dizolvă în apă călduță. Aer rece, cu o mireasmă de cedru, o învălui.

– Lissa?

Glasul mamei sale venea din bucătăria din spatele casei.

– Eu sunt.

Intră, lăsându-și ghiozdanul să cadă de pe umăr lângă ușă. Își trase mânecile puloverului peste brațe în timp ce pielea i se făcu din nou ca de găină.

Doamna Ivory stătea lângă blatul din capătul îndepărtat al bucătăriei, punând frunze de salată și lăptuci, castravete și ceapă roșie în recipientele separate ale aparatului de făcut salată. În cuptorul din peretele de lângă ea, un pui prăjit se rotea, mirosul său fiind complet izolat împreună cu toată căldura și împroșcând grăsime aurie. O cutie cu un amestec de plăcintă cu lămâie și bezea stătea lângă multimixer.

– Cum ți-a fost ziua?

Ca întotdeauna, întrebarea era rostită cu teamă, o teamă care nu se simțea în glasul ei când vorbea cu tatăl Elissei sau cu Bruce, când acesta suna acasă.

– A fost bine.

– Fără...?

– Fără halucinații. Fără nimic.

Elissa apăsă butonul dozatorului de băuturi, privind cum ceaiul de ierburi curge, spumos, în paharul din sticlă mată. Când durerile începuseră, doctorul îi recomandase să renunțe la cofeină și, deși nu păruse să aibă prea mult efect – *niciunul* –, Elissa căzuse pradă obiceiului de a o evita.

Doamna Ivory închise aparatul pentru salată. Pulverizatoarele de apă porniră, sâsâind în timp ce loveau interiorul capacului transparent.

– Mâncăm mai devreme în după-amiaza asta. Ai uitat că Bruce vine acasă la cină?

Elissa sorbi o gură din ceaiul rece și dădu din cap.

– La ce oră ajunge?

– La șase. Dacă poate scăpa la timp. A spus că au făcut manevre de zbor toată ziua... Părea puțin distrasă, pășind înapoi de lângă cuptor pentru a putea vedea prin ușa sa, dar tonul tot i se schimbă când rosti cuvintele.

Bruce era în programul de pregătire al Inițiativei Zborurilor Spațiale de patru ani și de fiecare dată când mama sa se referea la el, în special când apela la termeni pe care el începuse să îi folosească de când se înscrisese – manevre de zbor, putere de foc –, mândria îi pulsa în voce.

În urmă cu multe generații, când primii coloniști sosiseră în Sekoia, totul părea să ofere potențial. O planetă bogată în minerale, promițând o industrie lucrativă de export. Procesul de terraformare, menit să transforme deșerturile din centrul fiecărui continent în medii locuibile, începuse deja. Dar cu perspectiva progresului rapid către o planetă de prim grad, guvernul acelor vremuri făcuse totul în mare viteză. Iar populația – așa cum se întâmpla întotdeauna cu populațiile planetelor recent colonizate – se răspândise rapid, dispusă să

suporte suprapopularea pentru câțiva ani în schimbul eventualului Paradis.

Doar că procesul de terraformare mersese prost. Tehnicile de mare viteză – care, la scurt timp după aceea, fuseseră interzise – dăduseră greș. Deșerturile nu deveniseră doar nelocuibile, ci și toxice, chiar și pentru speciile native. Animalele și plantele muriseră, lăsând Sekoia în pragul unei crize ecologice totale.

Guvernul – unul nou, ales în grabă – nu avusese altă opțiune decât să direcționeze orice resursă disponibilă către stabilizarea planetei. Adoptaseră ca măsură raționalizarea mâncării și a energiei și legi stricte pentru controlul populației și intraseră adânc în datorii față de consorțiul planetelor de prim grad, cu care speraseră să negocieze de pe picior de egalitate.

Reușiseră să oprească, deși nu să inverseze, procesul defectuos de formare. Reușiseră să țină populația sub control înainte de a atinge nivelul de înfometare. Salvaseră Sekoia.

Dar când terminaseră, descoperiseră că se aflau la o distanță mare de Paradis: cu datorii uriașe față de consorțiu și cu o industrie aerospațială învechită, pe care restul sistemului stelar o lăsase în urmă cu mulți ani înainte. Fără nicio cale de a atinge vitezele înalte ale noii generații de nave spațiale, speranța Sekoiei pentru industria exportatoare rămăsese dependentă de transportul închiriat. Ceea ce însemna că orice profit pe care îl făceau din exportul mineralelor lor native – și valoroase – era mai mult sau mai puțin absorbit de costurile exportului lor în primul rând.

În toiul controversei și demisiei câtorva miniștri importanți – Elissa învățase totul despre asta la orele de istorie – guvernul făcuse periculosul pas de a împrumuta *din nou* – și cu

o dobândă înfiorătoare – de la consorțiu. Adunaseră fonduri suplimentare din „Taxa de renovare" pe care o impuseseră unei populații furioase și speriate.

Și investiseră fiecare fărâmă din banii aceia în înființarea Inițiativei Zborurilor Spațiale, în recrutarea oamenilor dispuși să lucreze în ea și în dezvoltarea propriilor tehnologii aerospațiale.

În urmă cu treizeci de ani, oameni de știință sponsorizați de IZS răzbătură, prefecționând supercombustibilul top-secret care le alimenta navele la hiperviteză. Acum, Sekoia nu mai avea datorii și concura, în sfârșit, la scară interplanetară, conducându-și industria înfloritoare de export, furnizând transport de mare viteză pentru bunuri și oameni din întregul sistem stelar. Să lucrezi pentru IZS în orice funcție – om de serviciu, barman, orice – era un lucru de prestigiu. Dar cea mai prestigioasă carieră de pe toată planeta era să fii pilot IZS – sau să te pregătești pentru a deveni unul.

„Așa ca Bruce.

Nu-mi pasă. Nu contează că eu nu pot fi Bruce, cel care zboară la înălțime și viteză. Nu mai vreau să fiu. Dacă aș putea măcar să fiu normală..."

În timp ce mama Elissei lua cutia cu amestecul de plăcintă, scuturând-o pentru a îndepărta conținutul de deasupra, glasul i se schimbă din nou, devenind puțin mai lucid.

– Ai văzut-o pe Marissa la școală astăzi?

Elissa se opri în mijlocul gestului de a ridica paharul pentru o a doua sorbitură. Amintirea acelei jumătăți de minut în vestiar era un element sensibil în mintea ei, unul pe care încă nu era gata să-l acceseze iar.

Ridică din umeri.

– Am văzut-o.

– A vorbit cu tine?

– Puțin.

Buzele doamnei Ivory se încordară.

– Lissa, te rog. Nu mă face să te tot întreb. Ce a spus?

Elissa puse paharul pe blatul de bucătărie, își încrucișă brațele și își îndreptă umerii.

– M-a întrebat dacă sunt bine.

– Și?

– Nu am vrut să *vorbesc* cu ea. Mamă, nu mai suntem prietene.

Doamna Ivory deschise cutia cu o mișcare bruscă.

– Modul în care te-a tratat fata asta este o rușine. I-am spus mamei ei, de parcă asta nu ar fi fost destul de greu pentru tine...

– Dumnezeule, *mamă!*

– Ar trebui să *știe,* Lissa! Când mă gândesc la cât de mult timp ați fost prietene, la toate dățile când a fost la noi acasă, de câte ori am luat-o cu noi în oraș...

– Mamă, nu are rost. Pur și simplu, nu mai suntem prietene. Nu mai suntem prietene de secole.

– Și asta este din vina ta? În tot timpul ăsta, mama ei nu a acordat niciun pic de atenție întregii situații – pur și simplu nu e suficient. Acum, că te vei face bine din nou...

Elissa se holbă la mama ei, simțind că i se face greață.

– Mamă, nu o să fim prietene când o să mă fac bine. Nu o să fim prietene. Niciodată. *Niciodată.*

– Ascultă, Lissa... Scurta izbucnire a doamnei Ivory părea să se fi stins. Vărsă amestecul pentru plăcintă în mixer, adăugă trei căni de apă și închise capacul. Da, te-a tratat urât. Nu o să mai țin niciodată la fata asta. Dar ți-a mai rămas un an de

școală – vei avea nevoie din nou de o viață socială. Odată ce vei fi bine, lucrurile pot reveni la normal.

Era exact lucrul la care Elissa se gândise mai devreme. *Normal. Obișnuit.* Dar nici măcar nu ajunsese atât de departe încât să se gândească la faptul că ar putea să reînnoade cursul vechii ei vieți. Și acum, imaginându-se pe sine încercând să facă asta, coborând orice barieră pe care o ridicase în ultimii trei ani...

Își încrucișă mai strâns brațele la piept.

– Nu. Nu voi mai fi niciodată prietenă cu ea. Cu niciuna din ele. Chiar dacă operația reușește.

– După. *După ce* operația reușește.

– *După ce* reușește. Tot nu voi fi prietenă cu ele.

Aparatul de făcut salată scoase un *bip* și capacul i se deschise. Doamna Ivory aruncă o privire rapidă marginilor dantelate și creț ale lăptucilor, castravetelui și cepei care fuseseră transformate în fâșii verzi și inele roșietice, subțiri precum hârtia și transparente, apoi închise din nou capacul.

– Lissa, există câteva lucruri față de care trebuie să fii proactivă. Nu trebuie să o iubești pe fată. Pe ea sau pe Carline. Dar trebuie să reîncepi să ai viața socială. Nu-ți poți permite să fii încăpățânată în privința asta. Dacă ele deja se simt prost pentru modul în care s-au comportat...

Ridică din umeri înainte de a merge la cuptor, unde apăsă un buton pentru a deschide ușița.

Mirosul fierbinte și unsuros al puiului fript se prelinse în încăpere. Când Elissa sosise acasă îi fusese foame. Acum nu îi mai era.

– De asta ai vorbit cu mama ei? I-ai spus – se înecă în propriile cuvinte, reușind să le rostească doar prin citatul mamei

sale – „de parcă nu mi-ar fi fost destul de greu"? Pentru a o face să se simtă vinovată?

Mama ei afișă un zâmbet timid.

– Doar am netezit puțin drumul. Scoase puiul pe blat. Pielea îi era crocantă și uleiul o făcea să lucească. Oamenii vor face ce vrei tu, Lissa. Trebuie doar să găsești calea corectă de a-i aduce acolo.

„– Dar nu *vreau*... Dar nu vreau ca ele să știe că îmi pasă. Nu vreau să le las să intre în viața mea. Nu acum. Nu mai vreau."

Nu avea rost să o spună. Mama ei nu fusese niciodată nevoită să treacă de la a fi fata care era aleasă, dacă nu prima, cel puțin a doua, la a fi cea care – de fiecare dată, absolut de fiecare dată – știa că avea să fie aleasă ultima. Nu știa cum era să stea singură în pauza de prânz, cu o carte, neuitându-se la nimeni, pretinzând că nu îi pasă, când odată fusese în mijlocul unui întreg grup de prieteni. Nu știa cum era să evite să meargă la toaletă în caz că rămânea captivă în vreo cabină, ascultându-i pe oamenii de afară vorbind despre ea, nevrând să iasă până când nu plecau, nevrând ca ei să îi vadă chipul și să știe că ea auzise ceea ce spuseseră. Nevrând ca ei să știe că îi păsa.

Doamna Ivory azvârli cutia goală de amestec pentru plăcintă în reciclatorul de lângă chiuvetă.

– Lissa, mă asculți? Nu trebuie să uiți asta, bine?

Elissa trase repede aer în piept, mușcându-și buza.

– Da. Bine.

Privirea mamei sale fu intensă.

– Am dreptate, știi asta. Vei vedea.

Elissa își luă paharul, ridicându-l la gură pentru a evita privirea mamei.

– Da.

Bulele de acid îi fâsâiră în cerul gurii și furnicături urcară pe vârful nasului. Ascuțite și reci ca gheața, un sentiment precum acele. Sau lacrimile.

Bruce sosi chiar după ora șase.

Din dormitorul ei, Elissa auzi soneria ușii zbârnâind pentru a-l lăsa să intre, apoi glasul mamei sale răsunând prin difuzorul din perete.

– Lissa, coboară. Bruce e aici.

„Și, desigur, Bruce nu trebuie lăsat să aștepte."

– Vin.

Elissa se ridică și spuse computerului ei să se închidă. Tema îi dispăru și pe ecran îi apăru propria față, privind-o. Tastatura dispăru în suprafața alb-gălbuie a biroului ei, marcată de nimic mai mult decât de o crăpătură de grosimea firului de păr.

Uneori se întreba dacă părinții ei își doreau să se fi oprit la un singur copil, să nu fi aplicat niciodată pentru licența de a avea un altul. Sau poate – gândul o izbi, înțepător – să își dorească să nu fi risipit acea prețioasă a doua licență pe *ea*. Dacă ar fi avut un alt Bruce, un Bruce perfect, zburător la înălțime...

În timp ce ajunse la scara centrală, comutată pe staționare acum pentru a încuraja mișcarea sănătoasă, el încă stătea în holul de la intrare, înalt și perfect în uniforma lui de un albastru-închis de la IZS, cu părul lui negru, tuns scurt, și vorbind cu tatăl lor. Care, evident, reușise să ajungă devreme acasă, deși în mod normal lucra până târziu.

– Hei, Lis, cum rezișți?

Glasul lui Bruce era vioi, zâmbetul larg, zăbovind pe buzele lui puțin mai mult decât de obicei.

Deci, știa despre operație. Probabil că mama ei vorbise cu el mai devreme. Oare de aceea venise Bruce acasă?

Nu ar fi trebuit să fie supărată. Nu era vina lui Bruce că ultimii lui patru ani avuseseră o traiectorie sclipitoare de examene cu note mari și teste aviatice perfecte, că trecuse de la pregătirea standard a IZS la programul pentru piloți rapizi și avea să își piloteze propria navă până la sfârșitul anului. Nu era vina lui nici că pentru ea, ultimii câțiva ani fuseseră o poveste atât de diferită.

Nu ar trebui să fie supărată. Dar...

– Sunt bine, spuse ea și se strecură pe lângă el pentru a o întreba pe mama ei dacă are nevoie de ajutor în bucătărie.

Mâncară în camera de zi, strălucirea după-amiezii căzând în stropi de lumină și umbre de-a lungul mesei din pricina frunzelor lujerilor care creșteau în vase în interiorul ferestrei și a plantelor de pe stânca de afară.

Mama Elissei servi puiul tocat în salată și amestecat cu sos de usturoi și fâșii de parmezan ras. Pe masă era un coș cu chifle, proaspăt scoase din mașina de făcut pâine, și unt, care se topea auriu pe pâinea caldă.

Nici Bruce, nici tatăl Elissei nu întrebară cum decursese programarea ei de dimineață. Probabil că mama vorbise cu amândoi – și Elissa presupuse că nu avea rost să vorbească despre asta acum, așa cum nu avusese rost să vorbească despre crizele de durere care îi stricaseră cinele de atâtea ori. Niciunul dintre ei nu putuse vreodată să facă ceva, nu era nimic ce puteau face acum. Trebuia să treacă prin asta așa cum făcea cu durerea. Fie avea să funcționeze, fie nu.

„Te rog, Doamne, fă să funcționeze..."

– Și Cadan și cu mine suntem în simulator...

Atenția Elissei reveni la ceea ce spunea Bruce. Chipul lui era luminat de entuziasm, o bucată de pui cu salată așteptând, uitată, în furculița sa...

– Și a mers perfect, tot procesul. Deviază, ocolește, fugi – am făcut-o de sute de ori, ar trebui să fim în stare să o facem în somn deja. Așa că ne-au trimis afară, să o facem pe bune, ne-au spus că vom fi notați pentru asta.

Gesticulă cu furculița.

– Au folosit robo-aripile cu noi – nave mici, fără pilot, construite doar pentru a realiza strategii de atac aerian. Sunt înarmate cu gloanțe oarbe, evident, și așa suntem și noi. Dacă nimerim o lovitură bună, ar trebui ca modul de retragere al roboților să se activeze. Câștigăm, misiune îndeplinită.

– Mănâncă-ți salata, spuse doamna Ivory, zâmbindu-i.

Bruce rânji, apoi duse furculița la gură.

– Deci, suntem afară, în spațiul liber, spuse el printre bucățile de pui și salată. Eu mânuiesc arma automată, Cadan pilotează. Și au trimis șase chestii din alea după noi. *Șase*. Ne-am gândit că trebuie să se fi decis că ne-au dădăcit suficient sau că cineva de la Control se distra puțin pe seama noastră. Termină de mestecat și luă o gură mare de apă. Am eliminat cinci dintre ele – nicio problemă, nu e ca și cum n-am mai făcut asta în aer până acum. Dar a șasea – am lovit-o și a continuat să vină după noi. Cadan a început să râdă, a spus că până și robo-aripa știa că trag ca o fată. Dar apoi el a tras – pe flancul lui, dacă am fi avut putere reală de foc, ar fi despicat-o în două. Și robo-aripa continua să vină după noi. Noi bombardam chestia aia, și ea nu înregistra nicio lovitură – continua pe linia ei de atac. Eram destul de siguri că era defectă și că nu putea provoca pagube reale, dar

de fiecare dată când trăgea în noi, ne zdruncina, știți? Și deja ne enervaserăm al dracu' de tare – își controlă limbajul, aruncând o privire mamei sale. Scuze, mamă. Ne enervaserăm foarte tare. Luă încă o gură de salată, mestecă și înghiți. Cadan a spus că n-avea să lase el o mașinărie defectă să ne strice notele. Mi-a spus să mă țin bine. Hei – ridică din umeri – sunt într-un ham cu cinci noduri, știi? Nimeni nu se ține mai bine ca mine.

– Și apoi ce a făcut? întrebă doamna Ivory.

Bruce râse.

– Doar a condus nava spre pământ. Cu viteză maximă. Robo-aripa vine după noi, încă trăgând. Cadan ne duce la pământ. Jur, puteam simți mirosul prafului. Aproape că îl atinge, apoi trage de botul navei în sus. Urcăm, aproape vertical. Corpurile noastre sunt obișnuite cu majoritatea situațiilor prin care le facem să treacă, Dumnezeu știe, dar nasul a început să îmi sângereze, iar Cadan s-a înverzit la față – am crezut că va vomita, ceea ce nu este o priveliște prea frumoasă când zbori astfel! Apoi un bubuit asurzitor răsună în urmă noastră și o minge de foc – am putut vedea explozia reflectându-se în toate oglinzile. Condusese robo-aripa direct spre pământ.

Mama lui își acoperi gura cu o mână.

– A *distrus-o?*

– O, da. A nimicit-o. A făcut-o bucăți și bucățele.

– Dar, Dumnezeule, nu sunt teribil de scumpe?

Bruce râse din nou, încuviințând, rupând o bucată dintr-o chiflă pentru a absorbi ultimele urme de sos de salată.

– Are probleme? întrebă Elissa interesată, împotriva voinței ei. Cadan Greythorn era o pacoste arogantă – ei nu îi păsa de cariera lui de pilot, dar nu s-ar fi supărat să audă cum

cineva i-ar fi retezat-o, i-ar fi spus, poate, că el nu era darul lui Dumnezeu, la urma urmei.

– Am crezut că amândoi vom avea. Am fost duși înaintea Șefului și eu am crezut – bine, nu știam ce aveau de gând să facă. Eram destul de nervos, iar Cadan era aproape la fel de verde precum fusese în aer. A spus mai târziu, după ce se mai calmase, că singurul lucru la care se putea gândi era cât de mult avea să îi crească datoria dacă îl puneau să plătească pentru mașinărie – și dacă aveau să îi scadă notele.

Bruce rânji.

– Ne-au lăsat să transpirăm vreo cinci minute bune înainte să pună capăt suferinței noastre. Se pare că robo-aripa *nu* era defectă. Era parte din test, iar noi l-am trecut.

– *Distrugând* robo-aripa?

Glasul Elissei era plin de indignare.

– Exact așa. Ne testau gândirea neconvențională. Într-o luptă reală, ne-ar fi putut salva viețile. Se aplecă înainte. Imaginează-ți că era un vas de pirați, Lissa. Nu aveau de gând să renunțe până ce nu ne-ar fi făcut nava bucățele. Dacă îi poți depăși așa cum a făcut-o Cay...

Elissa reuși să nu își dea ochii peste cap. Bruce și Cadan erau prieteni din adolescență, când se întâlniseră la antrenamentul antezbor al academiei sponsorizate de IZS. Cadan, singurul cu o bursă completă, crezuse că el avea toate calitățile, și, din nefericire, Bruce crezuse întotdeauna în propria evaluare. Iar când amândoi începuseră să aștepte același lucru de la *ea,* de parcă nu ar fi avut nimic mai bun de făcut decât să facă pe majoreta pentru doi băieți cu jucării...

– Dacă ar fi trebuit să conducă și cealaltă navă spre pământ, presupun că e bine că nu ați dat testul în spațiu.

Elissa încercă să își mențină glasul neutru pentru ca nimeni să nu o poată acuza de meschinărie și critică exagerată. Lucru pe care nu îl făcea, era vorba doar de *Cadan,* care, chiar mai mult decât Bruce, nu făcea niciodată un pas greșit. Distrusese o proprietate a IZS și se dovedise că acela fusese un lucru just. Dintre toți oamenii de pe întreaga planetă, el era singurul care o putea enerva chiar în absență.

Nu reușise să rămână suficient de neutră, totuși. Bruce se lăsă înapoi pe spate, ridicând din sprâncene.

– Crede-mă, Cadan ar fi găsit o soluție și în spațiu. Și dacă tu crezi că pirații nu urmăresc navele în spațiul interplanetar, atunci nu ai fost prea atentă la știri. Sunt multe planete care nu au poliție orbitală, darămite patrule zburătoare în atmosferă...

– *Da,* știu. Doamne, nu sunt proastă...

– Bine, spuse Edward Ivory, întrerupând conversația care nu era chiar – încă – o ceartă. Deci, notele tale?

– Încă aproape perfecte. De fapt – Bruce rânji, chipul luminându-i-se din nou – ne așteptăm la primul zbor cu încărcătură fără însoțitor în următoarele două zile. Există o breșă într-una din rutele comerciale – un pilot și un copilot ambii retrași din funcție. Nu este o treabă complicată – doar până pe Mandolin. Două zile acolo, două zile înapoi – dar nimeni din corpul expediționar nu poate fi trimis, așa că ni s-a spus că este posibil să treacă doi cadeți pe serviciu complet, doar pentru perioada asta.

– Serios?

Domnul Ivory ridică ușor din sprâncene. Părea adesea cumva îndepărtat de viața cotidiană, detașat, ca și cum jumătate din atenția sa era în altă parte. Dar acum era prezent în totalitate și chiar interesat.

Elissa se întinse după apă, nespunând nimic, nefiind meschină... Mișcarea făcu vânătaia de pe ceafă să pulseze, un mic junghi de durere care îi trimise un fior de greață spre creștet.

– De ce crezi că tu și Cadan veți primi misiunea?

Bruce îi aruncă din nou privirea aceea.

– O, doar pentru că noi suntem perechea cu notele cele mai mari din întreaga școală? Crede-mă, surioară, mergem în locuri pe care tu nici măcar nu ți le imaginezi.

Elissa se înroși.

– Bruce.

Glasul doamnei Ivory era aspru.

– Doamne, mamă, nu mă refeream pentru că este bolnavă. Mă refeream la faptul că nu este la IZS.

Ceea ce, ca să fim sinceri, era probabil adevărat. Bruce era uneori de-a dreptul enervant – în mare parte din pricina chestiei să-l-venerăm-pe-Cadan –, dar Bruce nu fusese niciodată dușmănos. Elissa își mușcă buza. Nu ar fi trebuit să spună nimic.

– Bine. Doamna Ivory se ridică. S-a săturat toată lumea? Bruce, vrei să aduci salata care a mai rămas, te rog? Lissa, tu ia pâinea. Am făcut plăcintă cu lămâie și bezea, Bruce.

– Minunat. O urmă în bucătărie, ținând bolul de salată. Știi, mamă, parcă mâncarea de la școală e din ce în ce mai bună, dar tot nu se compară cu cea gătită în casă.

– O, Bruce. În fața lui, mama râse. Ei bine, știi că îmi place să gătesc...

Plăcinta cu lămâie și bezea ieșise perfect: bezeaua era netedă și crocantă la suprafață, topindu-și dulceața pe limba Elissei, stratul de lămâie era catifelat, dulce și acrișor pe baza de biscuiți crocanți sfărâmați. Bruce abandonă – *în sfârșit* –

subiectul Cadan și spuse alte câteva povestiri amuzante despre viața la școală. Doamna Ivory vorbi despre o femeie pe care o văzuse la clubul Skyline și care își făcuse șase proceduri la față și acum arăta atât de diferit, încât prima dată când se întorsese la club, sistemul de identificare nu o recunoscuse și nu îi permisese să intre.

După cină, în timp ce strânseră farfuriile și tacâmurile în centrul mesei, iar mama Elissei apăsă butonul *Spală,* Bruce se întoarse spre domnul Ivory.

– Vreun suvenir astăzi, tată? Sau am ratat colecția de luna aceasta?

Edward Ivory își afișă zâmbetul palid.

– Nu ai ratat-o. Am câteva în servietă.

Centrul mesei se scufundă, vibrând ușor până ce dispăru din vedere, și o suprafață proaspătă și curată se înălță pentru a umple gaura înainte ca întreaga masă să își coboare poziția, iar programul ascuns de spălat vase să pornească. Scaunele le deveniră mai moi, rezemătoarele de brațe ridicându-se din laterale pentru a-și ocupa poziția, iar spătarele se înclinară ușor. În spatele scaunului doamnei Ivory, cafetiera porni de una singură.

– După ce vor fi gata băuturile, spuse ea, vocea fiindu-i fermă. Refuz să privesc dispozitive ilegale fără cafea la îndemână.

Edward Ivory era ofițer de poliție, sus-pus în unitatea de infracțiuni tehnologice. Când Bruce și Elissa erau mai mici, fuseseră fascinați la nesfârșit de poveștile sale despre ingeniozitatea de care dădeau dovadă unii infractori ai tehnologiei și de dispozitive imposibil de inteligente, confiscate pe care el le aducea ocazional acasă pentru o analiză mai amănunțită decât putea realiza la muncă.

De data aceasta, adusese un topitor de ferestre, care putea rearanja silențios moleculele dintr-o foaie de geam, dizolvând o fereastră. Scoase un alt dispozitiv care trimitea un semnal pasarelelor mobile sau lifturilor, forțându-le să se oprească, și unul care dezactiva câmpurile de siguranță.

Când îl scoase pe acesta – o chestie aparent inofensivă, ca un stilou negru și subțire – doamna Ivory scoase un sunet de îngrijorare.

– Edward, nu ar trebui să ai așa ceva, nu-i așa? Este teribil de periculos...

El îi zâmbi ușor.

– Este neutralizat – și acesta, și topitorul de ferestre. Nu le-am scoate din sediu dacă ar fi încă active, crede-mă. Și le voi încuia în biroul meu în seara asta.

Puse chestia-stilou pe masă, unde se rostogoli ușor înainte și înapoi până se opri.

– Acesta încă funcționează totuși. Și este un dispozitiv inteligent. Vezi, Lissa?

Era un card de credit, unul din acelea lucioase, transparente, pentru care aveai nevoie de un venit substanțial. Numerele de pe el, erau toate zerouri, iar micul cip de identificare din colț nu arăta nimic în afară de un emoticon – o mică față zâmbitoare.

Bruce rânjea.

– Bine, și ce e? Spune-ne, tată.

– Este ultima escrocherie – de fapt, două escrocherii într-una singură. Este un morfo-card. Am confiscat ceea ce trebuie să fi fost un lot de mostre – sperăm că la timp pentru a le opri să invadeze circulația generală. Priviți. Îl ridică în dreptul

feței și vorbi foarte clar. Cameleon. Camuflaj. Edward Ivory. E-D-W-A-R-D spațiu I-V-O-R-Y. Unu doi trei patru.

O undă de culoare străbătu suprafața cardului, un fel de ceață pe o suprafață de apă. Toate zerourile se preschimbară într-o linie de numere diferite, iar cipul de identificare... Elissa se aplecă mai aproape. Emoticonul se schimbase în imaginea tatălui ei, iar numele inscripționat în centrul cardului era al lui.

– Nu se poate! Fugi de-aici!

Bruce se aplecă și el în față.

– Asta trebuie să fie cea mai tare chestie. ID fals?

– Și bani falși.

– Pe bune? Dar cum? În momentul în care îl scanezi...

– În momentul în care îl scanez, plata se efectuează. Acel ultim număr pe care l-am spus, acela devine ID-ul meu privat, așa că îl pot forma pe tastatură.

– Și chiar arată ca și cum ar fi introdus?

– Nu, chiar *este* introdus. Domnul Ivory rânji, încântat de faptul că își surprinsese fiul. Pot merge la cumpărături cu el, iar banii vor trece din mână în mână – mă rog, din cont în cont. Dar oricând doresc, îmi pot șterge ID-ul de pe card, iar în acel moment banii se vor evapora pur și simplu din contul magazinului.

Bruce se lăsă din nou pe spate.

– *Geniu* diabolic. Pot să fac o încercare?

Tatăl lor dădu din cap.

– Nu poate ieși din posesia mea. Îmi pare rău. Este, în felul lui, la fel de periculos ca emițătorul de bruiaj al câmpurilor de siguranță. Nu este valabil pentru accesul în zone de securitate maximă, evident – nu au găsit o cale de a falsifica amprentele

degetului mare, slavă Domnului –, dar din câte ne-am putut da seama, nu are o limită de credit. Și, desigur, îți va asigura accesul la multe locuri cu securitate minimă.

Bruce ridică din umeri, renunțând.

– Bine. Cum funcționează, atunci?

– Ah, asta este chestia cu adevărat interesantă.

Și se lansă într-o explicație lungă implicând fisuri în sistemele de securitate și patologii ascunse, pierzând-o pe Elissa – și, gândi ea, probabil și pe Bruce, în ciuda încuviințărilor din cap și toate „mhm"-urile pe care le scotea – pe parcursul explicației.

Clopoțelul de la ușa din față sună în timp ce ei își terminau a doua cană de cafea, iar Bruce se ridică în picioare.

– Trebuie să fie Cadan. A spus că va trece pe aici și mă va duce înapoi la bază.

– A, invită-l înăuntru la o cafea, spuse doamna Ivory.

„O, te rog, chiar trebuie?"

– Îmi pare rău, mamă, dar nu are timp să stea. Stingerea se dă devreme în seara asta – avem niște antrenamente intense mâine. Trebuie să plec – nimănui nu îi place să rateze stingerea, dar Cadan este ceea ce ai putea numi obsedat de chestia asta!

Doamna Ivory zâmbi.

– Păi, pot înțelege asta, având în vedere circumstanțele.

– Fiind copilul eminent, cu bursă? Păi, da, sigur.

Dispăru în holul de la intrare, iar într-o clipă Elissa îl auzi salutându-l pe Cadan, și vocea lui Cadan răspunzându-i.

– Intră un minut, cât îmi iau rămas-bun de la familie...

Elissa privi în sus în timp ce aceștia intrau, forțându-și chipul să adopte o expresie politicoasă. Cadan Greythorn nu era la fel de înalt ca Bruce, dar puțin mai lat în spate. Jacheta lui IZS, de un albastru intens, era închisă până la gât, iar părul

blond, chiar și așa scurt cum era, era dat pe spate, și își pusese casca peste el.

– Bună seara, doamnă Ivory, domnule Ivory. Nu, vă rog, nu vă ridicați – sunt aici doar pentru a-l răpi pe fiul dumneavoastră, la propriu. Hei, Lissa.

Elissa îi aruncă cel mai simplu zâmbet posibil.

– Ești cu aerocicleta ta în seara asta? întrebă doamna Ivory.

Cadan încuviință.

– Este o noapte plăcută pentru asta. Mă întorceam din partea de est, și îmi economisește puțin timp.

– Ți-ai vizitat părinții?

– Sora. Ea și soțul ei s-au mutat în sfârșit la casa lor – le-am vizitat noul cămin.

– A, trebuie să fi fost o ușurare pentru ei, spuse doamna Ivory.

– Absolut! De-acum își vor întemeia familia în orice clipă. Îi aruncă o privire Elissei. Hei, Lissa, ce părere ai despre faptul că eu și Bruce vom porni în curând în primul zbor cu încărcătură, fără însoțitor?

Bruce își sărută mama de rămas-bun și strânse mâna tatălui său. Atenția părinților era îndreptată asupra sa, iar pentru un moment Elissa se simți eliberată de obligația de a fi pe cât de politicoasă se așteptau ei. Când era mică se agăța de fiecare detaliu despre antrenamentul aerian al lui Bruce și Cadan, dar multe se schimbaseră de atunci.

Îl privi pe Cadan cu indiferență.

– Bruce a spus că s-ar putea întâmpla asta.

– Doar că s-ar putea? râse Cadan cu superioritate și încredere. Este destul de sigur acum. Urmărește o navă luându-și zborul la 22.00 mâine-seară, bine? Pentru că probabil vom fi noi.

Era prea mult, văzându-l stând acolo, în pragul unei cariere strălucitoare, cu părul ciufulit șmecherește din cauza căștii aerocicletei sale, gândind că ea nu avea nimic mai important la care să se gândească decât să privească pe cer după o navă pe care el și Bruce era posibil să o piloteze. „De parcă numai la el m-aș gândi, când nu este aici, forțându-mă să o fac!"

Elissa ridică din umeri.

– Scuze. Plănuiesc să îmi spăl părul.

Pentru un moment, ceva precum fulgerul străbătu privirea lui Cadan în timp ce o întâlni pe a ei. Apoi scurta scânteie a ceea ce ar fi putut fi furie se stinse, înghițită de încrederea de sine de nezdruncinat, trăsătura lui de bază.

El o privi de sus, cu sprâncenele ușor ridicate.

– Bine. Să o ții tot așa cu prioritățile tale. La urma urmei, nu am vrea să faci vreo gafă, știi tu, și să *excelezi* la vreo materie, nu-i așa?

Căldura inundă chipul Elissei. Se holbă la el, prinsă între a riposta cu cea mai meschină chestie la care se putea gândi – dacă se putea gândi la vreuna – sau a se apăra. „Nu sunt leneșă! Sunt pe punctul de a rămâne repetentă pentru că nu pot lucra, nu pentru că nu vreau."

Dar era prea târziu. Bruce își luase la revedere, iar părinții săi își luaseră și ei rămas-bun de la Cadan.

Elissa se ridică de pe scaunul ei și merse spre fereastră, răscolită de furie, așteptând ca ei să termine, așteptând ca el să plece.

– Bine, spuse Bruce. Am plecat. Pa, Lis! Ai grijă!

Ea aruncă doar o privire fugitivă înapoi, evitând ochii lui Cadan, și ridică o mână în semn de rămas-bun.

Ghetele lor tropăiau în lungul holului de la intrare. Cadan spuse ceva, iar Bruce, îi răspunse ceva. Apoi ușa se închise, iar vocile nu li se mai auziră.

Elissa își dădu seama că își strânsese degetele atât de tare în jurul paharului cu ceai de ierburi, încât era pe punctul de a-l zdrobi. Ca și cum furia ar fi renunțat, urmă un gol brusc, o senzație de prăbușire în stomacul său. „Patru zile. Patru zile și intru într-o operație pe creier."

– Elissa? Ești în regulă?

Elissa își înfipse dinții în interiorul buzei de jos și privi în jur pentru a întâlni ochii mamei sale. Înțelegea cât de speriată era, dar nu îndrăznea să o spună. Dacă o spunea, dacă rostea cuvintele, își putea pierde tot curajul. Și nu avea altă opțiune. „Trebuie să fac operația. Trebuie."

– Sunt doar foarte obosită, spuse ea, momentan luată prin surprindere de cât de firesc îi sunase vocea. Cred că mă voi duce sus să fac un duș.

Elissa simți, mai degrabă decât văzu, relaxarea aproape insesizabilă din atitudinea mamei sale.

– Bine, dragă. Du-te sus. Coboară când ești gata dacă mai vrei să bei ceva. Și Edward, în numele lui Dumnezeu, încuie chestiile alea undeva înainte să se întâmple ceva rău.

Elissa părăsi încăperea pe fundalul răspunsului șoptit al tatălui ei și urcă scările către ultimul etaj, unde se afla camera sa. Simțea în continuare o presiune în stomac, iar mâinile îi erau reci. Nu avea să poată dormi, nu încă, dar era mai ușor să fie singură decât să fie nevoită să aibă o atitudine curajoasă în fața părinților ei.

„Trebuie să fac operația. Trebuie."

Nici măcar un duș fierbinte nu păru să o încălzească, deși de îndată ce se înfofoli în halatul roșu și pufos de baie, cu aerul condiționat oprit și fereastra deschisă pentru a permite nopții calde de vară să intre, începu să se simtă puțin mai bine. Totuși, încă nu putea să doarmă.

Se ghemui în pat și îi comandă computerului să se aprindă. Ecranul-oglindă se trezi imediat, înclinându-se către ea. *Bine ai venit, Elissa.*

Avea la îndemână milioane de filme pe care le putea vedea, videoclipuri amuzante, jocuri. Chiar și chaturile la care putea participa – dacă ar fi putut uita că oricare dintre oamenii de pe acele chaturi ar fi reacționat la simptomele ei exact la fel cum o făcuseră prietenii ei din viața reală. Nu avea chef de niciunul dintre ei.

Cuvintele lui Bruce se derulau în mintea sa.

„... nu ai fost prea atentă la știri."

Afurisitul de Bruce, cu viața lui perfectă și cu băiatul de aur pe post de copilot. Dacă lumea lui ar fi un coșmar de durere – durere halucinantă, pe care creierul ei stupid și-o provoca singur –, nici el nu ar fi avut timp să își îndrepte atenția spre canalele de știri.

– Știri de ultimă oră, spuse ea, auzindu-și vocea răsunând sfidătoare în camera tăcută.

Imagini vibrante apărură pe ecranul triplu și o mică față vorbitoare răsări în lateral.

Difuzau actualizări despre chestiile pe care dr. Brien și mama ei le discutaseră mai devreme. Ținerea în carantină a unei întregi platforme rezidențiale ca urmare a izbucnirii gripei Elloran. Condamnarea părinților care avuseseră copilul ilegal. După aceea, un atac eco-terorist eșuat la un cosmodrom

de pe partea cealaltă a planetei. Apoi un tip de optsprezece ani, poreclit Băiatul-Șopârlă, căruia modificările corporale aduse îi provocaseră apariția solzilor pe tot corpul. Asta o făcea pe femeia de la clubul mamei să pară destul de normală, gândi Elissa, apoi, De ce Băiatul-Șopârlă? Șopârlele nici măcar nu *au* solzi...

Știri locale apăru în partea de sus a ecranului, pâlpâind în timp ce cursorul sărea de la o secțiune a ecranului la alta.

– Incendiul catastrofal de noaptea trecută, de la fabrica de confecții a fost declanșat de un scurt-circuit... anunță glasul crainicului de știri.

Și deodată imaginile umplură ecranul.

Flăcări înălțându-se spre cerul negru ca smoala. Oameni alergând, țipând. Dincolo de flăcări se întrezărea o clădire uriașă – care aducea cu un spital sau cu o școală.

Imagini pe care ea le mai văzuse înainte. În visul ei, noaptea trecută.

CAPITOLUL 3

– *Ce?*

Elissa strigă fără să vrea, mintea golindu-i-se de orice gând, corpul împietrindu-i de șoc.

Computerul pâlpâi, confuz, apoi emise o fereastră de comandă.

– Închide, spuse ea în mod automat.

Își dădu seama că se ridicase în genunchi, cu palmele strâns împreunate pe piept. Focul, focul de pe ecran, de la știri – visase despre el noaptea trecută. Nu *după,* nu din cauza creierului ei care ar fi putut reține informații externe. Îl visase *în timp ce se întâmpla.*

„Dar nu este posibil. Sunt halucinații. Toate sunt halucinații, așa a spus doctorul."

Inima îi bubuia. Asta nu putea fi posibil. Nu avea sens. Nu putea avea o halucinație care apoi să se dovedească a fi *reală.*

Și, vrând parcă să îi demonstreze că nimic nu avea sens, că ea nu avea control asupra a nimic din întreaga lume, sau univers, sau măcar asupra propriei vieți, fără niciun avertisment, camera se adânci în beznă.

Ea era în *altă* parte. În corpul altcuiva, privind prin ochii altcuiva.

Simți atingerea rece și nisipoasă a noroiului uscat și a ierbii sub picioarele ei ghemuite, gustul prafului și al metalului din gura ei. Peste tot în jurul ei noaptea o apăsa, fierbinte și zgomotoasă. Ceva bubui deasupra capului ei, apoi dispăru în depărtare, nu bâzâitul calm al vreunei mașini-insectă, ci huruitul unui vehicul de încărcătură grea.

Ea tremura. Brațul o durea, locul unde își sfâșiase pielea în gardul ghimpat pulsând în ritmul sângelui său. Probabil că tăietura se infectase. Era slăbită și extenuată încă de azi, de la amiază, iar acum, în jurul liniei roșii și fierbinți de pe pielea ei, carnea era tare și umflată, prea dureroasă la atingere.

„Nu îndrăznesc să mă întorc în oraș, nu pot intra în vreunul dintre centrele alea medicale fără ID."

Crezuse că avea să se descurce mai bine de atât. Crezuse că fusese mai inteligentă. Reușise să iasă, dar nu se afla mai aproape de libertate decât fusese înainte de a scăpa.

Își strânse puloverul în jurul ei, încă tremurând. Dar nu îi fu de ajutor. Efortul de a se mișca îi trimise un alt val de frig prin corp, iar oasele îi fură invadate de durere. Își puse capul pe genunchi. „Dacă dorm puțin, poate mă voi simți mai bine când mă voi trezi."

Apoi un ultim gând, în timp ce întunericul începețoșat al somnului indus de febră puse stăpânire pe ea. „Iar dacă nu mă trezesc, și asta va fi un fel de eliberare..."

Elissa își reveni în simțiri, corpul zvâcnindu-i atât de tare încât patul tresări sub ea. Pe ecranul din capătul camerei, imagini se derulau, glasuri vorbeau, mult prea luminoase, mult prea tare. Ridică mâna pentru a trece pe „mut" sonorul computerului și descoperi că nu putea să facă semnul pentru că mâna îi tremura.

– Mut, spuse ea, cu glasul și el tremurător.

Toate imaginile, chiar de când era mică, păruseră reale, dar aceea...

„Imaginea focului era reală. S-a întâmplat." Și dacă asta fusese real...

Dacă erau toate reale? Dacă imaginile, în tot timpul ăsta, fuseseră așa cum le simțise, priviri furișe în viața altcuiva? Imaginile de altundeva, ale camerelor și coridoarelor pe care nu le recunoscuse, mașinăriile...

„O, Dumnezeule."

Mașinăriile. Injecțiile, țipetele și durerea îngrozitoare. Vânătăile – odată la câteva zile noile vânătăi, semne a ceea ce i se făcuse corpului ei neputincios. Dacă nu erau doar chestii ciudate și autodistructive în mintea ei? Dacă erau ecouri a ceea se întâmplase cu adevărat unei alte fete undeva în lume? O fată care, în sfârșit, scăpase fugind prin fum și foc, rănindu-se la braț în sârma ghimpată a unui gard. O fată care acum zăcea pe iarba umedă și murdară, luptându-se cu o infecție care o putea ucide.

Dar cine? Și *cum?* Nu trăia pe vreo planetă groaznică din lumea a treia, de la marginea exterioară a sistemului stelar. Aceasta era Sekoia, avansată din punct de vedere tehnologic, civilizată, cu cea mai scăzută rată a criminalității din întregul ei sector și tot felul de legi cu privire la drepturile omului. Asta nu se putea întâmpla, nu aici.

Elissa își puse mâinile pe față, baricadând lumea afară din mintea ei, de parcă ar fi putut face asta și cu gândurile – sau măcar să le încetinească, să le transforme în ceva care să aibă sens. Bine, imaginea se *simțise* reală, dar nu putea fi. Probabil că avea vreun fel de... „of, nu știu, criză psihică? Ceva?

Doctorul a spus, el a *spus* că starea mea se deteriorează. Dacă la asta se referea, atunci *are* sens. Are sens, și tot ce trebuie să fac este să merg la operație, așa cum deja am stabilit...“

Dar focul. Chiar dacă putea respinge sau ignora imaginea fetei murind sub pod, visase și incendiul, iar incendiul se întâmplase.

Elissa își îndepărtă mâinile de pe față. Podul, iarba murdară, sentimentul că locul acela aparținea pustietății – era destul de sigură că știa unde se afla acel loc. Era platoul de deasupra platformei lor, în vârful canionului, unde se afla cosmodromul. Vehicule de mare tonaj și trenuri de mare distanță îl traversau, ridicate de pe pământ pe șine de oțel. Și peste pământ, iarba era murdară de reziduuri de combustibil, atât de la vehiculele pe roți, cât și de la pistele de lansare ale navelor spațiale, în capătul celălalt al platoului.

Cosmodromul însuși era împânzit de securitate, dar nu și sălbăticia dintre el și marginea canionului. Pietonii nu mergeau acolo sus – de ce ar face-o –, dar nimic nu i-ar fi oprit dacă voiau asta.

„Aș putea merge să văd.“

Era stupid, desigur. Nu trebuie să fie altceva decât înrăutățirea simptomelor în legătură cu care doctorul o avertizase. Dar fiind acolo, simțind frica fetei, durerea din brațul ei pe măsură ce infecția prelua controlul... Elissa nu o putea lăsa baltă. Dacă dintr-un motiv necunoscut, dincolo de bizar, ea prelua gânduri de la o persoană reală, trebuia să fie din cauza bolii ei – anormalitatea, oricare ar fi fost, din creierul ei.

„Odată ce voi face operația, nu le voi mai primi. Dacă ea este reală, dacă are nevoie de ajutor, asta este singura mea șansă de a o găsi.“

Elissa se dădu jos din pat, își luă rucsacul de pe podea, apoi merse în baie pentru a cotrobăi prin dulăpiorul cu medicamente, căutând calmante, pastile împotriva febrei și spray antiinfecție. Avea o grămadă de chestii acolo, rămase dintr-o excursie cu cortul, din primăvară. „Vor fi suficient de puternice?“ Calmantele cu siguranță – îi fuseseră prescrise Elissei chiar luna trecută. „Dar dacă febra ei este mult prea puternică? Voi putea să iau ceva mai eficient de la vreo farmacie, fără autorizație?

Nu contează. Mă voi gândi mai târziu la asta. Și dacă ajung acolo și nu este nimeni, cel puțin voi ști sigur că sunt nebună. Apoi voi face operația și totul va dispărea. Va fi gata, în sfârșit, pentru totdeauna, și nu va mai trebui să mă gândesc la asta.“

Închise ghiozdanul, se întoarse spre ușă – și se opri, rațiunea ei ajungându-i din urmă acțiunile. Cât de stupidă era? Nici măcar nu știa sub ce pod sau drum se afla fata. Și cum avea să iasă din casă fără ca părinții ei să știe?

Se opri pentru un moment, cu fruntea încruntată atât de tare încât începu să o doară, cu degetele strângând bretelele rucsacului.

Putea măcar să meargă și să o caute. Erau pasarele peste tot pe marginea platoului, puse acolo în caz de urgență și pentru echipajele de întreținere. Nu i-ar lua prea mult timp să verifice cele mai apropiate drumuri. Și dacă nu ar merge prin casă având rucsacul în spate dacă nu o prindeau ieșind pe ușa din față, dacă nu ar fi dat nas în nas cu părinții săi, ei nu ar ști că ea plănuia să iasă din casă.

Gândul o străfulgeră, pe neașteptate. „Imaginea era complet vie – oare este din cauză că ea se află mai aproape decât

a fost vreodată înainte?" Iar apoi, mult mai deranjant: „Oare vine mai aproape de mine intenționat? Știe că o pot simți?"

O, Doamne, asta era mult prea ciudat. Elissa își îndreptă umerii, alungând gândurile, apoi merse să deschidă fereastra din capătul îndepărtat al patului. Dormitorul său avea ferestrele spre capătul platformei. Se aplecă și își aruncă rucsacul astfel încât să cadă ușor între două tufișuri cu flori. Se auzi un bubuit înfundat în timp ce ateriză, iar Elissa deveni atentă, ascultând glasurile părinților ei, dar probabil că ei i se păruse că se auziseră, pentru că restul casei rămase liniștită.

Bine.

În urma ei, ușa dormitorului bâzâi ușor în timp ce se deschidea. Elissa se răsuci, vinovăția ivindu-i-se în obraji.

Domnul Ivory stătea în prag. Lumina de deasupra îi fură toată culoarea de pe chip, evidențiind fiecare rid de expresie.

– Lissa, ești în regulă? Eu... voiam să văd ce faci.

Ea îl privea, de-abia înțelegând ce spusese.

– Lissa? Domnul Ivory intră în cameră. Ce s-a întâmplat? E vorba de operație?

Pentru un moment, Elissa aproape că deschise gura ca să-i spună, apoi rațiunea preluă controlul. Ceea ce plănuia ea să facă... era o nebunie. Dacă spunea ceva, dacă spunea că ea credea că are un fel de legătură cu o persoană reală... ei s-ar speria, amândoi, ar crede că a luat-o complet razna.

Își înghiți toate cuvintele pe care voia să le spună.

– Presupun că da. Este destul de înfricoșător.

– Da.

Pentru un moment, păru că tatăl ei urma să mai spună ceva. Ridurile de pe fața lui se adânciră. Ea nu se gândise niciodată la tatăl ei ca fiind bătrân – nu avea încă cincizeci de ani, nici măcar pe-aproape de vârsta mijlocie – dar, brusc,

privindu-l din celălalt capăt al camerei, văzu cum avea să arate când va avea acea vârstă.

Nu mai era nevoie să-și înghită cuvintele. Ele se stinseră, dizolvându-se de parcă nu ar fi existat.

Nu era vorba doar că părinții ei aveau să o împiedice să plece. Era și altceva. Timp de trei ani, pe măsură ce medicamentele și somniferele și hipnoza îi fuseseră prescrise și nu avuseseră efect, pe măsură ce doctorii încetaseră să-i mai ofere un termen despre când avea să se facă bine, Elissa văzuse îngrijorarea crescând pe chipurile lor.

Toată lumea – toată lumea din familia ei, adică – acceptase că fuseseră trei ani de coșmar pentru ea. Acum, în timp ce Elissa privea acele noi riduri de pe chipul tatălui ei, își aminti, în ciuda acelor dăți în care îi păruse rău pentru că părinții săi puteau ieși din casă și se puteau îndepărta de problemă, că nu fusese mult mai ușor nici pentru ei.

Și acum, când era pe punctul de a primi leacul pe care îl așteptaseră atâta timp, dacă ea spunea ceva ce i-ar putea face să creadă că starea i se înrăutățea atât de brusc, că ea nu mai putea nici măcar distinge halucinațiile de realitate... *ea* era suficient de speriată. Nu le putea face și lor asta.

– Dar sunt bine, spuse ea, întâlnindu-i ochii, mințindu-l intenționat pentru prima oară în viața ei. Sunt neliniștită, dar voi fi fericită când se va termina totul.

Pentru o secundă chipul tatălui ei rămase nemișcat, ridurile fiindu-i dure în lumina neiertătoare, iar gândurile Elissei ezitară, momentan confuze. „Credeam că va părea ușurat. De ce arată așa? De parcă ar..." Nu se putea gândi la cuvântul potrivit, iar apoi tatăl ei îi zâmbi, chipul relaxându-i-se într-o expresie obișnuită. Era în regulă, îl convinsese, iar el nu mai era îngrijorat în privința ei.

– Bun copil, spuse el cuvintele pe care le folosise toată viața, de când era mică și îi amintea să închidă cartea de povești din care îi citea el, până când luase note maxime la logică, în primul ei semestru de liceu.

Dacă l-ar îmbrățișa – în special acum, cu secretele acelea groaznice în capul ei și o geantă ascunsă în tufișurile de afară –, ar începe să plângă. Așa că nu o făcu. În schimb, îi zâmbi la rândul ei, ca și cum în ceea ce o privea pe ea discuția era încheiată și doar aștepta ca el să plece, iar după un moment domnul Ivory păși afară din încăpere.

– Noapte bună Lissa.

– Noapte bună, tati.

De-abia după ce ușa se închise în urma lui, cuvântul la care nu se putuse gândi îi răsări în minte. Expresia din acel moment de pe chipul tatălui său... Fusese durere.

Așteptă, stând cu picioarele încrucișate pe pat, în timp ce pașii lui se îndepărtau, în timp ce vocea mamei ei răsuna de pe scări pe măsură ce urca, în timp ce apa curgea în baia de pe palier. Inima îi pompa sânge în timpane și își impuse să se relaxeze pentru a-și împiedica unghiile să îi sape în palme.

Afară cerul se întunecă ușor, înnoptându-se, aprins de dedesubt de vălul luminilor orașului, iar dârele apatice ale navelor spațiale profilându-se ușor în întunericul cerului.

Casa se adânci în tăcere.

Elissa trase adânc aer în piept și coborî din pat. Pantalonii pe care îi purta, largi și confortabili, erau tocmai buni de ieșit, dar își dădu jos halatul de baie, înlocuindu-l cu un pulover negru, cu glugă. Încălță o pereche de pantofi, apoi ieși în liniște pe palier.

Ușa părinților ei era închisă, și nicio voce nu se auzea din spatele ei.

Elissa coborî scările, pășind cât de ușor putu, cu o mână pe balustradă, de parcă asta ar fi ajutat-o să calce fără zgomot.

În holul de la intrare, deschise panoul de control și dezactivă soneria ușii înainte de a ieși.

Noaptea era chiar mai caldă decât fusese în dormitorul ei. Meschini, puțin mai sus deasupra platoului, nori începuseră să se adune, nori de un cenușiu lăptos în luminile orașului de dedesubt, părând să concentreze căldura și sudoarea nopții ca sub o pătură.

Rucsacul ei era în partea laterală a casei, în spatele unei plante agățătoare înflorite, prin care Elissa fu nevoită să își croiască cu greu drum, luptându-se cu lujerii care se încolăceau precum lațurile în jurul picioarelor ei. Mirosul petalelor plutea dulce și greoi în întuneric. Își așeză ghiozdanul pe umăr și își verifică buzunarul puloverului, în căutarea cardului ID. Aflându-se afară atât de târziu, dacă întâlnea vreun agent al legii, mai mult ca sigur avea să i se ceară ID-ul și, deși o putea scana și corela cu baza lor de date, ar scăpa mult mai repede dacă doar i-ar flutura cardul pe sub nas.

Înapoi în fața rândului de case, atinse denivelarea din perete care indica senzorul ascuns, și o secțiune de zid se deschise pentru a-i permite să iasă și să pășească pe pasarela lentă ce aluneca în lungul platformei, către spațiul gol.

O duse până în capătul platformei, unde putu păși pe secțiunea mai rapidă care urca în spirală către platoul cosmodromului.

Când ajunse la marginea platoului, câmpurile de siguranță se opriră.

Elissa păși de pe pasarelă și se trezi într-un peisaj straniu, un amestec de rămășițe dintr-o pajiște nedezvoltată și urmele lucioase ale altor pasarele. Înaintea ei putu vedea săgeata de foc, unde o altă navă se lansă spre cerul nopții.

În stânga ei, un lanț de lumini licări scurt, apoi se stinse, indicând locul unde un tren de mare viteză tocmai plecase din oraș, și dispăru dincolo de orizont. Bubuitul trenului răstălmăci imaginația Elissei. „Sunetul trenurilor trecând peste un pod. Tremurul fierbinte și febra dureroasă. Sentimentul renunțării, al eșecului..."

Se gândise, cumva, în mod stupid, că tot ce avea de făcut era să vină aici sus și să caute. Uitase cât de mare era platoul. Cosmodromul însuși era o chestiune masivă, îndepărtată pe fundalul cerului. Pajiștea cenușie se micșora în depărtare. Iar acum, că gândea așa cum trebuia, Elissa știa că drumurile uriașe de metal ce duceau trenurile de mare distanță către alte orașe de pe întreg continentul erau numeroase.

Pentru un moment stătu nemișcată, simțind cum i se strânge stomacul, pielea fiindu-i fierbinte și transpirată. „Nu are niciun sens. Nu o voi găsi niciodată. Aș hoinări pe aici în zadar, riscând să fiu prinsă de securitate..."

„Nu. Gândește." Își prinse buza inferioară între dinți și își strânse puloverul în jurul ei, mai degrabă pentru confort decât pentru căldura de care nu mai avea nevoie.

Se întrebase – o idee neplăcută – dacă viziunile deveneau mai clare din pricină că fata se apropia. Ar putea pleca de la premisa asta, ar putea încerca s-o ia pe cel mai apropiat drum, pentru început.

„Dacă nu o voi găsi niciodată, nu voi ști niciodată. Mă voi întreba mereu dacă a fost real, dacă aș fi putut face ceva..."

Păși pe o altă pasarelă și o lăsă să o poarte printre amestecul de lumină și întuneric, pe lângă zone cu iarbă ce crescuse până la talia unui om, răvășită de suflarea fierbinte a vântului, pe lângă șanțurile întunecate de drenaj ce se împleteau pe suprafața platoului, asigurare împotriva subitelor ploi torențiale ce aveau să cadă toamna. Se strecură din umbre în lumini atât de intense încât răpeau culoarea din toate împrejurimile lor, transformând-o într-o fată cenușie ce călătorea peste iarba cenușie, apoi înapoi în umbra care o făcea aproape invizibilă.

Pasarela se curbă și, înainte să își dea seama, Elissa aluneca de-a lungul stâlpilor de susținere al uneia dintre șine. Sări de pe pasarelă, împiedicându-se prin harababura formată de iarbă. „Nu este locul corect, ea era mai jos, afară din aria vizuală. Nu poate fi aici..."

Șina urca deasupra ei, un licăr fără vlagă în întunericul în care stătea ea, strălucind mai tare în sus, unde lumina unuia dintre felinare cădea peste ea. Suporturile sale se înălțau solide în iarba dinaintea ei, dar altele se micșorau în întuneric...

În întunericul canalelor de drenaj aflate la doar câțiva centimetri de ea.

Dacă Elissa nu ar fi știut că fata era acolo, ar fi crezut că forma zgribulită, negru pe negru, nu era nimic altceva decât un morman de gunoi, adunat de vânt într-un colț. Însă Elissa vedea că era o persoană, îngrijorător de nemișcată, ghemuită în porțiunea dintre iarbă și marginea stâlpului de susținere al șinei.

Marginea canalului se înclina, amețitor de abrupt, iarba de pe el fiind lungă și uscată de soare și de vânt. Coborârea Elissei fu o alunecare, de-abia controlată, făcută mai repede din pricina greutății rucsacului ei, iarba trecându-i mai

degrabă printre degete decât reușind să-i încetinească mișcarea. Ajunse la bază și descoperi că avea sânge în palme, acolo unde iarba îi provocase răni superficiale, ca tăieturile de hârtie.

Fata nu se mișcase. Refuzând să asculte alarma ce brusc începu să bubuie în capul ei – „este moartă, e prea târziu" –, Elissa se ridică în picioare și își croi drum către locul unde o zărise.

Fata încă respira, o trepidație care îi mișca umerii zgribuliți. Avea capul îngropat în brațul ei, astfel că nu se zărea nimic în afară de un cap negru, cu părul umed și împrăștiat. Purta un hanorac negru, larg, cu glugă, marginile mânecilor fiindu-i zdrențuite. Doar o porțiune de piele de pe mână era vizibilă, palidă și murdară, zăcând cu palma în jos pe iarbă.

Elissa îngenunche și vorbi cu blândețe.

– Sunt aici.

„Măcar este conștientă? Dacă este în comă sau ceva de genul ăsta, ce pot să fac?"

Fata se mișcă, întinzând mâna pe iarbă. Cu un efort care îi făcu brațul să tremure, își înălță capul.

Elissa rămase cu răsuflarea tăiată.

Chipul fetei îi era cunoscut. Îl mai văzuse înainte, de mai multe ori decât putea număra. În oglinzi, în vitrinele magazinelor, scufundat și plutind în piscine, neclar în ferestrele întunecate de noapte ale casei sale. Îi simțise contururile sub degetele sale de fiecare dată când aplicase balsam sau cremă de protecție solară, de fiecare dată când se spăla pe față, de fiecare dată când încerca să alunge o durere violentă de cap.

Această fată – această stranie fată de sub calea ferată, care fusese torturată și evadase, fata atât de bolnavă încât era posibil să nu își mai revină – avea chipul Elissei.

CAPITOLUL 4

Nu era doar o coincidență, nu era doar o asemănare între părul brunet, ochii negri, bărbia ascuțită și fruntea înaltă. Fata avea micuța umflătură de la rădăcina nasului Elissei, aceeași formă a gurii, buza inferioară mai plină decât cea de sus, pistruii ce îi colorau obrajii, cele câteva fire rătăcite de păr de la capătul fiecărei sprâncene, pe care Elissa, în ultimii cinci ani, se asigurase că le smulge de îndată ce creșteau. Părul îi era mai scurt decât al Elissei, iar fața mai subțire, pometii mai ascuțiți, dar la fel...

„Ea este eu. Arată exact ca mine."

După un moment îndelungat în care Elissa nu putu să își adune gândurile care nu însemnau doar acea propoziție pe care și-o repeta iar și iar, își dădu seama că fata nu o privea. Capul îi era încă ridicat, dar era clar că nu era pe deplin conștientă. Ochii îi sclipeau din pricina febrei, părul lipindu-i-se de obraji. Întinse mâinile, o mișcare stângace și neîndemânatică.

Elissa își retrase iute propriile mâini, o reacție instinctivă pe care o făcu înainte de a-și da seama că se mișca.

Trecând de la vis la hiperactivitate, mintea ei clădise brusc un milion de idei ciudate și terifiante din filmele de groază. Chirurgie cosmetică. Furt de identitate. Clone – nu doar clone parțiale folosit în mod obișnuit pentru proceduri de salvare a

unei vieți, ci clone totale – cumva dezvoltând în mod spontan o conștiință proprie. Fata arăta exact ca ea – oare amprentele ei erau aceleași? ADN-ul ei? Dacă ea, Elissa, dispărea acum, în această sălbăticie cu o securitate minimală, părinții ei neștiind nici măcar că ea ieșise din casă, putea fata asta să îi fure identitatea, să îi ia propria viață și nimeni să nu știe vreodată?

Își încleștă dinții, împiedicând gândurile să o invadeze, înainte ca instinctul de a fugi să preia complet controlul. În tot acest timp în care crescuse, aruncase din când în când câte o privire în mintea acestei fete. Oricine ar fi fost ea, orice ar fi vrut, Elissa nu primise niciodată vreun indiciu care să arate că fata ar fi periculoasă.

Întinse mâinile spre ea, ținându-le ferme, luptându-se cu panica, și strânse mâinile celeilalte fete.

Erau la fel ca ale ei. Ceea ce nu ar fi trebuit să fie un șoc – fata avea *nasul* ei, în numele lui Dumnezeu – dar fu, totuși. Fu străbătută de un val asemănător mai degrabă repulsiei decât fricii – asta era greșit, pur și simplu simțea că este *greșit* – și, în timp ce reuși să îl controleze, Elissa își dădu seama de un al doilea lucru, și anume că pielea fetei era umedă și radia căldură asemenea unei flăcări care se înălța în aerul din jurul ei.

Degetele fetei le cuprinseră pe ale ei, ținându-le strâns. Clipi, concentrându-se pe chipul Elissei, și propriul chip se calmă brusc. Ceva îi acapară privirea, un val de ceva mai mult decât ușurare, mai mult decât recunoaștere, Elissa nu putea spune ce era anume. Deschise gura. Glasul ei era răgușit și aspru.

– Lissa?

„Mă cunoaște. Îmi știe numele." Stomacul Elissei se întoarse pe dos. Pentru prima dată, ea realiză ceea ce trebuia să gândească înainte, că fereastra pe care o avusese în creierul

acestei fete nu fusese cu un singur sens. Un lucru era să arunci o privire în viața altcuiva, și un lucru complet diferit, să te gândești că altcineva aruncă o privire în viața *ta*.

Mâinile fetei se încordară.

– Te rog – nu fi speriată. Jur... nu sunt aici să îți fac rău.

– Îmi știi numele.

Glasul Elissei sună nesigur, nu doar îngrozit, ci de-a dreptul dezechilibrat.

Fata nu asculta.

– Voiam doar să te văd. Doar... Capul îi căzu, dar îl ridică din nou, pe chip citindu-i-se efortul. Nu am venit să îți distrug viața. Știu că ai părinți. Știu că nu pot – știu că nu sunt legală. Voiam doar să...

Vocea îi ezită, capul plecându-i-se din nou. Mâinile îi deveniră deodată chiar mai fierbinți acolo unde le atingea pe ale Elissei, și dogoarea îi ardea obrajii.

„Este foarte bolnavă. Are nevoie de un doctor. Dar nu pot să chem unul pur și simplu. Nu știu cine este sau cine sunt oamenii de care a fugit. Nu pot face nimic care le-ar putea spune unde se află."

Elissa își mușcă buza. Crezuse că se simțise neajutorată, lipsită de control înainte, dar asta era nimic în comparație cu ceea ce simțea acum.

„Bine. De asta am adus medicamente. Măcar îi pot veni de hac infecției, îi pot scădea febra..."

Își retrase mâinile din cele ale fetei, își dădu jos ghiozdanul de pe umăr și cotrobăi prin el după medicamente și sticla pe jumătate plină cu apă, rămasă de la școală. Puse două tablete împotriva febrei în palma ei.

– Te rog, ia astea.

Ochii fetei se deschiseră din nou, concentrați pe pastile – și sări înapoi, atât de violent, încât tabletele zburară din mâna Elissei și dispărură în iarbă, iar apa se vărsă pe mâna ei.

– Ce faci...

Se opri din vorbit. Pupilele fetei se micșoraseră și priveau fix un punct invizibil, întregul corp fiindu-i încremenit, gura încleștată. Cu un șoc subit de răceală, Elissa observă vânătăile care se întindeau de-a lungul liniei maxilarului ei, pe gât. Vânătăi care erau identice cu ale Elissei.

Elissa trase adânc aer în piept, apoi vorbi cu blândețe.

– Este în regulă. Sunt împotriva febrei.

– Scuze.

Glasul îi era o șoaptă.

– Nu-i nimic. Pot să ți le dau ție pe astea? Am adus apă ca să le poți înghiți.

Fata încuviință. Luă pastilele și bău cu sete și pe nerăsuflate aproape toată apa.

Elissa o privi, mușcându-și buza. Nu luase suficientă apă. Iar medicamentele pe care le adusese – măcar erau destul de puternice? Nu știa cine era fata, era complet îngrozită de apariția sa în viața ei, dar dacă ea *murea* din cauză că Elissa ar fi trebuit să cheme o ambulanță și nu o făcuse...

– O să pulverizez puțin dezinfectat pe brațul tău, în regulă? Vei simți ceva rece, atâta tot.

Fata tresări când spray-ul îi atinse brațul umflat, dar nu scoase un sunet. Era evident că încerca să bea ultimele picături de apă încet, dar arăta de parcă făcea un efort să se abțină să nu o bea dintr-o sorbitură. Elissa realiză că își mușcase interiorul buzei, încercând să nu pară îngrijorată, căutând semne că medicamentele își făceau efectul. Se presupunea că

trebuiau să funcționeze în câteva minute, dar fata părea atât de bolnavă...

„Și ce o să fac cu ea? Chiar dacă medicamentele astea au efect, dacă ea se reface complet, ce fac cu ea atunci? Nu știu cine i-a făcut asta sau cum să o țin în siguranță. Nici măcar nu știu de unde să încep..."

Când îi veni ideea, fu ca o iluminare. Cât de stupidă era? Nu voise să le spună părinților ei că va merge afară pentru a o găsi pe fată pentru că nu dorea ca ei să creadă că ea era și mai bolnavă decât crezuseră. Dar acum... „Ea este aici, este reală. Nu o iau razna. În tot timpul ăsta, doctorii s-au înșelat. Anomalia din creierul meu, chestia pe care vor să o opereze și să o îndepărteze – nu este ceea ce au spus. Este o conexiune. O conexiune telepatică cu o persoană adevărată."

Deodată fu cuprinsă de un val de ușurare. Orice organizație îngrozitoare o ținuse captivă pe această fată, oricât de nebunesc ar părea că așa ceva se putea întâmpla în zilele acelea, pe o planetă cu o rată scăzută a criminalității, cu securitate maximă, nu conta acum. Părinții ei puteau rezolva asta. Tatăl ei avea să știe pe cine să sune pentru a o ține în siguranță, pentru a opera o razie în organizație și a o închide definitiv. Mama ei nu mai lucrase în spital de la nașterea Elissei, dar tot avea să știe mai bine decât Elissa de ce avea nevoie fata. Poate nici nu va fi nevoie să o ducă la un spital – mama ei o va vindeca acasă, unde o putea ține ascunsă și în siguranță.

Elissa își coborî privirea spre fată. Terminase apa, iar sticla i se rostogolise din mâna lipsită de vlagă. Zăcea cu ochii închiși, fierbinte și transpirată, cu respirația greoaie. Hainele ei – hanoracul și pantalonii negri – erau acoperite cu pete și mai negre de ulei și iarbă, iar părul îi era murdar și i se lipise de piele.

Nu ar ajunge nici măcar până la casa Elissei. Și arăta ca un vagabond – dacă treceau pe lângă vreun ofițer de poliție, cu siguranță avea să îi ceară ID-ul.

Elissa era nevoită să o lase acolo. De îndată ce le va spune părinților, ei vor veni cu mașina pentru a o lua acasă.

Își drese vocea.

– Ascultă...

Ochii fetei se deschiseră. Erau puțin mai limpezi.

– Ascultă, spuse din nou Elissa. Trebuie să merg să îți aduc mai multă apă. Și medicamente – nu cred că ceea ce ți-am adus își va face suficient de repede efectul.

– Pleci? Acum?

Chipul fetei se încordă. Umbrele de sub ochii ei deveniră deodată și mai întunecate, ca și cum ar fi fost vânătăi precum cele de pe gât, nu simple umbre.

– Trebuie, spuse Elissa.

– *Nu spune nimănui.*

Cuvintele erau atât de insistente, încât răsunară ca un strigăt, deși fata vorbea în șoaptă.

– Eu... Elissa se opri. Fata delira din pricina febrei, nu ar fi înregistrat nimic din orice ar fi putut spune Elissa despre cum ar putea-o ajuta părinții, din contră, doar ar fi speriat-o mai tare. Bine. Trebuie doar să îți aduc apă și medicamente, în regulă? Mă voi întoarce în mai puțin de o oră.

Ochii fetei rămaseră ațintiți asupra ei, mari și negri, cu chipul crispat, pomeții părând să iasă în evidență mai mult decât înainte.

– Te vei întoarce?

– Da. Promit. Nu trebuie să îți faci griji.

În cele din urmă fata încuviință.

– Eu... nu te-am putut găsi. Am crezut că va fi ușor, am crezut... Îmi poți spune unde locuiești? Pentru că, de data asta, dacă nu te întorci...

– Mă voi întoarce.

Pentru o secundă, ideile din filmele de groază reveniră. Elissa deja *spusese* că avea să se întoarcă. De ce avea fata aceasta nevoie de adresa ei? Ce plănuia? „Nu o cunosc. Mă simt ca și cum aș fi crescut odată cu ea, dar nu am făcut-o. Este o străină – o străină-experiment-secret, stranie, care arată exact ca mine."

Apoi ochii li se întâlniră și, după o fracțiune de secundă, Elissa recunoscu ceea ce zăcea în privirea celeilalte fete. Îi era teamă. Orice o determinase să încerce să o găsească pe Elissa era mult mai puternic decât motivele pentru care Elissa pornise în căutarea ei. Iar acum era îngrozită că avea să o piardă din nou.

Nu părea corect sau normal, dar nimic din întreaga situație nu era normal.

– Nu ai de ce să îți faci griji, spuse ea din nou. Dar desigur că îți voi spune cum să mă găsești. Îi dădu instrucțiuni, pe cât de detaliate putu, direcționând-o pe fată înapoi către zona din jurul cosmodromului, către intersecțiile pasarelelor.

– Platforma noastră este Acacia 16. Pasarelele au codurile marcate pe ele – A16. Odată ajunsă pe platformă, noi suntem apartamentul 12, chiar în capăt, în dreapta ta. Dacă o iei prin lateral, vei ajunge chiar sub fereastra mea.

Buza de jos a fetei era lipsită de sânge în locul unde o mușca.

– Bine, spuse ea.

Elissa își puse din nou ghiozdanul pe umăr.

– Nu voi lipsi mai mult de o oră, bine? Nu va fi nevoie să vii după mine.

– Bine.

Elissa îi zâmbi nesigur, ezitant, apoi se întoarse și dispăru în umbrele canalului, căutând treptele care aveau să o ducă înapoi.

Merse douăzeci de minute până să le găsească, dar odată ajunsă iar pe platou, călătoria înapoi pe la periferia cosmodromului fu ușoară.

Casa ei era tăcută și întunecată, semn că locatarii dormeau. Elissa se strecură în liniște înăuntru, singurul sunet fiind al propriei inimi răsunându-i în urechi.

Probabil că părinții ei dormeau de ceva timp. Nu i-ar trezi degeaba, ci pentru a le spune această poveste absolut incredibilă. Probabil ar crede că Elissa avusese coșmaruri din cauza operației ce se apropia sau ceva de genul... Elissa își reprimă un chicot isteric și, conștientă că amâna momentul în care avea să îi trezească, merse în bucătărie pentru a umple câteva sticle cu apă și a lua câteva batoane energizante. Poate că fata va avea nevoie și de ceva de mâncare înainte de a o aduce acasă.

Puse sticlele și batoanele în geantă și ieși din bucătărie încheindu-i fermoarul. Bine. Îi promisese fetei – „și nu mă pot gândi în continuare la ea ca fiind fata aceea, trebuie să aibă vreun nume, nu-i așa?“ – că avea să se întoarcă într-o oră. Mai putea amâna trezirea părinților ei.

În timp ce păși în holul de la intrare, fermoarul rucsacului se blocă. Se opri în umbrele holului, stând între baza scărilor și ușa de la intrare, încercând să îl elibereze de firul dezlegat în care se încurcase. Reuși, apoi îl închise și și-l puse pe umăr.

– *Lissa?*

Elissa tresări atât de violent, încât își mușcă limba. Pentru o clipă nu se putea nici măcar gândi de unde venea glasul

mamei ei. Apoi luminile de pe palier se aprinseră, iar Elissa privi în sus și o văzu stând în capătul scărilor, lângă ușa de la dormitorul Elissei.

– Lissa, ce se întâmplă? Ce faci?

Pentru un moment Elissa nu putu înțelege șocul și furia de pe chipul mamei sale. Apoi își dădu seama cum trebuia să arate ea, stând acolo în toiul nopții, cu rucsacul în spate și fața încremenită de surprindere.

Și, ca un plus al imaginii de vinovăție pe care o afișa, până și creierul se blocase și nu putu găsi cuvintele potrivite pentru a-și începe măcar explicația. În schimb, se holba la mama ei, prinsă în flagrant asemeni unui infractor.

– Edward! Edward, vino aici acum!

Era un țipăt furios și speriat, tipul de țipăt pe care l-ar fi scos dacă Elissa ar fi fost un infractor prins în flagrant.

Țipătul o trezi pe Elissa din șoc.

– Mamă, nu. Nu sunt... nu este deloc ceea ce pare...

Mama sa nu părea să audă.

– *Edward!* Coborî grăbită scările, mâna sa de-abia atingând balustrada, cu gura încleștată. Cum îndrăznești, Elissa. Cum îndrăznești, când totul este aranjat. Unde naiba crezi că ai să pleci?

– Mamă, nu asta fac. Nu plec nicăieri. Nu fug.

Era o idee mult prea nechibzuită chiar și pentru a o rosti. Mama ei nu putea crede că ea ar pleca în felul ăla. Când vreodată făcuse ea ceva de genul ăsta...

Doamna Ivory o apucă de braț.

– Să nu îndrăznești să te miști! Cum poți *face* asta, Elissa?

Tatăl Elissei ieșise pe palier, arătând aproape năucit în lumină. Coborî scările, legându-și mai strâns cordonul halatului.

– Laine? Ce se întâmplă?

– Uite! Uite ce face! Mâna doamnei Ivory se strânse mai tare în jurul brațului Elissei. Este aici jos, cu un rucsac. Și operația este peste trei zile!

– Nu. *Ascultă-mă. Nu fug nicăieri.*

Mama ei îi scutură brațul.

– Mincinoaso, ai un rucsac cu tine!

Un val de căldură inundă chipul Elissei. *Nu* își mințea părinții. Iar mama ei nici măcar nu îi dădea șansa să îi explice.

– Nu fug. Am ieșit afară pe furiș pentru că nu am vrut să vă îngrijorez. Am găsit ceva...

– Ai găsit ceva? Despre ce Dumnezeu vorbești? Și cum adică, ai ieșit afară? Ai fost *deja* afară? Este aproape miezul nopții!

– Nu mă asculți! Elissa ridică tonul, căldura de pe chipul ei simțindu-i-se acum în voce. Nu sunt bolnavă. Nu am halucinații. Există o fată – creierele noastre sunt conectate cumva – arată exact ca mine.

Degetele mamei încremeniră pe brațul ei, înfigându-și unghiile în pielea sa.

– *Ce?*

– Visul acela pe care l-am avut – cel despre care i-am spus doctorului. Incendiul a fost real. Mamă, *ascultă,* i-au făcut lucruri groaznice. Ea a evadat, a venit să mă caute. Trebuie să o ajuți.

Se opri. Fața mamei ei era complet nemișcată, buzele fiindu-i atât de încordate încât sângele se scursese din ele acolo unde se atingeau.

– Mamă, te rog. Este bolnavă. Are nevoie de ajutor.

Buzele palide ale mamei se deschiseră.

– Edward. Sună-l pe doctorul Brien.

– Laine, chiar este necesar? Este două dimineața...

Doamna Ivory întoarse capul pentru a întâlni privirea soțului ei. Un mușchi din maxilarul ei tresări.

– *Sună-l.* A spus că starea ei deja se înrăutățește, dar asta este chiar mai grav. Are o halucinație și crede că este reală. Va trebui să facă operația mai devreme.

Elissa crezuse că era pregătită să își convingă părinții că nu era doar un alt vis ce părea atât de real. Știuse că va trebui să explice – de câteva ori, poate. Dar nu fusese pregătită pentru asta, nu fusese pregătită pentru refuzul total al mamei ei de a o crede, de a o asculta. Trecuse direct de la a o acuza că fuge la a declara că nu avea control asupra a ceea ce vedea.

– *Nu.* Nu am halucinații...

Ochii doamnei Ivory reveniră asupra Elissei. Erau mari de panică, dar nu doar panica se citea pe fața ei. Avea privirea cuiva care încerca să găsească o soluție. Privirea, realiză brusc Elissa, cuiva care se pregătea să mintă.

– Elissa. Vocea îi era de un calm forțat. Tu *ai* o halucinație. Ești bolnavă. Ai o anomalie. Dr. Brien a spus...

„Dr. Brien a spus." Deodată, o piesă a puzzle-ului se potrivi alarmant de bine în loc.

– *Dr. Brien* mi-a pus o mulțime de întrebări despre ea! El *știa* că ea este reală – el încerca să afle unde merge, hainele ei...

– Elissa. În ciuda vocii calme, mâna mamei sale încă era dureros de strânsă pe brațul ei. El cerea informații despre halucinațiile tale.

– Ba *nu.* Își smuci mâna. Dă-mi drumul.

– Când ești atât de isterică? În niciun caz. Edward, îl suni pe dr. Brien?

– Laine, haide. Tatăl Elissei veni mai aproape. Chiar nu cred că asta va ajuta la ceva în toiul nopții. Îl putem suna de dimineață.

– Și ce ne facem dacă Elissa dispare până dimineața? Edward, *știi* care este miza aici. *Știi* ce am semnat. Dacă nu este aici pentru operație...

Furia o străbătu pe Elissa, iute și fierbinte.

– Nici măcar *nu* mai fac operația! Treceam prin toată durerea aia doar din cauza a ceea ce îi făceau ei! Acum ea a scăpat, sunt bine...

Mama sa o privea intens.

– *Nu o mai faci?* Cum îndrăznești să îmi spui asta? Vrei să fii o ciudată tot restul vieții tale? Nu voi accepta, Lissa. Edward, dacă nu vrei să-l sunăm pe doctor, vino aici și ajută-mă să o țin sub control.

„Sub control? Ca și cum aș fi un animal turbat?"

– *Dă-mi drumul!*

Elissa își smuci brațul în jos, suficient de tare pentru a se elibera din strânsoare, și alergă spre ușă. Nu plănuise ceva atât de drastic, dar mama ei vorbea de parcă aveau de gând să o forțeze să intre în operație, fie că ea era de acord sau nu. O acuzase că voise să fugă – ei, bine, asta va face, atunci. Avea să îi sune a doua zi, când erau pregătiți să o asculte...

Dar apoi, în mod incredibil, tatăl ei se afla acolo, ținând-o de braț. Încercă să se retragă, dar putea la fel de bine să încerce să scape de strânsoarea unor cătușe, incomparabile cu strânsoarea mamei sale. Pentru prima dată, nu doar furie, ci și teamă încolți în ea. Acesta era *tatăl* ei, nu o rănise niciodată, nu ar face-o...

– Dă-mi drumul, spuse ea, neîncrederea zdruncinându-i glasul. Tată, dă-mi drumul.

El nu o făcu. Când ridică privirea, fața lui era mai distantă decât fusese vreodată. Nici urmă de bărbatul care venise în camera ei mai devreme, care o întrebase dacă era în regulă.

Ea își trase mai tare mâna, începând să simtă panica, simțindu-i degetele ferme și de nezdruncinat în jurul brațului său.

– *Tată.* Instinctiv, încercă strategia care – cu siguranță – trebuia să funcționeze. Tată, oprește-te, mă rănești.

Nu avu efect.

– Elissa, nu. Nu te mai împotrivi.

– Dă-mi drumul! *Dă-mi* drumul!

Glasul îi deveni un țipăt ascuțit. Asta nu se putea întâmpla. Mama ei, poate, dar nu tatăl ei, nu *tatăl* ei. Nu îl sunase pe doctor când mama ei îi spusese să o facă. *El* nu spusese că nu o crede. El era de partea ei. Nu era așa? *Nu* era așa?

– Elissa, vino cu mine.

Ea se zbătu, dar nu avea nicio speranță. Tatăl ei pe jumătate mărșăluia, pe jumătate o trăgea departe de ușă, în susul scărilor și în dormitorul ei, mama sa venind grăbită în urma lor.

O duse în dormitor, apoi îi eliberă brațul. Elissa se aruncă pe partea cealaltă a patului, strângându-și rucsacul la piept. Fața îi era umedă din pricina lacrimilor pe care nu le observase până în acel moment.

Mama sa îi urmă în cameră. Îi aruncă Elissei o privire care ar fi putut topi oțelul.

– Cum îndrăznești să plângi pentru asta? Eu ar trebui să fiu cea care plânge.

Elissa se holbă la ea.

– *Ce?* Pentru că nu vreau să fac o operație de care nu am nevoie?

– Dar ai nevoie de ea.

– Ba nu! Nu fac operația! Se trase mai înapoi, lângă peretele cu fereastra. Nu îmi dau acordul! Nu fac operația!

– Ba da, spuse mama ei. Și o vei face mâine.

Când Elissa încercă să vorbească, cuvintele de-abia putură să iasă, atât de sufocate erau de lacrimi și furie inutilă.

– Nu îi poți lăsa să mă opereze împotriva voinței mele!

– Lissa, spuse tatăl ei, iar ea îl privi, încă gândindu-se că el *nu* putea fi părtaș la asta, *nu* putea fi. Dar chipul lui nu dezvăluia nimic altceva decât aprobarea sinistră a mamei sale. Sunt lucruri pe care nu le înțelegi. Operația aceasta – sunt câteva motive pentru care este necesară.

Lacrimile Elissei se uscară atât de brusc, de parcă ar fi înghețat. Îl privi cu răceală, văzându-i chipul familiar, dar simțindu-se de parcă privea un străin.

– *Nu* poți, spuse ea, dar buzele îi încremeniseră, iar glasul nu părea al ei. Nu poți să mă forțezi să fac o operație pe care nu o vreau.

– Nu avem de ales, spuse străinul stând în locul tatălui său, fără să o privească în ochi.

– *Nu*. Ieși ca o șoaptă, felul de șoaptă înspăimântată pe care o scotea atunci când era mică și se trezea îngrozită din vise urâte. Nu, nu poți. Nu poți...

Dar ei oricum nu o ascultau.

– Va trebui să o încuiem, spuse doamna Ivory, iar tatăl încuviință.

– Dar... Ce? *Ce?* Nu mă puteți încuia în camera mea!

Ei nici măcar nu răspunseră. În schimb, tatăl ei ieși din încăpere, iar mama sa se pregătea să îl urmeze.

– Nu, *nu*. Elissa sări de pe pat, merse spre ei, încercând să privească peste umărul mamei ei pentru a-i întâlni privirea

tatălui. Nu înțelegea nimic din ce se întâmpla, dar ea știa, fără îndoială, că mama o mințise. Tatăl ei, totuși... Nu mă puteți închide toată noaptea!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Elissa. Este pentru binele tău. Dacă nu te închidem acum, voi fi nevoită să chem agenții de pază să te închidă. Nu vrei asta, nu-i așa?

Ușa i se închise Elissei în față, apoi auzi clicul zăvoarelor interne încuindu-se. O făcuseră. O încuiaseră în camera ei.

În stare de șoc și furie, deschise gura pentru a striga prin ușă, apoi se opri, buzele devenindu-i deodată reci, de parcă o mână invizibilă i le atinsese.

Mama ei o mințise. Și doctorul Brien o mințise. Instinctul ei din acea dimineață, de a nu-i spune despre ceea ce purta cealaltă fată, fusese corect.

Ceea ce însemna... ce însemna? Că ei știau că imaginile sunt reale? Că știuseră tot timpul? Că ei...

Greața îi întoarse stomacul pe dos.

– O, Dumnezeule. O, nu. Știuseră ce se întâmpla cu cealaltă fată? Știuseră despre – mintea ei fugea de cuvântul potrivit, dar acesta îi răsuna în cap neîncetat. *Tortură.* Cineva o torturase, făcând un fel de... *experimente?*... oribile pe ea. Și oameni, oficiali – doctori și profesioniști, foști doctori precum mama ei și ofițeri de poliție precum tatăl ei – alți oameni știau despre asta. Și nu făcuseră nimic.

Fiorul rece de pe buzele ei se împrăștie în tot corpul. Asta nu era la fel de simplu ca un fel de organizație ilegală care acționa în afara legii, despre care era nevoie doar să afle cineva pentru a fi închisă.

Imaginile incendiului îi reveniră în minte. Clădirea aceea – crainicul de la știri o numise fabrică de confecții. Oamenii știau

despre existența ei, oamenii știau că este acolo. Așadar, dacă scopul ei real nu era *incredibil* de bine deghizat, trebuia să fie sancționată oficial... de către cineva.

„Cât de departe putea merge asta? Nu era deloc ilegal?"

Stomacul i se întoarse din nou pe dos și pielea i se făcu de găină, nu doar din cauza frigului, ci din cauza unui fior de greață pe care fu nevoită să încerce să și-l reprime.

Cealaltă fată, pe care Elissa o lăsase încă bolnavă și slăbită, tratată doar cu calmante și un spray cu antibiotic, era în pericol. Evadase în urmă cu mai puțin de douăzeci și patru de ore și nu avea nicio speranță să mai fie liberă prea mult timp. Aveau să o găsească, să o ia înapoi. Și Elissa, care îi promisese că se va întoarce, care îi promisese că o va ajuta, era captivă până dimineața în afurisitul ei de *dormitor*.

Merse lângă fereastra încă deschisă, degetele ei cuprinzând pervazul, aplecându-se, cercetând peretele alb din ipsos în căutarea unor suporturi inexistente pentru mâini și picioare. Nu se zărea nimic. Dacă încerca să coboare, era sinucidere curată.

Era captivă, captivă până dimineața, când aveau să vină după ea să o ducă să îi taie în creier, să ardă chestia care o lega de cealaltă fată.

„Nu o vor face, nu-i așa? Chirurgi, asistente... dacă spun că mi-am retras consimțământul, nu mă vor forța. Nu pot. Sigur, sigur."

Pe cine păcălea ea? Uite ce-i făcuseră dublurii sale. Ea chiar credea că ei aveau să ezite să îi facă o operație minoră pentru a o împiedica să le divulge secretele?

Iar mama ei pomenise de agenții de pază. Un pas mai sus de poliția obișnuită, agenții reprezentau Forțele Speciale, cu

puteri superioare de arest și detenție, care își primeau ordinele direct de la unul dintre celelalte departamente guvernamentale.

„Atât este de importantă, atunci. Chestia asta. Legătura asta."

Ce altceva puteau face ei în timp ce se aflau în capul său? Să îi șteargă memoria? Să o lase pustie și fericită, fără să-și mai amintească nimic din toate astea, neștiind că fusese mințită, neaflând vreodată cine era fata cealaltă, de ce și cum de arăta la fel ca Elissa?

Puteau face asta, era absolut convinsă. Îi puteau răpi conexiunea *și* memoria, și apoi gata.

Se sprijini de perete, punându-și palmele peste ochi, încercând să gândească. Gândurile ei aveau o densitate vâscoasă. Când ridică încet capul, își dădu seama că nu se gândise, ci visase. Tremura, era rece chiar și în aerul cald ce intra pe fereastră.

Trase pătura de pe patul ei, acoperindu-și umerii cu ea înainte de a merge înapoi la fereastră, unde îngenunche. *Nu* trebuia să adoarmă. Trebuia să se gândească la cum putea ieși de acolo. Dimineața, când aveau să o lase să iasă pentru a o duce la operație, trebuia să poată fugi atunci. Dacă ar putea să fugă...

Încă de două ori se trezi din moțăială, cu inima gonindu-i, amețită din pricina oboselii. Trebuia să stea trează. Trebuia să își facă un fel de plan. Nu putea adormi fără să...

Gândurile i se dizolvară din nou.

*

Elissa tresări din somn, pieptul bubuindu-i, dintr-un vis în care cineva o striga.

Luminile din camera ei se stinseseră. Afară, o mică lumină cenușie se strecura prin întuneric. Era aproape dimineață. Dormise jumătate de noapte.

– *Lissa!*

Sări în picioare spre semiîntunericul de unde se auzea vocea.

Jos, printre tufișurile dintre casă și marginea platformei, zări un chip palid și o siluetă, o umbră printre umbre. Fata își amintise instrucțiunile ei. Venise să o caute.

Elissa se aplecă în afară cât de mult putu. Nu îndrăzni să strige prea tare, dar își făcu o mână căuș la gură pentru a încerca să direcționeze sunetul doar acolo unde voia ea și strigă în jos.

– M-au încuiat.

Neclar în întuneric, fata făcu un gest indescifrabil. Elissa dădu din cap, își întinse mâinile încercând să gesticuleze *Nu înțeleg.* Doamne, erau în situația asta din cauza unei legături telepatice, dar nu era suficientă pentru a le permite să comunice la distanță de câțiva centimetri? Nu că fata cealaltă ar fi putut fi de vreun ajutor.

„Cel puțin eu pot, o pot ajuta să dispară."

Se întinse după rucsacul în care pusese mâncare și apă, își luă ID-ul și o mână plină de bani din buzunar și le aruncă peste batoanele energizante. Nu avea de unde ști dacă ID-ul ei avea să funcționeze pentru dublura sa așa cum o făcea pentru Elissa, dar posibilitatea ca amprenta ei digitală să fie la fel de asemănătoare precum îi era chipul... „Am nevoie de morfo-cardul ăla pe care ni l-a arătat tata..."

„Am nevoie ca mama și tata să fie de partea mea."

Gesticulă pentru ca fata să se ferească, apoi scoase ghiozdanul peste pervaz și îi dădu drumul.

– Ai acolo ID-ul meu, strigă ea cât de tare îndrăzni. Și bani. E posibil ca ID-ul să funcționeze și pentru tine. Trebuie să pleci din oraș...

Cealaltă fată întinse mâinile de data aceasta.

– *Ce?*

Elissa devenea frustrată.

– Așteaptă, strigă ea, încruntându-se la cât de tare părea să sune vocea, deși era puțin mai mult decât o șoaptă, apoi se întoarse în cameră pentru a lua ceva de scris. Tableta ei avea să se spargă dacă o arunca de la fereastră – la naiba, chiar nu avea *nicio* hârtie de modă veche pe acolo?

Găsi una în cele din urmă, sub forma unui carnețel cu coperta din satin, un cadou de la vreun eveniment social la care părinții ei riscaseră să o ia și pe ea, și asortată cu un stilou la fel de mic, pentru a scrie ceea ce încercase să îi spună celeilalte fete. Apoi fu nevoită să găsească un obiect destul de solid pentru a atașa biletul, astfel încât să nu zboare mai departe atunci când avea să îl arunce de la fereastră. Îl înghesui lângă pernă, în fața de pernă, se aplecă peste pervaz și se opri.

Rucsacul dispăruse. La fel și fata.

Elissa miji ochii și privi în umbre pentru un moment – *era aici, unde s-a dus?* – dar platforma era pustie. Se retrase de la fereastră, încă strângând perna în mână, confuzia și frustrarea învolburându-se în interiorul ei.

– *Hei,* strigă ea, încercând să sâsâie cuvântul. Nu primi niciun răspuns. Panica îi făcu mâna să alunece pe pervazul fin de lemn. Unde plecase? Avea să se întoarcă? Hei. *Hei!*

O scânteie enormă despică aerul. Părea să vină de peste tot din jur, umplând lumea. Afară, cenușiul se aprinse roșu, un fulger luminând cerul de culoarea sângelui, făcând noaptea să explodeze în flăcări.

Lemnul deveni deodată cald sub mâna Elissei. O retrase repede. Fum se înălță de sub pervaz, tencuiala de dedesubt crăpându-se din pricina căldurii ce creștea sub ea.

Elissa se retrase, dând drumul pernei, uitând să mai respire.

„Incendiu. Le-am spus să nu mă încuie și ei au făcut-o, m-au încuiat aici. M-au încuiat."

Alergă în baie, luă un prosop și îl aruncă sub robinet. „Ține fumul afară. Fumul te va ucide înaintea flăcărilor." Vechile lecții de siguranță îi reveniră în minte. „Trebuie să rămân jos. Trebuie să..."

De dincolo de ușă ceva clicăi, un sunet metalic, asemeni zăvoarelor de metal, deschizându-se.

O. Își îndreptă umerii, panica stingându-i-se instantaneu, lăsând-o să se simtă de-a dreptul stupid. Știuse dintotdeauna despre programele de siguranță care se activau în caz de incendiu, amenințare cu bombă, cutremur.

Nu avea rost să stea acolo, întrebându-se cum un incendiu pornise chiar când ea avea nevoie de unul. Se îndreptă spre ușă și o lovi cu piciorul.

Pe palier, fumul se aduna sub luminile din tavan și flăcări tremurânde cuprinseseră tapetul. Tatăl ei ieși deodată din fum și o prinse de braț.

– Lissa! Casa este în flăcări. Vino cu mine, vino cu mine acum. Trebuie să ieșim.

„Trebuie să ies înainte să mă încuiați din nou." Dar nu avea de gând să se contrazică acum, cu sunetul focului vuind de dedesubt și toate ușile deschizându-se în mod miraculos și cu fata pe care trebuia să o ajute așteptând-o undeva, pe marginea platformei.

Elissa de-abia simțea treptele scării sub picioare, nu era nevoia ca tatăl ei să o grăbească să le coboare. La parter, focul ardea din bucătărie spre partea din spate a casei. O fereastră se sparse cu un sunet ascuțit; ceva fu cuprins de flăcări, sfârâind și sâsâind. În camera de zi lujerii se încovoiau, înnegrindu-se,

și fulgi de frunze arse erau suflați spre Elissa de răsuflarea fierbinte a focului.

Ieșiră pe ușa din față. Dâre de fum amestecat cu scântei întunecau întreaga platformă, dar prin ele Elissa putea vedea alte uși deschizându-se, oameni îmbrăcați în halate de baie ieșind grăbiți din case.

– Laine! Laine! În glasul tatălui ei simți o notă de disperare. O vezi pe mama ta?

– Nu. Teama din glasul tatălui său o cuprinse și pe ea. Aruncă o privire în jur.

– A spus că sună la pompieri, trebuia să fie deja afară până acum...

Tatăl ei privi din nou în jur, scrutând mulțimea. Mâna îi alunecă de pe brațul Elissei.

Dincolo de peluză, în îmbulzeala de oameni, ieșirea către pasarelă era deschisă. Dar Elissa nu putea pleca. Nu așa, neștiind dacă mama ei era încă în clădirea cuprinsă de flăcări...

Teama formase un nod în pieptul său. „Trebuie să găsesc fata. Trebuie să o ajut. Dar mama..."

– *Laine.* Slavă Domnului.

O zări prin mulțime pe mama ei, stând lângă ieșirea de lângă pasarelă, cu telefonul în mână. Pe măsură ce Elissa își dădu seama că mama ei era teafără, o văzu întorcându-se, ferindu-și ochii de flăcări pentru a privi spre cer.

Vehicule de urgență planau deasupra lor, cu faruri albastre pâlpâind, mai rapide decât mașinile-insectă, unele pulverizând spumă în cercuri uriașe pentru a îmblânzi flăcările, unele cu însemnele serviciilor medicale pe ele, altele cu semnul balanței-trident al poliției.

Și una cu un semn diferit: un trident cu un mâner sub forma unui fulger. Nu erau pompieri, medici sau poliție. Agenți guvernamentali.

Un incendiu nu necesita prezența agenților guvernamentali. Mama ei nu sunase doar la pompieri pentru a stinge focul, sunase oameni care să vină după Elissa.

Elissa nici măcar nu se gândea că ei s-ar putea afla acolo pentru vreun alt motiv. Nu erau acolo pentru altceva, ea știa asta. Erau acolo pentru a se asigura că ea nu pleacă nicăieri, să se asigure că ajunge în sala de operație, să se asigure că ea nu le dezvăluie toate secretele.

– Fugi, îi spuse repede tatăl ei și îi puse ceva în mână.

Elissa aruncă o privire rapidă și disperată la ceea ce avea în mână. Erau două dintre morfo-cardurile din rezerva pe care le-o arătase mai devreme, suprafețele lor transparente reflectând flăcările.

Rămasă fără cuvinte, complet încremenită, ridică privirea pentru a întâlni ochii tatălui ei. Flăcările îi aruncau linii dure de lumină și umbră pe față.

– Fugi, spuse el din nou.

Primul vehicol de urgență ateriză pe platformă. Elissa își îndreptă privirea spre el la timp pentru a vedea doi bărbați coborând. Haine negre, veste antiglonț, pistoale vizibile la brâul lor.

– *Acum,* spuse Edward Ivory și o împinse. Du-te și găsește-o. Du-te *acum!*

Bărbații priveau în jur, ocupându-și pozițiile. Elissa nu își permitea să mai aștepte. O luă la fugă, gonind de-a lungul platformei, îndreptându-se spre ieșirea de lângă pasarelă.

Trebui să se strecoare chiar pe lângă mama sa, iar doamna Ivory se repezi spre ea, prinzând-o de marginea puloverului.

– Lissa! Oprește-te chiar acum!

Elissa se smuci. Fermoarul se blocă, apoi se rupse, iar puloverul îi alunecă de pe ea. Era din nou liberă, alergând spre ieșire, mama ei ținând în mână nimic mai mult decât o haină.

Se împiedică, se lovi de cineva, se eliberă, dar apoi găsi ieșirea blocată de un zid de trupuri.

– Oprește-te! O voce necunoscută, vocea unuia dintre agenți. Elissa Ivory, îți ordon să te oprești!

Ea nu se opri. Se aruncă în lateral, alunecă pe iarbă și își reluă fuga de-a lungul platformei.

În spatele său răsunau țipete, glasul ridicat al mamei sale, apoi pași tunători. Agenții. Ambii mai mari decât ea, mai puternici, mai rapizi. Și înarmați.

Deodată alerga mai repede decât se crezuse vreodată în stare. Dacă putea ajunge la următoarea ieșire și putea păși pe pasarelă, va ajunge la intersecție și va dispărea în aglomerația aceea aflată în continuă mișcare.

Goni spre următoarea ieșire și își aruncă mâna pe senzor. Poarta nu se mișcă. O blocaseră. Agenții – cumva o încuiaseră pentru a-i bloca drumul către sistemul de pasarele principale, pentru a-i bloca evadarea.

O luă din nou la fugă, cu mintea extrem de alertă, încercând să își imagineze ce era înaintea ei. Iarbă, străzile de case, până în capătul platformei. Niciun loc în care să se ascundă. Dacă ar putea ajunge la intersecție... dar dacă blocaseră o intrare, probabil la fel de bine, le blocaseră și pe celelalte.

Pierdu o secundă prețioasă încercând următoarea poartă, și avusese dreptate, era, de asemeni, blocată. Le auzi pașii în

urma sa, o luă din nou la fugă, cu inima bubuindu-i. Dacă putea ajunge la ultima poartă înainte ca ei să o blocheze, încă mai putea scăpa de acolo.

Se apropia de capătul platformei. Dacă poarta nu se deschidea, era captivă, fără nicio altă cale de scăpare. Continuă să fugă, cu durere în piept, genunchii slăbiți, sperând împotriva oricărei speranțe că vreun miracol, ceva avea să intervină înainte ca ei să o ajungă din urmă.

Colțul ultimei case răsări în colțul ochiului. Se aruncă spre senzorul ultimei porți de parcă s-ar fi aruncat spre miracolul care nu venise, care nu venea. Nu avea rost, era prinsă...

Poarta se deschise.

Elissa trecu prin ea, aterizâ în genunchi și în palme pe pasarela din afara platformei, câmpurile de siguranță activându-se atât de brusc, încât Elissa se simți ca și cum primise un șoc electric. Se ridică în picioare și sări pe pista care ducea departe de platfomă, alergând așa cum nu trebuia să alergi niciodată pe pasarele, pentru că, dacă alergai prea repede, câmpurile de siguranță nu te puteau susține...

În timp ce gândi asta, simți tremurul pe mâinile sale goale, pâlpâitul câmpurilor de siguranță eșuând. Teroarea o străbătu. Începu să încetinească, apoi, la mică distanță în spatele ei, pasarela se cutremură ușor în timp ce cineva – chiar o pereche – păși pe ea.

Un alt fel de groază puse stăpânire pe Elissa. O amintire care nu era a ei, o amintire precum un spin și un fulger prin creierul său, o amintire a nimic altceva decât durere pe care nu o putea descrie, o durere atât de intensă încât îi înghiți cuvintele.

De data aceasta de-abia observă tremurul câmpului de siguranță dispărând. O luă la fugă, alergând așa cum nu mai

alergase de când era mică, picioarele tropăindu-i pe pasarelă. Ajunse la următoarea intersecție, păși pe cea mai rapidă pasarelă, o străbătu și pe aceasta în viteză, în jos, în jos, în jos, într-o spirală care o duse din ce în ce mai departe de bărbații care o urmăreau, din ce în ce mai departe de platforma și de casa ei, fugind de parcă ar fi fugit de tot ce era greșit și groaznic în toată viața sa...

Încă două intersecții. Sări pe pasarela care ducea spre sud, apoi pe cea nordică, mai jos, nemaiauzindu-le pașii deasupra ei, dar nefiind sigură că îi pierduse, neîndrăznind să încetinească sau măcar să privească înapoi.

Bătăile inimii îi răsunau în urechi acum, fiecare răsuflare răscolindu-i pieptul. Trebuia să găsească un loc unde să se oprească. Trebuia să se gândească.

Sări peste altă intersecție, genunchii tremurându-i, alegând o rută ce se desfășura direct sub o alta, pentru ca nimeni care venea de deasupra ei să nu vadă încotro o luase. Aruncă o privire rapidă în jurul ei, cercetând împrejurimile, încercând să vizualizeze cel mai apropiat loc pentru a se ascunde. Odată ajunsă pe platforma orașului, aveau să fie camere de supraveghere pretutindeni, lucru care altădată îi oferise siguranță, ceva despre care crezuse întotdeauna că numai infractorii aveau de ce să se teamă.

„Acum sunt o infractoare?“

Alungă gândul, imaginându-și secțiunea orașului în care avea să ajungă dacă continua să coboare. Încă se afla cel mai aproape de partea vestică a canionului – unde putea merge? Un loc fără camere, un loc unde nu aveai nevoie de ID pentru a intra...

Vechiul teren de joacă. Un val de ușurare o străbătu, eclipsând pentru moment oboseala. Sări din nou pe altă pasarelă. Vechiul teren de joacă se întindea la baza părții vestice a canionului. Când Elissa era mică, acesta fusese, practic, locul central al camerelor de supraveghere, dar apoi complexul de joacă antigravitație se deschisese în oraș, iar terenul de joacă rămăsese în paragină. Adolescenții îl foloseau acum, venind aici în cupluri și ascunzându-se în căsuțe și în triunghiurile de umbre aruncate de tobogane și de cadrele de cățărat. Consiliul orașului ținuse camerele în funcțiune pentru o vreme, dar apoi izbucnise un scandal despre un presupus comportament neadecvat al unuia dintre ofițerii de poliție care avea sarcina de a le scana, iar apoi o întreagă dispută privind drepturile omului și intimitatea, iar în cele din urmă consiliul luase camerele de acolo și, în schimb, amplasase panouri care informau că terenul de joacă nu mai era un loc sigur pentru copii.

Gâfâind și cu genunchii tremurând, Elissa păși de pe pasarelă pe platforma cu două etaje mai sus de baza canionului și coborî treptele ce duceau în josul stâncii, spre platforma orașului.

La ora asta târzie – devreme? – terenul de joacă era pustiu. Stâlpi de lumină iluminau pe ici, pe colo plasticul lucios al echipamentului de joacă abandonat. Nicio cameră de supraveghere. Era – pentru moment – în siguranță.

Pe măsură ce ultimul val de adrenalină se scurse din corpul ei, Elissa își ghemui picioarele sub ea. Se așeză în genunchi pe suprafața rece, dar ușor elastică a terenului de joacă.

Când își întinse mâinile pentru a nu se prăbuși complet, morfo-cardurile îi căzură. Le ținuse în mâna dreaptă în tot acest timp; marginile lor lăsaseră dungi roșii în palma sa.

Tatăl ei. Îi spusese să fugă și i le pusese în palmă de parcă ar fi știut că, oricât de departe ar fi alergat, nu ar putea ajunge prea departe fără ele. Asta, dacă își amintea cum să le folosească.

Era o combinație de cuvinte, își amintea asta. Dar chiar acum...

Își puse capul jos, inspirând aerul umed al nopții din oraș.

Fugise de acasă, de părinții ei – de agenți guvernamentali, pentru numele lui Dumnezeu. Se afla în posesia unei metode confiscate și ilegale de a face rost de un ID fals și de bani. Dar în acel moment nimic nu conta, cu excepția faptului că se oprise din alergat, că putea respira din nou și că era singură.

– Lissa?

CAPITOLUL 5

Chiar și din poziția în care se afla, Elissa sări, un fel de țopăială de iepure ce o făcu să se simtă ca o idioată, recuperând morfo-cardurile de jos și ascunzându-le în buzunarul pantalonilor. Își ridică privirea spre silueta întunecată ce se îndrepta spre ea, evitând, așa cum făcuse și Elissa, fiecare petic de lumină.

– M-ai speriat.

Inima îi bubuia din nou, iar adrenalina o străbătu din nou ca un val, făcându-i mâinile să tremure și fiecare mușchi epuizat să se încordeze. Fata nu o putuse găsi înainte – Elissa trebuise să îi spună adresa. Dar acum, când Elissa reușise să scape de *agenții guvernamentali* de pe urmele ei, două minute mai târziu, ea era acolo?

– Îmi pare rău.

Fata se opri la câțiva metri de Elissa, ezitând. Purta în spate rucsacul pe care Elissa i-l aruncase de la fereastră.

– Cum m-ai găsit?

De îndată ce rosti cuvintele, Elissa își dădu seama că sunaseră ca o acuzație. Dar apoi, *erau* oarecum o acuzație. Nu-i datora nimic fetei, la urma urmei. Deodată greața i se învolbură în stomac. „Am fugit de tot ce contează pentru mine de

dragul cuiva care este o străină, pentru cineva despre care nu știu suficient pentru... a avea încredere în ea."

– Eu nu... sunt sigură. Fata își frecă palma de obraz, își roase marginea unghiei de la degetul mare. Eu... ne-ntâlnim, de-adevăratelea? Legătura dintre noi...? Pur și simplu am știut unde ești de data asta. Nu puteam să fac asta înainte.

Bine. Asta avea sens. Greața i se strânse într-un nod inconfortabil în stomac. Nu dispăruse, dar nu mai era încordată.

Fata puse rucsacul pe pământ, apoi îngenunche lângă el. Pieptul îi tresărea mai tare decât al Elissei, iar în lumina palidă chipul îi apăru lipsit de culoare, pătat de semne asemeni umbrelor acolo unde praful se amestecase cu sudoarea. Dar îngenunchease ferm, cu umerii drepți și ochii limpezi.

– Nu mai ești atât de bolnavă acum, spuse Elissa.

– Medicamentul acela a fost uimitor. Am dormit pentru o vreme. Apoi am citit prospectul și am luat mai mult – două doze – înainte să plec în căutarea ta. Umflătura de pe braț s-a mai retras. Privi direct în ochii Elissei. Știu că nu ai încredere în mine. Eu... e în regulă. Înțeleg de ce nu ai.

– Eu... mda. Era mai bine, cumva, că fata o spusese. Eu doar... în urmă cu câteva ore credeam că ești o halucinație.

Colțurile gurii fetei se înălțară ușor într-un zâmbet palid.

– Pentru mine este mai ușor. Eu am știut întotdeauna că ești reală.

Elissa își recăpătase răsuflarea acum și știa că trebuie să folosească momentul acesta de răgaz, de siguranță, pentru a se gândi. Trebuiau să meargă undeva unde să fie mai în siguranță decât acolo, unde erau mai mici șansele să fie urmărite. Dar oricât de vital ar fi fost lucrul acesta, trebuia să îi pună fetei o altă întrebare mai întâi.

– Ce înseamnă toate astea? Cine o face? Și pentru ce? Și cine *ești?*

Bun, deci astea erau încă patru întrebări. Dar nu mai putea suporta să nu știe – dacă nu primea niciun indiciu, sigur o lua razna.

Fata respiră adânc, trăgându-și umerii înapoi într-un fel pe care Elissa îl recunoscu ca fiind al ei atunci când se pregătea pentru ceva neplăcut. O făcuse ea însăși, înainte de programările la doctor, înainte de a intra în școală...

– Eu sunt o Rezervă, spuse fata.

– O ce?

– Nu știi despre noi? Deloc?

– Nu. Habar nu am despre ce vorbești. Își răpunea frustrarea pe care o simțea pulsând. Ce este o rezervă?

– O entitate non-umană cu sursă umană? Nu ai auzit de asta?

Răspunsul era un nu și mai ferm decât mai devreme, dar Elissa nu spuse nimic.

– *Non-umană?* Glasul îi deveni ascuțit, aproape de necontrolat. Ești *non-umană?*

În mii de ani de colonizare a universului știut, nimeni nu găsise vreodată *alien sapiens,* forme de viață cu nimic mai apropiate de inteligența umană decât primatele Vechiului Pământ. Asta spunea fata aceasta că era, o formă extraterestră de viață care arăta ca un om?

– Non-umană cu sursă umană. Sunt, hm..., fata își mușcă din nou buza, agitată. ...sunt Rezerva *ta.* Sunt identică din punct de vedere genetic cu tine. Eu... vin din tine.

Ideea îi trecuse Elissei prin cap înainte, ca parte din chestiile desprinse din filmele horror, la care încercase să nu se

gândească. Dar nu se aşteptase – pe bune – ca fata să o spună direct. Fu nevoită să se forţeze să spună cuvântul.

– Clonare?

– Nu chiar...

Glasul fetei ezită. Ochii o priveau ţintă pe Elissa, mari şi nerăbdători, dar Elissa nu mai avea răbdare.

– Doar spune-mi odată! Încerc să te ajut, iar ţie îţi arde de ghicitori!

Fata tresări. După toate prin câte trecuse, şi o voce ridicată o putea face să arate de parcă ar fi fost lovită? Elissa o privi pentru un moment uluit, iritant, înainte ca gândul – neaşteptat şi nebine-venit – să o izbească. „Nu doar o voce ridicată. Vocea mea ridicată."

– Sunt dublura ta, spuse fata. Există, uneori, anomalia asta rară în sarcini. Ovulul... se desparte în doi embrioni, se dezvoltă în doi fetuşi identici...

– Ce? *În niciun caz* – asta este imposibil. Uneori oamenii au doi bebeluşi, dar nu sunt dintr-un singur ovul, nu sunt *identici*...

Fata dădu din cap.

– Ba nu, pe bune. Era o chestie mult mai obişnuită în urmă cu mii de ani. Aveau o mulţime de nume pentru ei. Îi numeau gemeni – înseamnă dubluri. A dispărut pentru – pentru *totdeauna* – până ce un fel de mutaţie spontană a apărut în urmă cu treizeci sau patruzeci de ani. Dar cel de-al doilea fetus nu este uman. Este – ochii îi sclipiră – *eu* sunt – doar o copie.

Capul Elissei se învârtea.

– Dar tu – ce este *diferit* la tine? Arăţi la fel, simţi durere – cum le deosebiseră ei?

Fata ridică dintr-un umăr. Chipul îi era foarte concentrat, observă deodată Elissa, nemişcat de parcă ar fi fost captiv al durerii sau suferinţei.

– Creierele noastre sunt diferite. Legătura dintre noi două? Asta este una dintre diferențe. Pentru tine ar fi trebuit să se stingă cu mult timp în urmă, când erai încă mică. După naștere, odată ce separă gemenii, nu durează mai mult de primii câțiva ani...

– Stai. *Stai.*

Era prea mult. Elissa reușea să asimileze doar câte puțin, pe rând, ca și cum conexiunile normale ale creierului ei erau încetinite în cazul supraîncărcării cu informație. Dar un lucru o străbătu deodată cu înțelesul său pur...

– Te-ai *născut* odată cu mine? Ești copilul părinților mei? Creierul i se blocă pentru o clipă, ca și cum ar fi amenințat că urmează să îi trimită un set complet de mesaje eronate. Ești *sora* mea?

Fata o privi, buza părându-i aproape rănită în locul unde o mușcase, și o îmbujorare palidă răsări în obrajii ei.

– Sunt Rezerva ta. Sunt – legal, nu sunt definită ca fiind altceva. Eu... Înghiți în sec, roșeala cuprinzându-i pomeții. Am *simțit* întotdeauna că ești sora mea. Când eram foarte mică, obișnuiam să privesc de foarte multe ori în viața ta. Știam ce ți se întâmpla, ce simțeai, cine erai. Dar tu – nici măcar nu ai știut că sunt reală – nu simți asta și nu îți cer să o faci. Pe bune, eu nu îți cer nimic.

Elissa nu putea vorbi. I se pusese un nod în gât.

Fata înghiți din nou în sec. Nu erau lacrimi în ochii ei, dar gura îi tremură când încercă să vorbească, iar când își adună puterile și începu din nou, glasul îi tremură.

– Eu doar... doar voiam să te văd, să îți văd lumea și apoi...

Se pierdu printre cuvinte. Deodată păru foarte obosită și mult mai tânără.

„Și eu ar trebui să cred că nu e umană?“ Mâinile Elissei i se încleștaseră pe genunchi. „A bătut tot drumul până aici și este speriată și încă se recuperează, dorește să cred că nu vrea nimic de la mine?“

Erau un milion de lucruri pe care încă nu le înțelegea, unele pe care fata era probabil capabilă să i le explice, unele pe care nu. Însă acum, niciunul dintre ele nu conta.

Erau camere de supraveghere peste tot în oraș. Și chiar și acolo unde nu erau, fata – geamăna – arăta exact ca Elissa. Oricine, oriunde, ar observa că este ceva ciudat în legătură cu ele. Ceva greșit. Trebuiau să rezolve asta în primul rând, înainte de a putea măcar folosi morfo-cardurile.

„Unde am putea merge? Doar pentru o oră, suficient cât să ne schimbăm înfățișarea pentru a nu fi atât de ușor de depistat?“

Încă o dată Elissa își adună gândurile, invocând amintiri ale secțiunii orașului din jurul lor.

La două intersecții distanță... *desigur,* erau aproape la periferia districtului afacerilor. Călători cu scop de afaceri soseau în fiecare oră din cele douăzeci și patru, stând pentru câteva ore sau zile în moteluri-păstaie, în camere de una sau două persoane, cu autoservire, unde aveai nevoie doar de bani pentru a te caza. Dacă stăteai mai mult de o noapte, urmau controale ale ID-ului și alarme dacă nu le completai. Dar doar pentru câteva ore...

Trase ghiozdanul lângă ea și cotrobăi după banii pe care îi aruncase în el mai devreme, în noaptea aceea. Nu erau mulți, dar ceea ce avea era suficient pentru vreo două nopți într-o cameră de două persoane. După aceea...

Morfo-cardurile păreau să o furnice în buzunar, iar glasul tatălui său îi răsună în minte. *Cameleon. Camuflaj.* Își amintea cum să le folosească. Și, la naiba, avea să o facă.

– Vino, spuse ea. Ai văzut o parte *jalnică* din lumea mea până acum. Nu va fi mult mai bine, dar vom avea mâncare și un duș fierbinte. Și apoi ne vom gândi ce e de făcut.

Fata clipi uimită.

– Tu nu... nu te întorci acasă?

Pentru un moment, Elissei i se păru că un cutremur ușor zdruncină pământul de sub picioarele ei. „Nu mă întorc acasă. Asta fac? Nu astă-seară, dar mă voi întoarce vreodată?"

O privi în ochi pe cealaltă fată.

– Nu știu, spuse ea. Eu... acum nu mă pot gândi decât la cum să ajungem undeva unde să ne putem schimba hainele și înfățișarea. Dar după aceea nu mergem nicăieri până ce nu ne vom da seama cum să te ținem în siguranță.

– Nu trebuie să faci asta. Eu nu am... Fata înghiți din nou. N-am plănuit asta. Viața ta... este atât de perfectă, iar eu... nu vreau să ți-o stric...

– Perfectă? Elissa aproape că izbucni în râs. Nici măcar pe-aproape.

– Dar asta este din vina mea, nu-i așa? Este legătura, îți trimite ecouri ale... Fata se opri, ridicând din umeri. Știi tu. Dar îți vor face operația aceea și nu o vei mai simți. Te poți întoarce la a fi normală...

– *Ce?* Vocea Elissei se ridică, îngrozită, nevenindu-i să creadă. Crezi că încă mai vreau să duc la capăt planul ăla? *Acum?* Când știu pentru ce este, când știu ce anume vor ei să distrugă din mine? În niciun caz nu îi las să facă asta!

– Dar tu... Fata se opri, înghiți în sec. Ascultă, îți știu gândurile, bine? Nu pe toate, dar frânturi. Suficient cât să știu că vrei să fii normală. Iar apoi apar eu ca din senin, știu că este... nu *vreau* să stric lucrurile pentru tine.

Elissa se ridică în picioare și luă ghiozdanul de pe jos.

– Viața mea nu este nici măcar aproape de perfecțiune. Părinții mei – au mințit și m-au lăsat în tot timpul ăsta să cred că este ceva în neregulă cu mine...

Scrâșni din dinți. Părinții ei *trebuie* să fi știut la un moment dat ce se întâmpla cu adevărat. Dacă se presupunea că legătura trebuia să moară asemeni unui cordon ombilical psihic, atunci probabil că la asta speraseră. Probabil, de asemeni, că măcar câteva din tratamentele alea stupide și inutile avuseseră rostul de a distruge legătura. „Mașinăria albă și zgomotoasă – era vreun fel de amortizor psihic? Medicamentele, la fel?" Dar pentru trei ani, *trei ani,* o lăsaseră să se lupte cu nefericirea și singurătatea și cu atacurile de durere asemănătoare loviturilor de fulger, cu pierderea prietenilor ei, cu pierderea vieții sale normale... și n-o împiedicaseră să creadă că era vina ei, că ceva era în neregulă cu *ea*.

– Nu strici nimic. Tot ce ai făcut a fost să îmi arăți cât de falsă a fost întreaga mea viață. Își încleștă din nou pumnii. Trase adânc aer în piept, forțându-se să se relaxeze. Nu era perfectă nici măcar când credeam că este. Nu ai stricat nimic și nu te părăsesc până nu te știu undeva în siguranță.

Și fie cuvintele, fie vocea sa sau ceva de pe chipul ei transmise cu succes mesajul, fiindcă dublura ei nu mai spuse nimic.

*

Motelurile-păstaie erau construite în lateralul unei clădiri asemănătoare unui cilindru uriaș, drept și înalt. Elissa introduse bani în interfața bancomatului, cază două persoane, cinci ore – timpul minim pe care îl puteai petrece acolo – și așteptă când ecranul îi spuse să o facă, inima luându-i-o brusc la galop, mâna zăbovindu-i deasupra micuței tăvi unde cheile camerei lor urmau să fie livrate.

Folosea bani lichizi, nu credit, totuși, idei de coșmar despre cum avea să fie depistată îi năpădiseră mintea. Nu puteai evita toate camerele de aici. Îi spusese celeilalte fete să își țină capul în jos și amândouă își țineau părul în jurul feței, dar dacă o alarmă se declanșa, dacă o cameră le surprindea...

Cheile, fâșii înguste de plastic codate cu numărul camerei de pe ecran, apărură pe tavă. Intrarea se deschise.

Elissa le luă repede.

– Vino.

O scară urca în spirală din centrul holului de la parter până la ultimul etaj al turnului, dar era doar pentru uz în caz de urgență. Elissa strecură cheia în deschizătura de lângă unul din lifturile de la parter.

– Stăm la etajul douăzeci și șase, îi spuse ea celeilalte fete, reducându-și glasul la o simplă șoaptă. Nu auzise niciodată să existe microfoane de securitate în motelurile-păstaie, dar securitatea se înteți se din ce în ce mai mult în întreg orașul – întreaga planetă – în ultimii ani.

Sekoia aproape că nu avea niciuna dintre formele de terorism de care auzi pe alte planete, dar ce avea erau controale incredibil de stricte cu privire la imigranți. După cum spunea toată lumea, o planetă deja suprapopulată nu își poate permite să lase să se strecoare nici măcar câțiva imigranți ilegali.

Ușile liftului se deschiseră. Elissa îi făcu dublurii semn să intre, plecându-și capul, asigurându-se că și cealaltă fată face la fel, astfel încât camera de supraveghere din colțurile clădirii să nu le poată scana cu claritate fețele. Oare motelurile-păstaie erau un loc bun pentru ca imigranții ilegali să stea pentru o noapte și să scape înainte să fie nevoiți să își prezinte ID-ul?

Sau erau nevoiți să meargă în altă parte, undeva cu o securitate complet scăzută, un loc ce nu se afla pe radar?

Liftul urcă cu o viteză ce le învolbură stomacurile. Elissa plimba cheile printre degete, privind numerele etajelor pe măsură ce se schimbau – de la zero la șase-șapte-opt-nouă-zece în tot atâtea secunde. Nu se gândea doar la imigranții ilegali. De fapt, nu se gândea deloc la imigranți. „Există vreun loc unde să fii la adăpost de camere și microfoane? Dacă există... îndrăznesc să merg acolo? Îndrăznesc să ne duc pe amândouă în vreun fel de... lume interlopă, a infractorilor?“ Se strâmbă. Doamne, nici măcar nu știa cum să o numească. Ea nu era făcută pentru asta.

Motelul-păstaie era tot ce se presupunea a fi: de o curățenie chirurgicală, echipat cu paturi-cușetă, nutri-tonomat, cabină de duș și toaletă, și atât de mic încât de-abia era spațiu suficient pentru ca ele să stea amândouă pe podea în același timp.

Elissa puse ghiozdanul pe podea, își frecă fața cu mâinile și comandă două cafele din tonomat. Mai devreme i se păruse cel mai groaznic lucru din lume să meargă la culcare în loc să stea trează și să găsească o cale de scăpare. Dar acum... „Slavă Domnului că am dormit. Dacă ne-ar depista, dacă ar ști că suntem aici, ar ajunge aici în jumătate de oră. Chiar și dacă am avea nevoie, n-am îndrăzni să dormim acum.“

Încă un gând o străfulgeră, trimițându-i un nod în gât. „Dacă vin, eu ne-am transformat în captive. În camera asta mică, cu o singură ieșire și o singură cale în jos...“

Elissa sorbi încă o gură de cafea, simțind neobișnuita cafeină bâzâindu-i prin creier. Nu avea de ales. Trebuiau să se schimbe înainte de a putea folosi morfo-cardurile și aveau nevoie de intimitate pentru asta.

Cealaltă fată se cocoță pe marginea cușetei de jos. Pe fundalul păturii albe și groase și al pernei, ea părea mai posomorâtă decât înainte. Și, în camera mică, mai presus de toate, mirosea. Nespălată și transpirată, cu un miros acru pe care Elissa îl asocia cu boala și neliniștea – mirosul camerelor de spital și de analize și al propriului pat când se trezea din vreun coșmar. „O, stai..." În timp ce Elissa se mișcă, prinse o pală de miros de-al propriului său corp. „Eu sunt."

Roși, sperând că oricum ar fi funcționat legătura dintre ele, nu prinsese și gândurile *acelea*. Dar realiză că nu primise niciodată asemeni gânduri incoerente din partea dublurii, doar frânturi care deveneau mai puternice: durere, groază, furie.

– Probabil că ai nevoie de niște mâncare, nu-i așa?

– Am găsit puțină în ghiozdanul tău când l-ai aruncat?

Vocea celeilalte fete făcu propoziția să sune precum o întrebare, ca și cum ar fi cerut permisiunea pentru că mâncase câteva batoane energizante. Din nou, ceva se blocă în gâtul Elissei. *Nu* simțea că fata ar fi sora ei. În ciuda legăturii pe care o avusese cu ea întreaga sa viață, încă nu simțea că o cunoaște, nu simțea legătura pe care o simțise cândva cu Carlie și Marissa. Dar în același timp...

– Nu, mă refer la mâncare adevărată.

– Aa... da. Dar nu ți-ai folosit toți banii pentru a plăti camera?

– Nu chiar, nu. Și oricum, mâncarea este inclusă în preț. Știi ce vrei... Tăcu. Nu, e în regulă, ignoră-mă. Îți voi aduce meniul standard.

Tastă opțiunea nutri-echilibrată. Fata arăta ca și cum nu ar fi fost capabilă să se gândească la ce ar fi vrut să mănânce.

Lăsă aparatul să gândească pentru ea – cel puțin va primi porția echilibrată de nutrienți pentru a o ajuta să se recupereze.

Familiara tavă acoperită ieși prin capătul de jos al tonomatului. Elissa îi deschise capacul și i-o oferi fetei, privind peste capul ei pe fereastră, în alertă după lumini albastre. Se aflau în cameră de cinci minute. „Încă douăzeci și cinci și apoi voi crede că suntem în siguranță. Măcar pentru moment."

Comandă din tonomat încă o cafea și un castron cu cereale pentru ea. Nu îi era foame, dar după cum spusese, mâncare era inclusă în prețul camerei. Și dacă urmau să fie nevoite să fugă din nou, putea măcar să asimileze câteva calorii în plus care să o țină pe picioare.

Fata mânca înfometată salata creață și dressingul cu proteine, de parcă Elissa descoperise o funcție gastronomică secretă a tonomatului. Elissa se ghemui cu picioarele încrucișate pe podea, privind-o pentru un minut și apoi mâncându-și cerealele.

Pentru o secundă, stând acolo, fu zguduită de ciudățenia situației. Aici, în camera asta micuță, ea era pe fugă de poliția propriei planete, cu o fată care era imaginea ei în oglindă, dublura ei, cum o numise ea? – *geamăna* ei, despre existența căreia nu știuse până astăzi...

Apoi fata – *geamăna* – ridică privirea și surprinse ochii Elissei, iar tot ce era straniu dispăru sub greutatea a un milion de lucruri la care trebuia să se gândească.

Pescui morfo-cardurile din buzunar și îi oferi unul.

– Trebuie să programăm astea, bine? Ne vor da câte un ID și nu vom ajunge nicăieri fără ID. Și mai mulți bani, de asemeni.

Geamăna întoarse cardul în mâna ei. Străluci puțin în lumina camerei, ochii-puncte ai emoticonului părând să clipească.

– Este fals, nu-i așa?

– Complet fals. Un mic val de triumf se strecură în oboseala Elissei. E o fărâmă de noroc că le avem, nu crezi?

Privirea gemenei reveni pe a ei.

– De unde le ai?

Amintirea se prăbuși peste Elissa. Tatăl ei, fața lui în lumina incendiului care îi scosese din casă. Nerăbdarea din glasul lui, din mâna sa în timp ce trecuse morfo-cardurile în mâna ei.

– De la tatăl meu, spuse ea. El știa. Știa despre tine. Mi-a spus să fug.

Chipul gemenei era inexpresiv, ea nu înțelegea.

– *Știa* despre mine? Dar gazdele... ele nu știu. Nu li se spune.

– El știa. Mi-a spus „du-te și caut-o". Și mama mea – *amândoi* știau. Când le-am spus că te-am văzut în realitate...

– Le-ai *spus?*

Glasul gemenei tresări.

Prea târziu, Elissa își aminti că promisese să nu spună nimănui. Își mușcă buza.

– Ascultă, îmi pare rău. A fost un lucru complet greșit. Dar eu – sincer, am crezut că te vor ajuta – ne vor ajuta.

– Deci ei – geamăna înghiți. Elissa îi zări pulsul bătând în lateralul gâtului. Ochii i se bulbucară. Ei – oamenii care te urmăresc – știu că eu sunt cu tine?

– Presupun. Adică, nu au de unde să știe sigur, nu-i așa? Nu ne-au văzut împreună. Nu știau că vei veni după mine sau că mă vei găsi. Ochii gemenei erau ațintiți asupra ei, pupilele negre fiindu-i dilatate, uriașe. Dar... da, sunt pe urmele amândurora.

– Nu vom putea sta aici prea mult timp. În glasul ei se simțea panica.

– Știu. *Știu*. Este doar pentru moment, până ne schimbăm înfățișarea și îmi dau seama ce trebuie să facem. Cu morfo-cardurile rezolvăm problema ID-urilor false și găsim un loc unde să stăm peste noapte.

Își privi ceasul. Încă cincisprezece minute. Cerul de dincolo de fereastra lor era acoperit de lumini, ale unor mașini-insectă, mașini-zburătoare, nave spațiale ce decolau în depărtare. Dar nici urmă de lumini albastre de urgență, de sirenele asurzitoare ale poliției. Se ridică în genunchi pentru a putea privi ecranul nutri-tonomatului și începu să frunzărească prin meniu.

– Avem nevoie de vopsea de păr și machiaj. Lentile colorate de contact. Uneori camerele de motel... tonomatele lor au o opțiune cu articole de toaletă pentru chestiile fără de care ai putea rămâne sau de cele ai putea avea nevoie brusc... Continuă să caute în meniu. Bine. Hm. Nu au lentile colorate de contact, dar există vopsea de păr și mult machiaj. Asta va fi suficient până ce voi putea ieși...

Geamăna se aplecă într-o parte pentru a putea vedea lista de produse.

– Dar toate astea – nu sunt incluse în prețul camerei, nu-i așa?

– Nu. Va trebui să plătesc pentru ele separat. Este în regulă, avem destui bani pentru asta.

Două minute mai târziu, avea mâinile ocupate cu toate lucrurile care îi trecuseră prin cap – iar cerul încă era senin, fără nicio urmă de lumini albastre. Deschise ușa micuței cabine de duș din capătul camerei și se cățără pe cușeta de sus pentru a-și putea vedea reflecția.

Găsise Decolorează-Pistruii, care, în timp ce îl aplică, îi lumină pielea deja palidă până la culoarea laptelui, ștergând

pistruii ca și cum nu ar fi existat niciodată. Și un tub Curlio, de culoarea cuprului. Nu îl mai folosise înainte – era interzis la școală, iar ea nu simțise nevoia să folosească machiaj sau vopsea de păr doar pentru distracție, ci mai degrabă pentru a-și camufla rănile în ultimii ani. Dar acum nici că putea fi mai bine-venit.

Despachetă mănușile își strecură mâinile în ele, apoi stoarse tubul Curlio, frecându-și-l pe păr. Alunecă pe buclele sale moi și negre asemenea metalului lichid, oferindu-le o strălucire care părea să reflecte fiecare licăr de lumină din cameră, transformându-le în inele de cupru. Între buclele arămii, fața ei părea chiar mai palidă și mai îngustă decât înainte, deși ochii ei de un căprui familiar încă o trădau. Avea nevoie de lentile colorate de contact. După ce se vor fi deghizat, aveau să meargă la cel mai apropiat mall, să cumpere lentile pentru amândouă, haine diferite...

Deschise tubul de ruj amplificator pentru buze și îl aplică atent, privind cum forma și culoarea lor se schimbă, devenind mai pline și mai roșii. Pentru moment o gâdilară, apoi o înțepară. Și odată ce fu gata... Elissa se holbă în oglindă. Ei bine, probabil că *părinții* ei încă ar recunoaște-o, dar arăta mult mai diferită față de fotografia de pe ID-ul ei. Și cu un nou nume și un card ID corespunzător...

Acum că nu mai îngenunchea, luptându-se pentru fiecare gură de aer pe un teren abandonat de joacă, era ușor să își amintească ceea ce făcuse tatăl ei. Elissa ținu cardul în dreptul feței, gândindu-se la primele nume întâmplătoare care îi treceră prin minte.

– Cameleon. Camuflaj. Rissa White. R-I-S-S-A spațiu W-H-I-T-E. Unu doi trei patru.

Suprafața cardului se undui, zerourile schimbându-se în numere la întâmplare. Identi-foto deveni o față micuță cu bucle roșcate, piele albă și o gură cu buze cărnoase și țuguiate, iar numele din centrul cardului era Rissa White.

Întoarse cardul pentru ca geamăna să îl poată privi, zărindu-i ochii bulbucându-se de uimire.

– Bine, acum voi folosi cardul pentru a cumpăra chestiile de care ai tu nevoie. Va trebui să mergem la un mall pentru lentile colorate, dar măcar îți putem schimba părul și pielea...

De afară, o sirenă răsună brusc, brăzdând tăcerea, apropiindu-se. Fiecare celulă din corpul Elissei tresări. Îngheță, cu ochii ațintiți pe fereastră, așteptând ca luminile albastre să lumineze peluzele, ca elicopterele să coboare...

Sunetul sirenei se intensifică, aproape deasupra lor, apoi se stinse în depărtare. Aerul ieși din pieptul Elissei atât de repede încât ea ameți. „Nu noi. Nu veneau după noi. Este un apel de urgență, atâta tot. Putea să fie doar o ambulanță, nici măcar poliția..."

Se aplecă în jos de pe cușetă și aprinse ecranul din perete, de deasupra nutri-tonomatului, inima bătându-i tare, gata să o ia la goană. Sirena trezise o nouă teamă. Fugise de acasă, urmărită de agenți guvernamentali. O puteau acuza de crimă, puteau pune stare de alertă pe numele său.

Dar nu era nimic. Elissa căută diferite canale de știri, citind știrile titrate Alertă și nici fața ei sau a gemenei sale nu apăreau pe ecran.

Din cușeta de dedesubt, geamăna o privea cu chipul palid și îngrijorat. Elissa îi arătă un zâmbet despre care spera că fusese liniștitor.

– Nu vor face anunțuri publice. Atâta timp cât rezolvăm cu asemănarea dintre noi, oamenii nu ne vor acorda nicio atenție.

Geamăna încuviință.

– Nu credeam că vor spune ceva despre mine. Se presupune că nu exist. Dar tu...

– Ei, bine, nu este nimic – chiar dacă nu este nimic *încă*. Presupun că dacă ei nu pot recunoaște existența ta, nu mă pot acuza de comiterea vreunei crime...

– Ne vor căuta totuși.

– O, te cred, spuse Elissa.

Nu era nevoie să facă niciun efort pentru a-și aminti elicopterele de urgență, cu emblema guvernului pe ele, coborând pe platforma ei rezidențială. Bărbații înarmați care coborâseră din ele nici măcar nu ezitaseră. Porniseră direct pe urmele ei. „Și mama mea a fost cea care i-a sunat."

Nu se putea gândi încă la asta. Mai devreme în dimineața aceea totul fusese înecțoșat de teamă, panică și nevoia de a fugi. Dar acum, gândindu-se la asta, știind că mama ei sunase la poliție să vină după ea...

Geamăna încă o privea.

– Părinții tăi... spuse ea.

Elissa se întinse pentru a da volumul ecranului mai încet. Pentru o clipă nu putu răspunde, nu putu întâlni ochii gemenei. „Nu mă întreba despre ei. Nu vorbi despre ei. Nu intra în mintea mea ca să vezi ce simt..."

– Ai spus că știau?

Elissa încuviință, întorcându-și capul dinspre geamănă.

– Tu ai idee..., vocea gemenei era ezitantă, ca și cum ar fi știut că Elissa nu voia să răspundă ...ai idee de unde știau? La laborator ni s-a spus că nu avem nicio legătură cu ei, nici

măcar nu știau că existăm. Eu... poate că mințeau, dar nu văd de ce ar ști.

Elissa ridică din umeri.

– Trebuie să fi știut, totuși. Părinții mei – din nou îi reveni acea amintire – *cu siguranță* știau.

– Nu sunt agenți guvernamentali sau ceva de genul ăsta?

– Tata lucrează în poliție. Dar nu ar fi o excepție, nu în cazuri ca acestea. Își legănă picioarele pe marginea patului și sări pe podea, acordând o atenție sporită mișcărilor sale, astfel încât să pară natural faptul că nu întâlnea ochii celeilalte fete. Mama... a fost tehnician medical de laborator. Dar toate astea... ai spus că se presupune că nu *exiști,* tipii ăia nu pot spune oricui este polițist sau medic dacă vor ca lucrurile să rămână astfel.

– În urmă cu cât timp?

Deși Elissa nu o privea, putea simți privirea celeilalte fete pe spatele său.

– Vrei să spui, cu cât timp în urmă a fost tehnician medical?

– Da.

– S-a oprit când era însărcinată cu – Elissa se bâlbâi – cu noi.

– Când era însărcinată? Nu după ce te-ai născut? Credeam că oamenii, în mod normal, lucrează pe aproape toată perioada sarcinii?

– Presupun că da. A spus că a avut complicații. L-a avut pe Bruce, fratele meu – fratele nostru – fără probleme, dar când a rămas din nou însărcinată, ei nu au vrut să o lase să intre în travaliu pe cale naturală. *O.* De data aceasta Elissa își privi geamăna cu ochii mari de uimire. Presupun că asta era din cauza ta. Asta fac ei? Internează femei pentru ca mai apoi să le poată droga și să le ia copilul fără ca ele măcar să știe?

– Cred că da.

– Dar cum acoperă o asemenea întâmplare? Și cât de des o fac? Trebuie să fie nevoiți să falsifice rapoarte și ar fi suficient ca o singură persoană să afle...

– De aceea. Mă întrebam dacă nu cumva, mama ta, fiind medic, a aflat.

Răceala se instală ca o imensă greutate în stomacul Elissei. Realizarea acestui fapt o lovi în plin. Mama ei știuse mult mai multe decât Elissa. Oare știuse nu doar ceva, ci *tot* adevărul? Nu fusese drogată pentru a nu fi conștientă de ceea ce îi făceau ei? Știuse în tot acest timp? „Iar apoi, când am început să suport consecințele..."

Nu se putea gândi la asta acum. Nu avea timp.

– Nu știu, spuse ea, mai mult în șoaptă. Nu contează acum. Hai doar să te deghizăm, bine?

Pentru că folosea morfo-cardul pentru prima dată tot spatele i se încordă și simți cum o furnica întregul corp, fiind în alertă în așteptarea declanșării vreunei alarme. Îi spuse gemenei să deschidă ușa și să stea în prag în caz că vreun fel de setare cu autosecuritate se declanșa și le încuia înăuntru.

Dar totul era în regulă. Își făcu selecția, văzând totalul crescând pe ecran, tastă noul număr – 1, 2, 3, 4 – și privi obiectele căzând pe podea.

Elissa le adună și le puse pe cușeta de jos.

– Este în regulă. Poți lăsa ușa să se închidă.

Geamăna se mută din ușă, care se închise ușor în urma sa.

– A funcționat?

Elissa răsuci cardul, privind valuri de lumină reflectată unduindu-se pe suprafața lui.

– Da.

Fugi, îi spusese tatăl ei, ascunzându-i-le în palmă. Oferindu-i posibilitatea de a scăpa – și de a-și salva sora geamănă. Dar mai devreme în acea seară, o ajutase pe mama ei să o încuie în dormitor, îi spusese că nu avea altă opțiune în afară de operație.

El știuse, la fel ca și mama ei. Dar în timp ce mama ei fusese de acord cu orice le cereau doctorii, tatăl ei... ce făcuse? Doar se conformase atunci când trebuise, când nu putea scăpa cu altceva?

„Dacă l-aș putea întreba. Dacă aș putea lua legătura cu el când mama nu este acolo." Își mușcă buza. Cu tot ceea ce se întâmplase, oare avea să meargă la serviciu în această zi, ca de obicei? Dacă îl suna în timp ce el era acolo, cu nimeni altcineva prin preajmă, i-ar spune ce se întâmplă? I-ar putea explica oare situația?

Luă vopseaua de păr de pe pat.

– Ai vreo problemă în a deveni blondă?

– Da.

Elissa îi aruncă o privire celeilalte fete. Știuse că va spune asta. Și, Dumnezeu era martor, Elissa nu voia să își decoloreze *propriul* păr. Culoarea roșcat era doar temporară, dar decolorantul nu se spăla. De ieri, viața ei se transformase în ceva străin, dacă avea să își piardă și părul real, de asemeni...

Își adună gândurile, un val fierbinte și înțepător de rușine inundând-o. De parcă decolorarea părului era cel mai groaznic lucru care se putea întâmpla?

– Nu trebuie să o faci, spuse ea, și se rușină din nou când își dădu seama ce efort depunea pentru a rosti cuvintele. Dacă vrei să îți păstrezi părul, nu-i mare lucru – îl putem vopsi pe al meu și folosim mai multe din chestiile astea pe tine, în schimb.

Privirea gemenei o întâlni pe a ei. Tăcerea se așternu între ele pentru o fracțiune de secundă.

– Sincer. Nu-mi pasă. Iar buclele alea – rânji, o sclipire bruscă de amuzament care o făcu să pară pentru prima oară o fată normală, care ducea o viață normală, cu școală, și prieteni și părinți – sunt drăguțe. Să nu scăpăm încă de ele.

Elissa îi zâmbi la rându-i, deodată încălzită de un fior familiar.

– Bine. Mă aranjez cât faci tu duș, apoi îți vopsim părul și te machiem. Dacă te dăm cu autobronzant, iar eu rămân palidă, și îți îndreptăm părul și îl decolorăm, asta ne va face să arătăm diferit. *Cred,* oricum...

Fata se întoarse către cabina de duș, apoi, în timp ce își descheia fermoarul hanoracului, spuse:

– Eu... pot să îmi aplic singură vopseaua, nu-i așa?

Elissa clipi, uimită de nesiguranța cuvintelor fetei.

– Da, desigur. E destul de ușor.

– Bine.

Fata nu privi înapoi, doar continuă să își dezbrace hainele, iar tensiunea se stinsese din glasul ei.

Elissa se întoarse pentru a comanda o altă băutură din tonomat, apoi se așeză pe marginea cușetei de jos. Se mai schimbase în aceeași cameră cu alte fete înainte, dar corpul *acestei* fete era identic cu al ei, familiar și straniu deopotrivă, iar ea nu voia să privească. De îndată ce auzi apa curgând în spatele ei, se întoarse. Cealaltă fată, evident, nu avusese probleme descifrând panoul de control de la duș. „Ei, bine, presupun că au avut dușuri la... oriunde o țineau. În imagini, părea întotdeauna foarte curat."

Mirosul de flori de portocal pluti împreună cu aburul în cameră, momentan încețoșând aerul, înainte ca ventilatoarele

să se trezească ușor din amorțeală. Apoi programul de uscare porni cu un bâzâit blând. În cabina de duș geamăna își scutura părul împroșcând cu apă care se evapora înainte de a atinge pereții.

Tensiunea se aduna din nou în interiorul Elissei. „Trebuie să terminăm cu asta. Trebuie să pornim mai departe."

Nici măcar nu știa *unde* încă. În partea cealaltă a orașului? Sau ar trebui să ia unul dintre trenurile alea de mare viteză, care străbat deșertul, spre alte orașe? „Și dacă îl sun pe tata, ne va ajuta? Sau..."

Cabina se deschise pentru a permite gemenei să iasă, iar Elissa privi repede în altă parte dinspre ceea ce simți deodată, dezorientată, că este o reflecție ei înseși revenită la viață.

Cu coada ochiului, o zări pe geamănă trăgându-și hainele pe ea, apoi ezitând, privind-o pe Elissa.

Elissa privi în sus, apoi bătu cu palma marginea cușetei de sus.

– Dacă stai aici sus, te vei putea vedea în oglindă. Odată ce ai aplicat-o, instrucțiunile spun că durează doar zece minute. Zâmbi. De data asta simți și o greutate când zâmbi, iar gândul îi apăru în minte, împrăștiindu-se ca veninului. „Ce am făcut? M-am angajat să am grijă de fata asta pe care nu o cunosc, care nu este nici măcar o prietenă, darămite o soră. Asta voi face pentru totdeauna, voi împărți camere cu ea, voi găsi noi ascunzători, noi oameni în care să ne transformăm?"

Vopseaua de păr chiar acționă în numai zece minute. Când cealaltă fată intră la duș pentru a înlătura vopseaua, părul i se zări blond sub spumă, apoi sub căldura uscătoarelor se transformă în bucle moi, de culoarea untului.

În timp ce păși din cabina de duș și își îmbrăcă încă o dată hainele, Elissa îi înmână serul pentru îndreptat.

– Poftim. Dacă îl folosești și pe ăsta, îți vei îndrepta părul. Nu ai nevoie de mult, doar vreo două picături... Privi pentru un minut cum fata puse câteva picături de ser în palmă și ridică mâna pentru a-l freca prin păr. Nu, întinde-l ușor spre vârfuri. Uite, dacă întorci vârfurile în jurul periei, poți ține părul drept în timp ce se aplică...

Păși lângă geamănă, întinzându-se pentru a lua peria.

Geamăna tresări și se îndepărtă de ea. Apoi încremeni cu degetele încleștate la ceafă, fără să scoată vreun cuvânt, fără să ridice privirea.

Iar acum Elissa știa de ce. Cealaltă fată se mișcase repede, dar nu suficient de repede. În momentul în care Elissa atinsese peria de păr, îi atinsese totodată și ceafa dublurii sale. Și simțise ceva prin păr. Ceva ce nu era identic cu capul Elissei. Ceva ce nu trebuia să fie acolo.

Era o gaură. O gaură cu margini netede, ascunsă sub părul care curgea peste ea, chiar la baza craniului fetei. Pielea de pe spatele Elissei se răci la amintirea agonizantă. De acolo venise durerea, gonind de la baza craniului ei, trimițând vânătăi de-a lungul maxilarului său și pe ceafă. Nu doar de la o clemă pe care i-o aplicau pe craniu, ci din pricina a ceva ce inserau *în* el.

CAPITOLUL 6

Când Elissa reuși să își controleze vocea, spuse:

– Asta ți-au făcut ei?

Geamăna încuviință, tremurând aproape insesizabil.

– Nu vrei să mă uit?

Încă un tremur al capului, de data aceasta o mișcare în lateral.

– Este... Elissa își mușcă buza, încercând să se gândească la ceva *apropiat* de cuvintele potrivite... știi că nu este vina ta, da? Nu trebuie să fii în vreun fel... rușinată. Ei ți-au făcut *ție* asta. Ei doar au decis întâmplător să te ia...

– Nu este întâmplător. Vocea gemenei de-abia se auzea. Este creierul meu, este diferit.

– Da, dar *ambele* noastre creiere sunt diferite. Nu e ca și cum conexiunea ar avea un singur sens. Și chiar dacă este diferit... Chestia asta cu non-umană – nu o cred. Am simțit ce simțeai tu. Arăți exact ca mine. Simți aceleași lucruri. Să poți face ceva diferit... nu te face non-*umană*.

Geamăna nu spuse nimic pentru un moment îndelungat. Apoi glasul îi sună înăbușit.

– Întotdeauna m-am *simțit* umană. Când ne-au spus că nu suntem... aveam în jur de treisprezece ani – când eram la pubertate. Până atunci ne-au crescut ca pe niște copii normali.

Trebuie să facă asta – are legătură cu creierele noastre, care trebuie să se dezvolte adecvat. Dar când ne-au spus... am simțit că este *greșit*. Am simțit-o ca fiind o minciună.

Se foi în locul unde stătea, aplecându-se pe marginea patului, cu degetele încă încordate la ceafă, neprivind-o încă pe Elissa.

– Poate că legătura cu tine m-a făcut să gândesc așa. Chiar dacă nu a rămas la fel de puternică precum atunci când eram mici, cred că a durat mult mai mult decât se presupune că trebuie să dureze. Și după cum ai spus și tu, am simțit ce simțeai. Și ei au spus că *tu* ești umană – reală, declarată legal umană – așa că am simțit că dacă tu erai, și eu eram.

Elissa ezită, apoi întinse mâna pentru a o așeza pe spatele gemenei. Nu avea nimic de spus, nu se putea gândi la nimic care să fie de folos.

Sub mâna ei, corpul gemenei se relaxă ușor. Își descleștă mâinile de pe cap, lăsându-le să-i cadă pe lângă trup.

– Unii dintre noi – unele dintre Rezerve... s-au scurtcircuitat. Procedurile erau prea mult, creierele lor nu au putut suporta.

Stomacul Elissei se încleștă. Dacă geamăna avea de gând să vorbească despre ceea ce i se întâmplase, dacă avea de gând să dea detalii... „Dacă ea a fost nevoită să treacă prin asta, ar trebui să fiu capabilă să ascult. Și nu îi pot spune să nu îmi povestească. Dar nu știu dacă pot asculta. Nu știu dacă pot suporta să ascult."

– Iar alte Rezerve... doar s-au... dus.

Elissa înghiți în sec.

– Au murit?

– Nu. S-au dus... Ca și cum ar fi fost încă vii, dar nu erau... Își împreună mâinile. *Niciunul* dintre noi nu era om, asta ni s-a

spus, dar când li s-a întâmplat acest lucru acelor Rezerve... înainte cel puțin *păruseră* oameni. După aceea, nu mai era nimic acolo, erau absenți.

Elissa încercă să își țină palma deschisă, încrezătoare, pe spatele gemenei, dar nu își putu suprima tremurul ce o străbătu de la umeri până în vârful degetelor.

– Eu... Dumnezeule, îmi pare rău.

– Am fost speriată că mi se va întâmpla și mie. Am fost speriată. Când a început procedura. Dar eu... dacă întindeam mâna, tu erai acolo, și eu... Își plecă privirea și umerii i se moleșiră. Nu m-am gândit că te rănesc și pe tine. Nu știu dacă procedura te-a rănit – nu știu dacă durerea ar fi trecut dincolo, oricum. Acum vorbea repede, ca și cum ar fi încercat să rostească toate cuvintele deodată. Iar când m-am gândit la asta, am încercat să mă opresc, dar conexiunea era prea puternică, nu am putut s-o fac. Cred că ajungând la tine astfel – cred că am făcut legătura mai puternică din nou. Știu, după primele câteva dăți, am început să primesc frânturi din amintirile tale, așa cum nu se mai întâmplase de ceva ani. Îmi pare rău, nu am vrut să îți distrug viața, dar eu... cred că, dacă nu s-ar fi întâmplat asta, aș fi suferit un scurtcircuit – sau aș fi dusă.

– Este în regulă.

Elissa vorbi în mod automat, dar în timp ce o făcea își dădu seama că era adevărat. Poate că geamăna îi trimisese durerea, restabilind o conexiune care era pe punctul de a se stinge complet, dar deodată nu mai păru să conteze dacă o făcuse sau nu. Ceea ce conta era că ajunsese la Elissa și că asta îi fusese de ajutor. „Niciodată nu am fost atât de importantă pentru cineva. Nu am ajutat niciodată pe nimeni – nu așa, nu atât de mult încât eu să fiu cea care îi salvează viața."

Își puse celălalt braț în jurul dublurii sale, simțind cât de încordată era, cât de încleștate îi erau mâinile una într-alta. Pentru prima dată, nu era un efort să atingă trupul straniu de familiar, suficient de aproape încât să simtă mirosul proaspăt și curat al părului fetei, simțind tensiunea din umerii ei mici.

– Este în regulă, spuse ea din nou. *Ei* au fost de vină, nu tu. Și ne vom ocupa de asta, astfel încât să nu te mai întorci niciodată acolo.

În îmbrățișarea ei, corpul dublurii se relaxă puțin.

– Nu era nevoie să auzi asta. Îmi pare rău.

– Hei. Elissa o scutură puțin. Nu e nevoie să îți ceri atâtea scuze. Doamne, întreaga *lume* ar trebui să îți ceară scuze!

Geamăna chicoti.

– Bine.

– Bine.

Elissa o eliberă din îmbrățișare și se îndepărtă puțin. Nu părea tocmai momentul potrivit pentru a o întreba, dar nici alte momente nu păruseră mai bune. Își dădu seama că își mușca buza de jos și își relaxă gura.

– Ai un nume?

Geamăna dădu din cap.

– Aveam numere.

După tot ce aflase Elissa despre cele prin câte trecuse dublura sa, acesta nu ar fi trebuit să fie un șoc. Dar totuși fu. *Numere.*

– Păi, trebuie să ai un nume acum. Glasul îi sună puțin tăios, astfel că încercă imediat să îl îmblânzească. Cel puțin, acum îți poți alege tu unul!

– Eu... Geamăna răsuci o altă șuviță de păr în jurul periei, îndreptând-o. Eu... nu îl pot folosi, dar deja am făcut-o...

– Da?

– Nu îl pot folosi. Știu că nu pot. Eu... acolo, după ce ne-au spus ce suntem, am reușit să cred că sunt o persoană adevărată doar pentru că știam că *tu* erai o persoană adevărată... ți-am luat numele.

– Tu... oh. Elissa nu știa cum să reacționeze. Instinctul îi spunea să strige „Nu. Nu face asta. Deja îmi împart fața cu tine – nu îmi împart și numele". Dar nu avea niciun drept. Întreaga lor viață, ea avusese totul, cealaltă fată nu avusese nimic. Hmm... deci vrei să ți se spună Elissa?

– Nu. Nu, nu la asta m-am referit. M-am gândit la tine ca fiind Lissa – așa te strigă toată lumea, acesta este numele pe care tu îl ai în capul meu. Iar eu – ezită, coborându-și capul mai jos, neprivind-o pe Elissa – m-am gândit la mine ca fiind geamăna Lissei.

După o clipă, Elissa întinse mâna, atingând brațul fetei.

– Este în regulă.

– Știu că nu ar fi trebuit. Dar nu am crezut niciodată că voi ajunge să te cunosc față în față, iar eu...

– După cum am spus, este în regulă. Făcu o pauză de un minut, ținându-și mâna reconfortant pe brațul fetei – al *gemenei mele*. Dar nu este bine pentru morfo-carduri. Trebuie să ne gândim la altul – unul care să însemne același lucru, dar care să sune precum un nume real pentru carduri. Își mușcă buza, meditând. LissaTwin[1]. Letwin. Etwin. Satwin. Satin. Satin este un nume adevărat? Este destul de prostesc, dar este adevărat.

– Bine.

Dar mușchii din jurul ochilor ei se tensionaseră. Nu era bine. I se spusese că nu era nimic altceva decât un număr, o ființă non-umană cu sursă umană, iar ea se revoltase alegându-și

[1] Geamăn, în limba engleză, în original

propriul nume. Nu era doar un nume – era lucrul care o menținuse umană. O ținuse în viață.

– Hei! Ce spui de Lin? Ar putea fi prescurtarea de la geamăna Lissei și începe cu aceeași literă. Și, de asemeni, dacă va trebui să continuăm să ne schimbăm ID-urile, îl putem schimba doar puțin, în Lynette sau Linda. Sau... hm, Linnet... sau Lindsey...

Se opri, privind chipul gemenei.

– Lin. Lynette. Fata rosti cuvintele încet, ca și cum ar fi simțit forma pe care o alcătuiau. Lin.

– Nu trebuie să fie ăsta. Ne putem gândi la altceva...

Geamăna zâmbi, brusc cuprinsă de un val de... Elissa nu se putea gândi la cuvântul potrivit. Era mai mult decât fericire, mai mult decât plăcere. *Este – oh.* Era un val de ceva ce semăna, pentru prima dată, cu bucuria.

– Da. Va fi Lin.

Elissa se trezi zâmbindu-i la rândul ei, propriul rânjet fiind atât de larg încât era dureros. „O facem. Fugim departe de oamenii ăia și de ceea ce i-au făcut. Declarăm că ea este la fel de umană ca și mine. Propria persoană."

– Bine, spuse ea. Acum să terminăm cu camuflarea ca să putem face morfo-cardurile.

Douăzeci de minute mai târziu, iar pe carduri se vedeau chipurile Rissei White și a lui Lynette May, una roșcată cu părul creț și fața albă ca laptele, cealaltă, o blondă al cărei păr drept mângâia obrajii care sclipeau acoperiți cu un bronz delicat, auriu.

Slavă Domnului, erau gata. Acum puteau cumpăra lentile colorate de contact, haine diferite, să se cazeze într-un alt motel și să se gândească unde să plece mai departe.

Elissa aruncă toate rămășițele deghizării lor – tuburi goale, perii de unică folosință pentru păr – în ghena de gunoi și verifică încăperea, în caz că mai rămăsese ceva de aruncat sau care le-ar putea fi de folos, apoi închise rucsacul.

În timp ce făcea asta, o frază de pe ecran, de-abia pe jumătate auzită, îi atrase atenția: „... spun că incendiul rezidențial a fost cauzat de un scurtcircuit electric..."

Ridică privirea și zări pe ecran platforma unde se afla casa ei. Iarba de afară fusese culcată la pământ, strivită și mocirloasă, iar fațadele de sticlă ale caselor erau opace, nu datorită setărilor de intimitate, ci din cauza fumului care le înnegrise.

Se aplecă și dădu volumul mai tare.

– ... în ciuda enormelor pagube cauzate, din fericire, nicio viață nu s-a pierdut în incendiul care noaptea trecută a făcut ravagii în unsprezece case de pe platforma Acacia, în sectorul Șapte-Vest. Prezentatorul de știri, așa cum făceau prezentatorii de știri, repeta mai mult sau mai puțin aceeași informație, iar și iar, ca sunet de fundal al imaginilor de pe ecran. Pompierii care au ajuns la fața locului în câteva minute au sugerat că acesta este posibil să fi fost cauzat de un scurtcircuit electric ce a supraîncălzit casa unde a început incendiul, aflată la numărul doisprezece. S-au înregistrat pagube majore și toți rezidenții au fost forțați să evacueze...

Elissa îi aruncă o privire lui Lin, care stătea pe marginea cușetei de jos, încălțându-și pantofii.

– Incendiul ăla – privește, spun că a început în casa mea. A fost cel mai ciudat lucru. Probabil că l-ai văzut? A început atât de *repede*. Și era singurul lucru care mă putea scoate afară din casă – aproape că uitasem de el, dar, Doamne, vorbim de miracole!

Colțurile gurii lui Lin se arcuiră puțin.

– Nu a fost un miracol. Am fost eu.

– Poftim? Ce vrei să spui? Cum să fii tu?

– Nu știi? Nu ți-ai putut da seama – prin conexiune?

– De *ce* să îmi dau seama?

– Este unul dintre lucrurile pentru care creierul meu este diferit. Sunt telechinetică.

– Telechinetică?

– Pot controla curenții electrici...

– *Tu* ai pornit incendiul?

Chipul lui Lin încremeni, ca și cum tonul Lissei o șocase.

– Da.

– Și celălalt – O, Dumnezeule, *așa* ai evadat? Celălalt incendiu – tot tu l-ai provocat?

– Da.

– Și ei nu au știut? Nu știau că poți face chestia asta? Nu aveau măsuri de precauție?

Lin ridică dintr-un umăr.

– Știau că unii dintre noi aveam un anumit nivel de telechinezie de când eram destul de mici. Ne-au ținut sub supraveghere pentru a vedea cum se dezvoltă. Dar al meu a continuat să se dezvolte chiar și după începerea procedurilor, iar de atunci – chipul îi deveni dur – am știut că nu trebuie să îi las să vadă cât de puternic era. Am continuat să exersez și, în cele din urmă, am devenit suficient de puternică încât să pot arunca în aer curentul din întregul complex. Rânji din nou, o scânteie triumfătoare. Așa că atunci când ai spus că ai fost încuiată în cameră – toate ușile acelea aveau același sistem de siguranță incorporat.

Un sentiment groaznic se revoltă în stomacul Elissei.

– Ai provocat un incendiu. Într-un complex rezidențial.

Lin se încruntă.

– Da.

– Dar – Elissa trase adânc aer în piept – erau casele oamenilor. *Dormeau* în ele – era miezul nopții. Și tu... a fost un incendiu *masiv,* s-a extins ca o explozie.

– Știu. Ca acela de la laborator.

Elissa înghiți în sec.

– Ai fi putut ucide pe cineva.

Geamăna se holbă la ea.

– Știam că senzorii aveau să detecteze focul înainte de a ajunge la tine.

– Nu mă refer la mine! *Alți* oameni! Erau și alți oameni în casele alea. Există măsuri de siguranță și toate chestiile astea, dar oamenii mor în incendii casnice tot timpul. I-ai fi putut ucide!

Inima îi bubuia în timp ce o privea pe Lin, așteptând ca ea să-și dea seama de ceea ce făcuse, așteptând ca ea să fie măcinată de vină, așa cum se simțea Elissa. Pusese toți oamenii aceia în pericol – oameni care nu aveau nicio legătură cu ceea ce li se întâmpla lor, oameni care nici măcar nu știuseră că Elissa era captivă în camera ei.

Lin părea îngrijorată acum, mușcându-și buza, ochii săi fixându-i pe ai Elissei. Dar cuvintele rostite de ea erau departe de cele pe care Elissa și-ar fi dorit să le audă.

– De ce ar trebui să îmi pese de asta? spuse ea. De ce ești supărată? Nu a murit nimeni. Pompierii erau pe drum când ai scăpat tu.

– Pentru că *ai fi putut* – Elissa se opri. Nu pot explica. Dacă nu îți dai seama de ce asta este o problemă, nu te pot face să înțelegi.

– Lissa...

– Încetează! Nu pot – dacă nu îți poți da seama cât de groaznic este să îi pui pe toți acei oameni în pericol și nici măcar să nu te gândești la asta, nici măcar să nu îți pese, nu pot vorbi cu tine, nu știu ce să mă fac cu tine.

– Nu. Lissa, nu, nu. Chiar și sub bronzul fals, chipul lui Lin deveni palid. Nu poți să nu vorbești cu mine. Spune-mi. Nu înțeleg. Eu te salvam pe *tine,* nu îi cunosc pe oamenii aceia, te cunosc doar pe tine. De ce spui că ar trebui să îmi pese de ei?

În ciuda groazei, îngrijorarea lui Lin o domoli puțin. Se încruntă și o privi, simțind că vorbeau două limbi diferite.

– Tu... vorbi ea încet, nu *încercai*... nu ai *vrut* de fapt să îi ucizi?

– Nu am *vrut*...

– Bine. Atunci poate eu sunt cea care nu înțelege. Nu ai vrut să îi ucizi, dar nu îți păsa dacă o făceai?

Lin întinse mâinile în fața ei, privindu-și palmele.

– Presupun că da. Adică nu mi-ar fi făcut plăcere să îi ucid, dar... dacă ei mureau sau nu... nu are legătură cu mine. Nu îi cunosc pe niciunul dintre ei. Tu ești geamăna mea, dar ei sunt doar... nimeni.

– Dar *de ce?* Nu înțeleg de ce li se pare atât de diferit! Ei sunt alți *oameni.*

Lin își înălță privirea, mâinile încă fiindu-i deschise pe genunchi, părând deodată expuse.

– Nu pentru mine.

– Nu – oh. *Oh. Corect.*

Lin fusese crescută ca un animal de laborator, cu intenția de a fi folosită în beneficiul celor declarați legal umani, creaturi diferite de ea. Poate că Elissa nu se putea aștepta ca ea să aibă sentimente față de specia căreia îi aparținea din punct de

vedere biologic. Pentru restul lumii, Lin nu era nimic mai mult decât o proprietate. Dar, pentru Lin, *ei* ce erau? Ce erau alți oameni pentru ea? Nu cei care o ținuseră prizonieră, ceilalți, din afara laboratorului, neutri și neimplicați?

După un moment de ezitare, Elissa adresă întrebarea cu voce tare. Se aștepta ca Lin să mediteze asupra unui răspuns, dar nu o făcu.

– Sunt nimic pentru mine.

–Toți?

Lin cuprinse între degetele sale o șuviță de păr.

– Păi, nu tu.

– Dar...?

– Toți ceilalți. Da. Am văzut câțiva prin oraș în timp ce te căutam pe tine. Am văzut oameni care aveau grijă de copiii lor și oameni care au crezut că sunt de-a lor și mi-au zâmbit. Privi ecranul unde crainicul de știri trecuse la un cutremur ce zguduise partea cealaltă a continentului. Dar oricare dintre ei, dacă ar ști ce sunt...

– Ar vrea să fii trimisă înapoi?

– Da.

– Nu ai de unde să știi asta...

Dar Lin o privi cu ochi pustii, iar cuvintele Elissei se stinseră.

„Nu este o psihopată. Nu este. Îi pasă de ceea ce cred eu. Psihopații – sociopații? – lor nu le pasă de sentimentele altor oameni."

Dar stomacul Elissei fremăta, iar o greutate părea să îi apese pieptul. În capul ei flăcările mugeau, flăcările scăpate de sub control, care mistuiseră casa familiei sale în urmă cu doar câteva ore. „Ar fi putut ucide atât de mulți oameni. A făcut-o

pentru a mă salva pe mine, știu de ce a făcut-o, dar nici măcar să nu îi pese că s-ar fi putut întâmpla asta..."

Opri televizorul și, în timp ce ieșea din cameră și se îndreptau spre lift, argumentele o izbiră din toate părțile. Lin păruse mai mult decât nepăsătoare, dar nu era vina ei. Nu avea niciun motiv pentru care trebuia să îi pese de vreunul dintre oamenii din întregul oraș, de pe întreaga planetă. „Uite ce i-am făcut noi – guvernul nostru. Are tot dreptul să nu îi pese de niciunul dintre noi."

„Dar dacă ceea ce au făcut ei a stricat ceva în interiorul ei? Dacă fug împreună cu ea, dacă protejez pe cineva care în realitate este o sociopată – o sociopată periculoasă și telechinetică?"

Ieșiră din motel în strălucirea soarelui. Era încă devreme, orașul încă moțăia în calmul dinaintea orei de vârf, dar soarele era deja fierbinte, promițând o zi caniculară.

– Unde mergem mai întâi? spuse Lin.

Soarele îi făcu hainele să pară chiar mai mohorâte, mai murdare decât arătau în lumina artificială, picioarele sale goale zărindu-se de sub tivul pantalonilor. Părul blond, lucios, strălucirea fără cusur a feței sale o făceau să arate destul de diferit față de fata de ieri. Dar nu arăta de parcă ar fi aparținut lumii Elissei. Hainele Elissei nu erau tocmai curate și miroseau a transpirație, dar tot arătau mai scumpe și mai îngrijite decât ale lui Lin.

– Haine și pantofi mai întâi, spuse ea.

O conduse pe o pasarelă, îndreptându-se către cel mai apropiat mall, deschis 24 din 24 de ore. Lin o urmă ascultătoare, încrederea de nezdruncinat de pe chipul ei făcând-o să pară o fetiță. „Nu este o sociopată. Este puțin dereglată, atâta tot."

Elissa își dădu părul pe spate și își aranjă ghiozdanul mai sus. „Și oricum, nu mă pot gândi la asta acum. Acum trebuie să ne gândim doar la deghizare."

*

Mallul era construit din galerii cu fațade din sticlă, ridicate una peste cealaltă în stâncă. În timp ce Elissa plătea pentru noile haine cu morfo-cardul reprogramat, tensiunea îi cuprinse toți mușchii, făcând-o neîndemânatică, astfel că fu nevoită să apese *Cancel* când strecură cardul prin scanner și să reia procesul.

Alarme închipuite îi răsunau în urechi, iar când, pentru o fracțiune de secundă, întâlni ochii vânzătoarei, fu nevoită să se forțeze să nu întoarcă, vinovată, privirea în altă parte.

Lin stătea tăcută lângă ea, șuvițele blonde ascunzându-i fața. Aceeași tensiune o cuprinse și pe ea – o aură invizibilă care părea să vibreze în spațiul dintre ele.

Vânzătoarea împachetă pantalonii și puloverele, apoi puse pantofii peste ele.

– Vă rog să vă luați cardul. Doriți o chitanță?

– Nu, mulțumesc.

Privirea vânzătoarei o întâlni pe a Elissei pentru încă un moment, apoi se despărțiră.

– Mulțumesc. O zi bună.

Elissa se îndepărtă de tejghea, noile haine fiind în siguranță în sacoșa din mâna sa, iar Lin aproape de ea. Vânzătoarea de-abia le văzuse, de-abia le înregistrase drept indivizi. Fuseseră clienți, atâta tot, alți clienți într-o zi aglomerată. „Nici măcar nu își va aminti de noi. Dacă oamenii întreabă, dacă ne depistează aici și cer detalii despre noi..."

Se întoarseră în secțiunea principală a mallului, scăldate de razele soarelui ce pătrundeau prin geamuri. Oamenii treceau pe lângă ele, alegându-și direcțiile fără să ridice privirile din telefoane, gadgeturi, din conversațiile cu însoțitorii lor. Pe ici, pe colo erau alte adolescente, fete mergând în grupuri de două sau trei, adesea în haine nu foarte diferite de ale Elissei și ale lui Lin, unele râzând, altele vorbind în șoaptă, cu capetele apropiate.

„Ca mine și Lin. În acest loc, suntem doar alte două adolescente. Până va veni ora școlii, nimeni nu ne va acorda atenție, nu ne va observa mai mult decât le observă pe celelalte fete ca noi."

Ridică privirea și o întâlni pe a lui Lin.

– Este în regulă, spuse ea, nu tare, dar nici foarte încet. Nimeni nu ne observă. Doar ne amestecăm printre ei, facem parte din peisaj.

Lin răsuflă ușurată, iar tremurul de tensiune aproape tangibil se stinse.

– Să ne schimbăm în hainele noi, totuși.

Elissa îi zâmbi ușor.

– Da, total de acord. Mă simt de parcă pe astea le-aș fi purtat toată viața. Realiză prea târziu ceea ce spusese și obrajii i se îmbujorară. „Oare aș putea să par mai privilegiată de atât? Cum să îi spun așa ceva? Ei?"

Dar buzele lui Lin se destinseră într-un zâmbet.

– Da. Și gândește-te cum mă simt eu.

– Mda. Îmi pare *rău*.

Lin ridică din umeri.

– Haide să ne schimbăm.

Elissa cumpărase haine care erau drăguțe și suficient de la modă pentru a le transforma pe amândouă în niște adolescente ieșite la o mică plimbare prin mall înainte de școală. Blugi trei-sferturi și o bluză albă, lungă și lejeră pentru ea, pantaloni sport largi și un tricou mulat, fără mâneci, pentru Lin. Și hanorace noi, cu glugi mari.

Împachetă vechile lor haine în plasa de cumpărături și o aruncă într-unul din coșurile de gunoi din baia unde intraseră să se schimbe. Când își îndreptă spatele, zări o oglindă și aproape tresări, gândindu-se pentru o clipă că o străină o privea. Dar nu era o străină. Era propria reflexie.

De îndată ce privi de-aproape, își dădu seama că era chiar ea, cu siguranță. Dar pentru momentul acela scurt, se zărise și crezuse că era altcineva. Iar fata de lângă ea, cu părul blond și grațios, purtând pantaloni negri și tricou – nu arăta deloc ca fugara disperată și murdară din urmă cu mai puțin de o zi.

Odată, când Elissa avea șase ani, se jucase de-a v-ați ascunselea la petrecerea unui prieten. Alergând panicată în timp ce altă fată număra „unu... doi... trei... patru cinci șase șapte-opt nouăzece...", ea găsise o ascunzătoare în spatele cabinei de duș din baia părinților prietenului ei. Stătuse tăcută, de-abia observând umezeala ce se îmbiba în șosetele ei, euforică datorită sentimentului triumfător că ea era invizibilă, și ei nu erau. Chiar dacă ei priveau direct spre locul unde stătea ea, ea îi putea vedea, iar ei nu aveau să o vadă niciodată.

Cel care îi căuta se dăduse bătut în final, iar mama prietenului le reamintise cu blândețe că băile adulților nu erau permise ca ascunzători, iar jocul continuase cu Elissa simțindu-se pedepsită. Dar acum, văzându-și ochii ei și pe ai lui Lin privind de pe niște chipuri nefamiliare, sub părul nefamiliar, își

aminti cum fusese să vadă fără să fie văzută, să fie în siguranță, ca și cum ar fi devenit invizibilă.

Umerii i se relaxară, un nod despre care nici măcar nu realizase că era acolo dezlegându-se, pierind.

– Unde mergem acum? întrebă Lin din spatele ei.

Elissa se întoarse.

– Putem lua lentile colorate de la un tonomat – asta vom face prima dată. Apoi vom merge într-un parc, unde nu sunt atât de multe camere și plănuim următorul pas. Mă gândeam că ar fi o idee bună să părăsim orașul...

Dar chiar în timp ce vorbea, alte gânduri răsăriră în mintea ei, îmbulzindu-se peste ceea ce spunea. Primele gânduri, de când fugise de acasă în primele ore ale dimineții, care nu erau nebunești, pline de panică. Gânduri pe care nu le-ar fi avut dacă nu ar fi atins această nouă stare de calm.

„Putem părăsi orașul. Trenuri de mare viteză pleacă tot timpul, iar morfo-cardurile pot plăti pentru orice bilet dorim. Dar încă nu e nevoie să fac ceva atât de drastic. Nu încă. Tata m-a ajutat să scap. A fost de partea mamei, dar e posibil să fi făcut asta doar pentru a o calma. E imposibil să fi fost de acord să intru într-o operație de care nu mai am nevoie.

Iar mama – ea doar exagera. Era speriată, crezuse că fugeam de acasă. Au trecut ceva ore de când sunt plecată. Dacă mai lipsesc o noapte, va începe să își dea seama cât de nebunește s-a purtat. Îi pot suna. Putem vorbi cu calm."

Apoi, un gând care făcu ușurarea să gonească prin ea atât de repede încât o ameți: „Pot vorbi cu el acum".

Mai devreme se întrebase ce ar face tatăl său dacă l-ar suna. Dar acum părea stupid chiar și faptul că se întrebase. O ajutase să fugă, nu-i așa? Desigur că avea să o ajute și acum.

I-ar spune unde să se ducă, cât trebuia să mai aștepte până ce mama ei avea să se calmeze. S-ar gândi la alte moduri de a o ajuta pe Lin.

– Lissa?

Vocea lui Lin era ușor neliniștită.

Elissa o privi.

– O să-l sun pe tata.

Chipul lui Lin încremeni, ochii aproape ieșindu-i din orbite.

– Ce?

– Îl voi suna. El mi-a dat cardurile, ai uitat? Este de partea noastră.

Dar Lin dădea din cap.

– Nu, nu, nu o face. Ne vor găsi. Lissa, *nu* poți...

– El ne va *ajuta*...

– Ai crezut că ne vor ajuta *amândoi!* iar ei te-au încuiat în camera ta...

– Asta a fost din cauza mamei! Tata m-a *ajutat*.

– Nu. *Nu*. Nu înseamnă că ne va ajuta și acum. A făcut ce i-a spus mama ta, te-a încuiat. Ți-a dat cardurile doar când erai deja pe punctul de a fugi. Nu va face nimic altceva, Lissa.

Un val de căldură cuprinse obrajii Lissei. Își aminti să își păstreze vocea joasă, dar în același timp cuvintele răsunară asemeni unui șoc electric.

– Nu-mi spune tu cum este tatăl meu!

Chipul lui Lin deveni inexpresiv. Deschise gura, apoi o închise din nou. Umerii i se moleșiră.

– Bine.

– Ascultă. Nu știu ce să fac în momentul ăsta. Tata ne va ajuta să ne dăm seama. Nu e ca și cum am avea o mulțime de opțiuni.

Urmă un moment tăcut, apoi Lissa își luă ghiozdanul și ieși din baie. Tăcută, Lin ieși în urma ei.

„Dacă nu îți convine ce fac, nu trebuie să vii. Du-te și rezolvă singură lucrurile, du-te și fă altceva."

Deși, chiar și în furia ei – „cine naiba se crede, să îmi spună așa ceva despre tatăl meu?" – știa că nu era adevărat. Lin trebuia să vină. Era dependentă de ajutorul Lissei. „Și nu are unde să meargă în altă parte. A venit să mă caute. Asta este tot."

Era groaznic să conteze atât de mult pentru cineva.

O conduse pe Lin până la cele mai apropiate cabine telefonice. Erau izolate fonic, ceea ce era tocmai bine, pentru că stăteau lângă o terasă împânzită cu scaune și măsuțe de cafea și dominată de un ecran mare deschis un canal de știri.

Elissa privi ecranul în timp ce trecea pe lângă el, stomacul încordându-i-se ușor, dar poveștile erau mai mult sau mai puțin aceleași ca mai devreme, în acea dimineață și, deși incendiul de pe platformă era prezentat din nou – cel de mai devreme, de la laborator, părea să nu mai fie de interes și nu mai era menționat deloc – nu apăruseră alte detalii.

Tensiunea nu o părăsi totuși în timp ce introduse două din ultimele sale monede în spațiul de lângă ecranul telefonului, acoperit cu lujeri stilizați. Putea folosi morfo-cardurile pentru asta, de asemeni, dar o speriau, iar la urma urmei, nu avea nevoie din moment ce încă mai avea bani lichizi.

Tastă numele tatălui său, derulă scurta listă de nume Ivory ce apăru pe ecran și apăsă pe numele familiar.

Semnul de conexiune, un singur lujer, se undui de-a lungul ecranului, ondulându-se în spirale lungi, mai întâi de un verde-închis, apoi alte culori, în timp ce frunzele și flori grațioase

începură să se contureze, mai întâi marginile, apoi culoarea înaintând spre centrul lor.

Tatăl ei fusese de acord cu mama sa, dar ăsta era doar începutul. Așa cum fusese de acord cu durerosul aparat dentar pe care Elissa îl purtase când avea treisprezece ani, aparat despre care ortodontistul spusese că nu era neapărat necesar, dar mama ei insistase să îl poarte. Așa cum fusese de acord cu școala de vară la care o trimisese mama când avea zece ani, unde se luptase cu dorul de casă pentru două săptămâni înainte ca ei să vină și să o ia. El nu intervenise, fusese de acord că ambele erau pentru binele Elissei.

Dar când aparatul dentar îi cauzase dureri de dinți ce o trezeau în toiul nopții, el îi adusese calmante și o dusese înapoi la ortodontist pentru a verifica dacă aparatul era corect fixat. Iar când ea sunase plângând acasă de la școala de vară, pentru a treia oară în două zile, el o convinsese pe mama sa că ar trebui să o ia mai devreme de acolo.

„Eu îl cunosc. Nu Lin. Știu că mă va ajuta."

Clopoțelul conexiunii sună, lujerul se retrase de pe ecran ca și cum un vânt silențios îl transformase în praf, iar chipul tatălui ei apăru pe ecran. Se afla în biroul său – „Slavă Domnului, sperам că vei fi acolo" – și își ridică privirea de-abia când telefonul se conectă. Ochii lui îi întâlniră pe ai Elissei, iar întregul chip păru să îi tresară din pricina șocului.

După o fracțiune de secundă în care chipul lui fu atât de imobil încât putea la fel de bine să fi fost doar o fotografie, buzele i se mișcară, ușor, aproape în tăcere. *Nu.*

Deodată Elissa fu pe punctul de a izbucni în lacrimi. Se descurcase bine cu toată situația, se hrăniseră și se spălaseră și se deghizaseră, erau pe punctul de a face planuri pentru

următorii pași, dar nu ea era cea care se presupunea că trebuia să facă toate astea. Asta era o treabă pentru *adulți*.

– Tati, am nevoie de ajutor.

Glasul îi tremură.

– Nu. De data asta o spuse cu voce tare. Întrerupe apelul. Pleacă.

– Tati... Lacrimile îi înțepau interiorul nasului. Chiar am nevoie de ajutor. Nu știu ce să fac.

Ochii tatălui ei îi întâlniră pe ai săi într-o privire prelungă, agonizantă. Ea așteptă ca el să spună ceva, așteptă ca el să o salveze, să o ajute, să îi spună ce să facă.

Lis. El nu vorbi tare, doar îi formă numele cu buzele. Apoi spuse ceva ce Elissa nu putu descifra prea bine. „...*să te ajut... afară din oraș.*" Iar apoi un ultim cuvânt, un cuvânt pe care i-l spusese în răsăritul cenușiu al acelei dimineți, stând lângă casa lor în flăcări, împingându-i în palma transpirată o formă ilegală de ID. „Fugi."

Apoi chipul îi dispăru și reapăru ecranul de „Bine ați venit."

Pentru o clipă nu îi veni să creadă că el îi închisese brusc, nu îi veni să creadă că asta fusese tot. Mâna Elissei merse către ecran, de parcă l-ar fi putut chema înapoi, dar tot ce se întâmplă fu apariția meniului de opțiuni. „Ați dori să realizați alt apel? Ați dori informații despre ofertele speciale curente? Ați dori să încheiați acum această sesiune?"

Amorțită, apăsă „Da," iar restul de monede răsunară în compartimentul de dedesubt. Le adună, simțindu-le răceala fină între degete.

– Elissa...

Elissa înghiți în sec.

– Ne-a spus să... fugim. I-am spus că am nevoie de ajutor, și el nu m-a ascultat. Nu m-a ajutat.

Lin păși lângă ea, prinzându-i brațul într-o strânsoare aproape dureroasă.

– Te-a ajutat cât de mult a putut. Scutură brațul Elissei. Trebuie să plecăm. Trebuie să facem ce a spus el. Probabil că telefoanele sunt ascultate, iar tatăl tău știa asta.

Mâna Elissei îngheță în jurul monedelor.

– El... Ce? Ce se întâmplă cu telefoanele?

Lin o scutură din nou.

– Lissa! Revino-ți! Ai crezut că el se va grăbi să te ajute pentru că este tatăl tău? Așa cum ai crezut că amândoi aveau să mă ajute pe mine – o ființă non-umană ilegală și fugară pe deasupra – doar pentru că le-o cereai tu? Ascultă-mă. Nu ne pot ajuta în situația asta. Chiar dacă ar fi *vrut* – și din câte știu eu, tatăl tău vrea – nu au putut. Nu au puterea necesară pentru asta. Fie ne ajutăm noi înșine, fie... Se opri, privind peste capul Elissei. Lissa, trebuie să plecăm acum. *Acum*. Care e cea mai bună cale de ieșire din locul ăsta?

– Ce se întâmplă? Despre ce...

Dar în secunda următoare nu mai fu nevoie să întrebe. Deasupra ei, propriul nume îi răsună din difuzoarele de lângă ecranul de știri. Se întoarse încremenită, privirea mișcându-i-se pe ecran parcă împotriva voinței sale. Propriul ei chip, părul negru, ochii negri și mari, se holbau la ea.

– Locuitorii din Central Canyon sunt rugați să anunțe dacă văd o adolescentă fugară, care se poate afla într-un mare pericol. Elissa Laine Ivory, șaptesprezece ani, dispărută de acasă noaptea trecută. Se crede că se află în compania altei fete de vârsta sa, care ar putea-o ține pe Elissa împotriva voinței sale.

„Nu. O, nu.“ Se gândise că ei nu ar fi în stare să pună o alertă pentru Lin – Lin, care se presupunea că nu există. Dar, desigur, puteau face asta – să menționeze o fată anonimă, să spună că Elissa era în pericol în compania ei. Probabil că își formulaseră abordarea dinainte, pentru a fi pregătiți imediat ce îi aflau locația. Fraze inteligent gândite ce aveau să facă un întreg oraș de cetățeni supuși legilor să se simtă responsabili pentru a fi cu ochii în patru după ea, după adolescenta fugară și vulnerabilă care se presupunea că era.

Iar apoi, de parcă nu ar fi fost suficient de grav, de parcă ar fi vrut să se convingă că să îl sune pe tatăl ei fusese cea mai proastă idee: „Ni s-a confirmat că Elissa a fost văzută ultima oară în urmă cu cinci minute, la mallul Sand Springs. Cetățenii din mall sunt rugați să fie în alertă și să anunțe autoritățile dacă o zăresc pe fugară”.

CAPITOLUL 7

Elissa se dezmeticise. Căldura și adrenalina îi goneau prin vene. Într-o mișcare rapidă și reflexă, își trase gluga pe cap, ascunzându-și buclele roșietice rebele și chipul. În același timp își schița în minte rutele de ieșire, nu doar cele mai rapide căi de a ieși din mall, ci rutele unde întâlniseră cei mai puțini oameni. Cei mai puțin interesați, curioși și vigilenți.

Lângă ea, Lin tremura. Își trăsese gluga pe cap, iar în umbra ei chipul îi deveni cenușiu. Își ținea morfo-cardul între degetele care deveniseră atât de palide încât părea că tot sângele se scursese din ele.

– Este în regulă, spuse ea, deși vorbi atât de încet și glasul îi tremura atât de tare încât Elissa de-abia îi putea înțelege cuvintele. Nu trebuie să o faci – deja ai făcut prea mult pentru mine. Eu... înghiți în sec. Îți mulțumesc pentru ajutor. Mulţumesc pentru card.

Mâna Elissei îi cuprinse brațul, în timp ce Lin începu să se îndepărteze.

– Poftim? Ce faci?

Buzele lui Lin erau la fel de lipsite de culoare ca și degetele sale.

– Dacă plec acum, tu te poți întoarce. La... la viața ta normală. Ei sunt pe urmele noastre și dacă vei continua să fugi,

vei sfârși și tu prin a fi o infractoare. Și nu am vrut niciodată asta. Niciodată nu am vrut asta pentru tine, Lissa.

– Vrei să *pleci?*

Lin încuviință, cu buzele palide și expresia de pe chip neclară. Chiar asta avea de gând să facă. După ce își găsise sora despre care știuse toată viața ei, sora a cărei conexiune o ținuse în viață prin teamă și tortură, avea de gând să plece pentru ca aceeași soră să se poată întoarce la viața ei drăguță și normală. Pentru a face operația care să distrugă legătura din creierul ei, pentru a putea uita.

Mâna Elissei se strânse pe brațul gemenei.

– Nu pleci. Rămânem împreună. Știu că m-am purtat ca o ticăloasă cu tine, dar asta nu înseamnă că este în ordine ca tu să pleci.

– Eu... Lissa, nu este din cauza *asta*...

– Știu. Își retrase mâna, netezind cutele pe care le lăsase pe mâneca lui Lin. Bine, ascultă, mergem la ultimul etaj. Acolo, pe acoperiș, este un fel de grădină – mai târziu va fi foarte aglomerată, dar acum este în regulă. Acolo există un soi de ieșire prin spate către pasarele – este o chestie în stil vechi, doar poduri și alei, așa că nu mai este atât de folosită...

Elissa continuă să vorbească, nu foarte încet, în timp ce o conducea pe Lin spre lifturile din capătul galeriei, uimită ea însăși de cât de relaxată îi suna vocea.

În interior, Elissa era încremenită, iar tensiunea ardea la foc maxim, hiperconștientă de tonul fiecărei voci care trecea pe lângă ele, fiecare privire ce le atingea și apoi se îndepărta. Erau la fel ca înainte, doar un cuplu obișnuit de adolescente, cu nimic ieșite din comun. Dar acum Elissa își dădu seama că toți cei care treceau pe lângă ele aruncau asupra lor și câte o

a doua, uneori a treia privire, le acordau puțin mai multă atenție decât înainte.

Trebuiseră să vină aici, *trebuiseră* să cumpere haine, dar – *la naiba,* era cel mai *nepotrivit* loc posibil în care să se pună o alertă pentru ele, un loc plin de oameni înceți și lenți, cu timp și atenție de pierdut pentru canalele de știri, pentru observarea neobișnuitului. Și aici era Elissa, ascunzându-se sub cea mai subțire mască a unei deghizări, plimbându-se de colo-colo cu o fată care, în ciuda efortului lor, avea încă aceeași înălțime, aceeași formă a feței, aceleași mâini și se mișca în *același fel afurisit.*

„Fugi", îi răsună în minte glasul tatălui său.

„Oh, tati, e prea târziu pentru asta". Singura lor șansă era să iasă din mall fără să atragă atenția asupra lor prea mult, să dispară în anonimatul orașului de afară.

Doar că acum, când alerta fusese declanșată, exista oare vreun loc unde puteau merge și să rămână anonime? Două adolescente, călătorind împreună, fără părinți sau adulți în preajma lor, într-un oraș recunoscut pentru rata scăzută a criminalității datorită unei rețele complexe de securitate, camere, alarme și controale ID, un oraș care era ultra-sigur pentru oricine rămânea în granițele legii – și terifiant pentru oricine le încălca.

Doi oameni așteptau ascensorul, iar ușa se deschise, în timp ce Elissa și Lin ajunseră lângă el.

Se strecurară înăuntru, mișcându-se instinctiv, fără să scoată vreun cuvânt, stând lângă peretele îndepărtat al liftului, cu spatele la ocupanții săi.

Ascensorul era construit în capătul îndepărtat al galeriei mallului, în interiorul peretelui exterior de sticlă. Pe măsură

ce liftul aluneca ușor în sus, geamurile mallului și, mai jos, zidul de piatră al canionului rămaseră în urma lor.

„Vom ajunge pe acoperiș, apoi vom ieși pe alei. Ne vom întoarce în oraș."

Măcar de-ar putea ieși fără să fie zărite de cineva.

– Ce avem prima oră? spuse ea, gândindu-se întâmplător la ceva ce putea suna normal, ce le-ar putea face să pară două fete obișnuite care părăseau mallul și se îndreptau spre școală.

Lin ezită prea mult înainte de a răspunde.

– Eu... limbi?

Elissa își suprimă momentul de enervare. „Eu trebuie să mă gândesc la tot, să fac tot, iar tu nici măcar nu poți spune ceva care să sune de parcă ai ști despre ce vorbești...

Și dacă nu aș fi insistat să-l sun pe tata..."

Vorbi peste valul rece de vinovăție.

– A, nu, e în regulă, mi-am amintit. Avem sănătate și igienă. Ascultă, știi petrecerea din weekendul ăsta? O să port rochia mea roșie, bine? Atâta timp cât tu nu vrei să o porți pe cea albastră, pentru că sunt prea asemănătoare și toți vor fi acolo... Continuă să vorbească, un șir nesfârșit de cuvinte care nu însemnau nimic, ca și cum ar fi derulat un program renăscut dintr-o viață pe care nu o avusese de ani buni. Chiar și pentru urechile ei părea teribil de fals și, deși continuă să vorbească, să rostească fraze fără sens, pielea de pe ceafă începu să o furnice din cauza senzației că era privită. Ceilalți doi oameni care urcaseră în lift o priveau? Își scoteau deja telefoanele pentru a suna la poliție sau pentru a alerta securitatea mallului?

Nu putea suporta sentimentul. Aruncă o privire în jur chiar în timp ce bărbatul din direcția opusă își înălță privirea din gadgetul de ultimă generație din mâna sa.

Privirile li se încleștară. Elissa nu se putea mișca, nu își putea îndepărta privirea. El le denunța. Deghizările idioate pentru care pierduseră atât de mult timp nu fuseseră bune de nimic.

El o recunoscuse.

Le denunța.

Bărbatul îi aruncă Elissei un zâmbet rapid, stânjenit, apoi își coborî din nou privirea la gadgetul din mâna sa. Îl înclină ușor, iar ecranul i se reflectă pentru o clipă în peretele de sticlă al ascensorului. Rezultate ale unor meciuri. Verifica scoruri, atâta tot. Poate că nici nu auzise încă ultimele știri și alerta. Poate că tocmai intrase în mall și nici măcar nu fusese aproape de ecranele de știri...

Elissa se rezemă de balustradă, ușurată, uitând să își ia privirea dinspre bărbat, uitând să continue conversația. În geamul de pe peretele opus, ecranul reflectat se schimbă. O pagină de știri se derulă peste suprafața sa.

„Nu. O, nu". Stomacul Elissei fu prins ca într-o menghină, de parcă liftul s-ar fi prăbușit. „Apasă pe altceva. Uită-te la altceva. Altceva..."

Prea târziu. Din ecranul reflectat, propriul chip o privea. Nu putea vedea textul ce se derula peste el, dar ea îl cunoștea. „Elissa Laine Ivory, șaptesprezece ani..."

Bărbatul încremeni dintr-odată, la fel ca și gadgetul din mâna sa. Își ridică privirea direct spre Elissa.

În același timp, ascensorul se opri la un etaj. Al șaptelea etaj, nu ultimul, dar nu conta.

Elissa ajunse la ușa deschisă în două mișcări.

– Lin. La etajul ăsta.

– *Stai* o clipă, spuse bărbatul. Tu ești fata aceea? Fugara?

Elissa dădu din cap, ieșind din lift, cu Lin lângă ea.

– Nu. Nu, nu sunt.

– *Stai* puțin!

Bărbatul făcu un pas spre ele, dar ele ieșiră din lift, mergând grăbite de-a lungul etajului.

– Hei, cineva! Glasul bărbatului răsună în urma lor. Fetele acelea – erau la știri! Sun poliția!

– *Lissa*...

– Știu. Fugi.

La acel etaj nu erau foarte mulți oameni. Dar chiar și așa, în timp ce ea și Lin alergau prin galerie lunga, căldura și adrenalina crescând în interiorul ei, Elissa auzi,începând un murmur de voci îngrijorate voci ale oamenilor auziseră alarma bărbatului.

Un alt bărbat întinse un braț anost pentru a le bloca drumul, o femeie păși înaintea lor, dar ele se feriră, fără să încetinească, alergând de parcă numai fuga însăși le putea salva.

Un set de ascensoare era în spatele lor, celelalte se aflau în capătul îndepărtat, dar la jumătatea mallului, scări rulante uneau galeriile, urcând și coborând în zigzag pe suprafața stâncii. Elissa o împinse pe Lin spre ele, ocolind un cuplu de mame lente cu sugari și un cuplu mai în vârstă, mergând braț la braț.

Apoi ajunseră pe scară, gonind pe lângă oamenii care staționau pe ea, întorcându-și privirile surprinse. Ajunseră la următorul etaj. Elissa aruncă o privire în jur în timp ce dădură colțul și săriră pe următoarea scară. Încă două etaje înainte de acoperiș, asta era tot, puteau reuși...

Pentru o secundă crezu că țiuitul era numai în capul ei, apoi realiză că era sunetul de care se temuse încă de la motel – sunetul alarmelor răsunând în întreaga clădire. Apoi scrâșnetul și scârțâitul grilajelor de securitate blocând toate ieșirile de la

fiecare etaj. Apoi și mai multe voci ridicate, de data aceasta încrezătoare, autoritare. Aruncă o privire rapidă înapoi. Doi gardieni urcau câte trei trepte deodată, apropiindu-se.

– Vin, sunt aici, spuse Lin gâfâind.

Elissa nu mai avea aer pentru a o aproba. Urcară grăbite restul treptelor, îmbrâncind câțiva oameni care nu se dăduseră suficient de repede din calea lor, săriră pentru un moment pe podeaua statică a următorului etaj și dădură colțul, urcând pe ultima și cea mai lungă scară. Doar câțiva oameni stăteau pe aceasta, permițându-l să urce lent la ultimul etaj: un om de afaceri vorbind la telefon, o tânără cu un bebeluș în brațe, un bătrân cu bastonul odihnindu-i-se pe treapta dinaintea sa. Măcar de-ar putea ajunge în vârful acestei scări, apoi să alerge până ce reușeau să iasă afară...

„O, Dumnezeule. Probabil că au încuiat și ușile acelea". Nu toate ușile aveau grilaje scumpe, de înaltă securitate, dar puteau fi toate închise și încuiate. Iar până acum probabil că erau. „Vom ajunge sus și vom găsi un drum închis, vom fi prinse."

Dar nu putea face nimic decât să continue să alerge, sperând că vor putea ieși cumva, sperând că se va întâmpla ceva care le va salva. Ajunseră la jumătatea scării când gardienii apărură la baza ei și începură să urce cu repeziciune. Unul din ei strigă ceva.

Sentimentul de déjà-vu o surprinse pe Elissa, un moment de amețeală ca un vârtej. Mai trecuse prin asta, fugind de bărbați în uniforme, bărbați ordonându-i să se oprească, alergând fără nicio speranță de scăpare. Ultima dată, un miracol din ceasul al douăsprezecelea o salvase, un noroc neașteptat care lăsase poarta descuiată. Precum incendiul care o scosese din casă...

De parcă Elissa ar fi alergat atât de repede încât își lăsase creierul în spate, gândurile o ajunseră din urmă în final. Incendiul *nu* fusese un miracol. Fusese Lin. Iar poarta – poarta închisă, la fel?

– Poți deschide ușile? spuse ea gâfâind. Ușile de pe acoperiș, în caz că le-au încuiat?

Lin îi aruncă o privire sălbatică.

– Ce?

– Așa cum ai făcut cu incendiul? Telechinezia? *Lin*, o poți face?

Lin se opri atât de brusc la mijlocul scării, încât Elissa urcă încă cinci trepte înainte să își dea seama și se întoarse pentru a o privi. În spatele lor, gardienii o depășiseră pe tânăra mamă și goneau în sus către omul de afaceri, care se holba la ele, cu telefonul uitat în mână. Bătrânul se dădu într-o parte din calea lor.

– *Lin*, nu te opri...

– *Da.*

Fața lui Lin era roșie și transpirată, dar acum avea o strălucire aparte – una triumfală. Da, pot face asta. Rânji larg, dezvăluindu-și dinții. Și chiar mai mult. Ține-te bine.

– Ce...

Dar chiar când Elissa vorbi, scara rulantă se cutremură sub picioarele sale. Se prinse cu ambele mâini de balustradă.

Scara se cutremură din nou, o vibrație ce o străbătu în întregime, apoi se opri brusc. Gardienii, urcând câte două trepte deodată, de-abia atingând balustrada cu mâinile, fură puternic zdruncinați. Unul se împiedică, întinzându-se să se prindă de balustradă; celălalt căzu într-un genunchi, cu mâinile în

față pentru a-și atenua căderea. Telefonul omului de afaceri îi zbură din mâna, alunecând de pe o treaptă pe alta.

– Lin, ai grijă. Nu...

Lin nu o asculta. Rânjetul îi deveni mai larg. „Ține-te mai bine."

Scara începu să se cutremure.

Porni ca un val din locul unde stătea Lin, fiecare treaptă ridicându-se ușor, trimițând unda spre cea de dedesubt. Apoi din nou, mai repede, treptele ridicându-se mai sus, val după val, asemenea unei panglici moi și fine.

Gardianul care căzuse stătea acum în picioare. Valul îi ridică mâinile de pe balustradă și îl trânti la pământ. Scoase un țipăt de durere în timp ce căzu, genunchiul lovindu-i-se de treapta scării. Mâinile bătrânului, bine prinse de balustradă, își pierdură strânsoarea. Căzu greoi pe o parte, apucându-și fără folos bastonul, surprinderea și panica citindu-i-se pe chip.

Valul începu din nou, de data aceasta atât de puternic, încât chiar și Elissa, stând deasupra locului de unde începuse, îl simți zguduind treptele. Și din nou. Pe balustradă, mâinile lui Lin erau încleștate la fel cum fuseseră ale bătrânului, picioarele îi erau depărtate, iar dinții dezgoliți și încleștați în ceea ce putea fi efort sau un rânjet triumfător. Și din nou, mai puternic. De data aceasta treptele nu reveniră la locul lor. Se ciocniră și scrâșniră, o avalanșă înfoiată de metal distrus.

Cu fiecare val, bătrânul era izbit de o altă secțiune de metal strâmb și ascuțit, bastonul zdrăngănind în urma sa, izbindu-se de mâinile sale în timp ce căutau un sprijin, rostogolindu-se neajutorat spre omul de afaceri.

Gardianul renunțase la a mai încerca să se ridice în picioare. Își încleștă mâinile în jurul balustradei, protejându-și capul. Acolo unde genunchiul i se lovise de treaptă, marginea metalică sclipea umedă și roșie.

Elissa nu își putea lua privirea de la scena din fața sa. Mai jos, o femeie țipa și un bebeluș scoase brusc un scâncet îngrozit.

– Lin, spuse ea din nou, glasul fiindu-i sugrumat de groază. Lin, te rog, oprește-te.

Lin ridică privirea spre ea. Vorbi printre dinții încleștați, cu o voce pe care Elissa de-abia o recunoscu.

– Sunt pe urmele noastre. Trebuie să scăpăm.

„Dar îi rănești! Sunt doar oameni obișnuiți, și tu îi rănești!" Dacă o spunea cu voce tare, dacă îi spunea asta lui Lin, ea ar fi ascultat-o? Ar fi funcționat cumva?

– *Putem* scăpa, spuse ea în schimb. Dacă poți deschide ușile putem scăpa acum. Lin, *ascultă-mă,* nu trebuie să mai faci asta.

Lin privi în jos, la scara ce încă tremura. Omul de afaceri se prinsese de balustrada învolburată, cu un picior urcat peste ea și celălalt în jurul bătrânului, pentru a-l împiedica să cadă mai jos. Sub el, gardienii se agățară de balustradă, mișcarea vibrând prin brațele lor, prin corpurile lor. Pantalonii celui care căzuse erau rupți în dreptul genunchiului, materialul zdrențuit atârnându-i de picior, însângerat și umed. Mai jos, tânăra mamă era singura care nu se ținea. Zăcea întinsă pe scară, cu trupul ghemuit în jurul copilului ei, mișcându-se violent în sus și în jos, fiind izbită de trepte. Nu se clintea, nu mișca o mână pentru a se salva, întregul ei corp era doar pentru a-l proteja pe bebelușul pe care îl ținea.

Mâinile lui Lin se relaxară treptat pe balustradă. Și, pe măsură ce făcea asta, valurile începură să se domolească, scara începu să trepideze, cutremurul încetând.

Lin privi înapoi și începu să urce spre Elissa.

– Bine, spuse ea. Să mergem.

O sută de gânduri diferite se luptau în mintea Elissei, o sută de propoziții diferite îi ardeau gâtul. Lin privise scena, văzuse ceea ce văzuse Elissa și... „O, Dumnezeule, nu realizează. E ca și cum nici măcar nu vede ce se întâmplă. Și eu i-am cerut să... i-am cerut să folosească telechinezia. Știind ce a făcut data trecută, *știind* că nu reacționează ca oamenii obișnuiți... m-am panicat și am lăsat-o să o facă din nou."

– Elissa? Expresia triumfătoare a lui Lin se stinse. Ochii îi erau îngrijorați, chipul îi deveni brusc obosit. Ești bine? Nu te-am rănit, nu?

„*Nu* este o sociopată. *Nu* îi pasă doar de ea. Uite. *Uite*... îi pasă de mine, este imposibil să fie ceva în neregulă cu ea. Și dacă nu ar fi făcut ceva, nu am fi scăpat."

– Sunt bine, spuse Elissa.

Nu privi înapoi spre scara distrusă, spre oamenii care se luptau să își recapete echilibrul. Aerul încă era încărcat de alarmele răsunătoare și apărură o mulțime de alți agenți de pază, iar în orice clipă puteau să sosească agenții guvernamentali... Trase adânc și zguduitor aer în piept printre dinții încleștați, se întoarse și alergă, auzind picioarele lui Lin tropăind în urma sa.

Ușile către acoperiș erau încuiate, marginile lor transparente de silicon fiind strâns lipite. Elissa ajunse la ele gâfâind, iar pentru o clipă, celelalte neliniști ale Elissei fură inundate de un

potop de panică. Dacă nu puteau ieși, dacă erau prinse acolo în timp ce agenții le ajungeau din urmă...

– O poți face? Le poți deschide?

Lin își puse mâna pe marginea sigilată, fruntea încruntându-i-se.

– Așteaptă un minut... Sunt grele și atât de strâns sigilate... Le-aș putea mișca, dar este mai ușor dacă găsesc conductorul de electricitate al întrerupătorului...

Vocea i se stinse. Își dădu ochii peste cap, iar vârfurile degetelor îi deveniră albe în locul unde atingeau ușa.

Ceva păru să explodeze în capul Elissei, o sclipire tăcută, o constelație insuportabilă de scântei. O mâncărime în podul palmei, ca un nerv care o luă brusc razna.

Ușile se deschiseră larg. Valul de căldură o izbi, aerul fierbinte al verii și razele orbitoare nefiltrate de soare o invadară. Senzațiile stranii muriră înainte ca ea să încerce să le definească, stingându-se într-o amintire.

În lumina soarelui, fața lui Lin era palidă, în jurul ochilor având umbre ca niște vânătăi. Elissa își aminti deodată că în urmă cu mai puțin de douăsprezece ore, Lin zăcea cu febră într-un șanț. Că în urmă cu mai puțin de patruzeci și opt de ore, fusese ținută prizonieră într-un laborator sponsorizat de guvern. Că avea o *gaură,* în numele lui Dumnezeu, în spatele capului.

– Vino. Își apucă geamăna de braț, trăgând-o ușor în strălucirea și căldura soarelui pe întinderea acoperișului, pavat cu sticlă mată, printre ghivecele cu palmieri și flori urcătoare parfumate. În capătul îndepărtat al acoperișului, soarele strălucea deasupra parapetelor de siguranță ce se arcuiau peste o alee, în capătul unei perechi de scări statice. Trebuie doar să

ieșim de aici, să ajungem înapoi jos, pe pasarele și putem dispărea din nou.

Lin încuviință. Părea mai mult decât obosită. Părea pustiită, ca și cum își folosise fiecare firicel de energie, de voință pentru a ajunge atât de departe. Ca și cum, dacă era nevoită să mai facă și altceva, nu avea să reușească.

„Dacă am putea coborî de aici înainte ca ei să trimită pe altcineva. Dacă am putea avea ocazia să ne ascundem puțin, să ne odihnim."

Speră, dar în van. Tocmai ce intrară pe o alee când auzi elicopterele sosind.

Urcară dinspre sol, ivindu-se peste marginea clădirii mallului, suple și lucioase, strălucind argintii în razele soarelui. Erau proiectate să fie manevrate în cele mai înguste locuri, nu aveau nicio problemă în a ateriza pe acoperiș. Și odată ajunse acolo...

„Am tot fugit, Lin este deja epuizată din cauza a ceea ce a făcut acolo. *Nu* putem, nu mai putem."

Dar pe măsură ce sunetul elicelor elicopterelor se schimba, în timp ce dădeau înapoi în aer, pregătindu-se să aterizeze pe acoperiș, un val proaspăt de adrenalină o străbătu pe Elissa, gonindu-i prin vene.

O luară în josul aleii, pașii lor răsunând pe suprafața metalică. La capăt se afla o scară, o spirală din trepte ce avea să le coboare la următoarea alee, apoi o alta către următoarea, și tot așa în josul stâncii, către o platformă întinsă la nivelul unde începeau pasarelele mobile.

„Nu vom reuși. Nu vom ajunge până jos. Ne vor prinde din urmă."

Dar nu aveau unde să meargă în altă parte, nu exista nicio altă rută de ieșire. Elissa alergă – pașii lui Lin răsunând ca un

ecou în urma sa, Lin respirând în urechea ei, scâncetul elicelor încetinind în spatele lor – alergă într-un labirint de scării sclipitoare de oțel și parapete de siguranță, pe fundalul unui cer de un albastru orbitor, al razelor soarelui ce arunca săgeți argintii dinspre trepte și parapete.

Ajunseră la capătul aleii, coborâră spirala și păsiră pe o alta, apoi urmă un alt scurt set de trepte. Mâna Elissei, transpirată, alunecă pe balustradă în timp ce coborau la următorul etaj. Se clătină, aproape căzu, își recăpătă echilibrul – iar curbura prelungă a scării acoperite redeveni vizibilă. Pentru o clipă, vederea i se împăienjeni din pricina fricii și a oboselii, a sclipirii cerului și a soarelui și a oțelului. Forma spiralată a acoperișului îi atrase privirea în jos, ametită, încețoșată, forțând-o să îi urmărească forma ce cobora și se întindea într-un evantai larg, un acoperiș ce adăpostea mecanismul de pornire al uneia dintre pasarele. Evantaiul se curba la capătul său cel mai îndepărtat, o curbă grațioasă precum cea din vârful unui val sau precum cea din capătul unui tobogan de pe terenul de joacă.

– *Lissa!* Au aterizat, vin...

Elissa aruncă o privire rapidă în jurul lor. Încă o coborâre avea să le ducă pe aleea ce se intersecta cu scara acoperită. Dar dacă ajungeau la capătul aleii pe care se aflau acum, aveau să fie chiar deasupra ei.

Se răsuci.

– Lin. Ascultă. Poți să...

– Nu. Lin dădea din cap, cu chipul palid și umed, ochii ca niște găuri negre. Nu mai pot. Dacă nu aș fi... scara rulantă... am folosit prea multă energie.

Deasupra lor, picioarele bărbaților tropăiau de-a lungul primei alei. Pieptul Elissei bubuia, fiecare răsuflare părând să îi sfâșie plămânii.

– Nu ți-a mai rămas *nimic?*

– Nu suficient cât să o fac din nou. O privi cu părere de rău pe Elissa. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Dacă era vorba doar să deschid o altă ușă, da, dar nu îi pot opri, nu mai pot...

Deodată Elissa înțelese ce credea Lin că îi cerea să facă.

– Gata. Asta este tot. Repede, repede, vino pe aici.

O trase pe Lin de-a lungul aleii, auzind tropăitul care le dădea de înțeles că agenții ajunseseră pe scara spiralată de deasupra lor. Dacă se înșela, dacă Lin nu o putea face sau dacă nu funcționa, atunci aveau să devină captive ca niște șobolani într-o ghenă de gunoi...

Se opriră bursc la capătul aleii, chiar deasupra scării acoperite, grilaje de siguranță fiind peste tot în jurul lor. Elissa își ridică mâna pe grilaje.

– Lin, le poți îndoi? Suficient cât să putem trece prin ele?

– Prin ele? Lin privi în jos. Privirea ei surprinse lunga spirală a acoperișului și căscă ochii mari în timp ce înțelese ceea ce plănuia Elissa. *Asta?*

– Cum altfel putem scăpa? Lin, repede, nu avem timp...

Nu crezuse că era posibil ca geamăna sa să devină și mai palidă, dar în timp ce Lin își încleștă mâinile în jurul grilajului și închise concentrată ochii, fiecare strop de sânge părea să se scurgă de pe chipul ei. Buzele îi deveniră albastre, iar umbrele de sub ochii ei, și mai întunecate.

Un tremur o străbătu, de la umerii tensionați înspre degetele albe pe metalul grilajului. Dinții i se încleștară, iar chipul i se albi, fiecare trăsătură evidențiindu-se mai ascuțită decât înainte.

Deasupra lor, auzi pași tropăind.

„O, Dumnezeule, Lin, trebuie să o faci. Dacă am ajuns atât de departe și nu putem..."

Gratiile se cutremurară odată cu Lin. Pâlpâiră ca și cum Elissa le-ar fi văzut printr-un val de căldură, apoi se îndoiră ușor și fluid. Era suficient spațiu pentru ca o adolescentă să se strecoare printre ele, să se ridice, să își recapete echilibrul pentru o clipă, apoi să sară pe fâșia argintie de acoperiș de dedesubt și să alunece.

Vor ajunge la kilometri distanță de agenții guvernamentali în doar câteva secunde. Vor avea mai mult timp pentru a se ascunde și a se odihni și pentru a plănui următoarea mișcare. Ar fi ușor – fantastic, ridicol de ușor.

Și, privind pentru prima dată acoperișul fără siguranța grilajului, Elissa știu că nu putea să o facă. Părea să se rotească sub ea, trimițând spirale de greață în stomacul său. Fusese nebună doar pentru că se gândise la asta. Se aflau atât de *sus,* și nu existau câmpuri de siguranță, nici grilaje, nici pereți de sticlă care să le oprească dacă alunecau prea departe sau de pe acoperiș, căzând și căzând și căzând...

– Trebuie să o facem, spuse Lin, palidă la față, cu mâna pe grilajul deformat.

– Nu pot. Nu pot s-o fac. Sudoare rece i se prelinse Elissei pe spate. Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit... va trebui să continuăm să alergăm...

– Lissa, nu avem *timp*.

Elissa privi din nou bordura îngustă pe care trebuiau să se urce, distanța până jos, acoperișul spiralând în jos, și tot în jos. Greața se încolăci rece în interiorul său, făcând-o să tremure.

– *Nu* pot. Pur și simplu nu pot.

Lin lăsă mâna să îi cadă de pe grilaj.

– Bine. Atunci va trebui să repar eu însămi treaba asta.

– Ce?

– Nu mă întorc acolo. Nu o să mă prindă. Pot declanșa incendii, ai uitat? Pot interfera curenții electrici. Lin înălță privirea către intersecțiile metalice de deasupra lor, către locul unde aterizaseră elicopterele. Chipul nu îi era doar hotărât, ci nemilos, ochii fiindu-i ca de gheață. Pot ajunge la rezervoarele lor cu combustibil, spuse ea. Îi pot arunca în aer ca pe niște mingi de foc.

– O, Dumnezeule, *nu*. Elissa prinse mâinile gemenei sale și le trase în jos. Sunt piloți în ele!

Lin își smuci mâinile.

– Atunci ce pot să fac? Să stau aici și să aștept ca ei să mă ia?

– Nu. *Nu*. O, Dumnezeule. O, Dumnezeule, nu poți. *Nu* poți.

– Ce opțiune am? Ce opțiune îmi oferi?

Lin își eliberă mâinile și își întoarse chipul alb și nemilos în sus.

Într-o fracțiune de secundă de teroare atât de intensă ca o viziune, asemenea unei scenete desfășurându-se în aerul din fața ei, Elissa văzu ce avea să se întâmple, văzu ce putea face Lin. Văzu flăcările izbucnind din motoarele elicopterelor, văzu elicele luând-o razna, învârtindu-se incontrolabil. Le văzu izbucnind în flăcări turbate, sicrie pentru oamenii încă vii din ele...

Inima îi bătea atât de tare, încât fiecare milimetru de piele părea să o simtă. Gura îi era atât de uscată, încât nu putea înghiți, iar mâinile îi erau reci și neîndemânatice. Dar nu avea de ales. Se prinse de grilaj și păși pe bordură.

– Oprește-te, spuse ea. Merg. Vom scăpa. Mă arunc acum.

Și păși peste bordură.

O secundă de cădere, de teroare explodând prin tot corpul, vederea începeșându-i-se. Fără timp pentru gânduri, doar frică mută, fierbinte și albă.

Ateriză. Pe o parte, cu o zdruncinătură care îi tăie răsuflarea, înainte de a-și da măcar seama că aterizase pe acoperiș, că era în regulă, că nu îl ratase și nu se prăbușise în gol – înainte de a înregistra bubuitura care însemna că și Lin aterizase... aluneca. În jos pe metalul rece și lin, fără prize pentru mâini, complet lipsită de control, în jos și tot în jos, cerul și soarele și razele argintii de oțel mișcându-se în spirală odată cu ea, mai repede și mai repede, așteptându-se în fiecare clipă să zboare dincolo de margine, în gol...

Cu capul învârtindu-i-se, cu vederea complet amețită, părăsi pentru o secundă suprafața metalică, se trezi suspendată în aer, înjunghiată în tot corpul de o teroare ca gheața și focul la un loc. Apoi lovi ceva și fu aruncată din nou în jos și se izbi de o altă suprafață tare, de data asta cu o zdruncinătură care păru să o înșface și să o scuture de parcă nu ar fi fost nimic altceva decât un sac de oase.

Încercă să își recapete suflul, dar plămânii ei nu voiau să funcționeze, și tot ce putea face era să scoată un sunet ascuțit și strident.

Apoi Lin se ciocni de ea și expiră brusc și ultimul fir de aer din plămâni.

Undeva, agenții guvernamentali încă se aflau pe urmele lor, cu arme și elicoptere și dispozitive de localizare. Undeva erau părinții ei, care nu o puteau ajuta. Medici și polițiști în care nu putea avea încredere.

Nimic din toate acestea nu avea însemnătate. Singurul lucru care conta era că ea nu mai alerga, nu mai aluneca și nu mai

cădea. Zăcea nemișcată, într-o lume de puncte negre care pulsau și sulițe înțepătoare de lumină. Apoi, gâfâind și răsuflând cu greu, inspirând aerul în plămâni de parcă ar fi dus o luptă, începu din nou să respire.

Punctele negre se limpeziră. Lumea reveni. Sulițele de lumină redeveniră raze de soare pe oțel. Ea și Lin zăceau pe placa sub formă de evantai a acoperișului, de la baza structurii pe care alunecaseră. La aproape un kilometru deasupra lor, agenții erau mici siluete negre. Elicopterele nu decolaseră încă, dar aveau să o facă în orice secundă acum.

Elissa se sprijini în mâini și genunchi, apoi se ridică în picioare.

– Trebuie să plecăm, îi spuse ea lui Lin, și în timp ce rostea cuvintele, groaza se învolbură în interiorul ei, întorcându-i stomacul pe dos.

Ce avea Lin de gând să le facă piloților elicopterelor... era mai grav decât incendiul de pe platformă, mai rău decât scara rulantă.

„Nu este vina ei. La ce au supus-o în tot acest timp..."

Dar de data aceasta, gândul, contraargumentul pe care păruse să îl invoce toată ziua, nu avu putere să răzbată.

Pe măsură ce coborau de pe acoperiș și se grăbeau de-a lungul platformei pe pasarela rapidă, groaza se lăsă ca o greutate rece în stomacul ei. Vina lui Lin sau nu, dacă voia să facă asta, *orice* asemănător acelui lucru...

„Este inuman." De îndată ce gândi cuvântul, încercă să îl retragă, să și-l șteargă din minte. Dar era prea târziu. „O, Dumnezeule". Dacă aveau dreptate autoritățile care au declarat-o pe Lin non-umană? Dacă îi lipsea, într-adevăr, o parte vitală din creier – dacă nu avea nici conștiință, nici empatie?

„Atunci este periculoasă. Foarte periculoasă. Iar alerta aia – spunea adevărul? Sunt în pericol? Sau dacă nu sunt, dacă primesc imunitate doar pentru că sunt geamăna ei, cum rămâne cu ceilalți?"

Schimbară pasarelele, urcând pe una ce ducea în jos, spre marginea nordică a orașului, unde un parc fusese construit de-a lungul țărmului unui lac artificial. Nu mai exista siguranță în cifre, în a se pierde, două adolescente anonime, într-o mulțime mare. „Și nu îndrăznesc să o duc printre oameni. Nu acum, când suntem în pericol de a fi prinse, de a fi din nou urmărite. Dacă ea... dacă data viitoare..."

Cu o senzație de mâncărime în spate, Elissa privi înapoi pentru a verifica dacă erau urmărite, iar în timp ce făcea asta realiză că Lin o privea – o privise încă de când coborâseră de pe acoperiș.

Chipul lui Lin încă avea culoarea hârtiei murdare, setat în linii tensionate care sugerau oboseala – iar când ochii Elissei îi întâlniră pe ai ei, văzu ceva care părea a fi teamă.

– Știi că mințeam, nu-i așa? întrebă ea.

– Eu... despre ce?

– Despre incendierea elicopterelor?

Elissa descoperi că își încrucișase brațele peste piept, drept confort... sau barieră.

– Nu. Nu știu. Mie mi-ai părut destul de sigură pe tine.

– Nu. Nu. Mințeam. Trebuia să te fac să sari și... Glasul i se stinse, ochii ei fixând neliniștiți chipul Elissei. A fost singurul lucru la care m-am putut gândi.

Pasarela își schimbă direcția de mers înainte de a începe o coborâre ușoară spre podeaua canionului. Degetele Elissei se încleștară pe brațele sale, în spațiul dintre partea superioară a

brațelor și cutia toracică, îmbrățișându-se mai strâns, încercând să nu se piardă cu firea. Își dorea să creadă ceea ce spunea Lin, *voia a*sta, dar... „Dacă o cred, dacă nu o privesc ca pe o psihopată și am încredere în ea și... ceva se întâmplă..."

– Lissa, mă crezi, nu-i așa?

– Eu... Privirea Elissei o întâlni din nou pe a lui Lin. Nu se putea decide să mintă, dar dacă spunea nu... Eu... ascultă, scara rulantă, la mall...

– Ne-ar fi prins dacă nu aș fi făcut ceva!

– Da. *Știu*.

Elissa își înfipse unghiile în brațe. Ceea ce spusese Lin era adevărat. Și dacă ar putea să creadă că asta era tot, dacă nu ar fi văzut chipul lui Lin în timp ce îi privea... „Dacă nu ar fi zâmbit..."

Nu putea vorbi despre asta. Nu încă. Nu acum. Înghiți în sec.

– Ascultă, de provocat un incendiu, ai făcut-o. Pe platforma mea.

– Și nu ți-a plăcut asta. Ai spus că nu ți-a plăcut, așa că nu o voi mai face. Chipul lui Lin era neliniștit, concentrat. Lissa, acolo sus – nu aș fi putut să o fac, chiar dacă aș fi vrut. M-ai văzut – am putut doar să îndoi gratiile.

– O. Elissa nu se gândise la asta. Își dădu seama acum că nu gândise deloc limpede. Lin avea dreptate. Deci... tu chiar nu aveai de gând să...

– Serios.

Pasarela se afundă mai adânc printre primele ramuri ale celor mai înalți copaci din parc. Umbrele frunzelor se înălțau în jurul lor asemeni unui banc de pești aerieni. Elissa își trecu

degetele prin păr, scărpinându-și scalpul cu unghiile, încercând să se forțeze să gândească limpede.

– Bine. Am înțeles. Te cred. Ezită, nevrând să mai spună altceva, vrând să lase lucrurile așa, dar în același timp simțind tăișul îngrijorării – al fricii – în străfundul minții, asemeni tremurului și începușării vederii înainte de declanșarea unei migrene.

– Ce?

Elissa își privi geamăna.

– Dacă ai fi fost în stare și dacă ei ne-ar fi ajuns din urmă...

Lin o privea, umbrele frunzelor pâlpâind pe fața ei, ochii fiindu-i fermi, cu o privire surprinzătoare, de adult, în ei.

– Vrei să știi dacă aș ucide oameni pentru a ne salva?

– Eu... Nu se așteptase ca Lin să o spună atât de direct. Da, presupun că asta vreau să știu.

– Nu știu.

– Bine. Elissa înghiți în sec. Eu... bine. „Bine. Nu știe. E corect. Nu a spus da și fuge pentru a-și salva viața – nu este corect să o judec după standarde normale...“

– Pot să te întreb ceva? spuse Lin.

Elissa o privi, așteptând.

– Dacă aș fi făcut-o... dacă ucid pe cineva...

Raționamentul atent al Elissei se destrămă.

– Dumnezeule, Lin, *te rog*. Nu *vorbi* despre asta așa...

– Nu am spus că o voi face! Lin părea jignită. Am spus *dacă!*

„O, Doamne, e ca și cum am vorbi limbi diferite.“ Elissa trase adânc aer în piept.

– Bine. În regulă. Continuă.

– Mă vei urî? întrebă geamăna sa.

– Dacă te voi urî? Vrei să spui, dacă tu...

– Da.

Elissa trase din nou aer în piept. Pasarela luă o ultimă curbă lentă, din ce în ce mai jos, până ce se scufundă cu un centimetru sub iarba minuțios tunsă. Lăsară deasupra vârfurile copacilor, iar acum se scufundară într-un crepuscul verde. În depărtare, din direcția cosmodromului, un tunet distant bubui: o navetă decolând.

Elissa păși de pe pasarelă pe iarba atât de moale încât părea să salte sub picioarele ei. Lin o urmă.

– Lissa...

Elissa se opri, întorcându-se spre geamăna sa.

– Sincer?

Lin încuviință, cu chipul încordat.

– Bine, atunci, sincer... nu știu. Ezită, privind fața lui Lin. Îmi pare rău, bine? Tu nu vezi lucrul ăsta așa cum îl văd eu și pot – oarecum – să înțeleg de ce nu o faci. Incendiul, scara rulantă – nimeni nu a fost... *efectiv*... rănit. Dar dacă tu... dacă tu chiar ucizi pe cineva... nu știu dacă pot...

Se opri. Chipul lui Lin era atât de încordat încât devenise inexpresiv, iar întregul ei corp se încordase de parcă ar fi încercat să lupte împotriva durerii.

Elissa simți o apăsare în piept și îi fu greu să înghită pentru o clipă. Nu putea spune nimic altceva, nimic care să o facă să se simtă mai bine.

– Lin, ascultă...

Lin ridică bărbia, întâlnind ochii Elissei cu un oarecare efort.

– Ți-aș promite că nu o voi face dacă aș putea. Eu – nu vreau să te fac să mă urăști. Eu... înghiți în sec, iar Elissa observă că și Lin respira greu. Ca și cum gâtul lui Lin, de asemeni, era deodată încordat și uscat. Nu îți pot promite. Dacă ei vin

după mine și dacă nu pot scăpa, și lucrurile arată ca și cum au de gând să mă ducă înapoi...

Se opri, ridicând neajutorată din umeri.

Elissa deschise gura, apoi o închise. „Atunci, să lăsăm așa lucrurile între noi. Ei vor continua să vină după noi – după ea. Oriunde am merge, în afara orașului, în capătul celălalt al continentului – chiar dacă facem rost de suficiente ID-uri false pentru a zbura pe partea cealaltă a planetei – ei pot trimite alerte pretutindeni. Oriunde am merge, ei ne vor da de urmă, iar dacă ea este disperată, dacă este captivă..."

Disperarea o cuprinse. „Nu are niciun rost. Orice aș face, oriunde aș merge, nu există niciun loc unde să fie în siguranță până nu învață cum să fie umană cu adevărat. Niciun loc pe planetă care să fie suficient de departe de urmăritori."

Cuvintele răsunară în capul ei. Asemeni unui alt ecou, tunetul distant al navetei răsună în depărtare. *Niciun loc pe planetă.*

Existau alte planete. Presărate prin tot sistemul stelar. Unele care aveau legi comune cu Sekoia, care aveau acorduri comerciale, tratate de extrădare... și unele care nu aveau.

– Acolo mergem, spuse ea. Nu vom rămâne aici. Vom pleca de pe planetă.

CAPITOLUL 8

Când Elissa rostise acele vorbe, simțise că acela era răspunsul evident, soluția evidentă de scăpare. Dar mai devreme, în acea după-amiază, la marginea cosmodromului, pe măsură ce se apropia de campusul studenților de la Inițiativa Zborurilor Spațiale, fu convinsă că nu era o scăpare – nu era nimic altceva decât o altă fundătură.

Își trase mai tare șapca pe frunte în timp ce părăsea lumina palidă a soarelui pentru umbrele răcoroase ale coridorului principal, cu rândurile sale de dulapuri pe fiecare parte și scara ridicându-se deasupra ei. Ea și Bruce nu fuseseră deosebit de apropiați pe măsură ce crescuseră, iar de când ea se îmbolnăvise și el plecase la IZS, orice apropiere existase vreodată între ei se diminuase și mai mult. Iar dacă *tatăl* ei nu fusese capabil să o ajute...

Își întrerupse gândul, traversând holul pentru a ajunge la baza treptelor. Tatăl ei nu fusese în stare să o ajute pentru că ea îl sunase, iar telefonul lui avea un dispozitiv de urmărire. Ar fi putut proceda la fel și cu telefonul lui Bruce, motiv pentru care nu încercase să îl sune mai întâi. Desigur, să vină personal unde locuia el nu era cel mai sigur lucru pe care îl putea face, dar era destul de convinsă că lui nu i-ar fi pătruns în *dormitor* pentru a instala microfoane. Erau camere de supraveghere,

evident, dar... urcând treptele până la primul etaj, Elissa își zări propria imagine în ușile lucioase ale dulapurilor și, în ciuda situației, fu nevoită să își suprime un zâmbet. Propriilor *părinți* le-ar fi greu să o recunoască în acest moment. Dacă sistemul de camere de securitate minimă îi recepționa adevărata identitate, atunci erau cu mult mai bune decât spunea toate lumea că sunt.

Buclele ei arămii dispăruseră. Părul ei, revenit la culoarea sa naturală, era ascuns sub șapcă. Își șterse tot machiajul, cu excepția cremei de camuflaj de pe vânătăile pale de pe gât și maxilar, iar în umbra șepcii – *Hai Echipa ceva,* scria pe ea – chipul îi arăta tras și palid. Purta pantaloni bărbătești, suficient de largi încât să-i ascundă formele feminine și o jachetă prea mare atârnând peste un tricou la fel de larg. Nu era sigură că arăta întocmai ca un băiat, dar era destul de sigură că *oricum* arăta, nu trecea cu ușurință drept sora mai mică a lui Bruce.

Nu pregătise o poveste falsă pentru el. Se gândise și iar se gândise la asta, dar nu îi trecuse nimic mai convingător prin minte decât ceea ce avea deja – povestea adevărată, conform căreia sora lor fusese luată la naștere, închisă timp de șaptesprezece ani și torturată timp de trei, iar Bruce era singura lor speranță.

Singurul lucru pe care Elissa plănuia să nu i-l împărtășească lui Bruce era că ea trebuia să o ducă pe Lin departe nu doar pentru binele ei, ci pentru binele tuturor celor cu care ar putea intra în contact – agenții de pe urmele sale și martorii nevinovați de care s-ar putea ciocni. Iar și iar, ca și cum creierul ei ar fi fost setat doar pe amintirea aceasta, Elissa simți scara de la mall cutremurându-se sub picioarele ei, văzu sângele prelingându-se pe genunchiul gardianului, auzi scâncetul

îngrozit al copilului strâns prea tare în brațele mamei. Apoi văzu ceea ce nu se întâmplase niciodată – elicopterele explodând asemeni unor mingi de foc, aruncând metal fierbinte peste tot în jurul lor. Lin nu făcuse asta – nu ar fi *putut* să o facă, nu atunci. Dar în viitor, dacă erau prinse din nou...

„Trebuie să o duc de pe planetă. Trebuie să o duc undeva unde să nu i se poată lua urma, să nu fie în pericol."

Iar Bruce, cu licența lui de pilot și nava spațială... „Dacă el nu mă va ajuta, nu știu ce voi face."

Elissa alungă acest gând. Ajunsese acum la al treilea palier și scana ușile, căutând numărul camerei lui Bruce. Îl mai vizitase aici doar de două ori și, deși știa numărul – șaptezeci și trei –, îi luă un moment pentru a-și aminti în ce direcție să o ia. „Trebuie să mă ajute. Trebuie. A spus că vor pilota un transport de marfă în curând – nici măcar nu trebuie să facă vreun efort, nu va exista niciun risc. Ne poate lăsa pe Mandolin, nici măcar nu contează atâta timp cât acolo există un cosmodrom de pe care apoi să putem lua o altă navă și să ne pierdem undeva pe altă planetă..."

Găsi ușa și se întinse pentru a apăsa butonul soneriei. Degetul îi alunecă puțin, iar Elissa realiză că, în ciuda cuvintelor ei calme și ferme, mâinile îi erau umede – iar inima îi bătea – sacadat și nervos – în gât.

Ecoul soneriei răsună ușor prin ușă, dar niciun alt sunet nu îl urmă. Pașii lui Bruce nu se auzeau traversând încăperea, nu se auzi sunetul ușii descuiate.

Elissa își verifică din nou ceasul. *Ar fi trebuit* să fie acolo. Alesese în mod special momentul – antrenamentul se terminase pe ziua aceea, dar nu venise încă timpul ca el și ceilalți colegi să meargă în clădirea principală pentru cină. Dacă

mergea acasă la cină, atunci probabil că plecase până acum, dar fusese acasă seara trecută – în niciun caz nu i s-ar fi acordat permisiunea să plece din nou atât de curând.

Apăsă din nou soneria, mai tare, ca și cum doar acest fapt avea să forțeze un răspuns.

Tot nimic.

Din nou. Nimic. De data aceasta ecoul păru să răsune în capul Elissei, bâzâindu-i în cap. Bruce trebuia să fie acolo. El era... „O, Dumnezeule, el este ultima mea soluție. M-am gândit la el – și la nava lui spațială – și am fost atât de relaxată încât nu m-am gândit la un plan de rezervă."

La zece minute distanță, în camera mică și sterilă a unui alt motel, Lin aștepta. Se speriase la gândul că Elissa o să o părăsească. Elissa fusese oarecum nevoită să o convingă să stea acolo unde era.

„– Ies mult mai puțin în evidență de una singură, spusese ea, ignorând protestul lui Lin. Dacă vii cu mine, tot ce faci este să ne pui pe amândouă în pericol. Iar dacă Bruce te vede înainte ca eu să apuc să îi explic, îl vei speria de-a dreptul. Trebuie să stai aici. Trebuie."

Așa că Lin rămăsese, stând cu picioarele încrucișate pe unul dintre paturile înguste, rezemată cu spatele de perete și degetele strâns încleștate. Iar Elissa plecase fără ea, promițându-i că era singura cale de a o ține în siguranță, promițându-i că se va întoarce cu... ei, bine, dacă nu o navă spațială, măcar cu promisiunea uneia.

Și iat-o aici, deghizată, în pantaloni oribil de largi și o șapcă cu un slogan idiot pe ea, iar Bruce nici măcar nu putea să fie în *afurisitul lui de dormitor*.

Ușa de lângă ea se deschise.

– Te pot ajuta? spuse o voce familiară.

Elissa ridică pe neașteptate capul. În pragul ușii camerei alăturate stătea un tânăr înalt, blond, purtând uniforma albastru-închis a IZS. Păși pe palier ca și cum ar fi fost stăpânul întregii clădiri, iar Elissa își pierdu avântul. Dintre toți oamenii peste care putea da, trebuia să fie el. Cadan Greythorn.

– Te pot ajuta? spuse el din nou, iar Elissa își dădu seama că se holba, tăcută, de parcă cineva îi apăsase butonul de *Pauză*.

Se gândise doar să ajungă la Bruce, nu se gândise la ce ar face dacă se întâlnea cu vreunul dintre prietenii lui pe care îi cunoștea, cu oricine care ar putea să o recunoască.

Elissa își drese glasul.

– Eu, hm, îl caut pe Bruce Ivory.

– Bruce? Îmi pare rău, este încă în carantină. Ar trebui să poată primi vizite în câteva zile, dar...

– *Carantină?*

Atenția lui Cadan spori.

– La naiba, nu știai? Nu este bolnav, nu îți face griji, este mai mult o măsură de precauție, atâta tot...

– Precauție împotriva a *ce?* Ce este în neregulă cu el?

– Contact cu gripa Elloran. Cadan se sprijini de tocul ușii. Se pare că iubita unuia dintre cadeți locuiește pe platforma aflată în carantină. A mers să o vadă și a plecat înainte de a se instala carantina. L-au depistat, dar până atunci intrase în contact cu o întreagă clasă de cadeți. Au făcut vaccinuri antigripale, iar acum vor sta în carantină pentru trei zile, minimum. Îi pot transmite un mesaj dacă vrei... Se opri. Ochii i se mijiră brusc. Stai puțin. *Elissa?*

– *Taci din gură*. Cuvintele țâșniră din gura ei. Nu-mi spune numele cu voce tare.

– Dar ce *naiba?* Ce faci?

Elissa nu mai stătu pe gânduri. Panica se suprapuse peste îngrijorarea ei pentru Bruce, peste dorința sa de a ști ce se întâmplase cu el. Intră pe lângă Cadan în camera lui, apucându-l de mânecă și trăgându-l după ea, plesnind cu mâna panoul de control, astfel că ușa se închise. Apoi se întoarse spre el, cu degetele încleștate pe materialul moale al jachetei sale.

– Nu spune nimănui. *Te rog.*

– Despre ce naiba vorbești? Cadan se încruntă la ea. Ce faci? Părinții tăi știu că ești aici?

Inima Elissei îi bubuia în gât. Nu ar fi trebuit să riște venind aici. Pe încheietura lui Cadan, suprafața netedă a minicomunicatorului său licărea prietenos spre ea. În câteva minute Cadan putea chema securitatea clădirii, apoi poliția, agenții guvernamentali, chirurgii și personalul laboratorului unde o ținuseră pe Lin...

– Nu e așa cum spun ei, zise ea, înnebunită. Ascultă-mă. *Nu* sunt în pericol...

Cadan fu luat prin surprindere.

– Cine spune că ești în pericol?

Elissa își întrerupse discursul.

– Ce?

– Nimeni nu spune că *tu* ești în pericol. Doamne, prințeso, mai ușor cu drama, bine? *Tu* nu ai intrat în contact cu gripa. S-a întâmplat de-abia în dimineața asta.

Privirea lui Cadan o analiză pe Elissa din cap până în picioare, revenind apoi sus. Deodată se încruntă.

– Oricum, ce e cu toată treaba asta? Ai auzit ce am spus, nu? Bruce nu are o *răceală*. Este în carantină pentru gripa Elloran. Asta este chestie serioasă – nu te poți juca de-a deghizarea și să

crezi că te poți strecura aici pentru a-l vedea. Ai idee ce riscant este pentru sănătatea populației dacă se răspândește?

Ea îl privi, deocamdată fără cuvinte, încercând să îl înțeleagă. Mai ușor cu drama? Se strecoară să îl vadă pe Bruce? După anunțul acela răspândit în tot orașul, că ea lipsea, că însoțitoarea ei putea reprezenta un pericol pentru ea? După alerta de securitate, după urmărirea poliției?

Jumătate de secundă mai târziu, Elissa înțelese. Chipul lui Cadan era încordat, nu doar din pricina iritării, ci și a oboselii. Uniforma lui nu era tocmai călcată așa cum o văzuse înainte, nasturii manșetelor erau descheiați, iar mânecile erau mototolite în locul unde el le răsucise în sus. Iar acolo unde lumina înserării pătrunse pe fereastră și căzu pe chipul lui, dezvălui ceea ce era o barbă nerasă.

El tocmai se întorsese de la antrenament. Fusese plecat toată ziua. Nu văzuse alerta.

„Dacă nu a văzut alerta, dacă nu știe..."

Dar înainte ca mintea ei să înceapă să analizeze toate posibilitățile, el vorbi din nou. Iar acum pe fața lui se citea în principal iritarea – și o umbră de dezaprobare.

– Deci? Te-ai gândit că vor face o excepție pentru tine sau ce? Se rezemă din nou de ușa închisă, cu brațele încrucișate. Ascultă, știu că problemele actuale nu sunt punctul tău forte, dar chiar și tu trebuie să știi despre riscurile pe care gripa Elloran le prezintă pentru populație.

– Ce?

Dezaprobarea de pe chipul lui se adânci.

– Serios? Doamne, Elissa, știu că ești obișnuită să obții ce vrei, dar sunt câteva lucruri de care nici măcar părinții tăi nu te pot proteja.

Fierbințeala urcă în obrajii Elissei. Obișnuită să *obțină ce vrea?* El de-abia o văzuse în ultimii patru ani, iar acum avea impresia că este oarecum îndreptățit să facă afirmații gratuite despre ea?

Deschise gura pentru a-i spune că din tot ceea ce i se întâmplase în ultimele douăzeci și patru de ore, gripa Elloran – *sau* problemele actuale – era ultima sa grijă. Apoi se opri.

Bruce, cu accesul său la nava spațială și licența de zbor – nu era acolo. Dar Cadan era. Iar Cadan nu știa nimic despre ceea ce se întâmplase.

Înghiți în sec explicațiile pe care fusese pe punctul de a i le arunca în față, trase adânc aer în piept, încercând să stingă culoarea furiei de pe chipul ei.

Cadan o privea, părând deodată precaut.

– Ce?

Ea îi întâlni ochii.

– Am nevoie de ajutor, spuse Elissa.

– Să îl vezi pe Bruce? Nu prea cred, drăguțo. Cuvântul nu era un alint. Ai nevoie să te întorci acasă.

Elissa inspiră din nou, cu mintea gonindu-i. Să îi spună Domnului Joacă-după-reguli adevărul nu intra în discuție. În numele lui Dumnezeu, nu existase nici măcar o dată în care să nu se supună *stingerii.* Putea în mod intenționat să ciocnească un elicopter cu pilot automat într-o rafală de adrenalină pentru a-și păstra scorul perfect de zbor, dar nu avea de gând nici măcar să ia în considerare încălcarea legii, așa cum era ea obligată să facă.

– Nu știi ce s-a întâmplat, spuse ea, ultima fărâmă de adevăr pe care avea de gând să i-o ofere. Nu încerc să îl văd pe

Bruce. Nici măcar nu am știut că este în carantină. Am venit să îi cer să mă ajute cu ceva.

– Păi, cum am spus, Bruce nu este aici.

Elissa gândi rapid.

– Ascultă, prietena mea – Lin – Lynette – a venit de pe – de pe Agera, pentru a sta cu iubitul ei cât timp el are liber de la școală săptămâna viitoare. Și tocmai a aflat că el o înșală, așa că a plecat de la familia lui și trebuie să se întoarcă acasă...

– Stai puțin. Cadan ridică o mână. Îmi dau seama că asta este o criză totală și tot ce vrei tu și probabil că ar trebui să îmi pară *foarte* rău pentru ea...

„O, Dumnezeule." Încă o dată, un val de căldură o cuprinse. Cadan imita felul în care vorbea ea. O lua peste picior.

Uită de povestea pe care o inventa pentru el. Își ridică bărbia și îl privi în ochi.

– Prietena mea are nevoie de un zbor pe planeta ei, spuse ea. I-am spus că merg cu ea și te putem plăti să ne duci acolo.

Cadan căscă ochii, dar când vorbi, glasul îi rămase calm, ca și cum nu ar fi devenit brusc sută la sută mai interesat.

– Și de când lucrez eu în transportul public?

– Iei pasageri în curse speciale, nu-i așa? Și ești programat să efectuezi un zbor cu încărcătură pe Mandolin?

– Astă-seară. Două-mii-două-sute. Dădu din cap, încercând să se reconcentreze. Dar... nu, ascultă, Elissa, probabil că o pot lua pe prietena ta ca pasager, dar nu te duc pe *tine* în afara planetei, nu în timp ce Bruce este în carantină. Mama ta ar lua-o razna. Trebuie să stai aici, să îi oferi un sprijin emoțional.

„Sprijin emoțional?" Furia Elissei se aprinse.

– Nu-mi spune ce trebuie să fac!

– Nu veni aici ca și cum ar fi treaba mea să îți fiu ție de folos! Pentru prima dată, furia adevărată, nu doar iritarea, scânteie în privirea lui. Poate că ești obișnuită ca totul să ți se aducă pe tavă, dar asta nu funcționează pe aici, drăguță. Aici *muncești* ca să obții ceea ce vrei, nu doar...

Se opri și își luă privirea de la ea, ca și cum Elissa nu merita atâta consum de energie.

De nicăieri, în mintea ei răsună o frântură dintr-o amintire. „Nu caută cearta cu lumânarea, știi? spusese Bruce. Nu chiar. Dar sunt tipi acolo despre care știi că s-au strecurat doar pentru că tăticul le-a plătit locul, iar când ești Cay, un tip cu bursă completă și vei fi îndatorat IZS-ului până la treizeci de ani..."

Nu caută cearta? Da, sigur. Ei, bine, Elissa avea mai multe pe cap decât să se îngrijoreze pentru sentimentele sau mândria lui.

Își încrucișă brațele.

– Nu îți cer să mă ajuți din bunătatea inimii tale, spuse ea. Îți ofer șansa de a câștiga niște bani. Dacă nu ești interesat, merg în altă parte.

El nu o privi. Pentru un moment, liniștea domni în încăpere. „Ei, haide. Cedează." Dacă acea fracțiune de secundă îi amintise de ceva, acel ceva era că Cadan, căruia IZS îi plătea fiecare frântură de educație de când avea unsprezece ani, care chiar și după ce avea să absolve avea să aibă datorii pentru mult timp, nu își putea permite să refuze orice metodă legală de a face bani.

Mergând la cacealma, dorindu-și ca el să o privească, să muște momeala, Elissa se întoarse către ușă.

– Cât? spuse el.

Elissa își reprimă suspinul de ușurare înainte de a o da de gol și spuse un preț.

Cadan căscă ochii mari, neîncrezători.

– Cât ai spus?

Elissa ridică din umeri.

– Prietena mea chiar vrea să ajungă acasă.

Iritarea îi străbătu din nou chipul lui Cadan.

– Se află aici de mai puțin de o săptămână și nu mai poate aștepta puțin până la zborul programat?

„Idiot arogant. Habar nu ai tu." Elissa își înclină bărbia, nepăsându-i dacă el credea că ea nu era decât o fetiță bogată și răsfățată, cu aere de prințesă.

– Ar *putea* aștepta. Dar de ce ar trebui să o facă?

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, fermi și furioși, iar stomacul Elissei se încordă ușor. Cadan i-ar spune să se ducă la naiba dacă ar putea. „Păi, dacă nu aș fi avut nevoie de nava lui stupidă, nu i-aș fi cerut niciodată ajutorul. Așa că suntem chit. El mă disprețuiește, iar mie nu îmi pasă ce crede el."

– Și părinții tăi? întrebă Cadan. Sunt de acord ca tu să pleci așa?

Îndoiala i se simțea în glas. Elissa încercă să nu permită tensiunii crescânde să i se citească pe față sau în felul în care stătea. Dacă el se hotăra să facă pe conștiinciosul, să ignore ce spunea ea și să îi sune pe părinții ei, era terminată. Dar îi oferise o grămadă de bani, mai mult decât ar câștiga el de la oricare transport de pasageri, iar Elissa știa că avea nevoie de ei...

Un cârcel de vinovăție o cuprinse. El avea nevoie de banii pe care i-i oferea ea și nu știa că nu erau bani adevărați. Când ea și Lin aveau să coboare de pe navă pe Mandolin, aveau să

își schimbe ID-urile cu ajutorul morfo-cardurilor, iar banii urmau să dispară ca și cum nu ar fi existat niciodată.

Zdrobi cârcelul de vinovăție, alungându-l din gândurile ei. Ce altă opțiune avea? Oricum, dacă el ar fi fost măcar pe jumătate un gentleman, s-ar fi *oferit s*ă o ajute, iar ea nu ar fi fost nevoită să îl mintă.

Îl privi în ochi cu fermitate.

– Sigur. Școala se încheie în după-amiaza asta. Și eu sunt în vacanță acum. Pot face ce vreau pentru o săptămână.

– Deci ar fi în regulă să îi sun și să le spun că ești aici, nu-i așa?

Inima Elissei îi urcă înapoi în gât.

– *Nu*.

– Corect. Ridică din sprâncene, furios și cu superioritate, ca și cum el ar fi fost adultul, iar ea un copil mic. De ce am sentimentul că îmi scapă ceva?

– Nu îți scapă nimic. Eu...

– Nu cumva operația ta este programată în curând? Cea pentru durerile tale de cap?

Elissa se holbă la el. Desigur că Bruce îi spusese – seara trecută, probabil –, dar ea nu se așteptase ca el să menționeze operația.

– Mda, spuse ea, încercând să fie vagă în privința detaliilor. Destul de curând.

– Bruce a spus că este programată pentru lunea asta.

– Eu... *La naiba.* Da, dar...

– Hei. Cadan ridică o mână. Nu este treaba mea. Presupun că o vei reprograma, corect?

– Da. Da. Elissa încercă din răsputeri ca vocea să îi sune fermă.

Cadan îi aruncă încă o privire.

– Este prea din scurt. Eu aș fi puțin speriat. Dacă aș fi în locul tău.

– Eu... bine. Elissa își mușcă buza, întrebându-se unde voia să ajungă Cadan. Apoi – *Ooo*. La asta se referea. Cadan credea că Elissa se folosește de problema prietenei sale drept scuză pentru a amâna operația. Și nu o învinuia. Nu avea să îi sune pe părinții ei în momentul în care ea ieșea pe ușă. El credea că ea știe ce face și era – dintre toate lucrurile – înțelegător.

Vina se învolbură în stomacul ei, atât de violentă încât simți că i se face greață. Nu îl putea privi.

– Mulțumesc. Eu... hm, decolarea este la zece, corect?

– Da. Peronul de zbor numărul optsprezece. Să fii acolo la nouă, bine? Aveți amândouă ID-urile?

Ea îl asigură că da și plecă, coborând scările spre lumina palidă a zorilor zilei, împingând sentimentul de vinovăție cât mai departe, concentrându-se în schimb pe împrejurarea fericită că zborul de pe planetă nu avea să se întâmple sub supraveghere de înaltă securitate. Morfo-cardurile erau tot ce aveau nevoie. Să se întoarcă, prin labirintul de controale imigraționale, avea să fie o cu totul altă chestiune.

„Dar nu mă întorc."

Gândul o izbi de nicăieri, lăsând-o fără suflare. Se opri din mers, sprjinindu-se cu o mână de zidul clădirii. Știuse asta deja, o *știuse*. Dar cumva, vorbind cu Cadan, inventând povestioara despre cum doar își ajuta prietena să ajungă acasă și apoi avea să se întoarcă – pentru câteva minute se convinse că era adevărat. Nu era adevărat. Își părăsea planeta, părinții, fratele, fostele cele mai bune prietene, fiecare școală la care nu

avea să meargă vreodată, tot ce îi fusese familiar în întreaga viața – și nu se mai întorcea.

Pentru o clipă își dori să alunge totul, să înghesuie ultimele două zile într-o cutie și să o arunce de pe o stâncă. Își dori să ia un taxi până la clinica doctorului Brien și să îi spună să ardă legătura, să îi ardă și memoria, să șteargă tot ce avea de-a face cu găsirea lui Lin, cu Rezervele, cu telechinezia care era suficient de puternică pentru a ucide, cu minciunile mamei ei și încuiatul în cameră, cu tatăl ei care nu făcuse *nimic* altceva decât să îi spună să fugă, cu faptul că fusese nevoită să îi ceară ajutorul lui Cadan și să îl înșele în privința banilor de care el avea nevoie...

Nu avea rost. Chiar dacă uita totul, tot va fi acolo, adevărul oribil asemeni unei boli vrând să iasă la suprafață. Și chiar acum... respiră adânc, o răsuflare ce îi șuieră printre dinți... chiar acum Lin aștepta ca ea să se întoarcă. O aștepta pe Elissa, care să îi spună că erau salvate.

Platforma numărul optsprezece se afla la capătul rândului, departe de zona centrală, aglomerată și intens luminată, de unde decolau navele comerciale mari, purtând turiști și oameni de afaceri prin sistemul stelar.

Îngrozită de perspectiva unui eșec, de ratarea zborului, Elissa se asigurase că ea și Lin au suficient timp, rezultatul fiind faptul că ajunseră cu mai mult de jumătate de oră înainte de ora spusă de Cadan și fură nevoite să aștepte în sala de așteptare pentru pasageri, citind nesfârșitele și repetatele avertizări de siguranță de pe pereți.

Pe platforma de zbor, silueta suplă a unei nave licări, mai întâi pe fundalul apusului de soare, apoi, pe măsură ce lumina

de un auriu ruginit se scurse de pe cer, în strălucirea farurilor cosmodromului.

Lin stătea cu genunchii la piept pe una dintre băncile din sală. Își rodea unghia degetului mare.

Elissa încercase să stea jos, dar nu putu. Stătea lângă fereastră, încercând să nu își roadă vreo unghie. Fereastra era întărită, după cum un panou de siguranță tot continua să o informeze, pentru a rezista temperaturilor ultraridicate, șocurilor exploziilor și cioburilor metalice zburătoare, iar aerul care umplea sala de așteptare venea prin filtre de poluare care îndepărtau chiar și cel mai minuscul procentaj de poluanți în suspensie.

„Păcat că nu mă îngrijorează niciunul dintre lucrurile astea."

Privi printre talmeș-balmeșul de lumini și praf, încercând să distingă siluetele echipajului de întreținere. Știuse că transportul mărfurilor nu folosea navele mici, de două persoane, pe care Bruce și Cadan își făcuseră majoritatea antrenamentelor, totuși, nu se aștepta la una atât de mare – sau care să necesite atât de mulți membri ai echipajului. Cumva – vag și stupid – se gândise că ea și Lin urmau să aibă de-a face cu Cadan și un copilot, și poate unul sau doi membri ai echipajului. Nu șapte, opt... zece și mai mulți străini care ar putea vrea să știe despre ele, ar putea fi curioși, le-ar putea acorda suficientă atenție încât să observe că, în ciuda părului și a machiajului, ele semănau prea mult pentru a fi doar prietene.

O altă siluetă se detașă din umbrele din jurul navei, pășind pe teritoriul neutru dintre platforma de zbor și sala de așteptare.

Elissa tresări.

– Lin...

– Știu.

Lin se aplecă pentru a ridica rucsacul pe care Elissa îl cumpărase mai devreme. Degetul mare îi era roșu și iritat.

În timp ce Elissa privea în jos pentru a-și lua rucsacul, își observă unghiile. Fiecare dintre ele era roasă și mușcată.

Ușa se deschise, iar Cadan păși înăuntru. Arăta curat, proaspăt bărbierit, purtând familiara jachetă IZS de un albastru-închis, dar cu strălucirea argintie a insignei de pilot prinsă pe umărul său.

– Îmbarcăm pasagerii acum. Vă invităm să vă prezentați pentru controlul de siguranță. Glasul lui nu trădă nicio urmă din înțelegerea care o făcuse să se simtă atât de vinovată mai devreme, în acea după-amiază. Era rece, autoritar, așa cum se gândise întotdeauna la glasul lui Cadan *privește-lumea-învârtindu-se-în-jurul-meu.*

Îl urmară pe terenul neutru, dincolo de semnul de avertizare despre penalitățile de care erai pasibil dacă treceai neînsoțit de personal autorizat. Un vânt fierbinte, prăfuit, îi învolbură Elissei părul, umplându-i nările cu mirosul de combustibil al navetelor. Dincolo de platou, în spatele perimetrului cosmodromului, era canalul de scurgere în care o găsise pe Lin. O secundă de dezorientare o izbi, un sentiment că asta nu se putea întâmpla cu adevărat, nu *puteai*, nu *ei,* Elissa Ivory – apoi se stinse, lăsând în urmă un sentiment de singurătate atât de intens, încât era ca o pătură rece acoperind-o.

Păsiră în umbra navei spațiale îndreptată în sus, ținută în poziție de brațe de debarcare, care contribuiau la înfățișarea asemănătoare unui calmar. Elissa își strânse puloverul în jurul corpului, încercând să se liniștească. Mai fusese pe o navă de două ori înainte, într-o vacanță în familie și o excursie cu școala, dar atunci plecase din zona centrală a cosmodromului,

înconjurată de lumini liniștitoare de interior și îmbarcarea veselă a turiștilor.

Lângă ea, Lin se întinse și își puse mâna pe brațul Elissei. Elissa îi aruncă o privire tensionată, întrebându-se dacă și pentru Lin situația era la fel de intimidantă cum era pentru ea. Pe chipul lui Lin se vedea aceeași tensiune pe care Elissa încerca să o ascundă, dar când ochii ei îi întâlniră pe ai Elissei, zâmbi. Puloverul nu îi adusese niciun pic de confort. Zâmbetul lui Lin, în mod ciudat, o făcu instantaneu.

Apoi ajunseră sub diafragma uriașă, argintie, a navei, intrarea ei căscându-se direct în fața lor. Ochii lui Lin îi părăsiră pe ai Elissei și își lăsă capul pe spate.

– *Phoenix,* citi ea. Acesta este numele lui?

Cadan o privi.

– Numele ei. Navele sunt de genul feminin.

Privirea lui Lin reveni spre el, un zâmbet fascinat răsărindu-i pe față.

– Serios?

– Da. Sprâncenele lui se înălțară puțin, dar Elissa nu își putu da seama dacă din cauza nerăbdării sau a amuzamentului. Pielea i se furnică, așteptând ca el să spună ceva – de câte ori se chinuiseră el și Bruce să îi atragă atenția când ea folosea greșit terminologia lor? – dar tot ce făcu el fu să arate spre intrare. Pe aici.

Le conduse direct în magazie, un spațiu rece și răsunător cu trepte urcând pe toate părțile și alei de metal intersectându-se deasupra capetelor lor. Cadan le conduse spre un șir lung de trepte, apoi de-a lungul unei alei care urma conturul interior al peretelui navei, după care într-un coridor luminat cu neoane albăstrui pe margini. Nava avea o poziție în care podeaua

era înclinată ușor în jos, apoi, pe măsură ce coridorul îi purtă spre capătul îndepărtat al navei, până la următorul nivel, mai abrupt în sus. Ușile se glisară pentru a le permite să intre, apoi se închiseră în urma lor, izolând fiecare secțiune – una dintre multele funcții de siguranță pe care Bruce și Cadan le găsiseră foarte impresionante când învățaseră pentru prima oară despre ele.

– Perimetrele pentru pasageri sunt luminate cu neoane aurii, spuse Cadan peste umăr. Pentru siguranța voastră, vă voi cere să vă asigurați că stați în interiorul acelor perimetre.

În jurul lor începu un zumzet, o vibrație care străbătu pereții și podeaua, făcându-i pielea de găină Elissei.

– Ce este sunetul acesta? întrebă Lin.

– Efectuăm un test al motoarelor. Îl veți simți mai puțin în perimetrul pasagerilor.

Lin puse o mână pe perete în timp ce înaintară. Chipul îi era fascinat.

Urcară câteva trepte, iar neoanele deveniră aurii. Cadan încuviință din cap înspre lateral.

– Pe acolo se ajunge în perimetrul restaurantului. În cabina voastră sunt nutri-tonomate, dar sunt doar preambalate, nu aveți acces la alimente proaspete. Echipajul va lua mesele în perimetrul restaurantului. Dacă veți dori să vă alăturați nouă, anunțați bucătarul dinainte pentru a putea găti mâncare suficientă. Arătă către următoarea cotitură. Acolo este o sală de sport. Echipajul are prioritate, dar sunteți bine-venite să o folosiți dacă nu este ocupată.

Glasul lui nu sună ca și cum ele ar fi fost chiar bine-venite. Enervarea își croi drum pe spinarea Elissei în timp ce privi spatele neted al jachetei sale și părul lui proaspăt tuns și îngrijit.

În timp ce el se îndreptă către următorele trepte, Elissa îi surprinse pentru o clipă chipul. Arăta așa cum arătase în campusul cadeților, ca și cum ar fi deținut locurile pe unde călca, tot ce atingea.

„Nici măcar nu ești adevăratul căpitan. Ești doar la comanda acestui zbor pentru câteva zile, apoi te vei întoarce la a fi cadet."

Iritarea ei se aprinse în cuvinte.

– Ce este în neregulă cu adevăratul căpitan? întrebă ea.

El se întoarse și o privi fix.

– Adevăratul căpitan?

– Păi, tu ești doar pilot în perioada zborului. Nava asta... nu este a ta, nu-i așa?

Cadan se opri cu mâna în sus, spre panoul unei uși. Vocea îi deveni puțin aspră în timp ce răspunse.

– Această navă este proprietatea IZS. Nu are un căpitan permanent. Căpitan este oricine se află la comanda unui zbor. Așa că, în momentul ăsta, eu *sunt* adevăratul căpitan. Ezită. Probabil că Bruce și cu mine ți-am explicat asta în urmă cu mulți ani?

Elissa ridică din umeri.

– Mi-ați spus o *groază* de lucruri, Cadan.

Fără să intenționeze numaidecât asta, glasul avea o notă de obrăznicie sinceră.

Privirea lui Cadan o întâlni pe a ei cu un fior rece, apoi el atinse panoul pentru a deschide ușa.

– Aceasta este cabina voastră. Voi face controlul de securitate și plata aici. Ochii săi o priviră scurt pe Elissa. Ca parte a rolului meu de *căpitan.*

Nu putea doar să câștige un punct; trebuia să îl câștige *iar,* demonstrându-i că el era – *întotdeauna* – expertul, că ea nu era decât o școlăriță prostuță fără vreo cunoștință de specialitate în vreun domeniu.

Elissa privi interiorul cabinei. Nu era – chiar – la fel de mică precum motelul-păstaie, dar, cu excepția unei ferestre, avea cam aceleași tipuri de dotări. Paturi-cușetă, toaletă, cabină de duș, nutri-tonomat cu un ecran de știri deasupra. Cu excepția faptului că, desigur, nu era un ecran de știri – era exclusiv pentru informarea și anunțurile navei.

Cadan atinse ecranul pentru a-l activa și tastă un cod.

– Elissa, voi introduce întâi datele tale.

Ea îi înmână morfo-cardul, tensiunea de-acum familiară agitându-se în pieptul ei. Mai devreme, la motel, avusese un moment oribil când își dăduse seama că nu putea folosi un nume fals pe card, nu și dacă avea să i-l arate lui Cadan. Dar dacă își folosea numele adevărat, asta avea să declanșeze o alertă de securitate, precum acelea pentru teroriști și infractorii interplanetari?

Găsise o soluție care era destul de sigură că avea să funcționeze, dar fără o cale de a o pretesta, iar în timp ce îl privea pe Cadan introducându-l în scanerul de sub ecran, toți mușchii i se încordară.

Numele ei apăru pe ecran. *Ellissa Layne Ivory*. O diferență de doar o literă față de numele ei real, suficient cât să nu scape detecției sistemului, insuficient pentru a-i atrage atenția lui Cadan că nu era numele ei. Spera.

„Dacă îi atrage atenția, dacă începe să îmi pună întrebări așa cum a făcut în camera lui, dacă o face de față cu Lin..." Mușchii i se încordară mai tare, într-un spasm dureros care îi

făcu stomacul să se încleștеze. Își aminti scara rulantă zguduită, revăzând zâmbetul acela cumplit de pe chipul lui Lin. „Dacă ceva merge prost acum, și ea se simte încolțită..."

Cadan atinse din nou ecranul, apoi scoase cardul și i-l înapoie. Elissa îl luă cu o mână deodată foarte lipicioasă și umedă, neîndrăznind să îi întâlnească privirea. „A funcționat. Chiar a funcționat."

– Domnișoara...?

Acum Cadan întinse mâna, așteptând cardul lui Lin.

– Lynette May. Repetaseră noul nume al lui Lin de un milion de ori înainte de a părăsi motelul, iar acum vocea ei sună natural, convingătoare.

Cadan introduse cardul în scaner, așteptă ca numele ei să apară, apoi atinse ecranul pentru ca un meniu să apară.

– Și plătești toată suma?

Întreaga sumă licări pe ecran. Bani-fantomă, frunze moarte deghizate în aur. Elissa înghiți în sec, refuzând să se gândească la asta.

– Da. Glasul lui Lin era calm și vesel. Și partea aceasta o repetaseră. Ceea ce nu repetaseră era cum aveau să se simtă când aveau să o facă de-adevăratelea, să privească numerele acelea de pe ecran și să știe că nu ar trebui să citească nimic altceva decât zero. Elissa își mută privirea, încrucișându-și brațele. „Asta este. Nu am de ales."

– Mulțumesc, domnișoară May.

Lin luă cardul, cu un zâmbet larg și luminos.

„Nu e nicio diferență pentru ea. Să exerseze înșelatul cuiva, să o facă pe bune... totul este la fel pentru Lin."

– Bine. Cadan păși în pragul ușii. Vom decola într-o oră. Salonul pasagerilor are un vizor, dacă sunteți interesate. Îl veți

găsi în plan. Vă rog, acordați puțin timp cititului procedurilor de siguranță înainte. Micul dejun va fi servit la zero-opt-sute. Să îi spun bucătarului că vă veți alătura echipajului la masă?

Elissa se abținu de la a-i arunca lui Lin o privire neliniștită. Aveau să stea pe navă pentru doar două zile – nu se întâmpla nimic rău dacă stăteau în cabina lor, luându-și masa din nutritonomat. „Ține-o pe Lin departe din calea cât mai multor oameni posibil."

– Nu, mulțumesc, spuse ea. Vom mânca aici.

– Asta este alegerea ta, desigur. Ea își înălță privirea spre el, iar sprâncenele îi erau din nou ridicate, ca și cum și-ar fi bătut joc de ea. Dar te asigur, vei găsi mâncare mult mai bună dacă te alături echipajului.

De parcă ea nu știa asta.

– Nu, mulțumesc.

Din nou, vocea îi sună prea abrupt pentru a fi politicoasă. Nu era intenționat de data aceasta, ci din oboseală și lipsă de răbdare, dar era prea târziu să mai repare ceva.

Sprâncenele lui Cadan se ridicară mai mult, ochii lui devenind deodată reci.

– Faci cum vrei, Elissa. Domnișoară May, a fost o plăcere să te cunosc.

Ușa se închise în urma lui.

Elissa se prăbuși pe marginea cușetei de jos. Genunchii îi tremurau ușor. De oboseală, desigur. Nu era ca și cum i-ar fi păsat dacă îl jignise pe Cadan. El asigura transportul, atâta tot – nici măcar nu avea nevoie să îl mai vadă până ce ea și Lin coborau de pe navă.

– Bine, spuse ea. Să despachetăm. Apoi vrei să mergem să privim decolarea din salon?

Lin nu răspunse la întrebare. În schimb, rosti cu una nouă.

– El este prietenul fratelui tău?

– Da.

Elissa se întinse după rucsac și îl trase la picioarele sale.

– L-am mai văzut înainte – în fragmente, în amintirile tale. Nu-mi pot da seama... Stă mult prin preajma ta? Îl cunoști bine?

Elissa râse scurt.

– Nu chiar. El și Bruce au plecat la antrenamentele IZS în urmă cu patru ani. Au fost mult prea ocupați pentru a cunoaște pe cineva care nu era în școala de aviație.

Scoase portfardul încăpător pe care îl luase de la motel și îl deschise. Bâzâitul palid și persistent al motoarelor se stinse. Probabil că se încheiase testul. Nu mai era mult până la decolare.

– Asta te-a...înfuriat?

Elissa, cotrobăind în portfard după mânerul periei sale de păr.

– Să mă *înfurie?* Te rog, de ce aș fi furioasă? A fost prietenul lui Bruce, nu al meu. Și este mult mai mare decât mine – nu avem nimic în comun.

Lin nu spuse nimic. După un moment, nedorind deloc să facă asta, Elissa privi în sus și îi zări privirea. Lin își mușca buza, cu ochii mijiți din cauza confuziei și a îngrijorării.

„La naiba, nu este drept să o zăpăcesc în privința – dintre toate lucrurile – emoțiilor umane. Și-ar fi putut începe viața ca fiind seminormală, dar de atunci, de când i-au făcut ce i-au făcut..."

Lăsă rucsacul să cadă pe pat.

– Bine. Am *fost* oarecum furioasă. El mereu a fost drăguț cu mine – mai drăguț decât Bruce, de multe ori. El are doar o

soră mai mare și mulți veri mai mari, niciunul mai mic decât el, iar cum eu eram cu *mult* mai mică decât el, presupun că s-a gândit că eram simpatică.

Putea înțelege acum, la șaptesprezece ani, ceea ce nu înțelesese la șapte, când Bruce îl adusese prima oară acasă, sau chiar la zece, unsprezece, doisprezece, când plecaseră în programul de antrenament al IZS. Pe atunci ea știuse că el era prietenul lui Bruce, dar crezuse că era și prietenul *ei* și confundase amabilitatea lui amuzată față de sora mai mică a prietenului său cu prietenia sinceră.

– Când au plecat la antrenament, spuse ea, am *știut* că nu vor mai avea timp să treacă des pe acasă, sau măcar să telefoneze, să trimită un e-mail. Dar eram atât de entuziasmată când veneau acasă. Credeam că va fi așa cum obișnuia să fie. Vechea jenă o inundă, arzând. A doua zi când a sosit Bruce acasă, stabilise să meargă acasă la Cadan pentru prânz, apoi să îl aducă pe Cadan la cină. Elissa își cheltuise jumătate din alocația de pe o lună pe bluza albă, perfectă, care să meargă cu fusta ei preferată, își spălase părul de la prânz pentru a se asigura că era curat și cu bucle săltărețe, strânsese o grămadă de povești care se întâmplaseră la școală și despre care credea că vor fi amuzante pentru Cadan. Nerăbdătoare, deja i le spusese pe toate lui Bruce, iar el râsese, și ea era sigură că pentru Cadan, care avea un simț al umorului mult mai dezvoltat, aveau să fie și mai amuzante. Se gândise și la o mulțime de întrebări despre antrenamentul de zbor și echipamentul de protecție pe care trebuiau să îl poarte și despre cât de curând aveau să primească permisiunea de a pleca în spațiu.

– Și nu a fost așa cum obișnuia să fie?

Când Elissa răspunse, nu își putu reprima furia ce scăpără în glasul ei.

– Nu. Au fost plecați doar pentru vreo două luni, habar nu aveam că asta va schimba ceva. Dar pentru ei a fost ca și cum fuseseră plecați ani buni, ca și cum se transformaseră din copii în adulți. Se opri, își dădu ochii peste cap și se corectă. Nu, nu adulți. *Bărbați*. Erau atât de *încântați* de ei înșiși. Vorbeau tot timpul despre ei – despre ceea ce făcuseră, ce învățaseră, despre ultimele lor note – despre notele tuturor din clasă. Când le-am pus întrebări, mi-au răspuns cu toată terminologia asta aviatică. Nici măcar nu știam la ce se refereau. Apoi am încercat să îi spun lui Cadan ceva amuzant de la școală, iar Bruce m-a întrerupt, a spus că pe Cadan nu l-ar interesa.

„– Elissa, spusese el în noul stil tărăgănat, matur, pe care el și Cadan îl adoptaseră, te rog, nu ne spune toate cele cincisprezece povești de clasa a opta. Nu atât de curând după ultima dată."

„Dar nu i-am spus niciuna lui Cadan", își aminti Elissa răspunsul. Fusese luată prin surprindere, dar nu rănită – nu încă. Nu până ce Bruce nu râsese, spunând:

– „Crede-mă, surioară, odată a fost mai mult decât suficient."

Ridică din nou portfardul, îl scutură pentru a-i aranja conținutul.

– Și asta a fost. De atunci înainte amândoi m-au lămurit că ei erau de o parte a diviziunii adulților, iar eu de cealaltă, eram încă doar un copil. Bruce era enervant, dar crescusem cu el, știam la ce să mă aștept. Dar Cadan – el lua cele mai mari punctaje la aproape fiecare test, el era primul ales la antrenamentele pentru cursele rapide de piloți și cu cât se descurca mai bine, cu atât a devenit mai mulțumit de sine. A început să

îmi dea *sfaturi* – despre cum să învăț din greu la școală, despre faptul că nu este niciodată prea devreme să te specializezi în ceva. Adică, *frate*.

Scutură din nou portfardul, scuturând și amintirea, de asemeni.

– Am trecut peste. Cel puțin – nu se putu abține să nu râdă puțin de ea însăși – destul de mult, oricum. Am început liceul și am avut propriile treburi, propriile specialități. Dar apoi am împlinit paisprezece ani și au început simptomele și devenisem nu doar o fetiță insuficient de deșteaptă pentru a intra în programul IZS, eram ciudata asta care tot leșina și țipa și vomita, și care începuse să pice toate examenele prin care Cadan și Bruce trecuseră plutind...

Își dădu seama, șocată și arzând de rușine, de propria lipsă de atenție.

– O, Doamne, îmi pare rău. Știu că *nimic* din toate prin câte am trecut eu nu se compară cu ceea ce ți s-a întâmplat ție. Eu – avea să sune atât de stupid să o spună, dar era adevărul și singura scuză pe care o avea. Am uitat. Știu că este stupid și nu te învinovățesc dacă nu mă crezi...

– Te cred. Este în regulă.

– *Nu* este în regulă. De parcă eu m-aș putea măcar *compara*...

– Este în regulă. Vocea lui Lin era fermă și sigură. Frânturile din viața ta pe care obișnuiam să le văd cu ajutorul legăturii... cum am spus, erau doar scânteieri. Ca și cum de fiecare dată când ajungeam la tine, trăgându-te în ceea ce se întâmpla în viața mea, luam și câteva dintre amintirile tale. Știam că legătura distruge lucrurile pentru tine, dar am crezut că dacă nu mai era acolo, totul avea să fie bine. Cred că nu am pus corect

piesele cap la cap – am crezut că restul vieții tale era frumos și ușor...

Rușinea încă ardea în obrajii Elissei.

– *Era* frumos și ușor. În comparație cu ce ți-au făcut ție...

– Da, știu. Dar doar pentru că nimeni nu te-a legat de un pat și nu ți-a introdus o mașinărie în cap, nu înseamnă că tu nu ai cicatrici.

Elissa deschise gura pentru a spune altceva, dar la auzul cuvintelor o închise. Nu se așteptase ca Lin să spună asta. Nu se așteptase ca ea să fie măcar în stare să se raporteze la o durere atât de minoră, de neînsemnată, nu se așteptase ca ea să înțeleagă.

Își aminti acum că atunci când era foarte mică își dorea să aibă o soră. Știuse dintotdeauna că nu putea avea una, desigur. Ea era al doilea copil, iar părinții ei fuseseră sterilizați în conformitate cu cerințele legale ale Sekoiei. În schimb, își făcuse prietene, iar ea, Carlie și Marissa trecuseră la stadiul de a se numi una pe cealaltă surori, iar asta fusese bine, fusese suficient.

Doar că acum știa că nu fuseseră surori.

Își drese glasul înainte de a putea vorbi din nou.

– Vino. Să lăsăm despachetatul și să mergem să așteptăm decolarea. Am văzut-o doar odată înainte, când am mers în vacanță pe Seraphon și aveam unsprezece ani. Pun pariu că nu am apreciat-o cum trebuia.

Ajunseră la salonul pasagerilor urmând planul pe care Elissa îl afișase pe ecran – străbătând două coridoare unite de o serie de trepte, apoi printr-o ultimă serie de uși.

Nu era o încăpere mare, dar vizorul ocupa aproape un perete întreg, curbându-se pentru a lua conturul navei, din tavan și până în podea, formând o mică buză pentru ca pasagerii să

poată sta cu degetele deasupra vidului. În acel moment, datorită luminilor intense care se treziseră la viață în clipa în care ele intraseră în cameră, le reflectă pe fete, distorsionate în suprafața sa ușor concavă.

– Nu îmi pot da seama înspre ce parte privim. Elissa privi în jur, în căutarea unui întrerupător. Trebuie să existe o cale să micșorăm intensitatea luminilor ca să putem vedea. Lin, poți să...

Se opri. Primul huruit al motoarelor vibră prin podea, prin pereți, în timpane. Un oblon de oțel alunecă lent peste geamul vizorului.

Dezamăgirea se citi pe chipul lui Lin.

– Credeam că vom putea vedea decolarea. Nu așa a spus? El... *oh.*

Stomacul Elissei se prăbuși. Urechile îi păcăniră. Capitonare antipresiune exista în toate navele, dar era nevoie de mai mult de atât pentru a împiedica corpul uman să înregistreze deodată că urca la sute de kilometri pe oră, având suficientă viteză pentru a-i arunca de pe orbita planetei.

– Este în regulă. Este doar o măsură de autosiguranță. Vor ridica oblonul într-o clipă.

Stomacul i se mai răscoli încă puțin, iar Elissa privi spre Lin. La primul zbor al ei, fusese speriată, iar Lin nici măcar nu mai călătorise cu un avion sau cu un tren de mare viteză înainte. Dar ochii lui Lin sclipeau, buzele îi erau întredeschise de un zâmbet. Merse lângă fereastra acoperită, își puse o mână pe metalul ușor vibrant, nu pentru sprijin, ci pentru a simți nava țâșnind în spațiu.

– O poți *simți,* spuse ea. Nu știam. Eu... uau!

Elissa simți cum un zâmbet i se întinde pe chip. Răgetul distant al rachetelor de susținere se stinse. Ieșiseră de pe orbită, complet rupte de lume, într-un teritoriu nedeținut de nicio planetă și niciun guvern.

– Simți asta? Glasul lui Lin deveni o șoaptă. Suntem...

Elissa știa perfect că regimul gravitațional al navei producea exact condițiile de pe Sekoia, totuși, când trase aer în piept, simți ca și cum plămânii ei funcționau cu mai multă ușurință.

– Suntem în afara jurisdicției planetare. Am reușit, chiar am reușit să ajungem...

Oblonul de oțel se retrase de sub mâna lui Lin. În jurul lor luminile păliră. Reflexiile lor se topiră în întuneric. Departe, pe acel fundal întunecat, Sekoia se zărea, verde și albastră și înconjurată de o ceață albă. Și dincolo de ea, puncte peste puncte de foc alb, nesfârșite și luminoase, stele dincolo de orice imaginație.

În întunericul încăperii, chipul lui Lin era luminat doar de lumina stelelor, palid și fermecat, cu ochii mari de uimire.

– În spațiu, spuse ea, încheind propoziția pe care Elissa o întrerupsese. Suntem în spațiu.

CAPITOLUL 9

O oră mai târziu, amețită de oboseală, Elissa reuși să o tragă pe Lin de lângă fereastră, cu promisiunea că aveau să se întoarcă în ziua următoare. Găsi drumul înapoi spre cabina lor, se dezbrăcă într-un tricou cu mânecă scurtă și în lenjerie – nu reușise să cumpere cămăși de noapte – se spălă pe față în micuța chiuvetă și se târî alene în răcoarea moale a patului de sus.

Se trezi de trei ori în acea noapte, inima bătându-i atât de tare încât i se făcu greață. Odată fu din pricina sunetelor sirenelor visate, a doua oară fu trezită de tatăl ei care îi striga numele, vocea lui fantomatică răsunându-i în urechi chiar și după ce se trezi. A treia oară tresări din somn din pricina unui sunet real – un scâncet sufocat din patul de dedesubt.

Atinse una din luminile laterale. Se aprinse cu o strălucire atât de delicată încât de-abia lumină întunericul. Mușcându-și buza, Elissa se aplecă peste marginea patului și privi în jos.

Ochii lui Lin erau închiși și, deși scâncetul venea de la ea, îl făcea în somn. Elissa o privi pentru un moment, întrebându-se dacă ar trebui să facă ceva, dar era încă atât de obosită încât se trezi moțăind, cu fruntea sprijinită de marginea

patului, și renunță, trăgându-și pătura peste urechi și căzând într-un somn adânc.

Dimineața, după orarul sekoian și ceasul biologic al Elissei, cel puțin – luminile încăperii le trezi, târându-se pe marginea tavanului asemeni unui soare ce răsare ușor.

Lin arăta palidă sub bronzul fals, dar calmă și cu ochii limpezi, deloc ca și cum ar fi plâns întreaga noapte. Formară codul micului dejun pe nutri-tonomat. Cafea, cereale cu lapte praf amestecat cu apă și batoane de fructe uscate. Cadan avusese dreptate, ar fi primit un mic dejun mai bun dacă ar fi mâncat împreună cu echipajul, dar lipsa mâncării de calitate era un preț mic de plătit pentru a nu fi nevoită să își tot amintească portofoliul de minciuni pe care Elissa îl compusese.

Se asigură că deghizarea lui Lin era cât mai mult lipsită de defecte – verifică bronzul fals, o puse să își spele părul și să reaplice serul pentru îndreptat, îi puse din nou genele false – apoi se întoarseră în salon, la vizor.

Sekoia era mică în depărtare acum, stelele încă strălucind nesfârșite în jurul ei. Privind în jos, Elissa se simți de parcă s-ar fi aflat în singura navă din întregul univers și pe o navă care nu se mișca, una ce doar plutea în spațiu, printre stele și luni și planete plutind nemișcate în jurul ei.

– E ceva, nu-i așa?

Elissa privi în jur. Un tânăr stătea în pragul ușii. Purta o uniformă similară cu a lui Cadan, iar părul castaniu îi era tuns scurt, ca al tuturor piloților. Avea o față prietenoasă, împroșcată cu pistrui.

Întinse o mână.

– Copilot Stewart James.

– Elissa Ivory. Și prietena mea, Lynette May. Se întoarse pe jumătate pentru a o prezenta pe Lin și văzu că ea nu își luase privirea de pe fereastră. Elissa râse. Îmi cer scuze. Este un mare fan al călătoriilor în spațiu.

Răspunsul pe jumătate adevărat răsări cu ușurință pe buzele sale.

Copilotul James zâmbi.

– Păi, pot înțelege asta. Cadan spune că ești sora lui Bruce Ivory?

Cumva, ea nu se gândise că el va spune cuiva. Nu voise ca el să o facă. Ceea ce era stupid. El nu avea niciun motiv să nu menționeze că unul dintre pasagerii lui *Phoenix* era sora prietenului său.

– Eu sunt. Zâmbi, alegând să fie fermecătoare, ceva ce odată putea face fără efort. Doar îi țin companie lui Lynette până pe Mandolin. Merge acasă, pe Agera.

– Cum se simte Bruce? Ce ghinion, să ajungă în carantină chiar înainte de a avea șansa de a face zborul ăsta.

Elissa își reprimă sentimentul de vinovăție. Dacă nu știa cum se simțea fratele ei, nu era vina sa.

– El... păi, este dezamăgit, cred. Zâmbi din nou larg, dinadins. Până mă voi întoarce, el va fi ieșit din carantină – și dacă nu, va cere să i se permită să plece!

Copilotul râse.

– Probabil că ai dreptate. Toți am face la fel – lipsim câteva zile și rămânem atât de în urmă... Se opri. Sunt sigur că Bruce va fi bine, totuși. Va ajunge la zi cu antrenamentele.

Elissa își suprimă un zâmbet din pricina încercării tardive de a nu fi lipsit de tact. Ea încă încerca să își amintească dacă

știa ceva despre tipul ăsta – Stewart James, nu așa spusese că îl cheamă?

El era pe punctul de a spune ceva, când Lin îl întrerupse. Se întorsese în cele din urmă dinspre fereastră și îl privea, ușor încruntată.

– Tu nu ar trebui să pilotezi nava?

– Lin! „O, Doamne, te rog, comportă-te ca și cum ai mai fost pe o navă înainte. Trebuie să știi ceva despre ele."

– Nu chiar acum, spuse domnul James politicos. Am stat acolo în timpul decolării, dar acum am părăsit demult orbita, Cadan este pe puntea de zbor, iar pilotul automat este activat. Ruta noastră a fost trasată în avans, dar te asigur că în momentul în care oricare dintre noi va fi nevoit să fie cu mâinile pe panoul de control, vom fi.

– A, spuse Lin, apoi ezită, părând să observe pentru prima dată expresia Elissei. Nu am vrut să fiu nepoliticoasă.

– Este în regulă, domnișoară May. Se opri pentru un moment, apoi se întoarse spre Elissa, zâmbetul lui trecând de la politicos la afectuos. Domnișoară Ivory, ți-ar plăcea să vizitezi puntea de zbor? Nu știu cât de mult ai zburat, dar de obicei este destul de interesant dacă nu ai mai fost pe vreuna înainte.

– O... spuse Elissa repede pentru a-și masca repulsia instantanee, nu vreau să îl deranjez pe Cadan.

Domnul James zâmbi.

– Acum nava se conduce mai mult sau mai puțin singură. El doar va pune diagnosticuri. Crede-mă, nu îl va deranja puțină companie.

„O, ba cred că l-ar deranja." Elissa încerca să se gândească la o scuză mai bună când observă expresia entuziasmată a lui Lin. Dacă refuza această invitație, era posibil să nu mai

primească o alta, iar Lin era posibil să nu mai aibă ocazia să vadă puntea de comandă a unei nave.

– Mulțumesc. Ne-ar plăcea să mergem.

– Grozav! Zâmbetul lui se lumină din nou. Dacă îmi permiteți, vă voi arăta drumul.

Le conduse prin centrul navei, în susul scării ce spirala în jurul nucleului care adăpostea, printre alte lucruri, sistemul de filtrare a aerului, regimul gravitațional, cisternele cu combustibil. Apoi trecură printr-una dintre ușile de siguranță într-o cameră circulară care se deschidea înspre spațiul infinit, presărat cu stele.

Pentru o clipă se simți ca și cum ar fi fost în vârful unui turn înalt de mii de metri, înconjurat de cerul nopții, orbitor în întuneric și strălucitor cu stele. Elissa ameți pentru moment, universul învârtindu-se în jurul ei, simțindu-se ca și cum picioarele i-ar fi plutit. Lângă ea, Lin răsuflă uimită.

Apoi ochii i se adaptară, camera redeveni clară, iar ea își dădu seama că ajunseseră pe punte, la prora navei, și că puntea de comandă stătea pe o platformă înaltă înaintea ei.

– Un mic protocol de siguranță, spuse domnul James la baza scurtei serii de trepte duceau pe puntea de comandă. Își drese glasul, apoi pălăvrăgi următoarele cuvinte:

– Trebuie să vă avertizez, ca persoane neantrenate, că legile IZS vă interzic cu strictețe să atingeți panourile de control, ecranele sau instrumentele, cu excepția permisiunii primite de a face asta de la personalul autorizat IZS, și anume pilotul sau copilotul.

Trase adânc aer în piept.

– În plus, vi se interzice cu strictețe, în orice circumstanțe, *inclusiv* cu o directivă din partea personalului navei, indiferent

cât de important, să încercați să obțineți intrarea în camera hiperbară – gesticulă scurt către baza platformei, spre conturul unei uși sigilate pe care Elissa nu o observase –, și sunteți avertizate că această lege este aplicată de IZS și de guvernul planetar ales al Sekoiei, iar încălcarea ei atrage pedeapsa cu închisoarea. Mimă faptul că rămase fără aer, zâmbi și gesticulă în susul treptelor. Dacă doriți să mă urmați...

Puntea era înconjurată de ceea ce arăta a nimic mai mult decât un perete ce îi ajungea la talie, până ce Elissa ajunse la el și realiză că era doar partea mai joasă a barierei. Peretele, făcut din sticlă tratată, aproape la fel de invizibilă ca un câmp de siguranță, se întindea până la curbura tavanului, închizând platforma. Domnul James își puse degetul mare pe un panou de comandă din capătul treptelor, iar o secțiune a barierei se deschise pentru a le permite să intre.

Cadan, întors cu spatele către ei, stătea după un parapet, în fața unui șir de ecrane, degetele sale plimbându-se pe o consolă la fel de lată ca deschiderea brațelor Elissei.

– Stew... spuse el în timp ce ușa se deschise, apoi verifică el însuși.

Se întoarse ușor pentru a-i privi. Când privirea lui o întâlni pe a ei, pielea Elissei se furnică. Nu ar fi trebuit să cedeze entuziasmului evident al lui Lin pentru vizitarea punții de comandă. Cadan nu o voia acolo – nu le voia acolo –, iar el o insultase suficient cu o zi în urmă, Elissa chiar nu voia să îi ofere mai multe oportunități.

Nedându-și seama de privirea rece a lui Cadan, spre disconfortul brusc al Elissei, domnul James – Stewart – îi explică faptul că le invitase pentru un tur al punții. Cadan asculta, în liniște, cu privirea întoarsă pe ecranele din fața sa. Pe cel mai

mare dintre ele, un cod se derula la nesfârșit în sus. Pentru Elissa era ceva lipsit de importanța și oricum se mișca mult prea repede pentru a-l putea citi. Și-l aminti pe Bruce spunând că toți făcuseră un curs intensiv pentru cititul rapid tocmai în acest scop.

Stewart își încheie explicația voioasă și se întoarse către Elissa și Lin.

– După cum am spus, Cadan a activat pilotul automat, iar nava își urmează ruta prestabilită. El doar derulează un program de diagnosticare acum – pentru a ne spune dacă există vreo problemă fie în vreo parte a navei, fie pe ruta proiectată de zbor.

– Ce fel de probleme?

Ochii lui Lin erau cât două farfurii zburătoare. Stătea nemișcată în centrul punții, ținându-și mâinile strâns împreunate.

– Păi, o defecțiune la unul dintre motoare sau oboseala metalului cauzând pagube pe corpul exterior al navei. Este metal inteligent – se repară singur până la un punct, dar trebuie să fii conștient de ceea ce se întâmplă, în caz că o folie ar trebui înlocuită.

– Iar codul acela?

– Acela ne spune dacă ceva este în neregulă. Culorile acelea... se întoarse pentru a indica ceva, apoi se tensionă. Cadan.

Cadan reacționase în același moment. Mâna îi zbură spre ecran, suspendând derularea codului.

– O văd.

– Ce este? spuse Lin, cu un glas absolut fascinat, nealarmat.

Cadan se întinse spre alt ecran și deschise o fereastră.

– Scanerul a detectat o acumulare de reziduuri pe ruta noastră de zbor.

– Nu ne poate provoca niciun rău. Stewart privi către Elissa și Lin, cu un zâmbet relaxat. Nu este suficient de mare. Dar este posibil ca traversarea ei să cauzeze o turbulență, ceea ce este un inconvenient și atât.

Cadan era complet concentrat la tastatură, tastând acum noi combinații și privind schimbările aparent minore pe care le provocau pe un alt ecran. Vocea îi era distrasă.

– Cel puțin Ivan poate în sfârșit să se bucure că nu mai gătește la flacără falsă.

Stewart râse.

– Ivan este bucătarul nostru pentru această călătorie. El jură că singurul mod în care mâncarea are gust bun este dacă este gătită în stilul clasic, la căldură directă și, desigur, toate bucătăriile navelor sunt pline cu arzătoare de siguranță.

Fascinată, cu atenția fixată asupra ecranelor, Lin traversă puntea pentru a sta cât mai aproape de Cadan. El se dădu ușor într-o parte, umerii încordându-i-se. În spatele lui, Lin își descleștă mâinile.

Déjà-vu-ul o izbi pe Elissa. Lin, controlând curenții, interferând circuitele electrice pentru a face ușile să se deschidă și să declanșeze incendii, cu acea privire intensă, cu palmele larg deschise când se concentra. Lin, care nu reacționa ca oamenii obișnuiți – nici în felul în care îi trata, nici în gândurile referitoare la siguranța lor.

Elissa traversă puntea în trei pași repezi, mâna prinzându-i brațul lui Lin, degetele încleștându-i-se, încercând să trimită un mesaj tacit. „Lin, nu face nimic. Nu îți folosi telechinezia. Nu interfera."

– Poți să nu faci asta, Elissa? Stewart ți-a *spus* să stai departe de panourile de comandă.

– *Stau* departe, spuse ea, luată prin surprindere. Nu fac nimic.

Cadan flutură o mână enervată spre ea.

– Te... bățâi în spatele meu. Poți să... se opri, făcând un efort evident pentru a-și readuce vocea pe calea civilizată. Vrei, te rog, să te dai puțin mai în spate?

– *Absolut* nicio problemă.

Elissa se retrase în centrul platformei, încordată din pricina revoltei, aproape trăgând-o pe Lin după ea.

Stewart își drese glasul.

– Calculezi rute alternative, Cadan? Nu vrei să sari peste ea, pur și simplu?

Cadan aruncă o privire rapidă spre el.

– Să folosesc hiperviteza atât de devreme, știind că Șeful îmi va cere explicații complete pentru fiecare particulă de energie pe care o folosesc atunci când ajungem acasă? Prefer să găsesc calea lentă de data asta. Umerii i se relaxară. Asta este. *Bine.* Suntem în regulă.

Apăsă tasta Enter, deblocă codul diagnosticului care începu din nou să se deruleze, apoi își răsuci scaunul pentru a se întoarce spre ei. Pe chipul lui se citea o parte din aceeași încordare despre care Elissa știa că este vizibilă și în expresia ei, ca și cum poate i-ar fi părut rău că se rățoise la ea. Ei bine, ar trebui să-i pară. De parcă era *nevoie* să i se spună să nu atingă panoul?

– Ascultă, spuse el. Îmi pare rău, dar încercam să găsesc ruta potrivită de zbor și chiar nu aveam nevoie să îmi miște cotul cineva sau...

Nedreptatea durea.

– Nu aveam de gând să îți mișc cotul. Nu eram nicăieri în *preajma* ta.

În mod neașteptat, gura lui Cadan se schimonosi într-un mic zâmbet.

– Ei, haide acum. Erai *undeva* lângă mine...

– Oh, *în fine*. Furia puse stăpânire pe ea. Eram în *spatele* tău – nici măcar nu puteai să *vezi* cât de aproape eram.

Sprâncenele lui se ridicară, făcând-o să se simtă ca o fetiță prost-crescută.

– Elissa, haide, asta este puntea de comandă. Trebuie să recunoști că am un oarecare drept de a nu avea oameni țopăind prin spatele meu când sunt în toiul pilotării unei nave.

– Da, păi, nu-ți face griji. Oricum plecăm. Se întoarse, trăgând-o pe Lin după ea și făcu un pas spre ieșire.

Chiar atunci o bubuitură zdruncină nava de la un capăt la altul.

O dărâmă pe Elissa din picioare. Lovi podeaua cu o izbitură care îi zdruncină șoldul și coloana. Lin se aruncă spre parapet, se prinse doar cu o mână, lovindu-se de el, reușind doar să rămână în picioare.

La panourile de comandă, Cadan reacționă instantaneu, rotindu-și scaunul pentru a apuca acceleratorul și a reduce viteza navei. *Phoenix* se cutremură în timp ce se stabiliza.

Stewart, ajuns la panouri atât de repede încât Elissa nu și-l amintea traversând platforma, ridică vizoarele perimetrului la maxim.

– Pirați.

Stomacul Elissei se întoarse cu susul în jos. Ecranele arătau patru nave cosmice înconjurând *Phoenix*. Apăruseră de nicăieri, țâșnind de la Dumnezeu știe ce distanță depărtare: mici, lucioase, construite pentru viteză, părțile lor laterale fiind blindate cu arme ce puteau distruge bordul unei nave. Toate navele

IZS aveau scuturi – scuturi fără egal, dacă Bruce și Cadan puteau fi crezuți –, dar chiar și cele mai bune scuturi, dacă sunt lovite tare și suficient de des, se degradează și lasă nava vulnerabilă în fața atacurilor.

Deasupra capului lui Cadan, unitatea de control a comunicației scoase un bip brusc, lumini licărind de-a lungul marginii inferioare. Cadan, cu o mână pe accelerație, nici măcar nu privi în sus.

La panouri, schimbând comutatoarele – „te rog, fă să activeze armele navei" – Stewart spuse:

– Căpitane... gâfâi...

Oare acesta era și primul lui zbor oficial? Oare, ca Bruce și Cadan, și el fusese doar în lupte simulate până atunci? Iar acum, în primul lor zbor, la doar câteva ore de protecția Sekoiei... „Cum pot să fie pirați aici, acum? Atât de curând după ce am părăsit orbita?"

Cadan nu răspunse.

– Cay, vor să vorbească.

– Nu. Vocea îi era rece și calmă.

– Cay, dacă asta ne va da timp să înarmăm la maximum nava...

– Am spus nu. Cadan nu își luă privirea de pe ecrane. Își mută mâna care nu era pe accelerație pe un alt mâner. Degetele i se albiră, închizând strânsoarea, ridicând mânerul în sus, iar nava se cutremură ușor din nou. Știi protocolul la fel de bine ca mine. Fără negocieri cu pirații.

Elissa simți cum un fior rece îi cuprinse pieptul. Fără voință, își îndreptă privirea spre locul unde Lin atârna de parapet. Ochii li se întâlniră. „Vor să vorbească", spusese Stewart.

Să vorbească? Sau să îi ceară lui Cadan să îi predea pe cei doi pasageri ai săi? Erau piraţi sau erau cu totul altceva?

„Am crezut că am scăpat. Am crezut că odată ce vom ieşi de pe orbită vom fi în siguranţă."

Încă o bubuitură. Flăcările se aprinseră pe ecrane în timp ce torpilele loviră scuturile navei *Phoenix*, dar de data asta, cu sistemul de stabilizare la maximum, supernava IZS de-abia tremură.

„Slavă Domnului." Atâta timp cât sistemul gravitaţional continua să funcţioneze, nu conta în ce parte nava era în „sus" – în spaţiu, toate direcţiile erau la fel. Dar într-o luptă, Elissa ştiu că nu îşi puteau permite să fie răsturnaţi din poziţie. „Asta este o luptă acum? Dacă ei vin după noi şi dacă Cadan nu va negocia, ce vor face? Nu ne vor moarte, cu siguranţă, dar dacă vor continua să tragă şi să tragă, iar Cadan este nevoit să cedeze..."

– Armele sunt pregătite, Căpitane.

Cadan încuviinţă.

– Este stabilizată. Trage în trei, doi, *unu*.

Flăcări ţâşniră din nou, ascunzând momentan micile nave răutăcioase în spatele unor mingi de foc. Două lovituri directe în scuturile lor, o ratare în timp ce una dintre nave ieşi brusc din raza vizuală şi o lovitură care trimise nava cea mai mică învârtindu-se fără control.

– Trei, doi, *unu*. Vocea lui Cadan era incredibil de calmă, de parcă abia îl rugase pe Stewart să îi aducă o cafea.

Stewart trase din nou. O altă minge de foc dezintegră scutul uneia dintre nave, făcându-l să explodeze în lateralul ei, iar nava se răsturnă iar şi iar.

– Trei, doi, *unu*.

Dar de data aceasta, în timp ce Stewart trase, iar rachetele țâșniră, toate patru navele dispărură, lăsând pentru o fracțiune de secundă doar imaginea remanentă plutind în fața ochilor Elissei. Clipi, iar imaginea dispăru. Pe ecranul comunicatorului luminile se stinseră.

– Doamne Dumnezeule, spuse Stewart. Ridică o mână și își șterse fruntea cu mâneca.

– Ține nava înarmată, se răsti Cadan. Ar putea fi o tactică de diversiune. Lasă-mă să scanez în caz că sunt ascunse. Își mută mâna de pe accelerație pe tabloul de comandă. Glasul îi rămase ferm, iar mâinile la fel, dar în locul unde stătuseră degetele lui, se vedeau amprente umede pe metalul fin.

Câteva secunde lungi se scurseră. Ecranul comunicatorului rămase gol. Elissa deveni conștientă de faptul că își putea auzi inima bătând, iar lângă ea respirația lui Lin era rapidă și superficială. Se ridică în genunchi și se întinse spre mâna lui Lin. Degetele care se încleștară în jurul alor sale erau reci ca gheața.

– Liber.

Cadan eliberă celălalt mâner – un fel de sistem manual de control? – și mișcă acceleratorul înainte. Pe unul dintre ecrane o linie licări, indicând viteza navei *Phoenix* în timp ce creștea.

Priveliștea din partea transparentă a bordului nu se schimbă, nici ecranele, dar pe măsură ce viteza urca, pe măsură ce Elissa știu că se îndepărtau rapid de scena atacului, lăsând-o în urma lor, stomacul începu să i se descleștеze.

– Scuze, spuse Stewart.

Glasul îi era jos, aproape un mormăit. Elissa aruncă o privire în direcția lui. El îl privea pe Cadan, roșeala invadându-i chipul.

– Nu ar fi trebuit să îți sugerez să fii deschis către comunicarea cu ei. Cunosc protocolul. Fără negocieri cu piraţi. Niciodată. Îl *cunosc*. Eu doar...

– Știu, spuse Cadan. Dar tocmai de asta avem protocolul. Impulsul de moment... nimeni nu gândește limpede de unul singur.

– Tu ai făcut-o.

Atenția Elissei spori la schimbarea – o foarte neînsemnată schimbare – în tonul lui Stewart, iar Cadan îi aruncă o privire rapidă, ca și cum ar fi reacționat la nuanța din glasul său. Apoi, după un moment, rânji.

– Da, de data asta. Va exista totuși ceva care să mă lovească la fel ca în ziua aia, Stew, iar atunci protocolul va fi cel care *îmi* va salva pielea. Privi în jur, spre locul unde Elissa îngenunchea, ținând-o pe Lin de mână? Domnișoară May? Sunteți în regulă?

Elissa încuviință, luptându-se cu ea însăși ca să nu înceapă să tremure, să plângă sau ceva de genul. Pericolul trecuse, nu fusese cine știe ce amenințare – nu împotriva unei nave IZS –, iar ea știa despre piraţi că nu erau atât de neobișnuiți. Nu era nevoie să se gândească dacă fusese altceva în afară de un atac întâmplător. „Dar dacă nu era..."

Mâna lui Lin zvâcni convulsiv într-a ei, iar pieptul Elissei se încordă. „Fie eu îi citesc teama, fie ea o recepționează pe a mea. Dar oricum ar fi, una din noi este atât de speriată încât o vor apuca istericalele în orice minut."

Se ridică în picioare, durerea împungându-i șoldul. Chiar căzuse tare – cu siguranță mai târziu avea să îi apară o vânătaie.

– Suntem bine, spuse ea. Ne vom întoarce în cabina noastră.

– Desigur. Cadan o privi pentru un moment, apoi se ridică. Stew, preia controlul pentru o clipă, bine? Veni lângă

ele. Îmi pare rău. Ăsta, da lucru groaznic care să se întâmple în prima ta zi pe navă – și să îl vezi petrecându-se de la puntea de comandă, totodată. Nu a fost atât de riscant pe cât s-a simțit totuși, promit. Ei nu au făcut nici măcar breșă în scuturile noastre – cred că voiau doar să ne intimideze pentru a deschide comunicatorul.

– De ce?

Ochii lui Lin erau mari și întunecați, privindu-i pe ai lui.

– Pentru că odată ce vorbim cu ei, ne pot amenința mai mult, pot încerca să ne păcălească sau să ne sperie și să le permitem să urce la bord, să îi plătim pentru protecție... și multe alte lucruri.

– Deci dacă oricine altcineva atacă – voi doar refuzați să vorbiți cu ei? Nu aflați niciodată ce vor?

Cadan râse.

– *Chiar* nu anticipez alte atacuri, te asigur.

– Dar *dacă*...

– Bine, *dacă*, atunci da. Nu comunicăm, nu negociem. Acestea sunt regulile pe care le-am semnat când am intrat în IZS. Trăim după ele și suntem cu toții în siguranță.

Îi oferi lui Lin un zâmbet scurt, iar după o clipă ea încuviință, mâna sa relaxându-se ușor într-a Elissei. Dar Elissa nu se relaxă. Deodată deveni la fel de rece pe cât fusese Lin, o răceală înțepătoare ce îi învălui tot corpul.

– Elissa? spuse Cadan. El o privea încruntat – nu dezaprobator, ci îngrijorat – zâmbetul stingându-i-se. Ce se întâmplă? Ce este în neregulă?

Pentru o secundă el nu mai arăta precum cadetul IZS sau ca tânărul arogant care o lăsase în urmă acum mulți ani. Arăta ca adolescentul de doisprezece ani pe care Elissa îl

adora, băiatul în care avusese încredere pentru aproape orice, mai mult decât avusese încredere în fratele ei, mai mult decât în prietenele ei cele mai bune.

Ea înghiți în sec, forțându-se să privească în altă parte. El nu mai fusese băiatul acela de foarte mult timp. Și ea nu mai era fetița de doisprezece ani la care toate veneau ușor, care credea că toți pe care îi iubeau o iubeau automat la rândul lor.

„Acelea sunt regulile pe care le-am semnat." Nu doar că el nu mai era băiatul acela, lucra pentru IZS, instituție în subordinea guvernului sekoian. Poate că ei se aflau în afara jurisdicției planetare aici, dar dacă o navă IZS venea cu mesajul că el avea fugari la bord, Cadan nu ar ezita nicio microsecundă înainte de a le preda.

„Nu au făcut-o încă, cel puțin. Ceea ce înseamnă că navele alea – poate că erau doar pirați. Poate că suntem încă în siguranță. Dar, Dumnezeule – stomacul i se încordă – dacă ei ne dau de urmă, dacă îi trimit un mesaj lui Cadan..."

– Sunt bine, spuse ea și strânse mâna lui Lin, mergând cu spatele spre ușă.

Cadan era tot încruntat.

– În regulă. Ascultă, nu vreți să stați singure în cabină toată ziua, nu după toate astea. Veniți să mâncăm împreună mai târziu? Treisprezece – unu p.m., în perimetrul restaurantului. Puteți urma indicatoarele de pe pereți, bine?

– Bine. Elissa încuviință, nepăsându-i cu ce era de acord, doar având nevoie să plece de acolo. Vom veni.

Ajunse la ușă, reuși să găsească butonul ce o deschidea și o trase pe Lin în josul scărilor.

La baza lor, purtată de un instinct necunoscut și la care nu se aștepta, aruncă o privire înapoi. Cadan stătea încă

acolo unde îl lăsase, cu sprâncenele încă încruntate, privind-o îndepărtându-se.

– Erau piraţi? spuse Lin.

Părăsiseră puntea de comandă coborând scara ce avea să le ducă înapoi în cabina lor. Buzele lui Lin erau palide, iar când vorbi, se mişcară de parcă ea nu le prea simţea.

– Posibil să fi fost. Ei chiar există – auzim despre ei tot timpul. IZS efectuează patrule orbitale în special pentru a proteja planeta împotriva lor – şi multe alte planete fac la fel. Cu siguranţă, puteau fi piraţi.

– Dar dacă...

Mâna Elissei o strânse mai tare pe a lui Lin.

– *Nu aici.* Aşteaptă până ajungem în cabină.

Nu credea că existau camere sau microfoane ascunse pe coridoarele navei, dar înconjurate doar de spaţiul răsunător, vocile lor aveau să se audă. Şi continuară să treacă pe lângă uşi – închise, încuiate, dar cum ştia ea care dintre membrii echipajului erau în spatele lor, capabili să audă ceea ce vorbeau ele?

Înapoi în cabină, cu uşa închisă bine după ele, Elissa îşi zări reflexia în oglinda din cabina de duş şi, pentru o secundă ridicolă, se simţi învăluită de nimic altceva decât de o inutilitate timidă. Faţa îi arăta de parcă tot sângele se scursese din ea, lăsându-i tenul de o nuanţă tulbure de palid, pistruii şi vânătăile ei ieşind în evidenţă ca murdăria. Cadan o văzuse arătând mai rău – păi, probabil că toţi cei pe care îi cunoştea o văzuseră arătând mai rău. Dar chiar şi aşa... Nu era de mirare că avea expresia aceea pe faţă, ca şi cum ar fi crezut că ea avea să vomite în faţa lui.

– Nu vor comunica cu nimeni? Așa a spus Cadan?

Vocea lui Lin o readuse pe Elissa înapoi la preocupările urgente – *reale*. Bronzul fals însemna că Lin nu arăta chiar atât de rău ca Elissa, dar buzele încă i se mișcau greoi, iar o mână, eliberată din strânsoarea Elissei, se încolăci strâns în jurul celeilalte.

Elissa își adună puterile, apăsă butoanele nutri-tonomatului pentru două ciocolate calde cu extrazahăr și îi înmână gemenei sale o cană aburindă.

– Așa este. Sunt regulile IZS și, după cum a spus Cadan, nu vor comunica cu nimeni.

– Deci dacă ei... dacă nu au fost piraţi, dacă erau oameni de pe Sekoia, nu pot ajunge pe navă? Nu îl pot face să ne predea?

Degetele i se încordară în jurul cănii, iar buza părea lipsită de sânge în locul unde o mușca. Pentru un moment, impulsul de a minți, de a încuraja indiferent dacă era adevărat sau nu, se trezi în Elissa. Ar fi atât de ușor să spună *da* și să privească fața lui Lin relaxându-se, să vadă cum mâinile ei își pierd acea prudență ce arăta că ea încerca să nu le permită să tremure.

Nu o putea face. Nu lui Lin.

– Cam așa ceva, spuse ea. Dacă sunt agenți guvernamentali care se dau drept piraţi – sau dacă sunt piraţi trimiși de agenți – atunci Cadan nu va vorbi cu ei decât dacă ei reușesc să îl oblige să o facă. Dar... înghiți în sec, urând continuarea... dar dacă ei apar drept ei înșiși, cu coduri de autorizație IZS, spunându-i că trebuie să ne predea...

Tot corpul lui Lin părea să se micșoreze.

– Da. Înțeleg.

Elissa se convinse să soarbă o gură de ciocolată.

– De aceea am vrut ca Bruce să ne ajute. Tu ești și sora *lui* – dacă l-aș fi convins să accepte asta, cred că l-aș fi convins și să

ne ducă în altă parte și să ne lase acolo, uitând că asta s-a întâmplat vreodată... Dar Cadan, el este practic băiatul emblemă al IZS. Ah, *la naiba*. Fu nevoită să își oprească degetele de la a i se încleșta pe ceașca fragilă. Am fost proastă când am venit pe nava lui. Dacă aș fi așteptat ca Bruce să iasă din carantină... Dar dacă aș fi făcut asta, era posibil să rămânem fără nicio navă. Bruce și-ar fi putut rata șansa până atunci. Și oricum, nu ne puteam permite să așteptăm...

Se opri. Ceva licări în privirea lui Lin.

– Ce este? spuse Elissa.

– Chiar crezi că fratele tău ne-ar fi ajutat?

– Păi, cred că da... Se opri. Nu crezi că ar fi făcut-o?

Lin încetase să își mai muște buza, deși încă stătea încordată.

– Și el face parte din IZS, nu?

– Da, dar este o situație diferită. Ezită, gândindu-se cum să explice. Vezi tu, familia lui Cadan – ei nu sunt foarte avuți, nu și-ar fi permis niciodată să îl înscrie la școala aviatică dacă IZS nu l-ar fi descoperit și nu ar fi plătit pentru educația lui. De când el avea cam unsprezece ani, au datorii față de ei.

Gândul a ceea ce ea îi făcuse țâșni brusc în mintea ei. Îl lăsase să creadă că astfel el câștiga bani pentru a-și plăti datoria. Îl păcălise să ajute o fugară să scape de agenții propriului guvern.

Alungă gândul, concentrându-se pe privirea sceptică a lui Lin.

– Nu crezi că Bruce ar fi reacționat diferit?

Lin ridică din umăr.

– Păi, știi tu, părinții tăi...

– Știu, spuse Elissa prea repede. Acesta era un alt gând stând la pândă în subteranul minții sale, un alt gând asupra

căruia nu putea zăbovi încă, nu până când nu avea să nu mai doară atât de tare. Luă încă o gură de ciocolată. Și e posibil să ai dreptate. Adică, știam că îmi asumam un risc dacă mergeam la Bruce, dar rămăsesem fără opțiuni. Oftă, trecându-și degetele mâinii libere prin păr, de parcă făcând asta își putea alunga gândurile din minte.

– Vreau doar să spun, zise Lin, că nu ai fost proastă. Este posibil ca fratele tău să nu fi fost deloc o opțiune mai sigură decât Cadan.

Elissa clipi. Din nou, exact ca noaptea trecută, Lin îi oferise sprijin și înțelegere, lucruri la care Elissa nu se așteptase. Nu se așteptase la ele din partea lui Lin, dar oricum – trecuse mult timp de când se mai așteptase la asta din partea cuiva.

– Mulțumesc, spuse ea în cele din urmă.

Sorbi ultima gură nisipoasă de ciocolată. Șocul și teama atacului se stinseseră puțin; ea gândea din nou mai calm. *Putea* să nu fi fost nimic altceva în afară de pirați. Iar zborul avea să se încheie în mai puțin de alte patruzeci de ore. Odată ce ea și Lin vor fi ajuns pe Mandolin, își puteau lua noile ID-uri, puteau trece la un zbor standard pentru pasageri, cu oameni care nu le cunoșteau deloc, se puteau pierde undeva în restul sistemului stelar.

„Am ajuns atât de departe și nu mi-aș fi închipuit vreodată că vom reuși. Trebuie doar ca norocul nostru să dureze puțin mai mult. Încă două zile, și gata, vom fi în siguranță."

Ceva familiar în legătură cu cadența gândurilor ei o surprinse, o amintire îi veni în minte. Astfel gândise în urmă cu două zile, cu patruzeci și opt de ore în direcția opusă, în timp ce era la ora de educație fizică, așteptând să fie aleasă ultima, spunându-și în sinea ei că tot ce trebuie să facă este să

mai aștepte încă puțin și întreaga ei viața va reveni pe făgașul normal.

„Patru zile și totul va fi mai bine."

Nu, nu asta gândise. Totul îi reveni în minte acum. Cu claritatea neașteptată a unei memorii perfecte, simți mirosul de transpirație și cauciuc al sălii de sport, simți înțepăturile privirilor ostile sau batjocoritoare în ceafă. Nu gândise: „Patru zile și totul va fi mai bine", ci „Patru zile și ei vor face ca totul să fie mai bine".

Nu știuse atunci ce însemna asta sau cât de hotărâtă avea să respingă modul în care ei – doctorii, părinții săi – intenționau să facă totul mai „bine". Dar fusese atât de confortabil gândul că altcineva avea să îi rezolve problemele, că tot ce avea de făcut era să se supună, să asculte și să fie de acord cu ce îi spuneau ei. Fără întrebări, fără sfaturi.

Confortul acela dispăruse. Nimeni nu avea să îi preia responsabilitatea, deciziile pe care trebuia să le ia în continuare. Acum erau doar ea și Lin, iar dacă ele nu rezolvau lucrurile, nimeni nu avea să o facă pentru ele.

Elissa fusese de acord că vor lua prânzul împreună cu echipajul navei *Phoenix*, iar în acel moment păruse cel mai la îndemână răspuns. Dar acum, că ea și Lin urmau indicatoarele de pe pereți către zona echipajului, își dori să se fi gândit la o scuză. Povestea inventată fusese suficientă pentru a ajunge pe navă, dar era suficientă pentru a rezista o jumătate de oră sau mai mult discuțiilor cu întregul echipaj?

Inima îi bătea atât de tare încât simțea sângele pulsându-i în cap, îl simți vibrând sub piele... apoi atinse panoul ușii.

Ușa se deschise pe fundalul unei conversații și al mirosului de condimente și orez. Echipajul – poate cincisprezece oameni – era adunat în jurul unei mesei lungi, ușor curbate pentru a urma linia navei, de asemeni.

Stewart James se ridică în momentul în care ele intrară, zâmbetul lui întâmpinându-le.

– Cei mai recenți pasageri ai noștri! Domnișoară Ivory, domnișoară May, veniți, luați un loc. Expresia șocată pe care o avusese după atacul piraților dispăruse, iar el era din nou tânărul vesel care le invitase pe puntea de comandă, asigurându-le că vizita îi face mare plăcere lui Cadan.

Lucru care nu s-a întâmplat deloc.

Elissa alungă gândul, plus altele, amenințând să îi distragă atenția și îi zâmbi la rândul ei, luminos și amabil, ca și cum nu ar fi avut nicio grijă.

Cadan nu era acolo, iar Stewart făcu prezentările – o harababură de nume și funcții cu care nu putea ține pasul și pe care nu avea să și le amintească. Singura persoană care ieșea în evidență era bucătarul navei, Ivan, o gorilă de om, cu brațele lungi, neîngrijit chiar și în uniforma sa albă.

După câteva minute petrecute tremurând de emoții, Elissa își dădu seama că, deși echipajul era politicos și relativ prietenos, nu era suficient de interesat de ele pentru a se simți în pericol. Cu toții erau cu zece ani mai mari decât Bruce, astfel că deși Cadan sau Bruce le spuseseră că ea era sora lui Bruce și câțiva dintre ei fuseseră suficient de politicoși încât să spună că speră ca el să iasă curând din carantină, ei nu erau colegii lui în felul în care erau Cadan și Stewart, și nu erau direct interesați de sora lui Elissa.

Cadan sosi chiar când Ivan descoperi vasele lungi de metal din centrul mesei. Arăta la fel de relaxat ca și cum atacul de mai devreme nu ar fi avut loc niciodată, dar purta nu numai unitatea obligatorie de încheietură care îl conecta cu puntea de comandă, ci și casca mai puțin lipsită de importanță, o mică clemă neagră ce se potrivea peste urechea sa. Salută scurt echipajul, apoi luă un loc în capătul mesei, la câteva scaune de locul unde stăteau Elissa și Lin.

Elissa privi în jos, jucându-se cu șervetul de pe genunchii săi. Mai devreme, pe puntea de comandă, gândul de a-i spune îi trecuse, tentant și trădător, prin minte. Fusese alungat aproape instantaneu, dar cu toate astea, văzându-l în hainele sale oficiale, cu uniforma încheiată până în gât, casca la ureche, așezându-se fără ezitare pe locul rezervat funcției celei mai înalte de la masă, stomacul i se încordă de îngrozitoarea conștientizare a faptului că atât pe ea s-ar fi putut da de gol, cât și pe Lin aflată în fața lui.

Era un alt pericol la care nu se gândise, pericolul propriei slăbiciuni care o făcuse să ceară ajutorul părinților ei, al fratelui ei, care ar face-o să ceară ajutorul chiar și oficialilor IZS dacă îi arătau puțină amabilitate, sau dacă îi ofereau încredere.

Conversația echipajului pluti pe deasupra și în jurul lor, fără să le deranjeze vreun pic, o mare ușurare după teama pe care o simțise Elissa. Iar mâncarea era delicioasă – mâncare *adevărată,* după toate batoanele și pachetele pe care le mâncaseră din nutri-tonomate pentru ceea ce părură a fi multe zile. Pește aromat cu curry și orez cu bobul lung, gălbui, condimentat cu semințe de chimen și cardamon. Dar Elissa se bucură de el doar până o zări pe Lin stând cu ambele coate

pe masă, șervetul ignorat lângă farfurie, înfulecând guri pline de pește și sos mult prea repede pentru a fi politicoasă.

Rușinea o învălui mult mai repede decât teama. O mai văzuse pe Lin mâncând înainte, dar întotdeauna în circumstanțe grăbite, neprotocolare – nu se gândise să anticipeze că manierele lui Lin nu aveau să fie aceleași cu cele din societatea din Sekoia.

„Desigur că nu sunt. *Desigur* – am fost idioată să nu mă gândesc la asta. Și ar trebui să îmi fie rușine pentru că mi-e jenă cu ea. Nu este vina ei."

Scrâșni din dinți împotriva instinctului de a intra sub masă de rușine, în timp ce Lin puse jos furculița și luă paharul cu apă fără ca, mai întâi, să își șteargă degetele, lăsând o pată pe suprafața netedă. Nu ar trebui să îi fie rușine, dar avea dreptate să se teamă. Orice o arăta pe Lin ca fiind diferită, orice atrăgea suspiciunea asupra lor... nu își puteau permite asta. Nu pe această navă a Sekoiei.

În dreapta Elissei, Stewart se ridică și păși peste scaun pentru a-și reumple paharul cu apă de la dozator. În timp ce Lin își luă din nou furculița și o înfipse într-o bucată de pește, Elissa profită de ocazie și își strecură mâna stângă pentru a atinge cotul lui Lin. Lin o privi întrebător.

Elissa aruncă o privire în jos, către furculița lui Lin, apoi către propriul șervet așezat pe genunchi și cotul ținut corect pe lângă masă.

Lin îi urmări privirea, apoi o ridică iar, cu o expresie uluită. Elissa își mușcă buza, apoi se aplecă pentru ca buzele sale să ajungă lângă urechea lui Lin.

– Manierele, șopti ea cât de ușor putu.

Pentru o secundă, înțelegerea se citi pe chipul lui Lin, apoi roșeața îi luă locul, un val de umilință vizibilă. În același timp, Elissa își aminti cum arătase când îi descoperise gaura de la baza craniului. Rușinată, ca și cum ar fi fost vina ei. Ca și cum ea era răspunzătoare pentru fiecare lucru oribil pe care ei i-l făcuseră.

Lin își luă coatele de pe masă, apoi își așeză șervetul pe genunchi, cu degetele strângându-l tare, aproape, zdrobind hârtia subțire. Când ridică furculița, mișcările ei trădară o precauție aproape dureroasă, iar obrajii încă îi ardeau.

„Trebuia să te avertizez. Trebuia. Nu ne putem permite să atragem suspiciunea nimănui." Dar acum era prea târziu, căci Elissei îi trecură prin minte o mulțime de alte căi de a o avertiza pe Lin fără a o umili. Încordată din pricina remușcărilor, știind că își rănise sora și nu putea repara asta, ridică pentru o secundă privirea pentru a vedea dacă le privește cineva – și întâlni ochii lui Cadan.

Privirea lui o zdruncină, făcându-i pielea rece ca gheața. „O, Dumnezeule, dintre toți oamenii – trebuia să fie Cadan cel care ne privește. Sigur a observat. Minciunile pe care i le-am spus – nu vor rezista dacă el decide să investigheze..."

Dar după o secundă, Elissa își dădu seama că nu suspiciunea se citea în ochii lui. Era ceva mai aproape de antipatie.

Își folosi șervetul apoi se aplecă înainte, vorbind peste Elissa.

– Domnișoară May, îți pot aduce ceva?

Lin privi în sus, deja dând din cap, iar în timp ce o făcu, Cadan își puse ambele coate pe masă, cu furculița încă într-o mână. Cu cealaltă își mototoli șervetul și îl lăsă să zacă dezordonat lângă farfuria sa. Îi zâmbi lui Lin, zâmbetul călduros pe care Elissa și-l amintea din urmă cu mult timp.

– Ivan mi-a spus că are ceva delicios pregătit și pentru masa de seară – sper că ne vom revedea atunci?

– Eu... Lin îi aruncă Elissei o privire indecisă. Eu... nu sunt sigură.

– Nu cred. Elissa vorbi repede, încercând să pară politicoasă. Este foarte amabil din partea ta, dar cred că ar fi mai bine să rămânem în cabina noastră.

Cadan nici măcar nu își mută privirea spre ea. Vorbi din nou cu Lin, cuvintele fiindu-i foarte clare, și coatele încă ferme pe masă.

– Ce păcat, domnișoară May. Am fi foarte bucuroși dacă ni te-ai alătura, dacă asta îți dorești. Nu ai de ce să simți că trebuie să stai în cabina ta.

Apoi privirea i se îndreptă spre Elissa, iar accentul din ultima sa frază fu mai mult decât evident.

Văzuse gestul ei față de Lin. Văzuse rușinea lui Lin, văzuse schimbarea precaută a felului în care mânca. Dar, desigur, nu putea ști că Elissa încerca doar să o protejeze, să o facă să treacă neremarcată. El crezuse... „O, pentru numele lui Dumnezeu!" Căldura îi cuprinse fața până ce simți că e roșie până în vârful urechilor. „El crede că eu critic manierele lui Lin, umilind-o, pentru un alt motiv în afară de acela că vreau ca ea să treacă neobservată. El crede că *eu* aș face asta cuiva – cuiva care se presupune că este prietena mea."

Pentru o secundă arzătoare, Elissa își dori să clarifice lucrurile, să îi spună că nu îi pasă de maniere, că el nu avea habar de ceea ce se întâmpla în capul ei. Și chiar dacă *asta* ar fi preocupat-o, nu era treaba lui – nu era treaba lui să o apere pe Lin de ea. Își suprimă impulsul, privi în altă parte și, deși nu îi mai era deloc foame, luă încă o gură de orez.

– Se referă la amândouă, desigur, nu-i așa, căpitane? Stewart se întoarse la locul său. Elissa ridică privirea și îl descoperi zâmbindu-i. Ar fi trebuit să insiste să veniți și la micul dejun. Nutri-tonomatele vă vor hrăni și menține în viață, sigur, dar nu e ca și cum am fi pe o navă de război – nu există niciun motiv pentru care ar trebui să rămâneți în cabină.

– Eu le-am invitat, spuse Cadan, cu glasul rece și detașat.

Stewart râse.

– Da, dar ai *insistat?* Se așeză și îi zâmbi din nou Elissei, de parcă ar fi invitat-o să i se alăture în ușoara batjocură la adresa lui Cadan. Uneori omite felul ăsta de amabilități, domnișoară Ivory – va trebui să îl scuzați.

Din politețe, Elissa îi răspunse la zâmbet, dar era rigidă din pricina stânjenelii. Cu siguranță, copilotul lui Cadan trebuia să fi observat încordarea din glasul lui Cadan și căldura încă arzând din obrajii ei? Oare era prieten bun cu Bruce de simțea nevoia să o facă să se simtă bine-venită la bordul navei? Dar dacă era așa, Elissa nu ar fi auzit dinainte de el?

La un moment dat, cineva de lângă căpitan vorbi, iar atenția lui Cadan fu distrasă pentru o clipă.

Stewart se aplecă mai aproape de Elissa.

– Hei. Sincer, domnișoară Ivory, ne-am bucura dacă ați sta cu noi. Nu trebuie să fiți timidă. Și nu trebuie nici să așteptați o invitație din partea căpitanului! El îi zâmbi din nou și deodată Elissa văzu în zâmbetul lui ceea ce ar fi trebuit să vadă dinainte. Ceea ce poate ar fi văzut dacă nu ar fi fost absentă – *cu totul* – de pe scena întâlnirilor pentru atâta timp.

El nu se purta frumos cu sora mai mică a prietenului său. El nu o privea deloc ca fiind sora mai mică a cuiva.

Acest sentiment o aruncă în brațele confuziei subite – parțial surprindere flatată, străpunsă de panică pură. Elissa

nu mai știa cum să facă asta. Și nu își putea permite ca el să fie interesat de ea – nu în felul ăsta, în *niciun* alt fel.

Simți îmbujorarea cuprinzându-i din nou obrajii și se luptă să o suprime. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca el să creadă că *ea* era interesată de el. Dacă Elissa părăsea nava, iar el dorea să păstreze legătura cu ea, avea să fie nevoită să-l mintă, să-l facă să creadă că pot păstra legătura, că Elissa Ivory nu avea să își schimbe părul și numele și să dispară. Nu putea face asta, nu putea fi atât de nemiloasă...

„Dar dacă o fac, dacă îl fac să creadă că sunt interesată, cel puțin asta îi va abate atenția de la Lin." Era un gând venit parcă de departe, o parte a ei despre care nu știuse, o rază de liniște străpungând confuzia.

Nu mai era nevoie să se gândească la asta. Lăsă îmbujorarea să urce, strălucind în obrajii ei. Își plecă genele pentru o secundă, părând confuză, apoi le înălță din nou, astfel că, pentru o clipă, privirea ei o întâlni pe a lui Stewart. „Flirtul – se pare că nu uiți cum se face. Ca mersul pe aerocletă."

Se sprijini de spătarul scaunului ei, răsucind o șuviță de păr în jurul degetului, nepermițându-și să disprețuiască ceea ce tocmai făcea.

– Este superdrăguț din partea ta. Dacă ești sigur că este în regulă...

Zâmbetul lui se lărgi, iar ea avusese dreptate; era interes – atracție – în ochii lui.

– O, absolut, domnișoară Ivory.

Ea râse. Un pic cam sacadat din pricina emoțiilor, dar având în vedere impresia pe care voia să o creeze, probabil că era în regulă.

– Te rog, sună ca și cum aș vorbi cu mama. Toată lumea îmi spune Lissa. Adică, toți prietenii mei. Iar tu îl cunoști pe

fratele meu, nu-i așa? Ești aproape ca parte din familie sau ceva de genul ăsta.

Sprâncenele lui Stewart se ridicară întrebător.

– *Sau ceva de genul ăsta,* sper. Familie sună mult prea apropiat, știi?

De data aceasta, Elissa reuși să chicotească.

– Bine. Ce spui de un văr îndepărtat?

– Cât de îndepărtat?

– O, *foarte* îndepărtat.

El rânji.

– Da, pot trăi cu asta.

Elissa eliberă șuvița răsucită de păr, ascunzând firele rebele după ureche.

– Cu siguranță Bruce nu mi-a spus prea multe despre tine. Sunteți în același an, nu-i așa?

– Da.

Stewart mai spuse ceva, continuă să vorbească, dar deodată Elissa nu îl mai asculta. Cadan îi privea, iar ochii îi erau de un albastru atât de rece, încât atunci când îi întâlni pe ai Elissei, fiecare celulă din corpul ei păru să încremenească.

Elissa îi susținu cu efort privirea, sfidarea luând locul curajului. *Ce?*

El își ridică sprâncenele. *Nimic.*

Bine atunci. Elissa își mută privirea, hotărâtă să nu permită propriului chip să trădeze orice altceva în afară de indiferență, când deodată întreaga navă păru să se cutremure.

În jurul mesei oamenii încremeniră, mâinile oprindu-li-se în toiul mișcărilor, glasurile stingându-li-se instant, ca și cum o barieră acustică fusese distrusă.

Inima Elissei păru să se oprească, de asemeni. Tremurul acesta – nu fusese precum cel provocat de atacul piraților, dar

nici normal nu fusese. Mâna i se întinse instinctiv înainte, întâlnind-o pe a lui Lin în timp ce se îndrepta spre a ei. Degetele li se încleștară ca niște magneți. „Nu sunt pirați. Cu siguranță nu sunt pirați."

– Cadan? spuse Stewart.

Cadan era deja în picioare, unitatea de la încheietura mâinii sale fiind deja deschisă. Glasul îi era sugrumat și încordat.

– Nu știu. Nu văd nimic. Pășesc peste banchetă. Mă duc pe punte.

Apoi difuzorul dintre perete și tavan prinse viață și un glas vorbi.

– Atenție *Phoenix*. Acela a fost primul avertisment. V-am blocat scuturile, v-am încercuit și suntem pregătiți să deschidem focul. Cerem să comunicăm cu căpitanul.

CAPITOLUL 10

Mâna lui Lin se strânse atât de tare în jurul mâinii Elissei, încât Elissa îi simți fiecare unghie. Nu putea respira, trupul îi încremenise, privirea sa fixându-l pe Cadan.

În jurul gurii lui Cadan era o umbră albă. Ochii îi erau ca de gheață. Apăsă un buton al căștii din ureche și vorbi, glasul fiindu-i furios de rece.

– Ieșiți naibii din difuzoarele mele publice. Dacă tot ați pătruns atât de departe în sistem, treceți pe banda privată.

Tăcerea se așternu pentru un moment ce dură o veșnicie, apoi difuzoarele se stinseră.

Cadan făcu doi pași spre perete, unde formă un cod la o mică tastatură pe care Elissa nu o observase. Metalul alunecă în lateral pentru a dezvălui un panou de comandă și un ecran, ambele stinse. Cadan își presă degetul mare pe el, iar ecranul reacționă mai repede decât știa Elissa că o putea face.

În timp ce Cadan deschidea repede ferestre după ferestre și îl chemă pe Stewart cu o mișcare a capului, în timp ce restul echipajul se ridică de la masă, unii dintre ei scoțând arme din tocuri despre care ea nici nu își dăduse seama că le poartă, inima Elissei o luă din nou la trap, bubuindu-i atât de tare în piept, încât fu nevoită să se lupte pentru fiecare gură de aer. Singură la masă, Lin stătea de parcă se transformase în

statuie, privind în sus, către difuzor, de parcă acesta avea să îi spună ce se petrece.

– Sunt ei, spuse ea. S-au întors...

– Este în regulă.

Elissa vorbi fără să gândească dacă acela era sau nu adevărul.

Lin dădu din cap.

– Au blocat scuturile. Vor trage în noi.

– Lin. Elissa încercă să îi rostească cât mai calm numele. Aceasta este o navă IZS. Pentru asta sunt construite. Cadan va reactiva scuturile. Nu îi va lăsa să te rănească.

– Aș putea, spuse Cadan. Elissa se întoarse pentru a-l privi cu neîncredere. Dacă nu taci un minut ca să pot... Bine. Markus, am nevoie de tine aici. Eu și Stew trebuie să ajungem pe punte.

– Da, domnule.

Markus, un bărbat la vreo treizeci de ani, înalt și foarte bronzat, păru să fie acolo înainte ca Elissa să realizeze cu cine vorbește Cadan. Cadan păși înapoi pentru a-i face loc la panoul de comandă.

– I-am blocat, dar benzile trepidează – trebuie să schimbi în continuare frecvența pentru ca ei să nu poată pătrunde din nou în sistemul de comunicare. Atâta timp cât îi ții la distanță, pot reactiva scuturile. Stew, punte.

Trecu pe lângă Elissa în drum spre ușă.

Ea fu nevoită să se abțină să nu îl apuce de mânecă. Dar nu se putu abține să nu vorbească, să nu atragă atenția despre care știa că el nu își putea permite să i-o ofere în acel moment.

– Cadan... ei tot nu vorbesc cu tine?

El îi aruncă o privire în timp ce trecea pe lângă ea.

– Nu pot să o facă. I-am blocat. Mergeți în cabina voastră. Dacă auziți alarma centurilor de siguranță...

– Știu.

În timp ce părăsea încăperea, îi aruncă un zâmbet scurt Elissei.

– Atunci, *chiar* ai fost atentă.

Apoi plecă, Stewart urmându-l grăbit.

Elissa se forță să tragă adânc aer în piept. „Cadan deține controlul, știe ce face, nu va permite să se întâmple ceva." Se întoarse spre Lin pentru a-i spune asta, exact la timp pentru a o vedea ridicându-se, sărind peste bancă și fugind spre ușă.

Elissa se grăbi să o prindă din urmă. Dacă Lin era prea panicată pentru a găsi cabina, iar alarma sună când ea era departe de orice centură de siguranță...

Dar Lin nu făcea niciun efort pentru a urma indicatoarele către cabina lor. Alerga în lungul coridorului pe care dispăruseră Cadan și Stewart, cel ce ducea către puntea de comandă.

– Lin! Nu acela este drumul!

Lin nu răspunse și nu privi înapoi. Elissa grăbi pasul pentru a o ajunge din urmă.

– Lin! Trebuie să ajungem în cabina noastră. Ai auzit ce a spus Cadan!

– Trebuie să aud. Vor vorbi cu el. Îi vor spune...

– *Lin,* nu o vor face. I-a blocat. L-ai *auzit.*

Dar Lin nu răspunse. Se pierduse dincolo de frică, nemaifiind capabilă să gândească nici pe jumătate rațional sau să audă ceea ce Elissa încerca să îi spună. Încercă din nou...

– Lin, *trebuie s*ă ajungem în cabina noastră în caz că avem nevoie de centuri de siguranță... dar în zadar.

Cadan le spusese să meargă în cabină, iar Elissa încă o putea face. Dar nu o putea lăsa pe Lin să meargă singură pe punte, nu în starea în care se afla. „Ultima dată, la mall – dacă ar fi

fugit de una singură, dacă nu aș fi fost acolo să o opresc, cât de departe ar fi mers?"

Trase adânc aerul purificat în piept și se concentră să țină pasul cu geamăna sa în susul scării centrale, către ușa ce se deschise, ca și în acea dimineață, deasupra capetelor lor.

Țâșniră într-un suflet pe puntea de comandă. Lin se îndreptă direct spre trepte, oprindu-se doar când ajunse la bariera pe jumătate vizibilă și pe jumătate invizibilă. Se opri, lipindu-și mâinile de geam asemeni unui țânc la o fereastră, gâfâind.

Aflat la panoul de comandă, Cadan aruncă o privire peste umăr.

– Ce naiba? Elissa, ce...

Elissa urcase treptele în urma lui Lin. Ridică neputincioasă mâinile.

– Îmi pare rău, s-a panicat. N-am putut...

Privirea lui Cadan coborî spre Lin.

– Bine. Înțeleg. Se încruntă pentru o secundă, ochii fiindu-i distanți, apoi se concentră din nou la ea. Lovi un buton, iar bariera se deschise pentru a le permite să intre. Ține-o liniștită și tăcută, bine? Și, pentru numele lui Dumnezeu, Elissa, puneți-vă centurile.

– Bine. Erau centuri de siguranță de-a lungul parapetului ce se întindea în spatele lui. Elissa mânui cu stângăcie una, încercând să își dea seama cum funcționează. Lin, vino aici, așa se prinde. Dar când ridică privirea, Lin deja își prindea cataramele, centurile strângându-se în jurul corpului ei pentru a o ține lângă parapet. Ochii îi erau mari și panicați – Elissa s-ar fi gândit că ea nu s-ar putea descurca nici cu o centură

normală de siguranță, darămite să descifreze complexitatea unui ham de siguranță de pe o navă IZS.

Își prinse propria centură și o simți strângându-se în jurul umerilor, taliei, țintuind-o de marginea capitonată a parapetului.

Cadan nu le mai privea. Degetele îi goneau atât de repede peste comenzi încât de-abia părea să le atingă. Era ca și cum indicatorii de pe ecrane – scuturile reactivându-se până la sută la sută – răspundeau voinței și nu atingerii lui.

„Nu sunt doar pirați." Știuse asta dinainte, într-adevăr, dar acum o știa cu toată ființa ei, un sentiment care o înghețа din cap până în picioare. „Piraților obișnuiți nu acționează în grupuri atât de mari, piraților obișnuiți nu au tehnologie care să îi ascundă de navele IZS."

Cadan își luă o mână de pe tastatură, întinzând-o spre un panou cu leviere. Controlul manual pentru stabilizare, cel pe care îl mai folosise înainte? Nu, unul diferit, marcat cu o dungă albastră, subțire, pe care fu nevoit să îl deblocheze cu amprenta degetului mare înainte de a-l folosi și a mișca levierul în sus.

Elissa se trezi privindu-l, de parcă doar actul de a face asta îl putea ajuta să păstreze controlul asupra navei – sau de parcă i-ar fi putut împiedica gândurile să se transforme într-o panică nebănuită.

„Nu doar pirați. Sunt vânători de recompense". Nave puternice, mercenare, cu tehnologie avansată, disponibile oricui și le poate permite, deschise către oricine ar plăti suficient încât să merite efortul. Pirateria era lucrul cel mai puțin grav. Răpiri, crime, sabotaj legat de formarea pământului...

„Propriul nostru guvern i-a angajat. Propriul nostru guvern i-a trimis după noi."

Dar dacă erau pregătiți să facă asta – „și cât de mult o vor pe Lin înapoi, dacă au plătit vânători de recompense să vină după ea?“ – de ce nu și-au trimis propriile nave? De ce nu au făcut ceea ce ea și Lin se temeau, să trimită oficiali IZS care să ceară accesul pe *Phoenix,* să le aresteze pe loc, economisind timp și bani și toate riscurile implicate în atacul propriei nave?

În timp ce Cadan își muta mâna înapoi pe panoul de comandă, răspunsul o străfulgeră pe Elissa. „Încă încearcă să țină totul ascuns. Dacă ne arestează fățiș, dezvăluind existența Rezervelor, a ceea ce le fac... nu vor să se întâmple asta. Nu încă, cel puțin. Au angajat vânători de recompense pentru că nu este nevoie să le spună de ce. Tot ce trebuie să le spună este cât de bine vor fi plătiți.“

De-abia simțit, asemeni unui început de durere de cap, un geamăt vag răsuna în aer. Acum se intensifică, durerea de cap tranformându-se în migrenă, cutremurând gândurile Elissei. Zgomotul părea să vină de pretutindeni, părea să călătorească prin fiecare suprafață metalică, o vibrație pe care o simți în oase, în dinți, tremurând în colțul ochilor ei. Nu o mai simțise înainte, dar demult, când încă se agăța de fiecare cuvântel al lui Bruce și Cadan, auzise multe despre asta. Știa ce era.

Hiperviteza. Cadan activa hiperviteza, triumful de ultimă generație al IZS în domeniul tehnologiei, sistemul care avea să ducă nava la o viteză mult mai rapidă decât viteza luminii. Avea să fie ca și cum s-ar fi teleportat instantaneu de la o coordonată la alta.

Era singurul lucru ce-i rămăsese de făcut. Singura cale de scăpare. Dar privirea Elissei, atrasă parcă de un magnet, se îndreptă către ecranul unde scuturile indicau sută la sută. Singurul defect al hipervitezei: în momentul în care nava avea

să intre din viteza normală în cea hiper, scuturile aveau să cadă. Nu puteau rămâne active în timpul hipervitezei – ceea ce, odată ce erai în hiperviteză sau odată ce schimbai destinația, nu conta. Dar pentru acea fracțiune minusculă de timp în care încă se aflau sub potențialul atac...

Simți cum i se usucă gura. Elissa era prinsă de parapet, totuși mâinile i se înălțară fără voia ei pentru a se încorda în jurul lui, atât de strâns încât îi amorțiră.

– Cay, spuse Stewart, navele iau poziția de atac. Trebuie să ne mișcăm...

– Bine. Aproape gata.

– *Cay*...

Vocea lui Stewart se înecă. Geamătul deveni un țipăt strident pe care Elissa îl simți în tot corpul. Nava se cutremură o dată, toate ecranele se închiseră, iar stelele de afară pieriră în întuneric. Apoi, cu o zdruncinătură care se simți de parcă întregul univers se mișcase, se aflau în altă parte.

Panourile de comandă reveniră la viață, coduri rulând pe ecranele lor. Apoi, o fracțiune de secundă mai târziu, ecranul radarului se reaprinse. Licărul navelor camuflate dispăruse, dar Elissa își ținu răsuflarea în timp ce degetele lui Stewart goneau pe panouri, scanând și rescanând.

Două minute nesfârșite mai târziu, spuse:

– Liber.

Cadan își duse mâna către casca din ureche.

– Markus? Da. Suntem bine. Bună treabă. Sigilează-l înapoi pentru mine, bine? Apoi... da, imediat, te rog. Vino pe punte pentru a scrie raportul. Mulțumesc. Da. Serios, bună treabă.

Apăsă un buton al căștii, apoi și-o scoase și o puse în buzunarul de la piept. Mută levierul hipervitezei înapoi în poziția

anterioară. Apoi, pentru un moment atât de scurt încât dacă Elissa nu ar fi avut privirea fixată pe el l-ar fi ratat complet, își dădu capul pe spate, trase aer în piept și îl expiră ușor printre dinți.

Apoi își deblocă scaunul și îl întoarse pentru a le privi pe Elissa și Lin. Ochii îi căzură întâi pe centurile de siguranță care le fixaseră de parapet, apoi încuviință.

– Bravo, fetelor. Este în regulă, vă puteți desface centurile acum. Am sărit peste rută, nu vor putea să își dea seama unde am dispărut.

Centura alunecă pe sub degetele Elissei. Fu nevoită să facă o pauză și să își treacă mâinile peste pulover înainte de a-și scoate centura. Lin se desprinse din ham cu mai multă ușurință, apoi privi către Cadan.

– Făcând asta...

– Folosind hiperviteza?

– Da. Asta înseamnă că *nimeni* nu știe unde suntem acum?

Neliniștea tresări în glasul lui Lin, făcând cuvintele să sune sacadat.

– Nimeni care nu vrem să știe. Cadan îi aruncă lui Lin un zâmbet scurt. Cred că navele astea erau complici ale celor din atacul de mai devreme. Poate că atacul de mai devreme a avut rostul de a ne slăbi apărarea. Oricum, nu te speria. Sunt destul de sigur că asta a fost tot pentru zborul ăsta!

„Doar că nu va fi așa." Elissa își cuprinse trupul cu brațele, încercând să își calmeze stomacul încordat. El însuși o spusese: „nimeni care nu vrem să știe". Ceea ce însemna că de unii singuri, vânătorii de recompense nu le puteau da de urmă, dar IZS încă putea.

Întâlni privirea lui Lin și nu fu nevoie de telepatie pentru a-și observa propria frică privind-o. Încă mai aveau mai mult de douăzeci și patru de ore din zbor, iar aceste două atacuri veniseră la o diferență de câteva ore unul de celălalt. Stomacul i se încordă din nou, un sentiment asemeni unei clătite reci răsucindu-se în interiorul ei. Nu era nimic ce puteau face. Nu aveau unde să fugă. Nava părea să le fi oferit atât de multă libertate, dar acum că erau la bord, tot ce făcuse era să le țină captive chiar în cel mai simplu loc de depistat.

Își strânse mai tare mâinile în jurul corpului, încercând să rămână calmă, încercând să gândească. Trebuia să existe ceva care să le fie de ajutor. Dacă ea și Lin se puteau întoarce undeva unde să poată vorbi în liniște...

– Lin, haide să mergem în cabina noastră.

Dar Lin negă din cap.

Elissa o privi pentru o secundă.

– *Lin.* Nici măcar nu ar trebui să *fim* aici – ar fi trebuit să fim în cabina noastră de la bun început.

Lin îi aruncă o privire rapidă.

– Atunci nu am știi ce se întâmplă. Vreau să stau aici.

Ceva asemănător panicii se încolăci în corpul Elissei. Ea *nu* putea. Nu putea sta aici, captivă în camera asta, sub privirile lui Cadan și Stewart, fiind nevoită să pretindă că nu știe că pericolul se apropie din ce în ce mai mult.

– *Lin.* Vino.

– *Nu.* Vor ataca din nou, iar eu...

– Dumnezeule, vrei să *taci?*

Glasul Elissei fu acoperit de al lui Stewart.

– Domnișoară May, sincer, nu mai există pericolul acesta acum...

Iar apoi, acoperindu-le pe amândouă, glasul lui Cadan.

– *Destul!*

Autoritatea din vocea lui o făcu pe Elissa să se întoarcă automat spre el. Avea o mână din nou pe panoul de comandă, iar ochii îi erau sclipitori din pricina iritării.

– Domnișoară May, Elissa are dreptate. Ar trebui să fiți în cabină. Este foarte puțin probabil să fim atacați din nou – Lin deschise gura, dar Elissa îi aruncă o privire furioasă care i-o închise –, dar dacă ar fi să fim atacați, cel mai sigur loc de pe întreaga navă este sectorul pasagerilor. Privirea i se mută scurt în timp ce pași răsunară pe treptele ce urcau către puntea de comandă. Markus, mulțumesc. Vino sus.

Își întoarse privirea către Lin, care avea mâinile încleștate pe parapet.

– Domnișoară May. Mă tem că dacă nu vă întoarceți imediat în cabina dumneavoastră, am autoritatea de a da ordin să fiți dusă acolo.

Lin deveni albă ca varul. Elissa începu să se întindă spre ea când își dădu seama că geamăna sa nu devenise palidă din pricina fricii, ci a furiei. Mâinile i se desprinseră de pe parapet, o mișcare pe care dacă nu o știai, dacă nu o mai văzuse și înainte, ar fi arătat a resemnare.

– Nimeni, spuse Lin, iar glasul îi deveni un șuierat, *nimeni* nu mă atinge.

Cadan se ridică, chipul devenindu-i brusc inexpresiv.

– Domnule James, te rog să preiei controlul. Domnule Baer, ajutorul dumneavoastră, vă rog.

În timp ce Elissa privea captivată și îngrozită, Cadan ajunse la capătul parapetului, îndreptându-se către Lin. Celălalt

bărbat – Markus, pe care îl lăsase la parter pentru a proteja panoul de control – înaintă din spatele Elissei.

– Domnișoară May, spuse Cadan, glasul fiindu-i indiferent, te voi ruga din nou.

Iar în timp ce privirea lui Lin se fixă asupra lui, Elissa o simți. *Ceva* se clădea în palmele sale, ca și cum toată furia din corpul ei era concentrată doar acolo. Lin, alimentată de panică și furie, apelând la puterea ei telechinetică. „Pot controla curenții electrici", spusese ea. Iar aici, pe puntea unei nave spațiale, erau înconjurați de suficientă energie pentru a... ce putea să facă? Să incendieze nava? Să electrocuteze pe cineva?

„Nu. O, nu, nu, nu."

– *Lin*.

Ochii lui Lin îi întâlniră pe ai ei, goi și sclipitori. Iar senzația, căldura încă clădindu-se și clădindu-se în mâinile Elissei, gata să țâșnească, să lovească... pe cine? Pe Markus, care doar își făcea treaba? Pe *Cadan*?

Elissa acționă înainte de a afla răspunsul. Înainte ca Markus și Cadan să poate atinge brațele lui Lin, făcu doi pași înainte și îi cuprinse umerii.

– Să nu *îndrăznești*, spuse ea. Să nu îndrăznești nici măcar să te *gândești* la asta.

Căldura persistă, ace înțepându-i încheieturile. Ochii lui Lin sclipeau. Dinții îi erau încleștați, chipul hotărât.

Pentru o secundă, furia se ridică în corpul Elissei, un val ce bloca totul din afară, și un talmeș-balmeș de gânduri fragmentate. „Nu voi mai fi atinsă vreodată. Îi ucid înainte să îi las să..."

Se împotrivi, gâfâind, încercând să se distanțeze de acele gânduri și sentimente ce nu erau ale ei și își încleștă mâinile

pe umerii lui Lin, înfigându-și degetele în carnea ei cât de tare putu.

– *Încetează, Lin.* O sclipire de moment și deodată avu cuvintele potrivite. Lin, ascultă-mă. Nu vreau să fiu nevoită să te urăsc.

Căldura se stinse. Căldura și furia, și totul atât de brusc de parcă ar fi încremenit. Chipul lui Lin deveni calm.

Elissa îi eliberă umerii și se întoarse, cuprinzându-i, în schimb, brațul.

– Uneori are atacuri de panică, le spuse ea lui Cadan și Markus, o parte din mintea ei observând stingherealа de pe chipul lui Markus, ochii mijiți ai lui Cadan, o privire ce indica faptul că era posibil ca el să nu înghită minciuna. O duc eu în cabină.

Ezită încă o jumătate de secundă, mușcându-și buza. Lin avea dreptate, avea să urmeze un alt atac, iar el nu se aștepta la asta. „Dacă este chiar mai rău decât acesta...și, of, este primul lui zbor cu încărcătură, fără însoțitor..."

Nu avea rost. Nu îl putea avertiza și nu îndrăznea să îi permită lui Lin să rămână. Își lăsă privirea să alunece dintr-a lui Cadan și o conduse pe Lin departe de puntea de zbor.

– Mă urăști? întrebă Lin, odată întoarse în cabina lor.

Elissa se sprijini de mica porțiune de perete dintre nutritonomat și cabina de duș și își lăsă ușor genunchii să se prăbușească sub ea. Închise ochii.

– Nu încă.

Rosti cuvintele fără să gândească și realiză impactul lor doar când auzi micul sunet pe care îl scoase Lin. Deschise ochii pentru a vedea chipul gemenei sale împietrit din pricina durerii.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să spun asta. Voiam doar să spun că nu ai făcut nimic care să mă facă să te urăsc.

Chipul lui Lin se încordă, durerea transformându-se în furie.

– Da, păi, urma să o fac.

– Ce? spuse Elissa, glasul tresărindu-i. Ce urma să faci?

– *Să-i rănesc*. Dinții îi scrâșniră. Lissa, l-ai *auzit*. A spus că voiau să mă prindă, să mă facă să...

– Este *nava lui*. Sclipirea de furie din glasul Elissei o surprinse. *Poate să* facă asta. Ei voiau doar să te aducă aici.

– Nu voiam să o facă! Chipul lui Lin deveni deodată de piatră. Și nu știu nici măcar de ce îți *pasă*. Ai spus... nu îl *placi*...

Elissa se ridică în picioare.

– Asta nu are nicio legătură. Nu poți *răni* oamenii așa, fie că îi placi, fie că nu.

– Dar...

– *Nu*. Lin, trebuie să mă asculți. Dacă încercăm să scăpăm, ca pe Sekoia, sau dacă, nu știu, trebuie să ne... *luptăm*, și apoi să folosim telechinezia ta pentru a ne ajuta să fugim – este oarecum justificat. Dar chiar acum, doar pentru că nu ai vrut să pleci de pe puntea de comandă, nu este în regulă. Nu poți *face* asta.

O privi pe Lin, disperarea subită curgând prin ea. Oare se făcea înțeleasă? Oare Lin măcar sesiza diferența pe care ea încerca să o accentueze?

Nu avu ocazia să încerce din nou. Întreaga încăpere se cutremură, izbind-o pe Lin de ușa cabinei și pe Elissa de peretele lateral al cabinei de duș.

Chiar și creierul Elissei păru să înghețe. Știuse că asta avea să urmeze, o așteptaseră amândouă, și totuși, pentru o secundă îndelungată între prima și a doua lovitură, avu timp să gândească „poate că nu este poate că nu este poate că nu este..."

A doua bubuitură veni, trezind-o la realitate. Vânătorii de recompense. Folosind orice informație sau tehnologie de urmărire primită de la IZS, folosiseră versiunile de hiperviteză ale propriilor nave și veniseră din nou după *Phoenix*.

Se prinse de parapetul de pe marginea cușetei de jos, așteptând următoarea lovitură.

– Lin...

Lin o privi cu ochii încețoșați. Se lovise cu capul de ușă.

– Lin, repetă Elissa, trebuie să ajungem în cușete, să ne punem centurile. Folosește-o tu pe cea de jos, bine?

Lin încuviință, cu buzele strânse într-o linie subțire.

Încă o lovitură le zdruncină în timp ce se urca în cușetă, trăgându-și centura peste ea. Pe Elissa o aruncă din nou într-o parte, lovindu-și cotul de nutri-tonomat. Lacrimi de durere îi răsăriră în ochi. „De-abia am *făcut* asta, de-abia am ieșit din hiperviteză. Se presupune că ei nu ar trebui să poată veni așa după noi, iar și iar, fără să ne lase vreo șansă să scăpăm."

Se întinse spre parapet pentru a-și recăpăta echilibrul și pentru a se urca în cușeta de sus chiar când o alarmă brăzdă aerul.

Elissa tresări. Lumini roșii licăreau – una deasupra ușii, una de-a lungul marginii ecranului. Apoi răsună glasul mecanic, nenatural de calm, al sistemului de alarmă. „Punga de aer B, activată. Securitate încălcată în Sectorul B-doisprezece."

Elissa încetă să mai respire.

Un text de un alb luminos clipi deodată pe ecran, dar ea nu se putea concentra îndeajuns pentru a vedea dacă repeta mesajul. „Securitate încălcată. Sunt la bord. Au ajuns la bord."

Avertismentul începu să se repete, iar apoi, din difuzoarele ecranului răsună cu claritate glasul lui Cadan.

– Atenţiune, personal armat. Avem o breşă de securitate. Sectorul B-doisprezece, piraţi. Probabil înarmaţi. Trageţi şi ucideţi.

O pauză de o jumătate de răsuflare, apoi glasul lui răsună din nou.

– Atenţiune, toţi pasagerii. Vă rog să rămâneţi în cuşetele dumneavoastră. Repet, vă rog să rămâneţi în cuşete.

Picioarele lui Lin bubuiră pe podea, lângă locul în care Elissa îngenunchea.

– Trebuie să ne ascundem. O apucă pe Elissa de braţ. Repede. Trebuie să ne ascundem.

– Nu. Trebuie să stăm aici. L-ai auzit...

– Lissa! Lin o scutură. Sunt pe navă. Vin după noi. Trebuie să ne ascundem...

– Nu avem *unde* să ne ascundem! Lin, nu, trebuie să rămânem...

– Dar vor veni aici! Pot deschide una dintre cuşetele acelea încuiate. Putem...

Alarma răsună din nou. Pentru un moment Elissa crezu că era doar o repetiţie, apoi răsună avertizarea. „Punga de aer J, activată. Securitate încălcată în Sectorul J-Şapte."

„Mai mulţi? O, Dumnezeule."

– *Lissa,* spuse Lin, trăgând-o de braţ.

Elissa se lăsă trasă, neopunând rezistenţă. Dar dădea din cap în timp ce o făcea.

– Nu are rost. Nu ştiu unde *sunt* sectoarele astea. Dacă ieşim din cabină, din câte ştiu eu, putem să dăm nas în nas cu ei.

Mâinile lui Lin tremurau pe braţul Elissei.

– Nu putem doar să *aşteptăm*. Lissa, nu putem...

Dar era prea târziu. În afara cabinei, pe coridor, răsunau sunetele paşilor grăbiţi, greoi.

Mâna lui Lin lovi butonul de „Încuie" de pe panoul ușii, apoi prinse din nou brațul Elissei. Inima Elissei bătea atât de tare, încât nu putea auzi bine. Deasupra capului ei, alarma continua să țiuie, luminile reflectând raze roșii pe chipul lui Lin.

Ceva se izbi în ușă, care se cutremură, luminița roșie „Încuiat" licărind, dar rezistând. „Poate că nu vor putea să intre. Poate..."

Scântei țâșniră din crăpătura dintre ușă și perete. Luminița „Încuiat" se stinse. Degete ascunse de mănuși negre cuprinseră marginea ușii și o deschiseră.

Cumva, Elissa crezuse că dacă vânătorii de recompense aveau să le prindă din urmă, ele încă mai aveau timp. Timp să protesteze, să folosească una dintre poveștile lor false, să insiste că fuseseră greșit informați. Timp să amâne în timp ce găseau o cale de scăpare.

Nu aveau timp. În momentul în care ușa se deschise, cabina se umplu de oameni în costume spațiale negre, cu căști date pe spate. Doi dintre ei o prinseră pe Elissa și, înainte de a-și da seama, fu grăbită în josul coridorului, între spatele unui bărbat și fața altuia, cel din spatele ei împingând-o atât de tare, încât simțea că în orice moment avea să cadă.

Țipă, se zvârcoli, încercând să vadă ce făcuseră cu Lin, iar unul dintre bărbați își puse mâna pe fața ei, astfel că, în câteva secunde, Elissa se trezi luptându-se pentru aer. *Lin!* Bărbații o aduceau și pe ea? Sau era dusă în altă parte? Pe *Phoenix* exista pază – *întotdeauna* era pază pe navele IZS – dar unde se afla acum?

Se opriră brusc lângă o ușă atât de bine închisă, încât doar cea mai fină linie de-a lungul suprafeței de oțel arăta că acolo exista o ușă. Mâna de pe nasul și gura ei se mișcă puțin, iar

Elissa trase adânc aer în piept, privind cu ochii înceţoşaţi şi privaţi de oxigen cum bărbatul din faţă îşi îndreaptă pistolul cu aer comprimat către punctul central al uşii.

Scântei zburară în jurul lui în timp ce trase. Uşa se zdruncină uşor în cadrul ei, dar nu se mişcă. În timp ce scoase un alt instrument, Elissa încercă să îşi întoarcă privirea pentru a vedea dacă Lin era şi ea acolo, să vadă dacă era bine. Să vadă – „O, te rog, Doamne" – dacă cineva, de oriunde, venea să le salveze. Dar în momentul în care se mişcă, bărbatul o strânse şi mai tare, îndreptându-i privirea în faţă atât de brutal, încât durerea îi străbătu tot trupul.

„Lin! Trebuie să poţi face ceva. Toată chestia aia cu telechinezia... trebuie să existe ceva ce poţi face."

Dar fie nu exista nimic, fie Lin era încremenită, prea îngrozită să se gândească la asta, pentru că nu făcu nicio mişcare.

Uşa se deschise. Aproape înainte de a se deschide complet, ceva trosni în aer, înşfăcând arma din mâna bărbatului din faţa Elissei. Zbură, se izbi de perete, apoi lovi podeaua şi alunecă în josul coridorului.

Siluete săriră peste pragul uşii. Una se izbi de primul bărbat, aruncându-i pe amândoi în lateralul coridorului. Lama unui cuţit străluci.

Apoi Elissa fu trasă înapoi de un braţ ce o strângea de gât, ţinând-o strâns la pieptul răpitorului său. „Ca pe un scut." Realizarea răsări în mintea ei. „Mă foloseşte pe post de scut."

Îşi ridică pistolul şi un fulger de căldură sfârâi deasupra capului Elissei. O lovitură directă în pieptul celui de-al doilea bărbat care ieşise pe uşă – Elissa văzu materialul jachetei sale fumegând şi arzând. Dar el înaintă – „probabil că poartă o

vestă antifoc" – cu cuțitul în mână și un bici – „o, asta era" – pocnind din el mai repede decât putea ea vedea.

Răpitorul ei scoase un geamăt de durere. Pistolul îi zbură din mână. Biciul lovi iar, brăzdând brațul de la gâtul Elissei. Brațul tremură, iar Elissa se trezi clătinându-se înainte în timp ce bărbatul o eliberă, împingând-o spre cel cu biciul.

Reuși să se tragă în lateral, știind că trebuia să se dea din calea bărbatului care o salvase, dar nu își putu ține echilibrul. Căzu într-un genunchi și în ambele mâini, și, în timp ce bărbatul cu biciul trecu pe lângă ea, creierul ei o prinse din urmă și își dădu seama că era Cadan.

În spate, în lungul coridorului, bărbații care o țineau pe Lin se întorseseră pentru a fugi în partea opusă, doar pentru a da nas în nas cu mai mulți membri ai echipajului. Markus, un alt bărbat și două femei pe care le cunoscuse de mai devreme, jachetele lor blindate respingând loviturile de cuțit și focurile pistoalelor.

Nu puteai trage cu gloanțe sau lasere de mare putere la bordul navelor spațiale, doar dacă nu cumva voiai să riști să perforezi fuzelajul și să îi ucizi pe toți cei de la bord. Întreaga luptă trebuie să se poarte la distanță mică, singurele arme – cuțite, pistol cu electroșocuri, pistoale cu rază scurtă. Și biciul lui Cadan. Elissa își aminti acum; după vreo doi ani de pregătire la IZS, cadeților li se oferise șansa de a învăța să folosească o armă alternativă. Bruce și Cadan aleseseră amândoi biciul – „cea mai tare armă dintotdeauna," spusese Bruce atunci. Ea nu știa dacă Bruce trecuse de primul an de antrenament de bază. Cadan, evident, trecuse.

Acum se lupta cu răpitorul Elissei, prea aproape pentru a folosi din nou biciul. Vânătorul de recompense era mare,

mișcările îi erau brutal de rapide, iar Elissa se trezi tresărind, așteptând în fiecare moment să îi vadă cuțitul străpungând chipul sau gâtul neprotejat al lui Cadan.

Cuțitul fu mânuit cu atâta violență de parcă nu avea nicio șansă să rateze. Cumva, cuțitul lui Cadan reuși să-l blocheze, lovindu-l de nasul stăpânului său. Osul trosni. Sângele țâșni. Bărbatul alunecă pe podea, inconștient.

Cadan se întoarse înapoi în luptă. Biciul trosni iar și iar, mai repede decât puteau urmări ochii Elissei, smulgând arme din mâini înainte ca el să se apropie de ei, lăsându-i pe pirați cu degetele însângerate, trosnind din nou pentru a-i prinde de picioare și a-i trânti la podea.

Iar apoi, deodată, se termină.

Vânătorii de recompense – șase dintre ei – zăceau inconștienți. Peretele era mânjit de sânge, și mai mult sânge era împroșcat pe podea. Și sânge pe lamele cuțitelor ținute de unii dintre membrii echipajului.

Elissa deveni conștientă că urechile îi vâjâiau, iar inima îi bătea mult prea tare în capul pieptului, astfel că nici nu putea să respire cum trebuie. Bărbatul acela – cel care deschisese ușa – era prăbușit lângă perete, cu capul căzut pe piept, gâtul...

Greață umedă și fierbinte puse stăpânire pe stomacul Elissei. „Asta e rău. Capul lui nu ar trebui să stea în unghiul ăla. Capul nimănui nu ar trebui să stea în unghiul ăla."

Își mișcă propriul cap, greoi, observându-l pe celălalt bărbat zăcând pe podea și din nou creierul ei păru să facă o conexiune puțin mai târziu decât în mod normal.

Nu erau inconștienți. Niciunul dintre ei nu era inconștient. Erau morți.

Bâzâitul din urechile ei se stinse, dar niciun alt sunet nu îl înlocui. În schimb, toate celelalte sunete despre care Elissa știa că trebuie să fie prezente – vocile oamenilor, o cizmă zgâriind podeaua, în timp Markus păși peste trupul unui vânător de recompense pentru a o ajuta pe Lin să se ridice – păreau să dispară împreună cu bâzâitul, plutind în depărtare, lăsând în urmă doar o tăcere deasă ca vata. Nu voia să se uite la bărbații morți, dar nu își putea lua privirea de la bărbatul rezemat de perete, de la celălalt, cel care o ținuse, cel pe care Cadan l-a... „o, Dumnezeule, ucis. Cadan l-a ucis..."

– Elissa. Lasă-ți capul în jos.

Glasul lui Cadan. Mâinile lui Cadan pe brațele ei, ridicând-o în genunchi, împingând-o ferm dar cu blândețe înainte în față, astfel încât podeaua veni spre ea, iar părul i se legănă peste față.

Sunetul reveni într-un amalgam de voci, ghete, sunetele omniprezente de fundal ale navei: șoapta sistemului de filtrare a aerului, bâzâitul palid al sistemului gravitațional. Elissa ridică mâinile pentru a-și da părul din ochi, recunoscătoare că mâna sa dreaptă bloca priveliștea însângerată a cadavrelor – și întâlni ochii lui Cadan.

– Ești bine?

Ea încuviință.

– Bine. Doar rezistă, în regulă? Stew? Asta o bulversă pentru o clipă, până ce realiză că el vorbea în unitatea de la încheietură. Am terminat. Status? Bun. Mda – nu vor mai trage dacă vor crede că oamenii lor sunt la bord. Nu, nu aștepta. Fă saltul acum. Mă întorc pe punte.

Saltul. Din nou hiperviteza. „Dar nu va fi de folos. Ne-au găsit atât de repede. O vor face din nou. Și din nou. Până ce ne vor prinde."

– Să te scoatem de aici. Și pe domnișoara May. În timp ce ea se ridică în picioare, el își strecură mâna sub cotul ei, sprijinind-o, și privi peste capul ei în lungul coridorului. Ariel, deocamdată lasă curățenia, bine? Cu toții, rămâneți în gardă pentru alte breșe. Markus, dă-i domnișoarei May o mână de ajutor.

Vocea uneia din femei.

– Da, domnule.

Apoi a lui Lin, cu mult mai calmă decât știa Elissa că avea să fie propriul glas dacă făcea vreo încercare de a vorbi.

– Sunt bine.

Elissa nu putea ridica privirea spre coridor pentru a vedea dacă liniștea era doar calmul de după șoc, nu putea privi din nou cadavrele – „O, Dumnezeule." Nu va leșina. *Nu* o va face.

În timp ce simți hiperviteza gonind prin oasele ei, Cadan, cu mâna fermă pe cotul ei, o conduse prin ușa pe care o deschisese vânătorul de recompense într-o prelungire a coridorului și puțin mai departe, lângă o ușă de serviciu. O deschise cu ajutorul amprentei degetului mare și, urmat de Lin, intrară într-un al doilea coridor, desfășurându-se în paralel cu cel de unde intraseră, doar că puțin mai îngust. În acest spațiu restrâns, sunetul hipervitezei fu amplificat, o vibrație suficient de puternică pentru a face dinți Elissei să clănțăne.

Cadan spuse ceva, dar ea nu putu auzi. Vibrația străbătea totul, ridicând fiecare fir de păr de pe corpul ei, furnicându-i până și scalpul. Apoi urmă zdruncinătura aceea ce părea să miște întregul univers, iar ei făcură saltul către... nu, nu către siguranță. Nu de data asta. Nu și de data asta.

– Ascultă, spuse Cadan. Trebuie să mă întorc pe punte și am nevoie de echipaj. Se opri. Lissa?

Ea ridică privirea spre el.

– Ești cu mine? Mă auzi?

Ea încuviință.

– Bine. Ascultă. Tu și domnișoara May vă puteți întoarce în cabină. Sau puteți veni pe puntea de comandă. Nu trebuie să rămâneți singure. Nu ați mai văzut până acum o luptă corp la corp, iar asta a fost...

Tăcu brusc, chipul devenindu-i rigid.

– Nici tu. Elissa nu realiză că rostise cuvintele cu voce tare până ce nu le auzi răsunând în jurul lor. Nu ar fi trebuit să le spună. El avea să creadă că era o răutate la adresa lui, așa cum ea o mai făcuse înainte. Adică...

– Ai dreptate. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, iar Cadan înghiți în sec. Am făcute sute de simulări la antrenamente, totuși. Cel puțin, am fost pregătit pentru asta.

Își șterse fruntea cu mâna, iar ea își dădu seama că părul de un blond întunecat i se lipea de frunte, umed de sudoare. Ucisese pe cineva. Tot ce trebuise să facă ea fusese să privească, dar el... fusese nevoit să o facă. Iar acum el avea amintirea, amintirea fizică imprimată în mâna sa rămasă de pe urma osului pe care îl rupsese, când zdrobise nasul unui om atât de tare, încât i-l împinsese în creier... Cum te poți pregăti pentru așa ceva?

Își coborî mâna, iar Elissa îl văzu recăpătându-și cumpătul, îndreptându-și umerii, gata să facă față următoarei crize.

– Lis, îmi pare rău, trebuie să merg pe punte.

– Mergem și noi.

O spuse fără să gândească prea mult, fără să verifice dacă Lin este de acord.

În timp ce îl urmau grăbite pe Cadan în lungul coridorului, Elissa îi aruncă o privire surorii sale. Fața lui Lin era palidă și încordată, o vânătaie întunecându-i obrazul.

– Ai fost rănită? Obrazul tău.

Lin clipi.

– Nu știu. Eu... a, bărbații m-au împins din cale când tipul ăla – Markus – a venit din spate. M-am lovit, cred.

– Nu vrei să ne întoarcem în cabină?

– *Nu*. Lin vorbi cu vehemență. Vreau să știu ce se petrece.

Elissa își coborî vocea, deși Cadan, alergând repede, era mult mai departe înaintea lor.

– Cred că trebuie să aflăm. Bărbații aceia...

Lin își coborî, de asemeni vocea într-o șoaptă.

– Nu erau doar pirați, nu-i așa.

Dar tonul vocii ei nu suna ca o întrebare.

– Vânători de recompense, cred – nu, adică, sunt sigură.

Privirea lui Lin o întâlni pe a ei. „I-au trimis după noi?" Cuvintele plutiră nerostite în aer.

Elissa încuviință, apoi întinse mâna pentru a o prinde pe a lui Lin. Degetele lui Lin erau reci ca gheața. Se grăbiră să-l ajungă din urmă pe Cadan, tăcute, cu mâinile împreunate.

Pe punte, Stewart stătea lângă panoul de comandă. Nu își luă ochii de pe ecrane în timp ce ei intrară – sau mâinile de pe tastatură și panou.

Cadan ajunse pe platformă din trei mișcări.

– Status, Stew.

– Nicio escortă până acum. Pagubă externă la trei procente, autoreparație în desfășurare. Acum scanez împrejurimile.

Cadan se așeză pe scaunul său, atinse un ecran și apăru o imagine.

– Acestea sunt coordonatele?

– Da. Am făcut un salt pe distanța de bază.

– Crezi că este suficient?

– Eu...

Stewart ezită.

– Nu, nu te gândi. Doar răspunde-mi.

– Atunci, nu. Elissa aruncă o privire spre fața lui Stewart, observându-i expresia îngrijorată în timp ce se întoarse ușor spre Cadan. Nu ar fi trebuit să ne ajungă atât de repede din urmă, Cay. Nu are sens.

– Gând la gând. Ține scanerul deschis. Fac un salt mai mare.

– *Acum?*

– Înainte să ne ajungă din nou din urmă? Da, acum.

Trase levierul înapoi, cealaltă mână a sa alergând peste butoane și din nou sunetul hipervitezei crescu și crescu, tremurând sub unghiile Elissei, gâdilându-i interiorul urechilor. Descoperi că privirea sa urmărea mișcările rapide ale mâinilor lui Cadan, iar odată cu bâzâitul hipervitezei veni o senzație de ușurare, de siguranță. Fusese extrem de bine antrenat, era cel mai bun din clasa sa. „Știe ce face. Ne va ține departe de pericol suficient cât să putem scăpa."

O frântură de gând o străbătu: „Întotdeauna am crezut că este foarte arogant, prea mulțumit de sine. Poate că nu este tocmai aroganță – poate că este doar foarte bun la ceea ce face."

Mâinile lui Cadan se mișcară pe panou. Gândurile Elissei zburară. Își adună puterile, o mână ținând-o pe a lui Lin, cealaltă strângând parapetul.

În acel ultim moment, cu o fracțiune de secundă înainte ca ecranele să se întunece, înainte ca saltul să îi trimită în hiperviteză, ceva apăru pe unul dintre ecranele lui Stewart. Urmă un zgomot asemeni unei bubuituri surde.

– Sunt aici! Sunt...

Dar în acel moment, bâzâitul hipervitezei umplu aerul din jurul lor, ecranele se stinseră, iar ei făcură saltul.

Ieșirea din hiperviteză fu diferită față de celelalte dăți. Nava se zdruncină ca și cum ar fi ajuns la destinație, apoi se zdruncină din nou, ca și cum ceva i-ar fi distrus echilibrul. Ecranele se aprinseră întâi albe, apoi negre, apoi începură să redea informații care arătau de parcă se mișcau mai repede decât înainte, cu siguranță mult prea repede pentru ca Stewart și Cadan să poată citi.

– Cadan, ne-au prins. Ne-au lovit. În glasul lui Stewart se citea panica. Avarie până la șapte la sută. Iar scuturile... nu le pot ridica din nou. Nu se ridică suficient de repede.

– Nu risipi energia. Facem un alt salt. Își întoarse puțin capul, nu suficient pentru a le vedea pe gemene, doar suficient pentru ca Elissa să îi poată observa profilul. Lissa, aveți centurile puse?

Elissa se întinse după hamuri.

– Acum, da.

– Bine. Ține scanerul deschis, Stew. Uită de scuturi.

Trimise nava într-un alt salt – și într-o altă ieșire rea, zdruncinată, ecranele pâlpâind de la negru la alb, apoi din nou la negru.

Stewart privi ecranul și înjură printre dinți.

– Coordonatele nu funcționează.

– Știu. Nava nu are suficientă înălțime.

– Din cauza pagubelor?

– Nu știu, răspunse scurt Cadan, cu o mână pe panoul de comandă și cu cealaltă culegând informații de pe încă un ecran.

– Este încă la șapte procente. Intrăm în hiperviteză mult prea repede – autoreparația nu a avut nicio șansă. Putem risca încă un salt?

– Trebuie. Trebuie să ne îndepărtăm de ei. Dacă ne ajung din urmă acum, cu nava avariată și scuturile jos...

Cadan își reprimă cuvintele și trimise nava din nou în hiperviteză.

De data aceasta, ieșiră din hiperviteză nu doar neîndemânatic, ci cu o ciocnire, un scârțâit de metal sfâșiat. Pentru o secundă, fiecare luminiță de avertizare de la bordul întregii nave deveni roșie.

– Ceva nu este în regulă, spuse Lin.

Elissa îi aruncă o privire. Ochii îi erau sticloși, distanți, ca și cum nu ar fi văzut puntea, ci, în schimb, se concentra asupra a altceva în altă parte. „Sistemul electric din interiorul navei? Ea poate controla electricitatea – îl poate vedea, de asemeni?“ Elissa privi înapoi spre locul unde stătea Cadan. „Nu că ar fi nevoie de afurisita aia de telechinezie pentru a-ți da seama că ceva este în neregulă.“

Cadan eliberă levierul hipervitezei, se întinse pentru a clarifica un ecran de informația ce rula frenetic și activă ceea ce arăta a fi o vedere a unei părți din exteriorul navei. Elissa îl auzi icnind.

„Ce este? La ce se uită?“

Apoi imaginea se clarifică, iar ea văzu ce era.

În acel prim moment în care intraseră în hiperviteză, când scuturile lui *Phoenix* erau jos, nava încasase o lovitură. O gaură se căsca în lateralul ei, metalul smulgându-se în fâșii zdrențuite asemeni hârtiei.

Fără să scoată vreun cuvânt, Cadan porni un alt ecran – o imagine interioară a pagubei. Elissa putea vedea sistemul de reparație automată menționat de Stewart derulându-se. Camerele adiacente fuseseră deja sigilate, robo-păianjeni mișunau pe

fuzelajul navei cu scopul dea a lipi marginile metalului, pentru ca procesul reparator în sine să înceapă.

Dar chiar și așa, privind scena, Elissa simți că i se face rău. Cu o asemenea avarie, nu era de mirare că *Phoenix* nu făcuse față bine hipervitezei. Echilibrul ei avea să fie afectat, eficiența combustibilului slăbită. O gaură ca aceea – chiar și cu camerele alăturate sigilându-se singure, tot avea să piardă galoane de oxigen prețios în spațiu. Și dacă erau atacați din nou, înainte ca autoreparația să fie completă, Cadan nu ar îndrăzni să o trimită iar în hiperviteză. Acest tip de defect, sub stresul hipervitezei... putea sfâșia nava.

„Sunt șaisprezece membri ai echipajului pe nava asta. Ar putea muri cu toții. Cadan, Markus – ceilalți – puteau fi deja morți, luptându-se cu vânătorii de recompense". Elissa simți cum rămâne fără suflu, iar ea se aplecă peste parapet, încercând să își recapete calmul. „Din cauza noastră. Pentru că eu l-am mințit pe Cadan și am profitat de el, iar el ne-a luat pe nava lui."

Familiara scuză reapăru imediat în mintea ei. „Ce altceva puteam să fac? Lin nu are pe nimeni – pe nimeni în afară de mine care să o ajute." Dar nu avu aceeași forță ca înainte. Era decisă să o ajute pe Lin, obligată de vină și de începutul unei legături la care nu se așteptase și pe care încă nu o înțelegea. Dar oare Lin merita viețile a șaisprezece alți oameni?

– Ce Doamne, iartă-mă, se petrece?

Noul ton din glasul lui Cadan o făcu să își ridice cu vinovăție capul. Dar el nu vorbea cu ea. Vorbise fără să ridice privirea, cu atenția concentrată asupra panoului de comandă, încercând să ridice scuturile la capacitate maximă, în timp ce Stewart scana din nou împrejurările.

– Să ne dea astfel de urmă... nu ar fi trebuit să poată face asta.

– Saltul pe care l-am făcut eu? spuse Stewart. Dacă a fost prea scurt...?

– Nu. Da, s-a dovedit a fi prea scurt, dar nu ar fi trebuit. Ai făcut un salt defensiv standard – ne-a dus suficient de departe încât să fim în afara razelor de depistare. Dar ei ne-au ajuns din urmă atât de repede, probabil că ne-au detectat semnalul în câteva clipe. *Nimic* nu poate face asta, nu odată ce nava a intrat în hiperviteză.

– Oare au hăcuit sistemul IZS?

Cadan râse, un sunet scurt, nefericit.

– Mai am puțin și cred chiar și asta. Își frecă fața cu mâna. Dar nimic altceva nu are sens. Au trecut de apărarea noastră pentru a ne bloca scuturile, ne-au localizat prin hiperviteză – *de două ori* – știau unde sunt pasagerii... Se opri brusc. Chiar și mâinile, pentru doar o secundă, îi încremeniră pe panoul de comandă. Lissa?

Stomacul Elissei se întoarse pe dos.

– Da.

– Ai simțit impactul când ne-au lovit ecluza pneumatică?

– Da.

– Cât de repede după aceea au ajuns la cabina voastră?

Nu fu nevoie ca Elissa să își amintească acele momente frenetice dintre sunetul alarmei și bărbații dând buzna pe ușa lor.

– Destul de repede.

– Cinci minute?

– Mai puțin.

– Da. Vorbea din nou cu Stewart. Au venit după pasageri, asta este evident. Dar știau exact unde să meargă după ei – și

mult mai important, știau exact unde să lovească nava, suficient de aproape încât să le permită accesul cât mai repede posibil, dar nu foarte aproape pentru a nu risca să le lovească pe fete. Își șterse din nou fața cu mâneca jachetei. Mă pot gândi la o singură explicație. Glasul îi era greoi, de parcă era nevoit să tragă cuvintele afară, să se forțeze să le spună. Li se oferă informații despre navă. Stew, va trebui să luăm personalul la întrebări.

– *Nu*. Glasul lui Stewart tresări, deodată tare. Cay, sunt aleși pe sprânceană, sută la sută loiali. Nu poți...

Cadan terminase cu panoul de comandă. Se întoarse complet către Stewart.

– Ce altceva să mai cred? Dumnezeu știe, dacă m-aș putea gândi la un alt răspuns...

– Cadan, vorbim despre un *echipaj IZS!*

– *Știu*. Pentru prima oară, Elissa putea auzi încordarea din cuvintele lui Cadan. Stew, va trebui să mă ajuți să descifrez asta...

– În fața *lor?*

Elissa tresări. Deodată, furie reală izbucni în glasul lui Stewart.

– Unde naiba este loialitatea ta? spuse el. Vrei ca noi să...

– Nu loialitatea mea este pusă la îndoială! Și glasul lui Cadan era ridicat acum. Trebuie să mă gândesc la siguranța tuturor... nu-mi permit să fiu sensibil...

– *Sensibil?* Așa o numești? Bine, dacă loialitatea nu este suficientă, ai putea să îți amintești nenorocitul de protocol. Chiar vrei să vorbești în fața *pasagerilor civili* despre care membri ai echipajului tău sunt aliați cu vânătorii de recompense?

Cadan, cu o expresie exasperată, la marginea furiei, deschisese gura pentru a spune ceva, dar o închise îmbufnat.

– Bine, spuse el după un moment. Ai dreptate. Îmi cer scuze. Lis – se întoarse în scaunul său –, îmi pare rău, va trebui să ne scuzați. Eu...

Arăta de parcă avea să încerce să spună totul pe scurt pentru ea, dar în cele din urmă făcu un gest atotcuprinzător, lipsit de speranță.

Ochii lui aveau cearcăne mari, observă ea deodată, și o vânătaie se întuneca pe încheietura lui și în jurul bazei degetului mare. O zgârietură prelungă se întindea de pe linia maxilarului pe obrazul său, unde un cuțit îl atinsese – mult prea aproape de gâtul și ochiul lui stâng pentru ca Elissa să o poată privi fără ca întregul ei corp să nu se încordeze cu gândul la ce s-ar fi putut întâmpla. „Din cauza noastră. Din cauza mea."

Era mai rău decât semnele fizice de pe el, totuși. Pentru prima dată, din câte își amintea ea, el arăta de parcă se simțea depășit, ca și cum toată lumea lui bine pregătită se întorsese împotriva lui, înșfăcându-l de ceafă, scuturându-l în timp ce el se legăna neajutorat și înfricoșat.

Elissa nu putea face nimic pentru a-l ajuta. Nimic în afară de a se da la o parte din calea lui și de a-l lăsa să-și facă treaba.

Își desfăcu hamurile de siguranță.

– Este în regulă, spuse ea. Vom pleca.

– Nu în cabina voastră. Camera căpitanului este chiar sub noi. Dacă îți dau codul, ți-l poți aminti?

Îl spuse, prea lung pentru ca Elissa să poată ține pasul, dar Lin, ieșind dintre hamurile centurii de siguranță, încuviință.

– Mi-l amintesc eu.

Cadan zâmbi scurt în direcția lui Lin.

– Mulțumesc. Lissa...

– Da?

– De data asta nu te pot asigura că va fi bine. Tot ce pot spune este că vom face tot posibilul să vă ținem departe de orice pericol pe tine și domnișoara May. Ai cuvântul meu.

Ochii lui priveau cu intensitate într-ai ei. Un sentiment brusc de neliniște o cuprinse. O parte vină, o parte jenă, o parte altceva – ceva asemănător venerației pe care o simțise odată pentru el, și pe care acum nu o mai simțea – fiind deja prea mare pentru asta.

– Cuvântul căpitanului? întrebă ea, glasul sunându-i mult mai obraznic decât intenționase.

Chipul lui Cadan nu se schimbă. Putea la fel de bine să nu fi recunoscut nota unei batjocuri chiar neintenționate din glasul ei.

– Nu, spuse el. Doar al meu.

CAPITOLUL 11

Camera căpitanului se dovedi a fi un apartament cu trei camere, deschizându-se într-o anticameră îngustă. Dormitorul și camera de baie erau doar puțin mai mari decât cabina gemenelor, dar apartamentul includea o micuță cameră de zi cu un tonomat cu băuturi, fotolii care se coborau din perete și o masă ce se putea scufunda în podea.

Elissa formă codul pentru ciocolată caldă pe tastatura tonomatului. Stomacul i se învolbură, mâinile îi erau neîndemânatice în timp ce se aplecă pentru a așeza ceștile pe masă. Părea să fi luat o decizie – sau, mai degrabă, în acel moment în care ochii lui Cadan îi întâlnise pe ai ei, o decizie se impusese de la sine. Și acum Elissa știa ce trebuia să spună, dar cuvintele i se tot lipeau pe limbă.

Lin îi întrerupse șirul gândurilor.

– Cred că este ceva în neregulă cu hiperviteza lor.

– În neregulă cu ea? Cum îți poți da seama?

Lin ridică din umeri.

– Când au făcut ultimele două salturi – am putut simți ceva greșit la curenții electrici. Ca și cum nu ar fi conectați corespunzător... ca și cum continuau să se întrerupă. Lissa – nu putem rămâne pe nava asta. Trebuie să-i facem să ne ducă

în altă parte. Dacă hiperviteza lor se epuizează și bărbații aceia – vânătorii de recompense – ne prind din urmă...

Elissa își îndreptă umerii. Nu mai putea amâna.

– Lin.

– Ce?

Lin își luă ceașca de pe masă. O privi pe Elissa peste marginea cănii.

– Trebuie să-i spunem ce se petrece.

– *Ce?*

Același cuvânt, dar orice altceva – expresia lui Lin, tensiunea bruscă din corpul ei, tonul vocii se schimbase.

Elissa își încrucișă brațele, încercând să-și păstreze calmul.

– Trebuie să îi spunem lui Cadan ce se petrece. Trebuie să îi spunem cine este pe urmele noastre și că probabil au ajutor din partea IZS. Trebuie să-i spunem cine ești.

Lin puse ceașca pe masă. Când se îndreptă și o privi din nou pe Elissa, ochii îi ardeau. Elissa nu se putu abține să nu tresară. Știuse că lui Lin nu avea să-i placă, știuse că avea să protesteze, dar nu fusese pregătită pentru o privire atât de furioasă.

– Îmi pare rău, spuse ea. Trebuie să știe. Se întâmplă toate astea, iar el promite că ne va proteja și nu este drept – nici măcar nu știe de ce. Dacă îi spunem adevărul, dacă îi cerem ajutorul...

Lin o întrerupse.

– Tu nu te înveți minte *niciodată*.

Scuipă cuvintele.

– Poftim? Ce vrei să spui?

– Nu te *înveți* minte niciodată. O faci *din nou*. Faci tot tam-tam-ul ăla despre ce trebuie să fac eu pentru a ne scoate din unele locuri, iar apoi tu ne bagi înapoi în ele!

Elissa se holbă uimită la ea.

– Cum adică, ne bag înapoi în ele?

Glasul lui Lin se ridică.

– Sunându-l pe tatăl tău. Spunându-le părinților tăi! Ți-am *spus* să nu o faci, ți-am s*pus* că nu ne vor ajuta. Și tu ai făcut-o *oricum*.

– Bine. Înțeleg. Dar Lin, ascultă. De data asta nu mai este așa. M-am înșelat – teribil de tare, știu, și chiar îmi pare rău. Dar de data asta – sincer, m-am gândit bine la asta. Cadan nu este ca părinții mei. Mama a vrut întotdeauna doar ca eu să fiu ca restul lumii, iar tata, el nu intervine niciodată...

– *Iar Cadan este băiatul-emblemă al IZS*. Pentru o clipă Elissa se încruntă la auzul frazei, recunoscând-o, apoi își dădu seama că Lin repeta cuvintele ei, mimând chiar și tonul cu care le spusese. Crezi că dacă îi spui că IZS-ul este pe urmele noastre, ne va ține în siguranță? Ne va preda, tu ai spus-o!

– Nu cred că o va face. Este – cred că s-a schimbat față de cum era. Poți vedea – e nevoit să se gândească la atâtea lucruri, se confruntă decizii foarte grele...

– Nu, *nu* o face! Glasul lui Lin deveni un țipăt strident. Nu ia nicio decizie! Face totul conform protocolului. El a *spus-o*. L-ai *auzit*.

– *Știu* asta. Dar nu o face orbește. Dumnezeule, *Lin,* nu mă asculți...

– Te-am ascultat data trecută! Te-am lăsat să-l suni pe tatăl tău și am sfârșit prin a fi aproape prinse. Iar apoi ai dat vina pe mine – m-ai învinovățit pe mine pentru că am făcut ceea ce a trebuit să fac și ne-am scos de acolo. Ai spus că mă vei urî dacă o fac din nou.

– *Nu* asta am spus. Lin, nu e corect...

Dar Lin nu mai asculta. Tremura, cu pumnii încleștați, o îmbujorare fierbinte aprinzându-se în jurul ochilor ei și în obraji.

– Nu, ceea ce tot continui să faci nu este corect. Nu știi cum este să crești știind că ești destinat să fii subumană, o copie de rezervă a unei persoane reale. Tu doar te arunci înainte și ai încredere în toată lumea, crezi că este în regulă să îi rogi să te ajute. Nu este. *Nu* este. O poți face doar pentru că toată lumea știe că tu ești umană – legal, corespunzător – și știi că ești în siguranță. Eu nu pot face asta. Eu nu contez. *Nu* ai idee...

Un val de căldură o inundă pe Elissa. „Nu am idee? Nu am idee despre cum e să nu poți avea încredere în oameni?" Deschise gura pentru a-i da o replică... și se opri. În fața lui Lin, pe masa joasă, aburul se ridica în nori mici din cele două cești de ciocolată caldă – mai mult abur decât ieșise din ele când erau proaspăt scoase din tonomat. Pe măsură ce privea uimită, lichidul întunecat din cești începu să clocotească furios, de parcă ar fi fost așezat direct pe sursa de căldură. Ca și cum electricitatea ce urca și cobora masa se transformase într-un fierbător electric, ca și cum cineva... *Oh.* Elissa fu deodată conștientă că fierbințeala din venele ei, din palmele ei, nu era doar furie – a ei *sau* a lui Lin. Era puterea crescândă pe care o simțise înainte – puterea care nu îi aparținea ei, ci lui Lin.

Descoperi că și ea, ca și Lin, tremura. Dinții îi clănțăniră într-un spasm brusc, iar pentru a putea vorbi fu nevoită să îi încleștеze, să vorbească printre ei.

– Ce faci?

Ochii lui Lin, întunecați și goi de furie, îi întâlniră pe ai ei.

– Te fac să fii atentă. Nu îi vei spune. *Nu o vei face,* mă auzi?

Ciocolata clocoti mai violent. Lichidul fierbinte se revărsă peste marginile cănilor și împroșcă masa. Elissa își încleștă degetele în palmă, simțind înțepătura unghiilor.

– Și dacă spun că o voi face oricum?

O scânteie sări din colțul metalic al mesei.

– Să nu crezi că nu o s-o fac, Lissa. Să nu crezi că nu-mi voi folosi puterea pentru a te face să mă asculți.

Se țintuiau din priviri. Elissa încetă să mai termure. Un fior o străbătu, făcându-i coloana să devină rigidă, ridicându-i capul – ceva ce după o secundă recunoscu a fi furie de nezdruncinat.

– Bine, spuse ea. Dă-i înainte.

Mâinile lui Lin se încleștară mai tare.

– O voi face! Voi...

– Mă vei electrocuta? Mă vei arde? Cum am spus, *dă-i înainte.*

Un nou fel de panică străluci în ochii lui Lin.

– Lissa, trebuie să asculți...

– Să ascult pe cineva care mă amenință? Nu prea cred!

– Lissa... Clocotul furios al ciocolatei începu să se stingă.

Aburul se diluă, înălțându-se în cârcei subțiri în aer. Nu aveam de gând să o fac. Eu doar... eu... Accesul de furie al lui Lin pieri, dar ochii încă îi licăreau panicați.

Iar Elissa încă era indiferentă, furioasă într-un fel în care credea că avea să o facă să fie incoerentă, dar cuvintele îi ieșiră reci și accentuate.

– Să nu mă mai amenințI *niciodată,* spuse ea, privirea sa fixând-o pe Lin. Niciodată, mă auzi?

– Îmi pare rău. Eu... nu mă asculți și sunt speriată că vei...

– *Nu contează.* Nu faci asta. Nu așa funcționează relațiile – nu amenințI oamenii ca să-i determini să facă ce vrei tu.

Pentru o clipă, furia acoperi teama și neliniștea din privirea lui Lin.

– Vrei să spui că *oamenii adevărați* nu o fac.

Elissa scoase un sunet de dispreț.

– Te rog. „Oamenii adevărați" o fac tot timpul. Teroriști. Dictatori. Pirați și criminali. Dar *noi* nu. Eu nu o fac, și nu o faci nici tu.

Lin își mușcă buza.

– Bine. În regulă. Îmi pare rău. Dar Lissa, trebuie să mă asculți...

– Nu. *Tu* trebuie să mă asculți pe *mine*. În tot timpul ăsta cât am fost conectate, nu ai fost atentă la ceea ce se întâmpla în viața mea?

– Ți-am spus, au fost doar frânturi. Nu m-ai atras direct înăuntru, așa cum am făcut eu cu tine...

– Deci tu chiar crezi că eu mă grăbesc și am încredere în toată lumea?

– Nu spun că este din cauză că ești idioată sau ceva, spuse neliniștită Lin. Este pentru că ești umană din punct de vedere legal... știi că poți...

– *Nu*. În interiorul ei, furia rece se sparse, aruncându-i mici așchii de durere în tot corpul. Nu am încredere în *nimeni*. Nu de când au început simptomele. Nu am mai avut încredere în altcineva în afară de părinții mei de ceva ani.

– Ai avut totuși încredere în ei...

– Iar *acum* nu am! Nu am încredere în nimeni. Simptomele mi-au arătat că nu pot avea încredere în prietenii mei, iar faptul că te-am găsit pe tine mi-a arătat că nu pot avea încredere în părinții mei, sau în doctori, sau în poliția *propriei planete*. Nu am încredere în *nimeni*, Lin! Se opri, descoperind că mâinile îi tremurau din nou. În furia ei, vru să lase lucrurile așa, aruncând cuvintele către Lin ca pe niște arme, dându-i de înțeles că din cauza ei Elissa pierduse totul și nu câștigase nimic în

schimb. Dar nu ar fi adevărat, și nu era drept să îi spună lui Lin altceva decât adevărul.

Trase aer în piept.

– Cu excepția ta, spuse ea. Am încredere în tine.

Lin își înălță capul, iar chipul îi era din nou furios.

– Ba nu ai. Crezi că nu am văzut cum te-ai uitat la mine când te-am ajuns din urmă la terenul acela de joacă? Crezi că nu am mai fost privită ca și cum oamenii nu știu dacă să se teamă sau să fie dezgustați – crezi că nu pot recunoaște asta când tu faci la fel?

Un val de rușine o inundă pe Elissa. Rușine și vină. „Speram că nu știe. Speram că nu și-a dat seama ce gândeam atunci.

Ei, bine, am vrut onestitate, nu-i așa?"

– Bine, spuse ea. Da, atunci la terenul de joacă și la motel și înainte, când am venit să te caut – *da,* am fost speriată. Nu știam ce vrei, nu știam cum ești și mi-a fost teamă de tine. Acum nu îmi mai este.

– Dar nu ai *încredere* în mine, spuse Lin cu încăpățânare. Nu ai. Tot continui să crezi că voi răni pe cineva...

– Păi, în numele lui Dumnezeu, tot continui să te *porți* de parcă ai de gând să rănești pe cineva! Lin deschise gura pentru a răspunde, dar Elissa continuă să vorbească, hotărâtă să o facă să înțeleagă. Nu poți avea încredere în tine *însăți* să nu rănești pe cineva. Tu ai spus-o, pe Sekoia, așa că nu da vina pe mine pentru că gândesc același lucru.

– Atunci, ce vrei să spui? Tot spui că *nu* ai încredere în mine și apoi spui că ai, și nu are sens, Lissa! Dacă mă urăști și vrei să scapi de mine, doar spune-o! Doar spune-o, și eu...

– O, Dumnezeule! Toată răbdarea Elissei se risipi și își auzi glasul tare, scăpat de sub control. Vrei să asculți ceea ce încerc

să-ți spun? Nu e că am încredere în tine că nu vei răni pe *nimeni*. Am încredere în tine că nu mă vei răni pe *mine!*

Lin încremeni. Se priviră una pe cealaltă peste masă, peste cănile ce nu mai erau aburinde.

Elissa trase din nou aer în piept, forțându-și mâinile să nu mai tremure.

– Știam că nu îți vei folosi telechinezia împotriva mea, spuse ea. Știam că este doar o amenințare. Și de aceea nu o poți face. Bine, o poți face, dar nu mie în special. Pentru că *nu ești o amenințare pentru oamenii care au încredere în tine.*

Tăcerea se așternu peste ele. Tăcere străbătută de sunete slabe de fundal – bâzâitul silențios al tonomatului, vibrația îndepărtată ce putea fi procesul de autoreparație al navei avariate.

– Eu... începu Lin, apoi se opri. Bine.

Fața ei păru golită, la fel de vulnerabilă ca a unui copil. Elissa fu nevoită să se împotrivească impulsului de a-și încrucișa brațele și de a rupe contactul vizual. Nu era obișnuită cu asta. Pentru atâția ani expusese atât de multe despre ea – toate simptomele ciudate fizice și mentale – doctorilor, părinților ei. Dar *sentimentele* ei – le ținuse întemnițate, ascunse dincolo de confidențialitate. Spusese că avusese încredere în părinții ei, și era adevărat. Dar nu își împărtășise niciodată sentimentele cu ei. „Poate că nu doar Lin nu este obișnuită cu felul în care funcționează relațiile."

Își drese glasul.

– Nu te voi urî, spuse ea. Orice ai face, nu voi sfârși prin a te urî.

Lin căscă larg ochii.

– Dacă... ai spus că dacă ucid pe cineva...

– Nici măcar atunci. Cuvintele erau suspendate în aer și deodată deveniră prea înfricoșătoare pentru a fi rostite. Adică, nu este *în regulă* dacă ucizi pe cineva. Și *nu* – dacă o vei face, voi fi foarte, foarte supărată... și chiar *nu* poți...

Nu se putea gândi la cuvinte care să exprime gravitatea a ceea ce încerca să spună. Se opri, frustrată și oarecum puțin îngrozită de permisiunea pe care într-un fel tocmai i-o acordase lui Lin, iar Lin chicoti.

– Este în regulă. Înțeleg. Lin ezită. Mulțumesc.

– O... Elissa își flutură mâinile, respingând cuvintele. Nu este o chestie cu mulțumesc. Adică – nu este o *decizie*. Eu doar... am realizat... încercă să își aleagă cuvintele, hotărâtă să ignore disconfortul cauzat de lipsa ei de exercițiu în privința acestor chestiuni, hotărâtă să o spună cum trebuie. Orice s-ar întâmpla, nu ar fi nicio diferență.

Tăcerea se așternu din nou. Elissa trase aer în piept. Mai avea și altceva de spus, altă decizie de respectat.

– Trebuie să îi spun lui Cadan, zise ea. El încearcă să ne ajute, iar întregul echipaj este în pericol și este nevoit să creadă că există un trădător printre ei. Nu este drept. Trebuie să îi spun.

– Nu vreau să o faci. Glasul lui Lin tremură.

– Știu. Elissa se forță să susțină privirea surorii sale. Și mie îmi este frică. Dar, Lin, sunt alți șaisprezece oameni pe nava asta. Mă pot pune pe mine *însămi* în pericol pentru tine. Dar nu pot face asta altor șaisprezece oameni. Cel puțin... Dumnezeule, *deja* i-am pus în pericol, dar cel puțin le pot spune cu ce se confruntă.

– Și crezi că el ne va ajuta?

– Da.

– Chiar dacă va acționa împotriva guvernului?

Elissa își mușcă buza. Aceasta era teama ei, nu-i așa? Acesta era riscul. Că avea să îi spună, iar apoi avea să fie nevoită să îl privească în timp ce expresia i se transforma în șoc și dezgust. „Ai încălcat legea, Elissa? Fugi de poliția propriei planete? Folosești dispozitive care au fost confiscate de la infractori?" Și banii – „O, Dumnezeule", banii falși pe care ea îi dăduse lui Cadan.

Dar în același timp își aminti cearta pe care el o avusese cu Stewart. Lui Stewart nu îi venea să creadă că aveau un trădător la bord – „sunt aleși pe sprânceană", spusese el, ca și cum asta era singura garanție de care aveau nevoie. Dar Cadan – poate că el ar vrea ca lucrurile să fie albe și negre, dar știa că nu întotdeauna putea fi astfel. Știa că echipajul IZS putea fi aliat cu piratii. Știa că IZS nu era infailibil.

„Și a promis că ne va ține în afara pericolului."

Privi cu fermitate spre Lin.

– Da, spuse ea. Într-adevăr, el respectă regulile pentru că așa trebuie și pentru că este de acord cu ele. Ca regula de a nu discuta cu piratii? Ai putut vedea și tu, respecta protocolul pentru că funcționează, pentru că are sens. Dar dacă există o regulă cu care nu este de acord – dacă el crede că nu este corectă – nu cred că se va simți obligat să o respecte și pe aceea.

– Crezi.

– Nu pot ști cu certitudine. Nu până ce nu îi spun. Dar da, cred.

O lungă pauză, apoi Lin se ridică, îndreptându-și umerii.

– Bine, spuse ea. Crezi că va încălca regulile despre care crede că sunt greșite. Atunci, să-l convingem că asta este greșită.

Ușa se deschise, sunetul silențios făcându-le să tresară. Cadan intră.

Privirea lui o căută direct pe Elissa.

– Trebuie să îți vorbesc.

Inima Elissei bubuia.

– Tocmai veneam să te căutăm. Noi...

– Nu. Glasul îi era politicos, dar hotărât. Doar cu tine, Elissa.

Inima îi bubui din nou, golindu-i plămânii de aer. Acum că se ajunsese la asta, recunoscând minciunile pe care i le spusese, încercând să îi explice cine – *ce* – era Lin cu adevărat...

Cadan ținea mâna pe ușă, împiedicând-o să se închidă.

– Elissa.

– Vin. Îi aruncă o privire lui Lin, apoi ieși din micuța cameră de zi în și mai micul coridor de la intrare.

Cadan o urmă. În timp ce ușa se închise în urma lui, vorbi imediat, fără vreo introducere.

– Trebuie să întreb, Elissa. Înainte de a distruge moralul echipajului meu întrebându-i pe ei. Este Lynette?

Pentru o clipă ea doar se holbă la el, inexpresivă. Apoi înțelese ceea ce o întreba Cadan.

– *Nu.* Nu, Cadan. Lin nu are nicio alianță cu piratii. Nu, jur.

– Ești sigură, da? Povestea ei – prietenul care se desparte de ea, nevoia de a pleca imediat acasă – nu e doar o poveste pe care ți-a spus-o? Știi sigur că este adevărat?

„O, Dumnezeule." Mâinile Elissi tremurau. Și le ascunse în buzunare.

– Cadan, ascultă, trebuie să-ți spun ceva.

– Lis, îmi pare rău, nu am timp. Orice ar fi, trebuie să aștepte. Te rog, spune-mi doar dacă Lynette este un pericol pentru nava mea.

În buzunare, mâinile Elissei se încleștară. Trase o ultimă gură de aer în piept și se forță să îi întâlnească privirea.

– Amândouă suntem, spuse ea. Piraţii – sunt destul de sigură că sunt vânători de recompense. Vin după noi.

Elissa se opri, automat, aşteptând ca el să spună *ce?* sau *de ce?* Dar Cadan nu o făcu. Nu se mişcă, nici nu scoase vreun cuvânt, aşteptând inexpresiv ca ea să îi spună restul informaţiilor.

Elissa trase din nou aer în piept şi îi spuse. Îi spuse ce era Lin, îi spuse cum o găsise, îi povesti despre cum deveniseră fugare. Despre alerta de la ştiri, urmărirea din mall, despre cum tatăl ei îi spusese să fugă.

Expresia lui Cadan nu se schimbă. O privi în timp ce Elissa îi povestea tot ce se întâmplase în ultimele trei zile, ascultând cum glasul i se bâlbâia din pricina tuturor detaliilor – rana din capul lui Lin, propria convingere că dacă era prinsă, doctorii intenţionau să distrugă legătura din creierul ei.

Ajunse la finalul povestirii ei şi se opri, dar el nu spuse nimic, iar după un moment de tăcere agitată, ea se trezi vorbind din nou, repetând lucruri pe care deja i le spusese, întorcându-se la justificările pentru ceea ce făcuse, folosind cuvintele pentru a umple spaţiul şi tăcerea dintre ei, pentru că orice era mai bine decât doar să aştepte ca el să vorbească, să aştepte ca el să o urască...

– Bine, spuse el întrerupând-o, iar ea se opri, simţind că i se face rău, incapabilă să îl privească, ascunzându-se de expresia pe care nu voia să o vadă pe faţa lui. Vrei să spui că, acasă, cei care te urmăreau erau agenţi guvernamentali?

Ea încuviinţă.

– Mama... mama mea i-a chemat şi am văzut simbolul pe elicopterul lor.

– Şi la mall la fel?

– Da.

– Ești sigură? Ai văzut simbolul și acolo?

– Da... Se opri. Nu se îndoise că erau agenți guvernamentali de pe Sekoia, dar acum, că privea înapoi spre acele douăzeci de minute înceţoşate de fugă și groază, nu își putea aminti dacă văzuse elicopterele suficient de clar pentru a le putea vedea simbolurile. Eu... trebuie să fi fost. Ei veneau după noi – după Lin. Este un fel de ascunzătoare secretă a guvernului...

– Elissa.

Glasul lui era foarte calm, și tocmai acest calm îi făcea Elissei gâtul să se încleștеze. El nu o credea. Cadan avea să insiste că ea înțelesese greșit, că lucrul corect de făcut era să o predea pe Lin. „M-am înșelat. O, Dumnezeule, i-am spus lui Lin că putem avea încredere în el și m-am înșelat din nou. Am pus-o din nou în pericol, și totul pentru nimic."

Elissa îl privi, încremenită de disperare.

– Elissa, nu pot fi agenți guvernamentali, știi asta. Guvernul sekoian nu s-ar implica niciodată în așa ceva. Iar să crezi că IZS ajută vânători de recompense să localizeze *Phoenix*, haide, acum!

– Atunci cine *altcineva* ar putea fi? Locul în care era – adăpostul – este uriaș, este complet echipat. Iar poliția – tot continuă să apară atât de repede – probabil că detectează camerele de securitate...

– E ceva destul de serios, spuse Cadan. Ai înțeles asta foarte bine, sunt sigur. Echipament, bani...

– Cadan, *doctorul* era implicat!

– Elissa, asta este *ilegal*. Nu are *nicio* legătură cu orice guvern legitim.

El o privi cu fermitate, plin de experiența și competența și de siguranța totală și de nezdruncinat că are dreptate. Privirea

pe care i-o arătase în toți acești ani. Privirea care o făcuse să îl urască.

Elissa nu avea acum puterea de a-l urî. Se lăsă să alunece lângă peretele coridorului, tristă și învinsă.

– Te rog, spuse ea. Nu ne preda. Nu ne duce înapoi. Dacă ne poți lăsa pe o altă planetă... de orice fel, nu contează, chiar dacă este de gradul al treilea...

Cadan ridică din sprâncene.

– Să te las pe o planetă de gradul al treilea? Drept cine mă iei?

Bine, poate avea suficientă putere pentru a-l urî.

– Dacă ai de gând să ne predai măcelarilor ălora care i-au făcut o gaură în craniu, nu vrei să știi drept ce te iau! Dumnezeule, Cadan, nu poți accepta măcar *o dată* că poate știu și eu despre ce vorbesc?

– Măcar o dată nu mă poți asculta în loc să reacționezi la ceea ce crezi tu că spun? izbucni Cadan. În numele lui Dumnezeu, Elissa, nu am de gând „să vă predau" nimănui. Doar pentru că nu sunt de acord cu interpretarea ta legată de cine face asta nu înseamnă că refuz să vă ajut!

Pentru o clipă, Elissa privi în furioșii ochi albaștri, apoi își plecă privirea. Atât de ușor? Rușinea o inundă, fierbinte. „Dacă i-aș fi cerut ajutor pe Sekoia, așa cum voiam să îi cer lui Bruce... ne-ar fi ajutat de atunci? Să-l mint, să-l înșel... oare chiar a fost nevoie?"

– Așadar, spuse Cadan. Glasul îi era încă încordat, nervos. Tu și Lynette – Lin – sunteți amândouă fugare din calea unei organizații foarte puternice. Care, având în vedere că ne localizează cumva, evident are acces la tehnologie foarte avansată.

– Este guvernul, pe bune. Pur și simplu *știu* că este.

– Nu pot accepta asta, Elissa. Ea nu îl privea, dar îl simți aruncându-i o privire, iar glasul lui căpătă tonul greoi de răbdare forțată. Îmi pare rău, pur și simplu nu are sens. Dar oricine ar fi, pot foarte bine să cred că au accesat tehnologie care nu își are locul în afara uzului oficial guvernamental. Chiar și cu asta, am făcut un salt destul de lung și vor avea ceva de furcă până să ne ajungă din urmă. Oricum ar fi hipervitezele lor, nu se vor ridica la viteza noastră. Vom ateriza pe cea mai apropiată planetă disponibilă și vom face câteva reparații pentru a putea începe din nou să o folosim în siguranță.

„Dar dacă sunt de la IZS..." Nu avea niciun rost. Chiar dacă Elissa continua să protesteze, nu avea să îl convingă și atâta timp cât el oricum avea de gând să le ajute era inutil să se panicheze din pricina asta acum.

– Lissa.

Ea își înălță privirea.

– Nu cred că ai înțeles corect toate faptele, spuse Cadan, dar ai înfruntat al naibii de multe într-un timp incredibil de scurt. Îi zâmbi aproape insesizabil. Pot spune că sunt impresionat.

Ea nu mai avea doisprezece ani. Nu conta dacă îl impresionase sau că el îi zâmbea cu mai multă aprobare decât văzuse în atâția ani din partea lui. Nu *conta*. Totuși, se trezi răspunzându-i, propria gura relaxându-se într-un zâmbet.

Expresia de neputință, de teamă de a scăpa lucrurile de sub control dispăruse de pe chipul lui. Se confrunta cu o situație care, deși putea fi neașteptată, nepoftită – și la fel de periculoasă ca și înainte – nu îl afecta pe el însuși, nu îl făcea să se simtă depășit de ea. Era o criză, dar, la urma urmei, era antrenat să facă față crizelor.

Se întoarse brusc spre ușă.

– Trebuie să ajung pe punte... și să îi explic asta lui Stew. Ia-o pe Lynette – Lin – și veniți și voi. Mi-ar plăcea să am o imagine de ansamblu a poveștii. Ridică mâna pentru a deschide ușa, apoi se opri. Lissa?

– Da?

– Mi-ai dat toate detaliile de care am nevoie momentan? Îmi dau seama că vor mai fi chestii minore pe care nu mi le-ai putut spune încă, dar ceea ce mi-ai spus, asta este în principal? Nu ar mai trebui să știu nimic altceva?

Și mai erau. Două lucruri. Două lucruri pe care nu se putuse convinge să le spună în timpul relatării sale. Unul de care era nevoie urgentă ca el să știe. Unul de care... „nu e necesar. Nu trebuie să-l știe, nu acum, nu încă, nu cât încă trebuie să se confrunte cu toate astea. Probabil că și-a dat singur seama de el până acum... Și dacă nu a făcut-o, iar eu îi spun și sunt nevoită să îi văd expresia dezamăgită..."

– Mai este un lucru, spuse ea.

– Bine.

Cadan își luă mâna de pe panoul ușii, privind-o, așteptând.

Era greu de spus. O simți ca pe o trădare a lui Lin, expunând-o pe nedrept în fața cuiva care nu înțelegea felul în care crescuse ea, nu înțelegea teama cu care ea încă trăia.

– Este vorba de Lin, spuse Elissa. Mă tem că ei au... defectat-o, într-un fel. Telechinezia – nu e ca și cum *nu* o poate controla, dar uneori se panichează, nu înțelege de ce ar trebui să o controleze dacă o poate ajuta pe ea – sau pe mine – să scape.

– De asta îți era teamă pe punte.

– Da.

– Bine. El încuviință, încruntându-se, asimilând noua informație. „Modul de administrare a crizei", gândi Elissa.

Ar dura ceva să îl zdruncine chiar acum. „Ar trebui să îi spun. Ar trebui să îi spun și gata, și el va înțelege asta, și atunci..."

– Cadan.

El o privi.

– Mai este încă un lucru.

– Bine. De data asta ceva în expresia lui se schimbă. Ochii lui sclipiră a înțelegere. Continuă.

– Când ne-am îmbarcat, banii cu care te-am plătit...

Chipul lui încremeni în timp ce înțelegea.

– Sunt furați.

Ea dădu din cap, închizând ochii pentru a nu fi nevoită să îl privească în timp ce o spune.

– Sunt falși. Cardurile – nu sunt adevărate. Ne putem șterge ID-urile de pe ele și de îndată ce o facem...

– Banii vor dispărea.

Glasul îi era la fel de greu ca plumbul.

Ea încuviință, cu ochii strâns închiși.

– Și știai asta când ai făcut-o?

– Da.

Vocea îi deveni o șoaptă.

– Nu te-ai gândit să... Glasul lui tresări, modulat de furia în creștere. Pentru numele lui Dumnezeu, Elissa, ai decența de a mă privi în ochi! Nu ți-a trecut prin minte să îmi *ceri* pur și simplu ajutorul?

Ea deschise ochii, dar nu îi putea întâlni privirea. În schimb, se concentră pe insigna argintie de pe jacheta uniformei sale.

– De aceea îl căutam pe Bruce.

– Dar atunci când l-ai găsit, în schimb, pe prietenul lui cu bursă completă? O, nu te deranja. Banii vorbesc, corect? Și cine sunt eu să mă port de parcă ar fi o insultă? I-am luat, nu-i așa?

Ea nu avea nimic de spus. El îi *luase,* așa cum ea fusese sigură că va face. Știuse că el avea nevoie de bani într-un fel în care Bruce nu avea... într-un fel în care niciunul dintre cadeții de la cursuri nu aveau. Îi știuse slăbiciunea și o folosise.

Glasul lui se înăspri.

– Măcar ai făcut vreun efort în a mă minți? Sau a fost o concluzie cunoscută dinainte? Nu merita să iroseşti adevărul pe cineva ca mine, nu-i așa? Nu când poți, pur și simplu, să arunci cu bani spre ei și să le ordoni să sară?

Elissa își mușcă buza. Nu îl mai văzuse niciodată atât de furios – nici cu ea, nici cu altcineva. Cum îi spusese lui Lin, ea știuse că familia lui nu avea banii pe care îi avea a ei, dar nu realizase niciodată că el se simțea astfel. Și nu era drept ceea ce el îi spunea acum. El *nu* se oferise să o ajute, o *făcuse* pentru bani, așa că era irațional să se poarte cu ea de parcă l-ar fi insultat în mod intenționat.

Dar chiar în timp ce gândea asta, realitatea o izbi. Pusese o răspundere majoră pe umerii lui, îi pusese nava și echipajul în pericol, iar el făcea față situației mult mai bine decât s-ar fi putut ea vreodată aștepta. Dar pe lângă toate astea, el tocmai aflase că ea îl mințise și îl manipulase, și că nu era nici măcar cu un pas mai aproape de a-și plăti datoria față de IZS.

Era furie în glasul lui, rostind fiecare cuvânt tăios, aproape sfâșiind aerul. Dar, de asemenea, era și dezamăgire și durere. Și fie că era drept sau nu ca el să o învinuiască, ea declanșase asta.

Elissa își mușcă mai tare buza, apoi se forță să se uite la el. Privirea lui o întâlni pe a ei cu un șoc asemănător unei explozii pe care o simți în adâncul stomacului.

– A fost nevoie de ceva efort, spuse ea. Am urât că trebuia să te mint și m-am simțit foarte prost din pricina banilor. Eram

disperată, atâta tot. Voiam să îi spun adevărul lui Bruce doar pentru că Lin este și sora lui. Dar pentru oricine altcineva – oricine altcineva care m-ar fi putut ajuta – tot ce aveam erau banii. Și – înghiți în sec – și îmi pare rău.

El își luă privirea de pe ea. Pentru un moment, Elissa crezu că el avea să îi ignore scuzele, dar apoi Cadan ridică un umăr într-un gest oarecum de acceptare.

– Bine.

– Cadan...

În urmă cu vreo două zile, Elissa putuse să își spună în sinea ei că nu îi păsa dacă el o ura. Acum nu mai putea face asta.

El atinse panoul și ușa se deschise.

– Este în regulă. Doar... dă-mi câteva minute să procesez totul, bine? Adu-o pe Lin pe punte – ea mă poate ajuta să îi explic asta lui Stew. Se opri un minut, cu privirea în pământ. Nici nu-mi pot imagina ce va avea de spus în legătură cu asta.

CAPITOLUL 12

Pentru început, Stewart nu spuse nimic. Rămase tăcut în timp ce Cadan repete ceea ce îi spusese Elissa, privirea lui plimbându-se de la o soră la alta, deși stărui mai mult pe Lin. Asimilând informația, presupuse Elissa, și analizând asemănările pe care ele își dăduseră silința să le mascheze. Chipul lui nu rămase la fel de inexpresiv ca al lui Cadan, dar deși ea îi observă buzele încordându-i-se, un mușchi tremurându-i pe maxilar, nu îl cunoștea suficient de bine pentru a-i putea descifra expresia. „S-a purtat foarte amabil cu noi, mai mult cu mine, dar și cu Lin. Iar eu pe Cadan l-am mințit, iar *el* nu mă urăște – nu cred – așa că nu există niciun motiv pentru care Stewart să o facă..."

Dar pe măsură ce el continua să stea acolo, fără să scoată vreun cuvânt, ascultând spusele lui Cadan, tensiunea se încolăci în interiorul ei. „Dacă el va dori să ne predea, dacă nu va crede nici măcar jumătate din poveste, așa cum a făcut-o Cadan..."

– Asta este situația așa cum o știu eu până acum, încheie Cadan. Elissa este convinsă că guvernul sekoian este implicat în asta, dar eu nu sunt deloc de acord. Oricum, este mai mult decât evident că *oricine* ar fi în spatele faptelor, are câteva contacte sus-puse și o tehnologie de localizare destul de sofisticată.

De asemenea, este mai mult decât evident că Lissa și Lin au nevoie de ajutorul nostru. Cred că cel mai potrivit lucru ar fi ca, odată ce cârpim nava, să le ducem la sediul Ligii Interplanetare, pe Sanctuar, să cerem protecție pentru statutul de refugiat sub Decretul Tratamentului Uman. Va fi nevoie de câteva acțiuni evazive și va trebui să folosim hiperviteza mai mult decât mi-ar plăcea pentru a ne asigura că nu stăm într-un loc suficient de mult pentru putea fi localizați...

Acela fu momentul în care Stewart interveni. Se holbase la Elissa și la Lin – mai mult la Lin – în ultimul minut, dar la auzul acestor cuvinte își întoarse brusc privirea spre Cadan. Iar acum Elissa îi putea descifra expresia. Era furie – furie pură, sceptică.

– Ce naiba este în neregulă cu tine? spuse el. Ai luat-o complet razna?

– Nu. Glasul lui Cadan deveni deodată rece, dar politicos. Dacă planul meu are vreun defect, atunci îți sugerez să mi-l comunici pe un ton adecvat.

– Un *defect* în planul tău? Stewart izbucni într-un hohot de râs. Conform spuselor ei, fata este fugară cu proprietate furată a guvernului, a mințit pentru a ajunge pe navă, iar tu plănuiești să o *ajuți?* Aș spune că ăsta este un defect al naibii de mare!

– Stai puțin, zise Cadan. Ai ascultat ce ți-am spus până acum?

– Am ascultat. Stewart se ridică din scaunul lui, astfel că el și Cadan stăteau față în față lângă parapet. Doar că nu-mi vine să cred că ai spus-o cu adevărat. Sigur, este o fată drăguță, dar nu pricepi ce îți cere?

Deodată glasul lui căpătă o nuanță obraznică, iar Elissa tresări. Totuși, Cadan nu păru să observe. El se încrunta, absorbit de spusele lui Stewart, nu de tonul pe care o făcea.

– Vrei să spui... chiar crezi că are dreptate, că *este* ceva autorizat de guvern?

Stewart făcu un gest nerăbdător.

– Spun că ar putea fi. Și dacă este... Dumnezeule, Cadan, gândește-te la ce ai face dacă o ajuți! Furt – *mare* furt, dacă proprietatea este atât de valoroasă încât trimit nave spațiale pentru a o recupera. Și acum avem *asta*. Făcu un semn cu capul către Lin. Aproape identică unei clone umane, Dumnezeu știe, *și* este telepatică și telechinetică. Ar putea fi o armă secretă a guvernului! Vom sfârși cu acuzații de trădare și terorism înainte să ne dăm seama!

– Dar... Cadan își scutură repede capul ca și cum ar fi vrut să îndepărteze gândul – nu poți crede că guvernul nostru ar putea fi implicat în așa ceva.

În același timp, Lin spuse furioasă:

– Nu sunt o clonă. Sunt *eu*.

Stewart îi aruncă o privire lui Lin, o privire care păru să o ocolească, întorcându-se înapoi la Cadan. Putea la fel de bine să nu fi vorbit.

– Nu *știu*, Cadan! Ceea ce spun este că, dacă este guvernul, nu îți poți permite să o iei la fugă cu proprietatea lor. Bine, vom merge la Liga Interplanetară, dar pentru numele lui Dumnezeu, să deviem ruta fără permisiunea IZS? Cel puțin, să le trimitem un mesaj și să le spunem că facem asta.

– *Nu*.

– Nu!

Elissa și Lin vorbiră amândouă deodată, vocile lor amestecându-se, astfel încât pentru un moment Elissa nu realiză că auzea atât vocea surorii ei, cât și pe a sa.

– Te rog, spuse ea. Cadan, nu o face. Nu trebuie să mă crezi, dar te rog, te rog, doar în caz că *am* dreptate...

Stewart întrerupse orice ar fi fost pe punctul de a spune Cadan.

– Da, dacă ai dreptate, atunci ești o hoață, nu-i așa? Încetează să-l mai faci să se simtă vinovat, încetează să-l mai folosești. Aici este cariera lui în joc. Și a mea. Și nu o risc pentru tine și dublura asta ciudată pe care ai furat-o.

Elissa îl privi, rămasă fără cuvinte pentru un moment. Dacă nu ar fi știut că acesta era același tânăr plăcut care o invitase pe puntea de comandă, care flirtase cu ea la masa de prânz, în urmă cu doar câteva ore, ar fi crezut că fusese înlocuit de propria lui dublură. Nici măcar nu încerca să înțeleagă cum era pentru ea și Lin – și cum vorbea despre Lin, numind-o *proprietate,* ce era în neregulă cu el? De ce nu putea înțelege?

Elissa încercă să vorbească pe un ton calm.

– Tu nu înțelegi. Lin nu este o clonă. Este sora mea. Geamăna mea.

– O, în numele lui Dumnezeu. *Geamăna* ta? Nici măcar nu este un cuvânt real.

– *Este* un cuvânt real. Înseamnă dublură...

– Dublură. Da, exact ca – ghici ce? – o *clonă.*

– *Nu* ca o clonă!

Glasul îi deveni subțire și se forță din nou să se calmeze. Nu avea rost să îl contrazică. Stewart pur și simplu nu asculta – era prea mult pentru el și pur și simplu nu putea înțelege. „Nici eu n-am putut înțelege la început, iar eu îi împărtășeam gândurile lui Lin."

Încercă o altă tactică.

– Ascultă, spuse ea. Cum a spus Cadan, Lin și cu mine suntem conectate. Timp de trei ani, eu am simțit ce îi făceau ei. Am primit senzațiile numai indirect, dar a fost cea mai groaznică durere simțită vreodată. Dacă ai preda-o, ar simți-o din nou. Te rog. Ce *contează* dacă este guvernul sau altcineva?

– Contează pentru că *lucrăm pentru ei!* Știi cât de mult ne-am antrenat doar pentru a avea șansa de a pilota nava asta pentru o excursie patetică de patru zile? Știi ce ni s-ar întâmpla dacă v-am ajuta să scăpați?

– O, Dumnezeule! Calmul Elissei se făcu țăndări. Totul se rezumă la *slujba* ta? Asta este *viața* lui Lin. Știi ce i se va întâmpla *ei* dacă o faci să se întoarcă acolo? De ce nu poți înțelege ce îți spunem noi aici?

Un val de căldură se undui sub pistruii lui Stewart. Deschise gura pentru a spune ceva, dar Elissa îl întrerupse.

– Vrei să vezi ce i-a făcut prețiosul tău guvern, cel căruia vrei să ne predai? Își îndreptă mâinile către Lin. Vino și arată-i. Vino și arată-i pentru ce te vor.

Prea târziu, în timp ce observă cum chipul lui Lin se golește de orice expresie, încremenindu-l, realiză ce îi cerea. Își privi sora geamănă, adresându-i o scuză tăcută. „Trebuie să îi arăți. Trebuie să știe."

Pentru o clipă, Lin doar o privi, încremenită. Apoi înaintă pentru a sta lângă Cadan și se întoarse, ridicându-și mâinile pentru a-și da la o parte părul blond de pe ceafă.

– *Ce?* La ce ar trebui să mă uit...

Stewart se opri. Iar Cadan făcu un pas înapoi, ca și cum podeaua s-ar fi cutremurat sub picioarele lui.

Gaura ieșea în evidență pe pielea palidă a gâtului lui Lin. Elissa o văzu mai clar de data asta, văzu detaliile pe care

mintea ei refuzase să le accepte înainte. Văzu că deși carnea se vindecase pe margini și în interior, era lucioasă din cauza țesutului cicatrizat, tipul de cicatrici care rămân în urma arsurilor, repetate iar și iar.

– Asta îmi fac ei mie, spuse Lin, glasul fiindu-i subțire și distant. De două ori pe săptămână, încă de la paisprezece ani. Pentru asta mă păstrează. De asta mă vor înapoi.

După un moment îndelungat, Cadan spuse:

– Ce... pentru ce este?

Glasul i se destrămă în timp ce vorbi, iar Stewart îi aruncă o privire iritată.

Lin scoase un sunet minuscul care ar fi putut suna precum un râset dacă ar fi fost vreo urmă de bucurie adevărată în el.

– Nu ne-au spus *asta*.

– Și te... Cadan își înghiți cuvintele. Lissa spune că doare.

– Doare? Lin își lăsă părul să îi cadă peste ceafă, apoi își ridică privirea spre el. Da, doare. Din nou, în glasul ei se auzi un sunet ca râsetul, dar cu o nuanță care o făcu pe Elissa să înghețe.

– Asta este, spuse Cadan. Nu-mi pasă dacă guvernul nostru este în spatele situației ăsteia. Nu-i las să pună mâna pe ea, *oricine* ar fi.

– Și apoi ce? Glasul lui Stewart păru să explodeze în încăpere. Vrei să fugi cu nava pe care ei o dețin? Cadan, pentru numele lui Dumnezeu, gândește-te la asta...

– Să mă *gândesc*? Uită-te puțin la ea, Stewart! Uită-te la ce i-au făcut...

– Am văzut, mulțumesc. Glasul lui Stewart respinse groaznica priveliște, o lăsă deoparte ca pe ceva ușor neplăcut, care nu merita menționat. Și în acel moment Elissa înțelese durerosul adevăr.

Să se contrazică cu Stewart, să încerce să îl convingă – chiar să încerce să-i provoace milă față de Lin – nimic din toate astea nu avea să funcționeze. Din momentul în care aflase că ea era o Rezervă, ceva ca o cortină căzuse peste mintea lui, împiedicându-l să simtă față de ea ceva ce ar fi simțit pentru orice altă persoană legal umană.

„Nu credeam că oamenii pot face asta. Toată lumea știe despre clone parțiale – dacă cineva ne vede împreună pe mine și pe Lin, atunci are sens pentru acel cineva să creadă că ea poate fi o clonă completă. Cu bază umană, dar non-umană. Nu o persoană. Dar credeam că odată ce oameni o vor întâlni, odată ce vor ști că s-a născut la fel ca și mine – nu credeam că cineva va putea continua să creadă asta despre ea."

„Ea mi-a spus că oamenii vor vrea să fie trimisă înapoi, iar eu nu am crezut-o."

– Și nu asta este ideea, îi spunea Stewart lui Cadan. Nu uiți ceva? Ai un echipaj de cincisprezece oameni aici. Ai de gând să ne obligi pe toți să fugim cu tine? Se mută la capătul parapetului. Tu ești căpitanul. Ai sarcini de care trebuie să ții cont. Echipajul nu a ales să facă asta.

– Știu. Chipul lui Cadan era hotărât. M-am gândit la asta.

– Și atunci ce? Ce ai de gând să faci? Îi obligi să își facă praf carierele odată cu tine? Îi transformi și pe ei în niște trădători?

– Destul! Căldura urcă în obrajii lui Cadan. Le voi da de ales, desigur. Pot sta cu mine, mă pot ajuta să duc nava pe Sanctuar...

– Sau ce? Dacă nu fac alegerea asta?

Chipul lui Cadan deveni și mai grav.

– Atunci Shuttlebug Unu are douăzeci de locuri.

– Asta-i tot? Ne răstorni în barca de salvare și păstrezi *Phoenix* pentru hoțul tău preferat și clona ei ciudată și non-umană?

Veninul din glasul lui era evident acum, iar Elissa tresări, punând automat un braț protector în jurul lui Lin.

– Am spus destul, zise Cadan, cu un glas oțelit.

– Pe bune? Destul? Asta este, atunci? Pur și simplu? Patru ani, aruncați atât de ușor pe apa sâmbetei?

Cadan deschise gura pentru a spune ceva, apoi o închise. Îl privi pe Stewart pentru un moment îndelungat.

– Dacă așa vrei să privești situația. Patru ani. Aruncați.

Se priviră unul pe celălalt pentru o clipă, apoi Stewart se întoarse pe călcâie și părăsi puntea. Cizmele sale tropăiră ușor pe trepte, apoi dispăru.

Elissa nu îndrăzni să vorbească. De-abia îndrăzni să îl privească pe Cadan. „Tot ce a spus Stewart – pierderea carierei, riscul de a fi acuzat de trădare... dacă este prea mult, dacă decide că nu se merită..."

Mâna lui Cadan era încleștată pe parapet. Pentru un moment îndelungat nu spuse nimic, doar privi ușa ce se închisese în urma lui Stewart. Apoi își mută privirea, încercând în mod vizibil să își recapete cumpătul.

– Se va întoarce, spuse el. Asta l-a zdruncinat puțin, iar eu i-am spus într-un mod greșit, dar este un om bun. Va înțelege motivul. Se va întoarce.

Elissa nu răspunse. Cadan îl știa pe Stewart mai bine decât ea, poate că avea dreptate. Dar veninul din vocea lui Stewart, felul în care o respinsese instantaneu pe Lin drept clonă, un *lucru,* ceva ce aparținea altor oameni și nu ei înșiși... Credea că Stewart înțelege motivul, dar era motivul lui, nu al lui Cadan.

Cadan trase adânc aer în piept.

– Bine. Acum trebuie să vorbesc cu echipajul. Nu vă voi cere să plecați – asta este și problema voastră, la urma urmei. Vreți să stați acolo?

Arătă către două scaune ce coborau din perete lângă punte.

În timp ce Elissa și Lin se așezară pe scaune, Cadan deschise un canal de comunicare și convocă echipajul pentru o ședință pe puntea de comandă. Apoi făcu o pauză de un minut, cu capul în jos și mâna pe consola de lângă întrerupătorul canalului de comunicare.

Elissa îl privi, învăluită într-o milă neputincioasă. „Cariera lui, pentru care a muncit de când avea unsprezece ani. Și nici măcar nu ezită. Îndeplinește o sarcină neplăcută după alta. Cadan pe care îl știam eu, cel atât de atașat de cariera lui încât uitase să fie politicos, nu ar fi făcut niciodată asta.

Sau da? A fost mereu așa, iar eu n-am observat niciodată?"

Ușa se deschise. Cadan își îndreptă umerii, pregătit să își înfrunte echipajul.

O făcu rapid. Pe de o parte, presupuse Elissa, pentru că nu aveau timp de pierdut, dacă aveau de gând să repare nava și să facă un alt salt în hiperviteză. Pe de altă parte, poate, pentru binele echipajului în sine? Dar de asemeni – „o, trebuie să fie groaznic pentru Cadan, chiar după reacția și acuzațiile lui Stewart, să fie nevoit să explice din nou situația."

– Trebuie să fac asta, spuse Cadan în încheierea explicației sale, glasul fiindu-i lipsit de energie. Nu mă aștept să fie cineva de acord cu mine. Nu mă aștept să rămână cineva la bord. Shuttlebug Unu este pregătit de evacuare, iar cea mai apropiată planetă cu ambasadă sekoiană este la distanță de mai puțin de douăsprezece ore de zbor. Capsula va pleca în următoarea jumătate de oră. Se opri, iar Elissa îl observă înghițind

în sec înainte de a continua. În afară de asta, tot ce vă pot oferi sunt scuzele mele. A fost onoarea mea să servesc drept – se împotmoli – să lucrez cu voi toți. Dacă, într-o zi, mă voi putea revanșa... se împotmoli din nou, iar de data asta nu își reveni.

Echipajul îl privea. Unele chipuri oglindeau aceleași emoții ca Stewart. Șoc, dezgust, furie. Unele arătau doar disconfort – o dorință de a ieși cât mai repede de acolo, înainte ca toate carierele lor să fie distruse odată cu a lui Cadan. „Nu este doar o slujbă – este alegerea unei vieți" era unul dintre sloganurile de recrutare ale IZS, își aminti Elissa. Ea nu îl prea crezuse – *desigur* că era doar o slujbă – dar acum, privind echipajul lui Cadan pregătindu-se să-l părăsească, părea să fie foarte adevărat.

Cadan nu mai vorbi. Gesticulă, în schimb, unul dintre semnele universale pe care Elissa știa că ei le foloseau pentru a semnala distanțele dintre nave. „Continuați fără mine."

Elissa privi în altă parte în timp ce echipajul pleca. Un fior îi străbătu corpul. „Cum va putea Cadan să piloteze nava asta fără copilot și echipaj?" Dar această grijă fu depășită de o milă pe care știa că nu trebuie să o arate. „Cum trebuie să se simtă el, văzându-și echipajul părăsindu-l? Știind că ei – ca și Stewart – îl cred un trădător al propriului guvern?"

Elissa ascultă ultima pereche de ghete coborând treptele, dar acela nu era ultimul membru al echipajului. Ea, Lin și Cadan încă nu erau singuri. Elissa își ridică privirea.

Trei dintre membrii echipajului nu plecaseră încă: Ivan, bucătarul. Markus, care venise mai devreme pe puntea de comandă. O femeie înaltă, blondă, care ajutase la înfrângerea piraților.

Cadan își drese glasul.

– Sunteți liberi să plecați, cu toții. Cred că domnul James va veni cu dumneavoastră și va conduce capsula. Va fi setată pe pilot automat, desigur, dar dacă are nevoie de pilotare...

Ivan aruncă o privire celorlalți membri ai echipajului.

– Se pare că rămânem, domnule. Pentru a ne oferi serviciile pe *Phoenix*.

– *Phoenix* nu va avea nevoie de serviciile voastre. Glasul lui Cadan era șters, lipsit de orice urmă de expresivitate. Voi ieși din sistem. Nici măcar nu am un plan pus la punct încă...

– Putem vedea asta. Ivan îl întrerupse. Vă spun eu, dacă era cineva care arăta de parcă ar avea *mai puține* planuri, nu l-aș lăsa deloc la cârma unei nave, darămite împreună cu două fugare.

Femeia își dădu ochii peste cap.

– Grozav mod de a-i reda încrederea. Pentru prima oară, Elissa o observă în detaliu. Avea trăsături foarte ascuțite și pielea atât de palidă încât era aproape transparentă, ambele semne sugerând că nu era o nativă de pe Sekoia.

– Stați, spuse Cadan. Despre ce vorbiți? Ce faceți?

– Rămânem. Femeia îi aruncă un zâmbet scurt. Rămânem să dăm o mână de ajutor.

Umerii lui Cadan se moleșiră.

– Nu puteți, Felicia. Niciunul. V-am explicat. Eu însumi devin fugar, la fel ca Lissa și Lin. Nici măcar nu știu cum o voi face – voi fi pe fugă, voi fugi de vânătorii de recompense. Posibil, dacă Lissa are dreptate, chiar de IZS. Nava este avariată și nu putem încă folosi hiperviteza...

– Știm, spuse Felicia. De aceea vrem să ajutăm.

Privirea lui Cadan se plimbă de la ea la ceilalți, apoi înapoi. Arăta complet depășit, de un milion de ori mai mult decât

fusese de reacția lui Stewart. Își adunase puterile pentru a face asta, pentru a-și concedia echipajul și a-i privi plecând, iar acum ei erau acolo, hotărâți să rămână lângă el. Din senin, un gând străbătu mintea Elissei. „Uneori, să descoperi că poți avea încredere în cineva este mai devastator decât să descoperi că nu o poți face."

– Dar de ce? spuse el. Eu... ascultați, știu că se presupune că trebuie să mă tratați la fel ca pe un căpitan pe care l-ați fi servit ani de zile, dar asta este... De-abia mă cunoașteți, nu am făcut nimic pentru a merita loialitatea voastră.

Ivan își încrucișă brațele de gorilă la piept, chipul fiindu-i inexpresiv.

– Crezi că trebuie neapărat să fi trecut prin școala de aviație pentru a avea propriile convingeri etice, căpitane?

– *Nu.* Dumnezeule, nu. Eu doar...

Felicia râse.

– Nu-l lua în serios, Căpitane, doar glumește. Ivan, fii drăguț.

Aluzia unui zâmbet alungi ochii lui Ivan.

– Drăguț? Cine m-ar mai recunoaște dacă aș fi drăguț?

Markus stătea cu brațele încrucișate aproape de intrarea pe punte. Arătase ciudat de calm, iar Elissa se întrebase dacă și el era la fel de șocat ca Stewart, dacă dintr-un minut în altul avea să explodeze cu același dezgust arătat de copilot.

Se mișcă acum, o mișcare aproape insesizabilă, iar Elissa văzu ceea ce nu observase înainte: degetele sale erau albe, anemice pe albastrul-închis al jachetei sale, fața îi era atât de tensionată încât pielea îi părea a fi întinsă la maxim peste oasele de dedesubt. Apoi vorbi, iar Elissa înțelese că nu era calm. Era violent de furios.

– *De ce,* căpitane? spuse el, furia fiind suprimată în glasul său. Aș fi crezut că adevărata întrebare trebuia să fie *de ce nu.* Aruncă o privire în jurul punții. Un echipaj de șaisprezece și doar patru dintre noi dorind să se ridice împotrivă? Dumnezeule, am *știut.* Am *spus,* începi cu cele mai joase caracteristici de pe scara moralității și apoi vei descoperi că poți justifica fiecare chestie obscenă cu care vine vreun om nebun de știință.

Felicia ridică o mână.

– Markus, nu e acum momentul...

– Da, *știu.* Maxilarul i se încleștă, apoi privi spre Cadan. Am protestat împotriva legii clonării încă de când aveam șaisprezece ani, spuse el. Sunt într-unul din grupurile care au forțat interzicerea interplanetară a continuării cercetărilor asupra clonării complete. Am cerut legi mai stricte cu privire la clonarea existentă de atâția ani. Și câțiva... câțiva sadici megalomani nenorociți... au ales calea asta de a ocoli interdicția? Trase aer în piept, arătând de parcă avea să continue, apoi închise gura, așteptând o secundă înainte de a vorbi din nou. În regulă. Am terminat. Am terminat.

– Era și timpul, spuse Ivan pe un ton sec, râzând atunci când Markus îi aruncă o privire tăioasă. Căpitane, vrei mai multă vorbărie sau vrei să ne apucăm de treabă?

Cadan scutură din cap, ca pentru a-și limpezi mintea. Apoi își îndreptă umerii, reluându-și rolul. Îi trimise pe Felicia și pe Ivan să supravegheze evacuarea, iar pe Markus să efectueze un control de siguranță asupra capsulei spațiale Shuttlebug Doi. Elissa știa că era împotriva oricărui protocol de siguranță să lași în mod intenționat o navă cu oameni la bord cu o singură barcă de salvare – tot ce putea face Cadan era măcar să se

asigure de două ori că cea pe care o aveau era pregătită în caz de urgență.

Îi privi pe membrii echipajului în timp ce plecau. Maxilarul lui Markus era încă încordat, buzele Feliciei erau strâns lipite una de cealaltă. Iar pe fețele fiecăruia, pe a ei și a lui Ivan, se citea determinarea fermă.

Ei nu plecau. Elissa nu știa dacă ceilalți erau conduși de aceleași sentimente ca și Markus sau dacă aveau propriile motive pentru a rămâne alături de căpitan, care se răzvrătea împotriva IZS. Dar auziseră povestea completă, auziseră ce era Lin, ce făcuse Elissa și rămâneau. Nu plecau. Aveau de gând să îi ajute.

Douăzeci de minute mai târziu, Elissa privea la ecran în timp ce capsula se detașă de pe docul navei *Phoenix* și se depărtă ușor. Rachetele ei propulsoare se aprinseră. Cadan stinse ecranul, iar capsula deveni doar un punct pâlpâind pe scaner.

Nu vorbi, doar își plimbă mâinile pe panoul de comandă, luând din nou viteză. Lin se aplecă peste parapetul din spatele lui, privind numerele crescând. Chipul ei nu trăda nici urmă din încordarea despre care Elissa știa că este vizibilă în propria expresie. Era ca și cum conștientizarea siguranței de moment șterse toată teroarea orelor anterioare din capul ei.

Elissa se dădu precaută din calea lui, privind mâinile lui Cadan pe panou, privindu-i profilul feței. Chipul îi era la fel de calm ca al lui Lin, dar calm ca și cum încordarea nu fusese ștearsă, ci dată deoparte în mod intenționat până ce avea timp să se confrunte cu ea.

Elissa învățase să facă ceva asemănător în ultimii trei ani, dând deoparte durerea cu care nu era încă pregătită să se

confrunte. Dar reușise doar să o îndepărteze complet. Nu reușise niciodată să stea perfect calmă și concentrată precum Cadan în acest moment.

„Dacă ultimii săi ani – toată perioada antrenamentului lui – au mers ca pe roate, cu ușurință, așa cum am crezut că s-a întâmplat, cum a învățat să facă asta?"

Cadan stabilise cursul către cel mai apropiat corp locuibil – nu o planetă, ci o lună, Syris II. Planeta în jurul căreia orbita nu era eligibilă pentru a începe procesul de formare al pământului, nici luna ei mai mare, dar Syris II se afla în stagiul al doilea al procesului, însemnând că avea să fie pustie și neospitalieră, dar cu aer respirabil și niciun pericol imediat pentru viața umană.

Trebuiau să ajungă undeva unde să poată repara nava cât mai repede posibil, Elissa știa asta. Dar să meargă în cel mai apropiat loc, loc spre care Stewart știa, probabil, că aveau să se îndrepte...

– Cadan?

– Da?

– Stewart... va ști unde mergem.

– Știu, răspunse scurt Cadan.

– Nu va... spune cuiva?

Maxilarul lui Cadan se încleștă, iar degetele i se mișcară spasmodic pe panou.

– Sunt sigur că o va face.

Elissa își înghiți nodul din gât.

– Atunci nu ar trebui să mergem în alt loc?

Cadan se întoarse spre ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Elissa, vrei să taci și să mă lași să îmi fac treaba?

– Doar spuneam și eu...

– *Nu* există un alt loc! Nava merge cu un procent de avarie de peste cinci la sută, am un întreg sector închis. Dacă nu o cârpesc puțin ca să putem folosi hiperviteza, nu suntem altceva decât o epavă plutitoare care așteaptă să fie zdrobită. Oricine ar fi pe urmele tale poate localiza nava. Singura noastră șansă este să nu stăm nemișcați suficient timp ca ei să ne prindă din urmă. Închise gura cu fermitate, trăgând adânc aer în piept. Acum, te rog, fie nu mai vorbești, fie pleci.

Aterizară pe suprafața lunii două ore mai târziu. Cadan le spuse Elissei și lui Lin să își pună centurile înainte de a aduce *Phoenix* pe orbită, iar intrarea în atmosferă fu o călătorie care îți zdruncina stomacul, Cadan luptându-se să păstreze nava stabilă. Aterizară cu o hurducătură laterală, care îi trimise inima Elissei din piept în gât.

Știuse că *Phoenix* era avariată, dar după această aterizare nu se putu abține să nu se întrebe dacă nava avea să mai zboare vreodată în spațiu.

Dacă reparațiile nu durau prea mult – dacă puteau fi făcute – nava avea să rămână înaintea urmăritorilor săi. Dacă nu... „nu suntem altceva decât o epavă plutitoare așteptând să fie zdrobită."

Cadan se ridică, prinzându-și casca la ureche, verificându-și unitatea de la încheietură.

– Sunt jachete cu aer oxigenat în dulapul acela, spuse el, arătându-l cu degetul. Atmosfera este suficient de rarefiată pentru a fi destul de frig, dar ați putea la fel de bine să economisiți oxigenul navei respirând doar ce este afară.

Glasul îi era tăios, iar privirea i se plimbă în direcția Elissei. Avea dreptul să fie furios, ea știa asta, dar chiar și așa, resentimentul se strecură în pieptul ei. Își ceruse scuze pentru ceea ce făcuse și nu era vina ei că Stewart se dovedise a fi un asemeni idiot.

Coborâră pe rampa navei în nisipul gri, atât de fin încât părea a fi cenușă. Se învolbură în jurul picioarelor lor în timp ce păși pe el. O briză subțire trasă o urmă rece și umedă pe obrazul Elissei, iar ea își trase gluga pe cap și își ascunse mâinile adânc în buzunare.

Cadan se îndepărtă de navă, apoi se întoarse pentru a avea o imagine de ansamblu a pagubelor. Chipul i se încordă.

Când Elissa ajunse lângă el și privi, chiar și ea putu vedea că era de rău. O cicatrice ciopârțită se întindea pe fuzelajul neted și argintiu al navei *Phoenix*.

Markus îi urmase pe Cadan și pe gemene. Nu mai era încordat și furios; chipul lui nu arăta nimic altceva decât o atenție concentrată asupra problemei curente.

– Cel puțin, autoreparația a funcționat.

Cadan își frecă fața cu mâna.

– Cam prea bine. Va fi o muncă a naibii de grea să scoatem metalul înapoi afară.

– Ce este în neregulă? o întrebă în șoaptă Lin pe Elissa. Credeam că autoreparația este un lucru bun.

– Este. Dar este doar ca o reparație de urgență. Metalul se prinde strâns, se sigilează, dar apoi, dacă vrei să îl aduci înapoi la forma inițială, trebuie să dezlipești metalul și să îl repari în poziția lui originală pentru a putea coopera cu hiperviteza. Acasă au mașinării masive care să facă asta.

– Avem echipamentul necesar să o facem și aici, spuse Markus, auzindu-le. Sau o treabă destul de bună, oricum. Să ducem echipamentul acolo sus, asta este problema.

– Nu puteți ajunge acolo din interior? spuse Lin, interesată și curioasă.

– Putem, spuse Cadan. Dar ar însemna să facem o breșă în munca autoreparației și dacă nu o putem recupera, vom rămâne blocați, nu vom putea zbura deloc, darămite să intrăm în hiperviteză. Își frecă din nou fața și privi cruciș lateralul navei. Dacă pot manevra Shuttlebug Doi suficient de aproape...

Markus încuviință.

– Putem monta o platformă de pe care să lucrăm eu și Felicia.

– Asta este mult mai riscant decât mi-ar plăcea să îți cer, Markus. Aș face-o eu însumi...

– Dar avem nevoie ca tu să ții capsula stabilă în timp ce noi lucrăm. Este în regulă, căpitane.

Nu suna în regulă. Suna de-a dreptul periculos. Dar Elissa nu putea spune nimic. Nu putea face nimic pentru a ajuta, nu avea niciun sfat la îndemână, iar Cadan îi spusese destul de clar că nu aprecia intervențiile ei.

– Ce trebuie să faci? întrebă Lin.

Cadan îi aruncă o privire distrasă, iritată.

– Nu acum, te rog. Încercăm să ne dăm seama cum să o reparăm. Nu am timp să explic procesul.

Elissa o simți pe Lin supărându-se lângă ea. Când vorbi din nou, vocea îi era fermă.

– Ba ai. Îți va lua aproximativ jumătate de minut.

Următoarea privire pe care i-o aruncă Cadan nu mai era distrasă – ci mult mai iritată.

– Arăt ca și cum aș vrea să îmi petrec chiar și jumătate de minut fiind profesorul tău? Muncim din greu să vă ținem în siguranță...

Lin se încruntă.

– Iar eu *mă ofer să ajut*.

– *Să ajuți?* Cum?

Lin nu răspunse imediat. În schimb, își plecă privirea pe partea din față a jachetei lui Cadan. El părea tulburat, urmărindu-i ochii către locul unde se concentraseră pe insigna argintie de pilot.

– Ce faci...?

Insigna zvâcni. Cadan își dădu brusc capul pe spate, uimire pură traversându-i chipul.

– Ce naiba?

Lin se încruntă. Unul dintre degetele ei se mișcă. Plăcuța argintie tremură din nou, apoi se desprinse dintr-o parte de pe jacheta lui Cadan și căzu pe pământ. Un mic nor de praf se ridică în jurul ei.

Markus făcu un pas mare înapoi.

– Uau!

Lin rânji spre el, apoi spre Cadan.

– Haide. *Știu* că Lissa ți-a spus că sunt telechinetică.

– Da. Mi-a spus. Cadan clipi. Eu doar... am uitat. Se aplecă pentru a ridica insigna. Catarama este desfăcută. Tu... chiar poți să faci asta?

Rânjetul lui Lin se întinse până aproape de îngâmfare.

– Printre alte lucruri.

Cadan își drese glasul.

– Dar asta este doar o cataramă. Ce ne trebuie pentru navă este ceva mult mai provocator.

Lin își dădu ochii peste cap, doar puțin.

– Deci, *spune-mi.*

Pentru prima dată dinainte de ultimul atac al piraților, o urmă de amuzament se strecură în ochii lui Cadan.

– În regulă, atunci. Avem nevoie ca fiecare dintre foliile alea de metal să fie trase de pe navă. Trebuie să fie netezite și reatașate astfel încât curbura lor să se potrivească cu cea a părții laterale a navei. Nu pare foarte mult, dar metalul este extrem de greu. Va fi nevoie de toată puterea lui Markus și a Feliciei, și atunci de-abia cu ajutorul echipamentului de ridicare. Chiar crezi că o poți face?

– Da. Bine... Lin se schimonosi. Nu am mai făcut ceva asemănător înainte. Dar – își flexă degetele și încă o dată Elissa simți furnicătura aceea de electricitate în palmele sale – pot încerca.

Cadan se încruntă.

– Este periculos? Dacă folosești prea multă energie?

– De unde să știu eu?

– Ah, ascultă... Nu-mi place asta. Să te las să faci ceva ce poate fi periculos...

Lin ridică din umeri.

– Mă pot opri dacă devine prea greu, nu-i așa? Oricum – rânji din nou – nu este nici pe-aproape la fel de periculos cum ar fi să îi ai pe Markus și Felicia balansându-se pe o paltformă construită pe o capsulă spațială.

Privi înapoi către navă, mijind ochii și concentrându-se, iar furnicăturile începură din nou să se simtă în palmele Elissei. Dar pentru o clipă Elissa de-abia le observă. Ea crezuse că Lin se oferea să ajute doar pentru că ele – ea și Lin – aveau nevoie de asta. Dar auzind ultimele cuvinte ale lui Lin, un

nou gând răsărise în mintea ei. Poate că Lin își oferea ajutorul doar pentru binele propriu și al Elissei. Avea sens, dacă putea face treaba să meargă mai repede, dacă îi putea lăsa pe Markus și Felicia liberi să facă orice alte sarcini mai erau necesare. Dar pe de altă parte, chiar o făcea spre binele *lor?* Pentru binele lui Markus și al Feliciei, pentru a-i salva de la a realiza o procedură periculoasă?

Și dacă da, dacă Lin, pentru prima oară, se gândea la alți oameni în afară de ea și Elissa, oameni care erau complet și legal declarați umani, oameni pe care odată îi descrisese ca neînsemnând nimic pentru ea... ce se petrecea în capul ei? Ce se schimbase? Oare era pentru că ei – Cadan și Markus și ceilalți – ajutau la protejarea lor?

Apoi furnicăturile urcară în încheieturile Elissei, ace și ghimpi făcându-i degetele să zvâcnească, iar gândul se dizolvă sub imperiul unor griji mai urgente.

Lin stătea nemișcată, cu fața îndreptată către zona avariată, concentrată la maximum, cu mâinile în fața sa. Nu era posibil ca ea să poată face ceva – porțiunea pe care trebuia să o repare era atât de sus, metalul era presat în pliuri atât de strânse și inflexibile de parcă ar fi fost îndoit de degetele unui uriaș. Și înainte, pe Sekoia – bine, controlase mecanismul unei scări rulante, dar asta se întâmplase într-o criză de teamă și furie. Și nu cumva să scuture ceva era mai ușor decât să despăturească folii masive de metal?

Și dacă încerca și încerca și nu reușea – avea să pățească ceva? „Va fi rănită?"

Elissa își mușcă marginea unghiei mari. Lin arăta atât de normal, atât de *mică,* stând acolo, cu părul ei vopsit blond și

fața concentrată. Sarcina era mult prea mare pentru ea, nu va putea niciodată să...

Deasupra lor, metalul scrâșni.

Privirea Elissei se îndreptă brusc în sus. O secțiune din zona avariată era ușor trasă în afară, ca și cum ar fi fost suflată din interior, despărțindu-se de celelalte folii de metal cu un sunet strident ce îi făcu Elissei dinții să scrâșnească. Markus trase adânc aer în piept.

Lin își mișcă ușor piciorul, dar în afară de asta nu se clinti. Folia de metal se desprinse mai departe, aliniindu-se cu curbura secțiunii nevătămate din apropierea ei, apoi încremeni în loc cu un clinchet hotărât.

–Atât e de ajuns? întrebă ea.

Cadan încuviință.

– E absolut de ajuns, spuse el.

Lin zâmbi puțin, evident sesizând aprobarea din glasul lui și ceva ca un curent păru să o străpungă pe Elissa, neașteptat și atât de rapid încât ea nu recunoscu senzația.

Lin mîji din nou ochii și își încleștă o mână în pumn. Cealaltă mână a sa făcu o mișcare răsucită aproape insesizabilă și o altă bucată de metal începu să se dezlipească de pe navă.

Întregul proces păru să dureze o eternitate. Metalul se dezlipea atât de neted, fără toate nimicurile mașinăriilor și uneltelor, încât odată ce Elissa trecu peste prima ei îndoială, părea că Lin nu dezlipea de pe navă decât o folie subțire de hârtie. Uneori, când ea ezita, când un colț de metal atârna la câțiva centimetri de poziția corectă, degetele ale Elissei aveau tendința să se întindă și să îl împingă ușor în loc. De vreo două ori fu nevoită să înceteze să îi mai ofere sfaturi lui Lin – *doar puțin la dreapta, dacă îl întinzi mai departe va fi mai ușor să se*

potrivească acolo... Părea atât de ușor, ceva ce oricine, dacă putea ajunge sus, putea face cu ușurință cu mâinile lor așa cum Lin o făcea cu mintea ei.

Dar după o jumătate de oră Elissa observă degetele lui Lin. Se mișcau în rotații minuscule, ca și cum ar fi atins metalul, ca și cum ar fi fost muncă fizică reală. Și acum tremurau, iar pe fruntea ei, pe jumătate ascunsă de păr, pielea era umedă. Se apropia de ceea ce părea – chiar și din poziția ignorantă a Elissei – cea mai grea parte dintre toate.

Robo-păienjenii nu salvaseră tot metalul. O parte fusese făcut praf și pulbere în explozia loviturii, altă parte fusese zdrențuită și aruncată departe de *Phoenix* pentru a pluti în spațiu. Cadan și Markus aduseseră o nouă folie de metal care zăcea acum pe pământ, adunând praf cenușiu pe suprafața lucioasă.

Sarcina lui Lin era să o ridice – până sus, la trei niveluri deasupra capetelor lor – și să o strecoare în poziție peste spațiul rămas, apoi să o nituiască cu pistolul nituitor pe care Cadan îl avea gata pregătit. Era, ca și restul carapacei exterioare a navei, metal inteligent. În momentul în care intra în contact cu atmosfera lunii, avea să se lipească de celelalte folii ca și cum nu ar fi fost niciodată altceva decât un întreg.

Lin își relaxă mâinile pentru o clipă și își trase umerii înapoi, întinzându-se. Elissa deschise gura pentru a-i sugera să ia o pauză – era imposibil să facă asta, Cadan era nebun să îi permită – dar era prea târziu. Maxilarul lui Lin se încordă în timp ce dinții ei se încleștară, iar în fața lor folia de metal tremură, scoțând un sunet care ar fi fost aproape muzical dacă nu ar fi fost atât de dur. Apoi se înălță în aer.

De data aceasta Lin fu cea care icni, un sunet gâfâit care parcă ascundea durere.

– *Lin,* spuse Elissa. Este prea greu, te vei răni...

Dar nu era ascultată. Lin scrâșni din dinți – la propriu, Elissa auzi scrâșnetul – iar folia se înălță mai sus, tremurând, scoțând sunete metalice șovăielnice, apoi se lipi muchie pe muchie de lateralul navei.

Elissa o privea pe Lin. Nu mai părea ușor. Sora ei transpira, sudoarea prelingându-se de pe frunte pe obrajii ei. Puncte roșii, ca înțepăturile de ac, apărură sub sprâncenele sale, vase mici de sânge spărgându-se.

– Lin. Trebuie să iei o pauză.

Lin făcu cea mai insesizabilă mișcare în lateral a capului, complet mută, ținându-și gura strâns închisă. Deasupra lor, metalul oscilă, ezită, continuă să alunece în sus, spre zona avariată.

– Lin. De data aceasta Cadan fu cel care vorbi. Nu trebuie să termini asta acum. Lissa are dreptate. Ia o pauză.

Lin nici măcar nu mai făcu vreun gest drept răspuns de data asta. Chipul îi era hotărât și încăpățânat, și Elissa știu că nu avea de gând să se oprească, nu avea să renunțe până ce nu termina.

„Dar ce o să i se întâmple? Probabil că folosește prea multă energie. Dacă este prea mult? Dacă se rănește – cu adevărat?"

Nu îndrăzni să încerce să-i distragă atenția lui Lin de la folie – dacă o lăsa să cadă acum, avea să se prăbușească peste amândouă –, dar își strecură mâna peste a surorii ei, simțind tremurul ce părea să vină direct din oasele lui Lin, încercând în mod tăcut să îi transmită că era în regulă să renunțe, că

putea continua mai târziu, că nu dezamăgea pe nimeni dacă lua o pauză...

Durerea goni prin brațele ei. Îi cuprinse deodată umerii și începu să tremure din pricina unei oboseli atât de intense încât o durea. Privea prin ochii lui Lin, gândea gândurile ei. „Trebuie să fiu lăsată în pace. Nu mă mai distrageți și o pot face, o pot face."

Degetele ei, atât de strânse și de dureroase, se flexară brusc. Simți ca și cum și-ar fi lipit ambele mâini pe folia de metal, împinse tare și o simți alunecând. Deasupra ei, scrâșnetul șovăielnic deveni un sunet metalic asurzitor.

Folia se strecură în locul exact.

Trase aer în piept, rezemându-se mental de folie pentru a o ține în loc și întinse mâna după nituitor.

După folia de metal, acesta părea aproape ridicol de ușor de manevrat. Îl trimise plutind în jurul marginilor foliei, fixând niturile.

În timp ce ultimul nit fu presat, dezorientarea se năpusti asupra Elissei, apoi se trezi din nou privind prin propriii ochi, degetele devenindu-i vlăguite pe mâna lui Lin. Lângă ea, Lin se clătină. Nituitorul, plutind în josul navei, se prăbuși pe pământ, ridicând un nor de praf cenușiu.

Pentru o clipă Elissa crezu că praful îi intrase în ochi. Totul se încețoșă. Dădu drumul mâinii lui Lin și se frecă la ochi, iar după un moment ceața se limpezi.

Lin o privea.

– Te-am simțit. Își duse o mână la cap. Tu... te-ai conectat cu mine.

– Nu am vrut, eu doar... s-a întâmplat. Mi-era teamă că te vei răni.

– Eu mă răneam. Dar tu... Nu ai făcut niciodată asta înainte. Întotdeauna am fost eu. N-am știut nici măcar că poți. Își înălță privirea către nava reparată. Și tu m-ai ajutat, pur și simplu. M-ai ajutat să mut folia. Dar nu ai telechinezie – deloc. Nu-i așa?

– Nu. Nu.

Dacă ar fi avut, nu ar fi aflat mai devreme, ca Lin? Nu ar fi fost încă un lucru ciudat de-al ei, de care doctorii să încerce să scape?

Lin o privea, iar acum o făceau și Markus și Cadan. Se trezi aducându-și umerii în față, o mișcare defensivă, automată. „Dacă am o putere ca a lui Lin... Dumnezeule, nu aș vrea ca toată lumea să o analizeze." Scutură vehement din cap.

– Nu am. Nu am nimic asemănător. O simt doar când sunt conectată cu Lin. Nu sunt *eu*.

Lin ridică din umeri.

– Orice ar fi, am reușit. Se întoarse către Cadan și Markus, triumful fiind vizibil în fiecare mișcare a corpului ei. Ce spui de asta, domnule căpitan?

Chipul lui Cadan se lumină cu un zâmbet.

– Uimitor. Mulțumesc, Lin. O pauză de o secundă. Și ție Elissa, pentru orice ai făcut.

Ea nu îl putea privi. Nu făcuse mai nimic. Ea era doar o povară pe nava lui, fără abilitățile vreunui specialist, fără vreo superputere. Deodată, cuvintele lui din urmă cu câteva zile îi reveniră în minte. „Nu am vrea să faci vreo gafă, știi tu, și să excelezi la vreo materie..."

Brusc, știu că dacă deschidea gura pentru a spune ceva, avea să înceapă să plângă. Iar asta, după tot ce se întâmplase, avea să fie mult prea umilitor pentru ea.

– Markus, spuse Cadan, vrei să o duci pe Lin să ia ceva de mâncare de la cel mai apropiat nutri-tonomat? O urmă de amuzament îi lumină glasul. Cam singurul lucru pe care îl știu despre telechinezie este că folosește o cantitate mare de energie.

– Desigur, spuse Markus. Lin, vrei să mergem să mănânci ceva?

Lin ezită.

– Lissa? Tu nu vrei...?

Elissa reuși să dea din cap, oferindu-i surorii sale un zâmbet palid, strângând din dinți pentru a lupta împotriva lacrimilor ce amenințau să curgă.

– Îi vom aduce un cioco-cereale, îi spuse Markus lui Lin.

– Cioco-cereale?

– Nu ai mâncat până acum un baton cioco-cereale? Gata, primul lucru din meniul tău...

Vocile lor se stinseră în timp ce urcau rampa navei.

Nu că asta ar fi ajutat. *Cadan* era cel în fața căruia nu voia să plângă. Elissa își mușcă interiorul obrazului. Dacă putea să își reprime încă puțin lacrimile, dorința de a plânge avea să se stingă. Dumnezeu era martor, o făcuse de atâtea ori la școală.

– Lissa.

Ea își înălță privirea, menținându-și expresia pe cât de indiferentă posibil.

– Nu dau vina pe tine, spuse Cadan. El nu mai zâmbea, iar îngrijorarea din ochii lui îi dădea o expresie neîndurătoare. Îți salvai sora. Tu... Cadan ezită. Asta este tot, serios. A trebuit să o faci. Înțeleg.

Ea înghiți în sec, suprimându-și lacrimile.

– Când ți-am dat banii ăia falși – nu am intenționat să – nu m-am gândit la tine ca fiind *de vânzare*.

– Este în regulă. Știu. Deja mi-ai spus. El ezită, apoi întinse mâna și îi mângâie brațul. Din senin, stomacul ei tresări. Ascultă, spuse el. Sunt *extrem* de nervos acum. Nu o lua personal, bine?

Ceva – eliberarea tensiunii, acea tresăltare bruscă a stomacului ei – o făcu să izbucnească într-un hohot de râs.

– Te rog. Dacă nu aș fi învățat până acum să ignor lucrurile răutăcioase pe care mi le spui...

– Lucruri răutăcioase?

Și el râdea, dar ochii îi sclipiră întrebători.

– Lucruri *extrem* de răutăcioase. Pentru a fi complet sinceră, adăugă: Bine, uneori sunt mai mult doar superautoritare.

– Sunt?

Ea ridică din sprâncene, răzbunându-se puțin.

– Absolut.

Cadan se încrunta, arătând de parcă încerca să își amintească ultimul lucru răutăcios – sau autoritar – pe care i-l spusese. Ea surprinse clipa în care cercetarea lui dădu rezultate, întrucât un val brusc de căldură îi inundă fața.

– O, spuse el. Da, bine. Îți dau eu autoritate. Cadan ezită. Presupun că... toată chestia asta cu Lin se întâmplă de peste trei ani, corect?

– Da.

– Deci, sunt destul de multe lucruri despre care s-ar putea să-mi fi făcut o idee greșită?

– Se prea poate.

Deși nu fusese amuzant pe atunci și *încă* nu prea era, Elissa se trezi zâmbind ușor.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Cadan nu îi întoarse zâmbetul, dar ceva în privirea lui se schimbă.

– Am vorbit serios, să știi, spuse el în timp ce se întoarseră spre rampă. Ce am spus înainte, despre cum te-ai descurcat în situația asta. Sunt impresionat, sincer.

Iar când Elissa își întoarse privirea spre el, Cadan îi zâmbea.

CAPITOLUL 13

Cadan petrecu încă o oră și jumătate efectuând lucrări de mentenanță pe *Phoenix,* ajutat de cei trei membri ai echipajului său. Pe la jumătatea procesului, Elissa și Lin atacară nutri-tonomatul din cabina lor și duseră echipajului o colecție din gustările, cele mai apropiate unei cine pe care le putură găsi. Totuși, echipajul mâncă cu poftă, stând la baza rampei, privind soarele înălțându-se ușor peste orizont. Elissa știa foarte bine că Syris II nu avea același fus orar ca Sekoia și continua să își verifice ceasul, care era de acord cu ceasul ei biologic, și care îi spunea că era noaptea târziu și nu era deloc dimineață. Cu toate astea, consideră răsăritul extrem de debusolant, ca și cum ar fi fost captivă într-o zi ce nu avea să se încheie niciodată.

Felicia stătea lângă ea, lângă ieșirea de pe navă, iar când Elissa își privi ceasul pentru probabil a zecea oară, femeia îi zâmbi.

– Te obișnuiești cu asta.

Elissa își ridică privirea.

– Dacă ești pe o planetă pentru câteva zile, ceasul tău biologic se resetează singur?

– Al unor oameni, da. Felicia râse. Eu am descoperit că al meu este totuși destul de intransigent. Sunt pe Sekoia de mai

mult de douăzeci de ani și o parte din mine încă este setată pe timpul freyan.

Pentru o clipă Elissa se gândi că auzise greșit.

– Îmi pare rău – ce planetă? Nu am înțeles...

– Nu, m-ai auzit bine. Planeta mea natală este – bine, *era* – Freya. Zâmbi ușor spre Elissa. Știai că a existat o zeiță a Vechiului Pământ, numită Freya? Zeița fertilității, aparent. Ceea ce, trebuie să spun, pare deosebit de ironic.

Păi, da. Planeta Freya era cel mai prost exemplu al universului pentru ceea ce numeau ei eșecul postformare al pământului. Fusese colonizată în urmă cu o mie de ani, recuperată dintr-o epocă îndepărtată de gheață și transformată în ceva foarte asemănător cu Vechiul Pământ, cu oceane aglomerate și bogății temperate, dezvoltându-și propriile culturi, chiar și accente diferite ale limbii. Iar apoi ea – o planetă cu un ecosistem global complet dezvoltat și stabil – se mutase într-un stagiu de orbitare pe care oamenii de știință îl calculaseră greșit și în ciuda tuturor încercărilor de a inversa procesul, intrase în următoarea eră glaciară.

Încercările se întinseră pe aproape următorii cincizeci de ani, dar în cele din urmă fiecare cetățean freyan fusese obligat să își abandoneze planeta muribundă. Probabil pentru totdeauna.

– Îmi pare rău, spuse Elissa, știind că vorbele erau mai mult decât nepotrivite, dar dorind totuși să le rostească.

Felicia îi zâmbi din nou.

– Eram puțin mai mare decât tine și sora ta când a trebuit să plec. Așa că poate nu știam cât de norocoasă sunt, nu?

„Doar că acum, din cauza noastră, este posibil să nu te mai întorci niciodată pe planeta ta adoptivă."

Dumnezeule, nu se mai termina lista cu oamenii ale căror vieți reușea să le distrugă?

– Încetează cu asta, spuse Felicia.

Elissa clipi.

– Asta. Nu-ți mai băga capul între umeri. Arătând de parcă ai vrea să începi să îți rozi unghiile. Am patruzeci și doi de ani. Am luat propria decizie de a rămâne. Așa cum am făcut-o cu toții.

– Știu. Eu doar...

– Te simți vinovată. Păi, da, îmi imaginez. Dar nu ar trebui. Se opri, observând privirea Elissei, trăsăturile ascuțite ale chipului ei diluându-se într-o expresie straniu de blândă. Nu te-ai întrebat de ce noi – la fel ca și Markus – am rămas să dăm o mână de ajutor?

– Ba da. Dar eu – poate că nu este treaba mea...

– Știi că tuturor cetățenilor freyani li s-a oferit cetățenie interplanetară?

– Da.

Toată lumea știa asta. Fusese unul dintre momentele de cotitură ale conducerii Ligii Interplanetare. La început fuseseră declarați refugiați, dar apoi, după discuții prelungite și petiții și apeluri, li se oferise statutul nou creat de cetățeni interplanetari, cu dreptul legal de a se stabili pe orice planetă doreau și de a nu fi tratați diferit de cetățenii nativi.

– Noi – familia mea – am venit pe Sekoia. Erau și alte planete, desigur, dar după ce am văzut pe Freya, voiam să ne stabilim pe o planetă care avea un sistem de siguranță real, unde procesul de formare al pământului funcționase, că ceea ce ni se întâmplase nouă era una dintre aberațiile acelea la un milion care nu li se putea întâmpla lor niciodată... Bine,

mama mea spunea că îi provoacă mâncărimi. Sekoia de-abia își revenea din propria criză ecologică. Așa că ne-am stabilit aici. Cetățeni interplanetari, nu? Bine-veniți pretutindeni?

Elissa încuviință.

– Doar că nu a fost așa, spuse Felicia.

– Ați fost... discriminați? Dar asta este ilegal. Sekoia are legi *stricte* cu privire la drepturile omului...

Gura Feliciei zvâcni într-un tic nervos, iar Elissa, deodată conștientă de faptul că cita o frază pe care o auzise de un milion de ori și pe care nu se gândise niciodată să o conteste, se opri, mușcându-și buza.

Felicia ridică nepăsătoare din umeri.

– Este o mică născocire legală, atâta tot. Sunt antrenată să folosesc orice tip autorizat de armă de foc – și câteva care nu sunt deloc autorizate –, am centura neagră în trei tipuri diferite de arte marțiale, iar IQ-ul meu depășește cu două puncte nivelul de geniu. Dar până să termin liceul, știam că singurele posibilități de angajare pentru mine erau slujbele în domeniul sanitar.

– Dar este – nu înțeleg cum pot oamenii face...

Felicia o privi din nou cu privirea aceea blândă și stranie.

– Oamenii pot face orice dacă sunt hotărâți să o facă. Un zâmbet i se întinse pe buze. Și oamenii pot depăși majoritatea lucrurilor dacă sunt hotărâți să o facă, de asemeni. Am intrat în IZS ca femeie de serviciu și am muncit ca să avansez. Odată ce ești în IZS, sub ochii oamenilor care chiar contează, lor le pasă doar de cât de bun ești, nu dacă ai cetățenia aia specială și plictisitoare pentru care nu ar fi votat niciodată dacă ar fi fost după ei. Schimbarea în tonul Feliciei indica faptul că, de data asta, ea era cea care cita.

– Oricum – ridică din umeri –, ce îți spun acum nu este o poveste sentimentală. Este o explicație. Nu am încredere în organizațiile guvernamentale. Nu am încredere în ele când ceea ce spun sună a fi un lucru bun și nu am încredere în ele când ceea ce spun sună ca o chestie inteligentă de logică scrântită. „Entități non-umane cu sursă umană", pentru numele lui Dumnezeu. Strâmbă din nas. Ghici în care categorie intră *asta*.

Elissa înghiți în sec, conștientă că la un moment dat, în ultimele minute, Lin venise lângă ea și stătea ascultând în tăcere, că Markus, Cadan și Ivan încetaseră să mai vorbească și le priveau.

– Dar... Cadan nu crede că aș putea ști, dar eu *știu* – nu este doar o organizație oarecare cea care face asta. Este guvernul. Tu... IZS ți-a oferit o slujbă...

– Iar tu crezi că dacă se ajunge acolo, loialitatea mea va fi a lor? Nu. Mi-am *câștigat* poziția în IZS. Mi-au dat-o pentru că am fost foarte bună, nu pentru că au vrut. Nu le datorez nimic. Chipul i se înăspri. Iar dacă guvernul a fost cel care a autorizat ceea ce vi s-a întâmplat vouă, îmi voi găsi o altă afurisită de slujbă.

– Cu toții o vom face, spuse Ivan, mototolind paharul gol de cafea în mâna sa uriașă.

Lin îl privi.

– Tu de ce ai rămas? întrebă ea. Markus este furios din pricina clonelor, iar Felicia nu are încredere în guvern, iar Cadan face întotdeauna ce este corect...

Cadan se înecă cu cafeaua.

– Puțin probabil...

– Așa spune Lissa.

Vocea lui Lin era sinceră și nici măcar nu se deranjă să privească în direcția lui. Era ca și cum ar fi făcut o afirmație pe care toată lumea o știa deja. Elissa simți cum un val de căldură îi inundă chipul. Nu îl putea privi pe Cadan. Era un lucru ca *ea* să știe că avea încredere în el, și un altul, destul de diferit, ca el să știe exact cât de mult.

Lin încă îl privea pe Ivan, cuprinsă de un interes calm.

– De ce? De ce ai rămas?

Ivan aruncă paharul în coșul de gunoi.

– Nu e vorba de politică, atât îți pot spune. Sunt doar un om muncitor – nu am timp pentru treburile astea activiste.

Lin așteptă, fixându-l cu privirea.

Ivan o privi la rândul său.

– Am fiice, spuse el. Nu sunt pe Sekoia și au locuit cu mama lor chiar înainte de a pleca de acasă. Dar tu și sora ta... îmi amintiți de ele când erau adolescente.

Lin așteptă.

– Asta este tot, spuse Ivan. Ți-am spus, nu e vorba de politică și nu este complicat. Asta este tot. Îi aruncă o privire lui Cadan. O să încep verificările de siguranță, bine, căpitane?

Urcă una dintre scări și dispăru în corpul navei.

Decolară într-o furtună bruscă cu ploaie, printre picături ce se loveau de geamul din jurul punții de comandă, apoi printre bancuri de nori urmate de o explozie instantanee de lumină solară asemeni unei raze de foc. Apoi sunetul motoarelor se schimbă, stomacul Elissei se încleștă în fracțiunea de secundă dinaintea activării sistemul gravitațional, și apoi erau din nou în spațiu.

Membrii echipajului erau deja la posturile lor, îndeplinind – își imagina Elissa – cele mai importante sarcini dintre cele ce trebuiau acoperite de echipajul complet dinainte. Ea și Lin aveau puse centurile de siguranță, ca doi pasageri responsabili, așezați pe două dintre scaunele de la marginea punții.

– Deci, spuse Cadan, cu atenția încă îndreptată spre ecranul scanerului, iată ce vom face. Aruncă o privire spre ele, apoi gesticulă către două dintre scaunele de lângă panoul de comandă. Veniți și stați aici, ca să putem vorbi.

Așteptă ca ele să își schimbe locurile, încruntându-se către unul dintre ecranele laterale.

– Aceea este hiperviteza? întrebă Lin.

– Indicatorul hipervitezei, da. Este... nu *arată* nimic în neregulă, dar ultima dată când am folosit-o, nu se simțea... Dar este construit să funcționeze pentru cel puțin cinci ani și oricum, nimeni pe navă nu este nici măcar începător calificat pentru a o investiga.

Dădu din cap, lăsând problema deoparte – Elissa putea vedea că asta făcea – pentru a medita asupra ei mai târziu.

– Mergem spre Sanctuar, spuse el. Nu pot trasa un curs de acolo, totuși – nu îndrăznesc să fac nimic care să ne facă mai ușor de localizat. Și chiar folosind hiper-viteza, nu ne pot duce direct acolo din același motiv. O vom face într-o serie de salturi scurte și întâmplătoare pentru ca nimeni să nu poată primi un raport complet al semnalului nostru. Procedând așa, ar trebui să ajungem la Sanctuar în următoarele douăsprezece ore. Și odată ce ajungem la LIP, voi – Lin, cel puțin, și probabil Lissa, de asemenea – puteți cere statutul de refugiați sub Decretul Tratamentului Uman.

Elissa își mușcă buza.

– Funcționează – Decretul, adică – chiar dacă Lin nu este umană din punct de vedere legal?

Cadan afișă un zâmbet doar pe jumătate.

– Voi suna autoritar și superior dacă spun că Decretul nu are a face cu a fi uman?

Elissa roși ușor, dar ochii lui erau blânzi.

– Mă descurc cu asta. Presupun că deja ar fi trebuit să știu lucrul ăsta, nu-i așa?

– Presupun, spuse Cadan, că ai avut alte preocupări. În principal, Decretul se referă la de cruzime și se aplică tuturor formelor de viață. Nu a abolit doar vânarea mamiferelor, ci a dus la interzicerea mâncărurilor precum foie gras-ul și ikuzukuri și pești morți sau vii. Așa că, și slavă Domnului pentru asta, faptul că Lin nu este declarată umană pe planeta ei natală este irelevant.

Elissa simți cum o cuprinde ușurarea. O privi pe Lin, dorind să împărtășească sentimentul cu ea, dar Lin, cu una dintre reacțiile sale nelalocul lor, descoperi că era atentă la cu totul altceva.

– Aș putea fi un *pește,* spuse ea, amuzamentul citindu-se pe chipul ei.

Cadan ridică din umeri.

– Cam da. Ascultă – privi spre Elissa – este foarte târziu după timpul sekoian, iar voi păreți foarte obosite. De ce nu dormiți puțin? Dacă mergeți în cabina mea, puteți folosi cușeta și canapeaua din camera de zi.

„Dacă putem dormi după tot ce s-a întâmplat – tot ce încă se întâmplă."

– Tu când vei dormi?

El îi zâmbi din nou, iar ea fu nevoită să își suprime impulsul de a-i atinge mâna.

– Când ajungem la Sanctuar? Este în regulă, Lis, ne-am antrenat pentru ture ultralungi. Dacă îmi poți comanda o cafea înainte să pleci, voi fi bine.

Nu arăta bine. Era palid, cu cearcăne sub ochi. Pentru o clipă, în timp ce se întoarse pentru a se încrunta la ecran, frecându-și fruntea cu trei degete, arăta ca băiatul slăbănog și prea înalt care fusese în urmă cu ani buni. Markus, Felicia și Ivan făceau sacrificii și își asumau riscuri, dar cel puțin ei erau adulți. Se presupunea că Cadan nici măcar nu trebuia să fi absolvit încă, iar acum arăta teribil de tânăr, confruntându-se cu probleme mult prea mari pentru el.

„Păi, eu și Lin facem același lucru." Totuși, pieptul i se încleștă de o milă atât de puternică, încât devenise dureroasă.

Elissa reuși să doarmă puțin, deși se trezise de fiecare dată când Cadan ducea nava în hiperviteză și petrecuse o bună parte din restul timpului tresărind în somn, auzind explozii închipuite sau pași alergând. După vreo două ore nu mai putu suporta. Se ridică de pe canapeaua lui Cadan, se spălă pe față și pe dinți cu săpun și periuță de dinți din tonomatul din baia sa și ieși în tăcere din cabină, lăsând-o pe Lin în dormitor.

Scheunatul și scârțâitul hipervitezei vibrară în jurul ei în timp ce mergea spre puntea de comandă, iar hurducătura în timp ce făcură un alt salt o făcu să se prindă cu mâinile de parapetul de la baza treptelor ce duceau la punte.

Cadan stătea lângă nutri-tonomat când ea atinse panoul ușii. El se întoarse, cu cana de cafea în mână, pentru a-i permite să intre.

– Nu ai putut dormi mai mult?

– Va trebui să dorm și când ajungem acolo.

– Bun plan. Cafea?

Ea încuviință, iar el formă codul.

– Eu am cu extracofeină. Vrei și tu?

Elissa nu își putu abține un mic tremur.

– Nu, mulțumesc. Normală este destul de puternică. Am început să o beau doar în urmă cu trei zile, când eu și Lin am fugit de acasă. Înainte de asta, când aveam toate simptomele lucrurilor prin care trecea Lin, unul dintre doctorii la care mergeam a spus că renunțarea la cofeină mă poate ajuta.

– Nenorocit sadic.

Elissa clipi. Asta era o reacție la care nu se așteptase.

Cadan se întoarse cu cafeaua în mână, cu chipul furios și dezgustat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, au știut tot timpul ce îți provoacă simptomele și ți-au recomandat chestii precum cafea fără cofeină? Pentru a deconecta o legătură telepatică?

– O, nu. El nu îi întinse cafeaua, așa că Elissa i-o luă din mână. Nu cred că știau cu toții. Adică, unii dintre ei cu siguranță, da, și sunt sigură că părinții mei au știut tot timpul. Dar doctorul acela – era încă la început, și cred că ceilalți – cei care știau –, cred că sperau să nu fie nimic altceva decât nervi și hormoni și chestii. Chiar la început, când tocmai începusem să simt durerea, înainte ca vânătăile să înceapă să apară. Așa că pentru început m-au trimis la doctori obișnuiți – doctori care nu aveau toate informațiile, adică.

Cadan se încruntă și mai tare, dacă mai era posibil.

– Și așa a început? Cu durerea care venea din ceea ce îi făceau lui Lin?

Elissa luă o gură de cafea fierbinte și încuviință.

– Cât de des se întâmpla?

– De două sau trei ori pe săptămână.

Cadan mormăi o înjurătură pe care Elissa consideră de cuviință să se prefacă că nu o auzise.

– Și ce făceau – mutilau ceafa și îi băgau chestii în craniu – asta ai simțit? În tot timpul ăsta, asta a fost?

– Da. Elissa se încruntă la el. Dar știi asta. Ți-am spus mai devreme astăzi – ieri. Își scutură capul. Mă rog. Deja ți-am spus. Și înainte, mai demult, nu ai știut? Nu ce o provoca, ci că eram bolnavă și chestii din astea. Adică, *toată* lumea știa.

– Bruce mi-a spus că aveai dureri de cap, spuse Cadan.

– Păi, a fost dificil să știu cum să le numesc. Cred că erau un fel de dureri de cap... Apoi tonul vocii lui, privirea sa o loviră. Stai, ce? Adică... Bruce ți-a spus că am *doar* dureri de cap?

Ochii lui Cadan îi întâlniră pe ai ei. Încă era furie în ei, dar acum își făcuse loc și rușinea.

– Cam da. De câteva ori mi-a spus că sunt migrene, dar el... niciodată nu mi-a dat impresia că ar fi ceva mai grav de atât. Și *cu siguranță* nu mai mult de o dată pe săptămână.

– Bruce a spus...

Elissa nu mai înțelegea nimic. Bruce *știuse* cât de grave erau simptomele. Văzuse vânătăile, o văzuse când avea dureri atât de groaznice încât nu se putea ridica. Și îi spusese lui Cadan că erau *dureri de cap?*

– Da. Cadan o privea. Ar fi trebuit să știu că e mai mult decât atât. Bruce... lui nu-i plac lucrurile pe care nu le poate defini, cărora nu le poate găsi o explicație. Presupun că a spune că simptomele tale erau doar dureri de cap nu îl rușina ca și cum ar fi trebuit să recunoască...

– Pentru ce să fie *el* rușinat? Mie mi se întâmplau toate!

– Nu îi iau apărarea. Eu doar... așa este el.

Elissa respiră, încercând să scape de șocul și furia descoperirii.

– Presupun că da. Mama mea este cam la fel. Tot insista că erau doar hormoni sau ceva de genul, până ce a devenit mai mult decât evident că nu asta era problema. Ceea ce este o nebunie, pentru că *sunt convinsă* că știa – cred că doar continua să refuze să creadă lucrul ăsta.

Sorbi încă o gură de cafea, încercând să se calmeze, încercând să lase totul în urmă. Ce conta cum încercaseră mama ei și Bruce să facă față situației prin care trecea ea? Ce mai conta opinia oricui de pe Sekoia?

Apoi gândul o izbi, iar Elissa fu nevoită să se forțeze să nu își încleștеze degetele pe cană și să o verse.

– L-ai crezut.

Cadan roși.

– Nu aveam de ce să nu o fac. Dacă m-aș fi gândit mai mult... dar eram în toiul antrenamentelor, iar eu doar...

– Deci *ăsta* a fost motivul? Toate sfaturile alea afurisite pe care mi le tot dădeai, despre profitatul de fiecare oportunitate la școală? Răutățile la adresa faptului că nu excelam la ore? Ai crezut că tot ce aveam erau dureri de cap... ai crezut că sunt leneșă?

– Nu leneșă...

– Atunci cum?

– Ascultă, am crezut doar că te eschivezi ca să nu fi nevoită să muncești pentru ceea ce vrei. Am crezut că luai totul drept un lucru sigur. Bruce îmi tot spunea că îți iei liber de la școală, că renunțaseși și la clubul de înot și nu mai luai lecții de condus. Și... Cadan oftă. Bine. Credeam că folosești durerile de cap drept scuză. Și credeam că cereai puțină atenție.

Ceream atenție? Furia o invadă, atât de puternică încât își simți chipul arzând. Putea doar să se încrunte la el, cu mâinile încleştate.

Cadan păru alarmat.

– Nu este atât de rău, Lissa. Ascultă... ești o adolescentă... astea sunt genul de lucruri pe care le fac ele...

– O, *Dumnezeule.* Spune-mi că *nu* tocmai ai spus asta.

Îmbujorarea lui Cadan se adânci.

– Bine, ascultă...

– Nu poți să faci afirmații din astea despre adolescente și să presupui că mi se aplică mie! Nu *faci* asta!

– Știu. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Își ridică mâinile în aer, un gest defensiv de capitulare. Am spus-o greșit. Dumnezeu știe că și eu ceream atenție când eram adolescent.

– *Te rog.* De parcă ești *atât* de departe de adolescență acum.

– Punct ochit. Și – zâmbi puțin, cu tristețe – nu e ca și cum acum aș fi imun la cerșitul atenției. Am avut informațiile greșite și am tras concluziile greșite. Îmi pare rău. Sincer.

– Îmi *păsa* de ceea ce credeai tu, spuse ea înainte să-și poată opri cuvintele. *Voiam* ca tu să mă aprobi. Când eram mică credeam că ești grozav.

Gura lui Cadan se schimonosi într-un zâmbet crispat.

– Ai ascuns-o destul de bine când ai ajuns puțin mai mare, totuși.

– *Normal* că am făcut-o! Tu cu sfaturile tale despre carieră și „o, Lissa nu este la curent cu chestiunile actuale", disprețuindu-mă și luându-mă peste picior. Desigur că nu voiam să îți arăt că... se bâlbăi, deodată speriată de ceea ce ar putea spune dacă mai continuă să vorbească.

Ochii lui Cadan priveau intens într-ai ei.

– Nu te-am disprețuit, spuse el. *Niciodată* nu te-am disprețuit.

– Atunci, ai ascuns-o destul de bine, îi replică ea.

– Presupun că da.

Cuvintele rămaseră suspendate între ei, părând să capete înțeles asemeni electricității statice.

Deodată, inima Elissa îi ajunse, bubuind, în gât. „Mereu s-a gândit la mine ca la o fetiță. Sora mai mică a lui Bruce. Asta era tot ce eram pentru el. Nu-i așa? Nu-i așa?"

Cadan deschise gura, apoi o închise. Apoi își încrucișă brațele.

– Ascultă. Eram destul de încântat de mine când eram puțin mai tânăr, când mă antrenam. Știu că trebuie să fi fost enervant. Și te-am judecat destul de dur uneori. Dar *nu* te-am disprețuit.

– Bine.

Nu avea să îl întrebe ce crezuse despre ea. Se expusese prea mult – nu mai putea suporta.

În schimb, se mută de pe un picior pe altul și sorbi din cafea.

– *Nu* am fost nevoită să muncesc pentru ceea ce voiam, spuse ea brusc. Înainte ca simptomele să înceapă. Aveai dreptate în privința asta. Așa că dacă ai crezut că eram cam răsfățată, păi, cred că nu te înșelai în totalitate.

– Ba da, m-am înșelat puțin, spuse cu precauție Cadan. Dar doar puțin.

Elissa ridică din umeri.

– Presupun că ai dreptate.

Din când în când Cadan își mai aruncase privirea pe ecrane în timp ce vorbeau. Acum își reluă locul lângă panoul de comandă.

– Te-ai schimbat, totuși, spuse el, cu privirea concentrată pe scaner. De când ești pe navă. Văzând tot ce a trebuit să faci – ai renunțat la tot pentru Lin...

Elissa se așeză la două scaune distanță de el. Nu avea de gând să întrebe. Era suficient să știe că el nu o disprețuise, era suficient că el știa că nu simulase simptomele...

– Deci nu mai sunt o răsfățată acum?

Cadan întoarse privirea spre ea.

– Nicidecum. Ochii li se întâlniră și din nou cuvintele rămaseră suspendate în aer, captând electricitatea ce bâzâia și scotea scântei între ei. Cadan luă o mână de pe panou. Lissa...

În spatele lor, cineva bătu în geam. Elissa tresări și se întoarse, și Cadan apăsă butonul ce deschise ușa.

Lin intră căscând, cu părul vâlvoi, și merse direct către nutri-tonomat pentru a-și comanda o ciocolată caldă și un cioco-cereale.

– Cât mai avem?

– Nu mai mult de opt ore, spuse Cadan. Privi înapoi spre ecrane, iar Elissa observă că îmbujorarea lui era mai intensă decât înainte. Ce fusese pe cale să spună înainte de a intra Lin? *Și va avea o altă ocazie să o spună?*

Totuși, nu arăta de parcă asta era în mintea lui acum.

– Lin, spuse el în timp ce ea merse și se așeză în scaunul din fața Elissei, ai vreo idee de ce te duceau în laborator, care era scopul? De ce o făceau?

Lin se întorsese spre el în timp ce Cadan îi rostise numele, dar la auzul acestor cuvinte ochii i se goliră, ca și cum nu l-ar fi privit pe el, ci prin el.

– Nu, spuse ea, iar cuvântul fu ca o barieră ce se lăsa.

Cadan se opri un moment, privind-o.

– Nicio idee? După trei ani?

– Nu.

În timp ce Cadan deschise din nou gura, Elissa ridică o mână pentru a-l opri, un impuls automat. Nu putea vedea că Lin nu voia să răspundă? Că nu avea sens să insiste?

Dar fie Cadan nu îi observă gestul, fie alese să îl ignore.

– Lin, nu întreb asta de amuzament. Întreb pentru că este posibil să fie o informație utilă.

– Nu este utilă. Nu știu.

– Nu știi, spuse Cadan cu un glas răbdător. Atunci o să îți spun ce cred eu. Își plimbă o mână peste butoanele panoului, deschise o altă fereastră pentru a verifica ceva, apoi își întoarse privirea către Lin. Lissa mi-a spus că are de-a face cu abilitatea ta telepatică mai puternică. Și probabil cu abilitatea ta telechinetică. Cum am spus, singurul lucru pe care îl știu despre asta este că folosește destul de multă energie. Dar am văzut ce mănânci și, în privința caloriilor, nu cred că asimilezi nici măcar pe-aproape cantitatea de energie pe care ai folosit-o.

– Și? spuse Lin.

– *Și,* mă gândesc că ceea ce făceau ei era să te folosească pe post de amplificator de energie. Extrăgând energie din tine...

Fiecare parte a corpului lui Lin păru să tresară. Pentru o clipă, ea arătă ca și cum se micșorase de-a dreptul. Elissa flutură o mână spre Cadan.

– *Stop.* Oprește-te. Nu vezi că nu suportă să vorbești despre asta?

Sprâncenele lui Cadan se încruntară.

– Ascultă, știu că nu este plăcut, dar...

– Nu este *plăcut?* Tot ce credea înainte despre motivele pentru care îi făceau asta se transformă în scrum. Ce e cu tine? Știi ce i s-a întâmplat!

– Da, *știu,* se răsti Cadan. Și încerc să găsesc resurse pentru a mă asigura că nu se întâmplă din nou! Cu cât am mai multe informații, cu atât pot alcătui un caz complet pentru a-l prezenta la LIP...

– Ai spus că vom primi statutul de refugiați oricum.

Nu își putu reprima tonul acuzator.

– Și așa va fi. Dar vreți să trăiți pentru totdeauna ca refugiate? Lin să nu fie niciodată recunoscută ca fiind legal umană? Chiar acum, tot ce putem obține de la ei este o contravenție a Decretului Tratamentului Uman. Dacă putem afla că au încălcat și alte legi, dacă putem obține o despăgubire, dacă putem obține statutul de legal uman pentru Lin, lucrurile ar fi mult mai bune pentru voi. Așa că vă rog pe amândouă, încetați să mă mai tratați ca pe un dușman!

După o secundă în care se priviră în ochi, Elissa privi în altă parte.

– Știu un lucru, spuse deodată Lin. Oamenii – Rezervele – odată ce începeau procedurile, nu rezistau mult.

Stomacul Elissei se încordă. Din nou auzi ceea ce Lin îi spusese în acea primă zi: ... „unele dintre Rezerve... s-au scurtcircuitat". Încercase să nu se gândească la asta. Se terminase pentru Lin, iar ea, Elissa, nu putea face nimic pentru Rezervele încă rămase acolo. Dar uneori cuvintele îi reveneau în minte, împreună cu imagini cu Lin arzând, folosită, distrusă.

Lin o privea.

– Lissa, nu, nu despre asta vorbesc. Unii dintre noi – îi aruncă o privire lui Cadan – nu făceau față procedurii. Ardeau ceva în creierele lor. Dar unii dintre ei erau luați de acolo. Lin ezită. Cel puțin așa am bănuit. Adică, nu era niciun cadavru. Ar fi putut muri și ar fi fost luați de acolo fără ca noi să știm.

Dar cu toții am crezut... zvonurile spuneau că erau luați de acolo în viață. Înghiți în sec. Iar cei luați erau întotdeauna puțin mai în vârstă decât mine. Un an, maxim doi.

– Oameni ajunși la sfârșitul pubertății, spuse Cadan. La apogeul puterilor lor, poate?

Lin ridică din umeri, chipul devenindu-i din nou gol, ca și cum oferind informația pe care o deținea, încerca din nou să o blocheze în afara creierului ei.

– Bine. Cadan se întinse spre levierul hipervitezei pentru a face un alt salt. Mulțumesc.

Încă se încrunta, gânditor, în timp ce activa hiperviteza.

Scâncetul familiar umplu urechile Elissei.

În timp ce făcură saltul, nava se cutremură într-un fel care, de asemenea devenise familiar. Lumini de avertizare se aprinseră, iar când ecranul indicator al hipervitezei se reaprinse, afișă un text roșu, ce pâlpâia. Ochii Elissei se îndreptară direct spre el, iar mesajul de pe ecran o făcu să încremenească. *Eroare. Eroare. Eroare.*

– *Nu,* spuse Cadan. La naiba, nu *acum.* Deschise un panou de sub ecran, tastă un cod, așteptă. Mesajul pâlpâi, clipi o dată, apoi fu înlocuit de o pagină cu un talmeș-balmeș de coduri. Luminile de avertizare se stinseră.

– Merge prost, nu-i așa? spuse Lin.

– Nu, nu se poate! Glasul Elissei tresări de nervi. Cadan, funcționează din nou acum, nu-i așa? Se poate să fi fost doar o defecțiune? O problemă de afișare? Ai spus că rezistă *cinci ani.*

Cadan își plimbă din nou mâinile pe panou, degetele mișcându-i-se încet, cu precauție.

– Îmi doresc să cred asta. Cred... își frecă fața cu mâna... cred că este defectă. O pauză. *La naiba!* Nu ne putem permite

asta acum! Singura noastră șansă de a ajunge acolo fără să fim detectați... Se opri, cu mâna încleștată, încercând în mod vizibil să își recapete controlul, apoi deschise canalul de comunicație. Markus, poți veni pe punte? Mulțumesc.

Privi spre Elissa și Lin.

– Va trebui să zburăm drept pentru o vreme. Voi efectua cea mai largă scanare posibilă, vom vedea dacă se apropie cineva. Chipul i se încordă, privirea i se încruntă. Asta dacă folosesc zborul normal. Dacă ne localizează suficient de exact pentru a face saltul aici...

Deschise ușa pentru Markus și se întoarse pentru a-l chema lângă el, apoi gesticulă către ecranul indicator al hipervitezei.

– Markus, tu poți înțelege asta? Eu nici măcar nu recunosc ce spune. Dumnezeule, întotdeauna am crezut că ar trebui să ne ofere pregătire în întreținerea afuristei ăsteia de chestii. Trebuie să o folosesc din nou, *trebuie,* dar dacă aș ști măcar ce s-ar putea întâmpla, în ce pericol ar pune nava dacă toată chestia se strică exact în toiul procesului...

Dar Markus dădea din cap.

– Îmi pare rău. Nu știu mai mult decât tine. Se presupune că nu ar trebui să se strice deloc. Singurul lucru pe care ni l-au spus vreodată este că *dacă* nu funcționează corect – și erau foarte convinși că asta nu s-ar întâmpla niciodată – suntem autorizați să chemăm echipajul de întreținere de urgență.

El și Cadan își aruncară priviri frustrate.

– Dacă suntem atacați acum și va trebui să mă ocup de asta când nu știu dacă pot folosi în siguranță hiperviteza... Mâna lui Cadan era încă încleștată. Pentru un moment își odihni fruntea pe ea, privind ecranele. Apoi se îndreptă. Bine. Markus,

trebuie să ajungem în camera hipervitezei. Dacă există vreo șansă să aflăm ce se petrece cu ea, trebuie să o facem.

– Asta înseamnă ruperea sigiliilor guvernamentale.

– Ți se pare că marea mea grijă este să nu rup sigiliile guvernamentale?

În ciuda situației, Markus râse cu un hohot subit.

– Nici a mea. Sunt complicate, atâta tot.

– O poți face?

Markus ridică din umeri.

– Cu siguranță, pot încerca.

Cadan activă pilotul automat și se ridică.

– Încearcă.

Cei doi coborâră treptele către ușa sigilată pe care Stewart le-o arătase Elissei și lui Lin când le adusese pentru prima oară pe puntea de comandă. Elissa își aminti vocea lui vioaie și amuzată anunțând ca o moară stricată pedepsele pentru încercarea obținerii accesului în camera hipervitezei.

După câteva secunde ezitante, ea și Lin îi urmară pe Markus și Cadan, păstrând o distanță – sperau ele – nederanjantă în urma lor, în timp ce se aplecară pentru a inspecta ușa.

– Este încuiată cu sistemul amprentelor digitale, spuse Markus. Rezistentă la laser, desigur. Și nu pot deșuruba balamalele. Capetele șuruburilor – privește, sunt unice, nu avem unelte care să li se potrivească. Își trecu degetul peste marginea lor. Aș sugera o rangă, dar uită-te la chestia asta, este sigilată atât de al naibii de strâns.

– Și dacă împingem ușa spre interior?

– Dacă o putem face fără să avariem hiperviteza, spuse Markus. Nu știu unde se află în raport cu ușa. Aș lua în considerare o explozie controlată dacă aș ști care este riscul, dar așa...

– Bine, spuse Cadan. Dacă o putem împinge înăuntru suficient cât să putem deschide un spațiu pe margine, putem introduce o rangă prin el. Își îndreptă poziția, frecându-și fața cu ambele mâini. Cu ce am putea face asta?

– O pot face eu, spuse Lin în urma lui.

El își întoarse brusc privirea către ea.

– Poți?

– Da.

Un val de ușurare trecu peste chipul lui.

– Bine, atunci. Păși înapoi pentru a-i face loc. Markus zâmbi, privind-o aprobator și cu respect.

Lin înaintă. Tocmai se aplecase pentru a atinge ușa când atacul veni.

Din prima secundă fu ca și cum celelalte atacuri nu fuseseră nimic altceva decât repetiții. Niciun avertizment. Din senin, alte nave țâșniră din hiperspațiu în jurul lor, lovindu-i pe fiecare parte. Flăcări izbucniră peste bordul din sticlă al navei, prelingându-se apoi pe pereții de sticlă înainte de a se stinge.

Impactul balansă *Phoenix* în lateral – cu aproape nouăzeci de grade, mult prea mult pentru ca sistemul ei de stabilizare să țină piept și prea rapid pentru ca sistemul interior de amortizare să țină pasul. Elissa fu aruncată direct în capătul celălalt al punții, aterizând puternic, durerea cuprinzându-i umărul și brațul.

Lin căzu în fața, lovindu-și capul de ușa camerei hiper-vitezei atât de tare, încât scoase un bubuit sec. Se prăbuși ca o păpușă din cârpă pe podea.

– Lin! *Lin!*

Cadan se dezechilibrase și el. Acum se ridică din nou în picioare, prinzându-se cu mâinile de parapetul scării, sărind treptele pentru a ajunge la panoul de comandă.

Încă o lovitură veni în timp ce el sărea pe punte. Elissa se tăvăli din nou pe podea. Lin, încă inconștientă, alunecă pe podea, sfârșind lângă peretele de sticlă al punții. Pentru un moment cât o bătaie de inimă, creierul îi jucă o farsă Elissei, făcând-o să creadă că geamul nu era acolo, că Lin avea să alunece direct peste margine și să cadă și să cadă și să cadă...

– *Lin.* Elissa reuși să se târască spre locul unde zăcea sora ei, durerea străpungându-i umărul.

Markus era în spatele ei.

– Du-o pe punte. Pune-i centura de siguranță.

Reușiră să o facă, unul de fiecare parte a lui Lin, care aluneca aproape inconștientă în mâinile lor, în susul treptelor. Începu să își vină în fire în timp ce ajunseră pe punte, iar Elissa îi puse centura lui Lin, apoi ei înseși, cu degete ce tremurau pe catarame, ca și cum creierul ei nu își putea aminti cum să o facă.

„Am fost atât de aproape. Am fost aproape acolo. Iar acum, cu hiperviteza funcționând prost..."

Lumini de avertizare licăriră și bip-bip-bipul unei alarme răsună. *Scuturi la șaptezeci și cinci la sută,* răsună o voce mecanică.

Cadan înjură cu brațele în jurul consolei în timp ce se lupta să recapete controlul asupra navei.

– Markus, verifică asta pentru mine. Este imposibil să ne coboare scuturile atât de repede. Ce fel de tehnologie au?

Tăcu brusc, ca și cum cineva l-ar fi strangulat. Una dintre nave tocmai apăruse în vizorul unui ecran, iar logoul său lateral era vizibil. *Inițiativa Zborurilor Spațiale.* Erau nave IZS.

Stomacul Elissei se încordă atât de tare, ca și cum ar fi fost în cădere liberă. Pierzând orice control, pierzând toate lucrurile pentru care luptase, văzând totul alunecându-i din mâini și zburând precum praful în vânt...

– *Sub nicio formă afurisită,* spuse Markus de lângă Cadan, glasul fiindu-i de-a dreptul șocat.

Cadan se albise ca varul.

– Elissa, îmi cer scuze, spuse el.

Încă o lovitură. *Scuturi la șaptezeci la sută... scuturi la șaizeci și opt...*

Mâinile lui Cadan zburau peste panoul de comandă. Elissa știa că el nu putea întoarce atacul, nu în timp ce *Phoenix* se legăna pe măsură ce puterea loviturii se lupta cu sistemul ei de stabilizare și nu în timp ce scuturile erau coborâte atât de repede. Dar Cadan încerca să acumuleze putere din orice funcție neimportantă a navei, închizând orice putea, încercând din răsputeri să ridice din nou scuturile.

Își mută mâna pentru a debloca hiperviteza. Nu îndrăznea să o folosească încă, cu *Phoenix* fiind ținta atâtor lovituri, dar în momentul în care va putea, în momentul în care putea să lovească înapoi, să îi distragă suficient de mult... Cadan îi putea scoate de acolo. Îi putea salva așa cum o făcuse înainte...

Chiar în timp ce Elissa gândea asta, nava fu zdruncinată de o altă lovitură. Navele IZS chiar plănuiau să distrugă *Phoenix*-ul și tot echipajul ei? Hotărâseră că ea și Lin erau un pericol prea mare pentru a le permite să trăiască?

Sau doar încercau să îi intimideze? Plănuiau să distrugă pe jumătate nava, convinși că el avea să renunțe înainte de a-și pune echipajul în pericol?

„Și va trebui să o facă. Cadan nu poate sacrifica pe toată lumea doar pentru a ne salva pe noi."

O, Dumnezeule. Nu se gândise niciodată că avea să se ajungă aici.

Cadan înjură din nou cu violență și își duse mâna către canalul de comunicație. Gâtul Elissei se încleștă. El inițiia un dialog cu ei. Dar pentru ce? „Cadan nu ne va preda. Știu că nu o va face. Nu Cadan."

– Aici *Phoenix,* spuse Cadan, glasul lui sunând ca un mârâit. Ce naiba credeți că-i faceți propriei nave?

Tăcere. O lungă tăcere ce dură o veșnicie. Elissa continuă să aștepte ca o voce să răspundă, o voce autoritară și cu ton oficial care să îi ceară lui Cadan să le predea pe ea și pe Lin. Dar după un minut nesfârșit, accentuat doar de sunetul loviturilor în lateralele navei, de vocea automată de avertizare – ... *scuturi la șaizeci și cinci la sută... șaizeci și trei.... șaizeci...* – Elissa își dădu seama că nu aveau să primească niciun răspuns.

Navele IZS nu voiau să comunice. Nu voiau să se târguiască. Nu se mai ascundeau, erau dincolo de orice control discret al pagubelor. Voiau doar să îi elimine.

Elissa văzu realitatea lovindu-l pe Cadan, îi văzu chipul încordându-i-se. Închise canalul de comunicație.

– Bine, spuse el printre dinții încleștați, deschizând toate ecranele. Țineți-vă bine. În secunda în care am ocazia, intrăm în hiperviteză.

Un milion de *dar*-uri explodă în gândurile Elissei. „Dar vom fi loviți. Dar este defectă. Dar ar putea rupe nava în două." Știa totuși că niciunul nu conta. Dacă nu ieșeau de acolo, în câteva minute scuturile lor aveau să coboare la zero și totul avea să se termine.

Lângă ea, Lin scoase un sunet asemănător unui suspin suprimat. Elissa se întinse și luă mâna rece a surorii sale într-a ei.

– Nu regret, spuse ea, deși nu era sigură că era adevărat, deși groaza gonea prin ea asemeni unui val. Nu regret. Nu-mi pasă.

Lin nu spuse nimic. Mâna îi tremura, iar unghiile îi săpau în pielea Elissei.

Scâncetul hipervitezei începu, urcând la maximum, degetele lui Cadan gonind pe panou, capul plimbându-i-se înainte și înapoi, între fiecare ecran pe care îl deschidea.

– *Acum,* spuse el, ca și cum era nevoit să își comande lui însuși să o facă, așa cum ar fi ordonat unui copilot sau echipajului lui, și trimise nava în hiperviteză.

Scâncetul deveni un țipăt, iar nava făcu saltul...

Doar că nu îl făcu.

Țipătul hipervitezei se întrerupse atât de brusc, încât fu ca și cum cineva ar fi surzit. Nava se cutremură îngrozitor, ca și cum ar fi fost pe punctul de a se destrăma. Iar luminile de pe indicatorul hipervitezei se stinseră.

„Nu. O, nu, nu acum."

Hiperviteza care avea să îi îndepărteze din raza de acțiune a navelor ce îi atacau, care avea să îi ducă undeva în siguranță... nu doar că funcționa defectuos. Încetase să mai funcționeze.

O altă explozie zdruncină nava.

– Trebuie să intrăm în hiperviteză, spuse Cadan. Lin, spune-mi că ești în stare să deschizi ușa.

Lin își înălță capul. Pe frunte avea un cucui vinețiu și urât, iar ochii îi erau mari și negri pe fața albă.

– Sunt în stare.

– Bine, atunci. Voi redirija totul pentru a aduce scuturile și stabilitatea la maximum. Pot să obțin un răgaz de douăzeci de minute. Dacă putem face hiperviteza să meargă pentru un alt salt...

„Tot nu va fi suficient. Un salt nu va rezolva problema. Vor veni direct după noi." Nu avea rost să o spună. Era o speranță infimă, dar era singura lor speranță.

Cadan transmise un avertisment prin sistemul intern de comunicație, primi confirmare de la Ivan și Felicia cum că se mutaseră în secțiunile centrale ale navei, apoi începu să închidă celelalte sectoare. Elissa privi pe unul dintre ecrane cum pe planul navei sector după sector apărea luminat în galben, apoi roșu, apoi se închidea. Cadan absorbea tot – oxigen, căldură, electricitate – din acele sectoare, concentrând totul pe nucleul esențial al navei. Pe plan, linii punctate deveniră solide pe măsură ce ușă după ușă se închidea, sigilându-se atât de perfect încât era ca și cum forma o navă în interiorul navei.

Scuturile începură să urce. Șaizeci și șase, șaptezeci și doi... Sistemul de stabilizare urcă, deși Elissa încă putea auzi loviturile încasate de navă, podeaua nu se cutremura la fiecare impact.

Scuturi la nouăzeci și cinci la sută.

– Mai bine de atât nici că se poate, spuse Cadan. Sări în picioare, ajustându-și casca la ureche. Markus, tu stai aici. Bine, Lin.

Văzând ce făcuse Lin cu reparațiile navei, Elissa nu se așteptase ca ea să aibă vreo dificultate în a deschide o ușă. Dar, după câteva minute, Lin tremura din toate încheieturile, dinții îi scrâșneau și respira atât de greoi încât părea că fiecare gură de aer era dureroasă. Iar ușa nici măcar nu vibră.

– Nu este doar încuiată, spuse ea gâfâind. Este sigilată. Și are și un câmp de forțe.

Căzu într-un genunchi, apoi în amândoi. Apoi întinse o mână.

– Lissa, îmi pare rău, nu o pot face singură.

„O, desigur." Simțindu-se prost pentru că nu se gândise ea însăși la asta, Elissa strânse mâna surorii sale. Și din nou urmă un moment de orbire, de dezorientare, înainte de a privi ușa prin ochii lui Lin, printr-un văl încețoșat de oboseală, furie și hotărâre. Iar ușa... se simțea ca și cum ai împinge un zgârienori, ca și cum ai încerca să îți bagi unghiile sub stâlpii masivi ai unui pod.

Ea – *ele* – scrâșni din dinți, își concentră toată puterea pentru a deschide ușa. Era dureros. Era prea tare. Nu puteau...

Ușa cedă. Doar o deschizătură de un milimetru la una dintre margini.

– Este suficient, spuse Cadan. Vă puteți opri.

Dar apoi cedă și altceva, ceva ce plesni asemenea unui elastic de cauciuc. *Câmpul de forțe*. Iar în timp ce Elissa redeveni conștientă, gâfâind, Cadan trecu pe lângă ea și Lin, prinse marginea ușii cu ambele mâini și, încordându-și mușchii, o eliberă de restul sigiliului.

Din interiorul camerei răzbătea o lumină palidă, pulsantă. Speranța se strecură în Elissa, diminuându-i epuizarea. Dacă celula de energie care alimenta hiperviteza nu era complet stinsă, atunci trebuie să existe speranța de a o repune în funcțiune.

Cadan păși în camera întunecată, Elissa și Lin urmându-l îndeaproape.

Celula de energie fu primul lucru observat de Elissa. Zăcea, un cilindru de lungimea unui braț ce licărea palid, prins cu centuri într-o cavitate din podea.

Era străbătută de fire de un albastru fantomatic, dându-i aspect ca de meduză înghesuită într-un recipient de sticlă. La fiecare capăt firele se uneau într-un singur cablu argintiu, nu

mai gros decât încheietura ei. Un cablu se întindea pe o distanță mică în afara cilindrului, formând un S pe podea, cuplându-l la o cutie mică și neagră.

– Aceea este...?

– Hiperviteza, spuse Cadan. Da. Măcar atâta lucru știu. Se aplecă, o ridică într-o mână și o întoarse. Un mic bec stins prinse o lumină palidă de la licărul celulei de energie și scânteie brusc, ca și cum atingerea l-ar fi reaprins. Bine, energia este moartă. Dar nu văd niciun semn cum că ar fi stricată. Râse. Dacă este la fel de simplu ca o îmbinare neetanșă...

Elissa încetase să-l mai asculte. În timp ce Cadan analiza hiperviteza, Lin înaintase pe lângă celula de energie, urmând celălalt cablu. Șerpuia în umbrele din capătul îndepărtat al camerei. Pe măsură ce ochii Elissei se obișnuiau cu lumina obscură, realiză că Lin se oprise, privind în jos spre locul unde o condusese cablul.

– Lin?

Lin nu răspunse. Și deodată ceva o străpunse pe Elissa, un șoc atât de intens și de tăios încât îl resimți ca pe o durere fizică. Sudoarea se prelinse din fiecare milimetru al corpului ei.

– *Lin?*

– Lissa? spuse Cadan cu asprime. Ce este? Ce e în neregulă?

Dar acum nici Elissa nu putu răspunde. Groaza pusese stăpânire pe ea, o groază ce îi ridicase fiecare fir de păr de pe corp, până în creștetul scalpului. Lin stătea lângă un al doilea cilindru, mult mai mare, scufundat atât de jos în podea, încât doar curbura sa superioară era vizibilă. Oglindea lumina redusă din încăpere, făcându-l opac și imposibil de privit în interior.

Elissa nu voia să privească în interior. Nu voia să știe ce altceva era în acea cameră care ar trebui să conțină doar hiperviteza și celula de energie ce o alimenta. Camera fusese încuiată și sigilată de însăși IZS. Camera pe care ei nu aveau permisiunea să o deschidă.

Fu nevoită să se forțeze să înainteze, prea puțin conștientă de faptul că era urmată de Cadan. Ajunse lângă Lin și privi în jos.

Cilindrul era întunecat. Aproape prea întunecat pentru a-i vedea conținutul.

Dar nu chiar. Erau fire, distorsionate de curba sticlei și lichidul incolor din ea și o rețea de tuburi – o unitate independentă de susținere a vieții. Și ceea ce conținea era...

În spatele ei, Cadan scoase un sunet îngrozit, sugrumat.

Cilindrul conținea o persoană. Un tânăr, poate cu vreo doi ani mai mare decât Elissa. Plutea în lichidul incolor: gol, nemișcat, palid. Firele și tuburile intrau și ieșeau din corpul lui, o rețea dezgustătoare.

Și era mort.

– Ce... Cadan începu să gâfâie. Ce naiba e asta?

Cablul din celula de energie intra în cilindru prin capul tânărului, șerpuia pe o distanță mică prin lichidul din interior, apoi era atașat de cadavru prin mufa de la baza craniului său.

De aici venea energia hipervitezei. Nu era doar o celulă de energie. Era o Rezervă. Puterea hipervitezei, supercombustibilul top secret pe care IZS îl folosise în ultimii treizeci de ani – venea de la Rezerve.

CAPITOLUL 14

Elissa deveni brusc conștientă că își ținea ambele mâini în față, ca și cum ar fi împins imaginea din dreptul privirii ei, vrând să nu fie adevărată, să nu fie *acolo*. Știuse că îi făceau ceva groaznic lui Lin, celorlalți, dar niciodată nu își imaginase așa ceva. Nu își imaginase niciodată că îi închideau în întuneric, captivi, înecându-se, în fiecare moment așteptând ca durerea să îi străpungă atunci când nava intra în hiperviteză.

O amintire o străbătu.

– Ai spus că restul – alte Rezerve – erau luați de acolo. Din motivul ăsta. Pentru asta.

Chipul lui Lin se întoarse spre ea, la fel de palid și de lipicios precum cel al Rezervei moarte. În camera întunecată, ochii ei erau găuri pustiite. Maxilarul îi era încleștat din pricina șocului.

– *Nu*, spuse Cadan. Nu. E imposibil. Nu poate fi... își pierdu cuvintele. O, Dumnezeule din ceruri, hipervitezele durează de la cinci la șapte ani.

Pentru o clipă, Elissa nu înțelese ce vru să spună. Apoi conștientizarea acestui fapt o izbi, un pumn puternic în stomacul său.

– *Șapte ani?* De atâta timp se află aici?

– Nu. Acesta nu. *Phoenix* are doar doi ani. Acesta – ceva nu a mers bine în tot timpul ăsta. Probabil că el... se înecă din nou cu propriile cuvinte. O, Dumnezeule, ce i-am făcut?

– Doi ani. Elissa se trezi întorcând capul către Rezerva ce plutea nemișcată și neputincioasă. În spațiu, în toate celelalte nave, alte Rezerve pluteau în același fel, menținute în viață de tuburi, menținute – O, Doamne, erau conștiente în tot timpul ăsta?

Pe măsură ce privea, incapabilă să își mute privirea, alte detalii i se dezvăluiră, detalii pe care nu le voia, lucruri despre care nu voia să știe că se pot întâmpla undeva, *vreodată*.

Sânge plutea în lichidul de lângă buzele Rezervei moarte, coaste transparente de un stacojiu palid, iar pe buza inferioară erau răni negre, vizibile pe culoarea albăstruie a morții. Se mușcase singur.

Părul Rezervei era destul de lung, plutind ca iarba de mare în jurul capului său. Cu excepția locului de la spate, în jurul... găurii, al mufei. Acolo era încrețit, ca și cum ar fi fost ars.

Brusc, privirea Elissei căzu pe cablul dinspre peretele interior al cilindrului. Cablul prezenta semne de coroziune, semne înnegrite pe suprafața netedă. Cilindrul părea aproape neatins, cu excepția marginii sale, unde cablul intra prin el, iar acolo geamul dezvălui fisura de grosimea firului de păr ce se petrecuse din pricina căldurii excesive.

Ce se întâmplase cu cablul? Oare circuitele se supraîncălziseră? Undele creierului Rezervei fuseseră prea puternice pentru cabluri? Sau setările fuseseră greșite, ei încercând să extragă prea multă energie de la Rezervă – „noi am fost, noi am făcut-o, am tot folosit hiperviteza pentru a scăpa" – Rezerva, captivă, legată, neajutorată, fusese supusă durerii

pe care Elissa o simțise doar indirect, dar pe care de-abia suporta să și-o amintească.

– Nu știu de ce naiba mai stăm aici, spuse Cadan brusc, violent. Liṇ tresări de parcă ar fi fost plesnită, iar pentru prima oară ochii ei se îndepărtară de imaginea Rezervei zăcând în închisoarea de sticlă ce îi devenise mormânt.

Elissa își adună ultimele frânturi de putere, punându-și brațul în jurul surorii sale.

– Să plecăm de aici. Cadan are dreptate, nu are rost să mai stăm.

Lin nu vorbi. Mâna rece ca gheața i se închise în jurul mâinii Elissei. Elissa nu era sigură dacă următoarele cuvinte din mintea sa erau ale lui Lin sau ale sale. „Știam că va veni momentul. A venit. S-a terminat."

„Nu se poate să se fi terminat!" Acesta era cu siguranță propriul ei gând, disperat, pe tăișul panicii.

– Nu așa. Trebuie să existe o cale!

Nu realiză că o spusese cu voce tare până ce Cadan nu-i răspunse, întorcându-se pentru a o privi în timp ce ieșea din camera cu lumina ei hidoasă, palidă și licărindă.

– Lissa, îmi pare rău. Privirea îi era pustie. S-a terminat. Nu vom putea ajunge la LIP.

– Cadan... Glasul ei sună ca o acuzație disperată. Trebuie să existe *ceva*.

Și după toate prin câte trecuseră, fiecare evadare la limită, nu se putea sfârși totul aici.

– Îmi pare rău. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, de asemenea pustii. Dacă era ceva la care să mă fi putut gândi, orice târg pe care să-l pot face...

Urcară treptele către punte. Markus se întoarse în timp ce Cadan deschidea bariera.

– Scuturile coboară din nou. Ați... ? Ochii lui observară expresia lui Cadan și se opri. Nu merge?

Cadan trecu la comandă.

– Nu merge. Dădu cea mai scurtă explicație posibilă, groaza descrierii a ceea ce văzuse – ceea ce încă zăcea sub podeaua pe care ei stăteau – brăzdându-i chipul.

Elissa privi în jur și își dădu seama pentru prima dată că Ivan și Felicia veniseră de asemeni pe punte. „Ca să putem muri împreună", o izbi gândul, rece și detașat.

Mâna lui Lin zăcea rece ca gheața într-a Elissei. La fel de rece ca și cum ea, asemeni cadavrului scurtcircuitat de sub ei, era deja moartă.

Cadan se întoarse către ecrane.

– În ritmul în care se deteriorează scuturile, nu vom rezista mai mult de o oră.

O oră. După toate prin câte trecuseră, într-un sfârșit, la asta se ajunsese? Încă o oră. În ciuda a tot, în ciuda a tot ce se întâmplase cu nenumăratele Rezerve doar cu puțin mai mari decât ea, părea imposibil că ea, Elissa, avea să moară înainte de a fi trăit cu adevărat.

Teama o părăsise. Se simțea... oarecum pierdută, amețită, ca și cum ar fi stat pe marginea unei stânci, ruta de scăpare pe care se presupunea că trebuie să o urmeze nefiind altceva decât o funie și un ham defect. Totul fusese în zadar. Toată teama, tot efortul. Să evadeze iar și iar și să îl pună pe Cadan și pe echipajul său într-un pericol atât de mare, și totul în zadar.

Se trezi vorbind fără să-și dea seama, cu o detașare stranie, calmă.

– Dacă vă oferiți să ne predați...

– Nu.

Pentru o clipă, Elissa presupuse că cel care răspunsese era Cadan, dar apoi, în timp ce procesă răspunsul, realiză că Felicia și Ivan vorbiseră amândoi deodată, iar Markus dădea din cap.

– Să vă dăm pe mâna măcelarilor ălora? spuse Ivan. Acum că știm exact pentru ce vă vor? Nu prea cred.

Cumva, nu se putu abține să nu îi răspundă.

– Dacă nu o faceți, ne vor ucide pe toți.

În spatele ei, Lin își înălță capul.

– Vă puteți salva. Cu toții. Și tu, Lissa.

Glasul îi era curios de pustiu. Elissa îi aruncă o privire, dar nu își putu da seama la ce se gândea sau simțea. Și înainte de a putea forma cuvinte, Lin vorbi din nou.

– Niciunul dintre voi nu trebuie să moară. Dacă mă predați doar pe mine și o țineți pe Lissa aici.

– Poate că da, spuse Ivan. Poate că nu. Este destul de posibil să ne ucidă pe toți pentru că am fost martori, chiar dacă te predăm.

– Dar poate nu o vor face.

– Chiar și așa. Chipul lui Cadan era dur ca oțelul. Elissa îl privi, apoi privi echipajul, apoi ceva tresări la viață în interiorul ei, căldură bruscă în toiul frigului.

Lin își formă încet următoarea propoziție, ca și cum descifra ceva.

– Vreți să muriți... când nu este necesar. Când puteți avea o șansă la supraviețuire. Privirea i se plimbă peste ei. Și nu o faceți doar pentru Lissa. O faceți pentru mine.

Echipajul se holba la ea acum. Ivan ridică din umeri.

– De ce nu?

Ochii lui Lin îi întâlniră pe-ai lui.

– Dar eu... eu nici măcar nu sunt legal umană.

– O, desigur că ești al naibii de umană, spuse Ivan. Toate astea – sunt prostii legale false. Toată lumea poate vedea că ești umană.

– Dar eu... creierul meu nu este...

– Creierul tău este la fel de normal ca al surorii tale, spuse Ivan. Și chiar dacă nu ar fi fost, de când o mică diferență face pe cineva non-uman?

– Doar uită-te la Ivan, interveni Felicia.

Lin îi aruncă o privire uimită.

– Păi, spuse Felicia, crezi că brațele de lungimea aia sunt normale?

Ivan izbucni brusc în râs, iar după o secundă de neînțelegere, chipul lui Lin se lumină într-un zâmbet – un zâmbet care nu avea legătură cu gluma Feliciei, ci cu faptul că înțelegea în sfârșit ceea ce încerca echipajul să îi spună.

În interiorul Elissei, micul licăr de căldură se intensifică. Ca și Lin, nu se așteptase la asta, nu din partea echipajului, nu în această situație extrem de periculoasă. Era un lucru pentru ea să moară împreună cu Lin, și un alt lucru pentru Cadan, care îi promisese că le va ajuta.

Gândurile îi deraiară. Nu se așteptase la asta din partea echipajului. Dar se așteptase din partea lui Cadan. Nu pentru că se gândea că era drept ca el să moară pentru ea și Lin, ci pentru că știuse că el ar face-o. Cumva, în ultimele câteva ore oribile, Elissa trecuse de la a spera că putea avea încredere în el la a ști, fără dubii, că putea.

– Și, spuse Markus, cel puțin putem pierde luptând.

Licărul deveni o flacără. Capul Elissei se înălță; coloana i se îndreptă. În spatele ei, chipul lui Lin deveni deodată luminos. Nu mai era moartă, ci de două ori mai vie decât înainte.

– Putem lupta?

Spatele lui Cadan se îndreptă, de asemeni. Când se întoarse dinspre panoul de comandă, chipul îi ardea, ochii strălucindu-i ca sticla.

– La naiba, putem. Nava este stabilizată acum și nu avem niciun motiv să conservăm puterea de foc. Un rânjet i se întinse pe față. Lin, vrei să vii și să tragi în nenorociți?

Lin se așeză în scaunul de lângă Cadan înainte ca el să termine de vorbit.

– Butoanele astea, corect? Așa armezi?

– Da. Este corect. Acum, acestea sunt butoanele...

Dar mâna lui Lin deja alerga peste ele, cu o mișcare exersată, familiară. Ecranul se schimbă.

– Ce naiba? spuse Cadan. Cum faci... când ai învățat să faci asta?

Lin își mișcă din nou mâna și un set diferit de coduri licărire pe ecran.

– Pot citi lucruri. Mecanisme, sisteme, computere... Acesta este complicat, mi-a luat o vreme să te privesc înainte de a-mi da seama cum funcționează.

Toată lumea se holba acum la ea. Chiar și Elissa. Telechinezia era un lucru, ca și abilitatea stranie de a folosi mașinării și de a prinde centuri complicate de siguranță înainte ca cineva să îi arate cum să o facă. Dar să înțeleagă comenzile unei nave spațiale?

Chiar dacă procesul în sine ar fi la fel de simplu precum conducerea unei mașini-insectă, panoul de comandă era în

mod intenționat construit pentru a fi neinteligibil pentru oricine era neantrenat. Era o adunătură de simboluri complicate, toate comutatoarele de pe părțile laterale nefiind etichetate și decodate. Elissa știa că îi luase lui Bruce două luni doar să își amintească ceea ce însemnau, darămite să învețe să le folosească în mod corect și iat-o pe Lin spunând că îi luase *ceva* timp să privească – doar să *privească.*

– Este armată, spuse Cadan, complet fascinat.

Lin încuviință. Elissa trecu într-un loc de unde o putea vedea pe sora ei și observă că ochii lui Lin se defocalizaseră puțin. Era ca și cum orice ar fi fost ceea ce făcea, o lua pe scurtătură, ocolindu-i mintea conștientă, sărind instantaneu direct în locul unde degetele ei atingeau butoanele.

Cadan se încruntă. Apoi ridică din umeri – un gest asemănător cu *ce avem de pierdut.*

– Trage când vrei.

Lin trase. Rachete țâșniră pe ecranul scanerului, scuipând foc spre scuturile navelor rivale. În câteva secunde veni drept răspuns o lovitură asemenea unui ecou silențios, lovind scuturile lui *Phoenix,* coborându-le și mai mult.

Lin râse cu un sunet sălbatic și trase din nou. Chipul îi ardea, ochii îi erau luminoși și febrili. După atâția ani în care fusese captivă și controlată, iat-o aici, luptând pentru propria libertate, oferindu-i-se șansa de a trage înapoi în organizația care îi făcuse asta, deși probabil că știa că nu avea nicio șansă reală de a doborî oricare dintre navele atacante.

„I-am dat măcar atât. Câteva zile. Groază și durere și teroare, dar și libertate.

Cel puțin, asta meritase efortul. Pentru Lin, am făcut ce trebuia. Am făcut lucrul corect."

Dar...

Elissa îl căută din ochi pe Cadan. El privea ecranele. Îi fusese prin preajmă aproape jumătate din viața ei, dar i se păru că de-abia în ultimele două zile ajunsese să îl cunoască într-o oarecare măsură. Erau lucruri pe care ar trebui să i le spună – lucruri pe care *voia* să i le spună dacă își putea face suficient curaj –, dar era prea târziu. După ani de zile în care se gândise la el ca la un frate mai mare, apoi ca la un prieten, apoi ca la un adversar, ani de venerație și umilință și iritare, acum, în umbra morții, știa exact ce reprezenta el pentru ea. Și era prea târziu. Rămăsese fără timp.

Cadan își întoarse capul mai întâi pentru a o privi pe Lin, apoi pentru a privi mai departe. Ochii lui îi întâlniră pe ai Elissei – o privire arzătoare, un albastru luminos al cerului de vară – străpungând-o, furnicându-i pielea. Nu își putea lua privirea dintr-a lui. Era *prea târziu*. Nu avea timp să afle dacă el încă o vedea ca pe sora mai mică a prietenului său sau dacă el, ca și ea, descoperise că lucrurile se schimbaseră în ultimele zile, asemeni unor piese de puzzle spărgându-se și formând un nou model. Nu avea timp nici măcar să-i spună... să-i spună *orice*.

Cadan vorbi pe scurt cu Markus, care venise lângă el, apoi se ridică și veni lângă Elissa.

Ea își ridică privirea spre el.

El nu spuse nimic, doar făcu un semn cu capul spre ușă.

Elissa îi aruncă o ultimă privire lui Lin, luminoasă și vie, înconjurată de oameni care îi spuseseră că este umană, care îi spuseseră că merita osteneala la fel de mult ca oricare dintre ei, de oameni care erau pregătiți să moară cu ea. „Eu am făcut asta. Eu i-am oferit asta. Și este în regulă că nici măcar

nu mă observă, că nu se gândește la ceea ce a trebuit să pierd pentru asta. Nu am făcut-o pentru ceea ce puteam obține. Dar dacă pot avea doar câteva minute – aici, la sfârșitul a tot – doar câteva minute pentru a obține ceva pentru mine..."

Îl urmă pe Cadan în josul treptelor.

În timp ce păși în zona mai joasă a punții, nava se cutremură, scuturile coborând încă puțin. Odată trecuți prin trapa ce ducea pe coridor, Cadan se întoarse, prinzându-se de unul dintre mânerele fixate în perete. Elissa coborî în urma lui și își încleștă degetele în jurul mânerului celui mai apropiat de ea. Deasupra lor, ușa se închise.

– Elissa.

Niciodată nu-i rostise numele în felul acela. O simți și în felul în care el o privea, ca și cum s-ar fi întins și i-ar fi atins pielea. Inima ei o luă la goană.

– Nu te-am vrut pe navă, spuse el.

O. Elissa făcu o jumătate de pas înapoi, simțindu-se pălmuită.

Chipul lui Cadan se schimbă.

– Nu. Așteaptă. Te rog să mă asculți. M-am gândit la sute de feluri de a-ți spune asta și niciunul nu mi s-a părut potrivit. Dar dacă nu... dacă nu o spun acum... Ochii lui stăruiau intensi pe fața ei. Nu mai avem timp. Trebuie să o spun acum, fie că o spun cum trebuie sau nu.

Încă o lovitură zdruncină scuturile ce se deteriorau. Elissa simți vibrația străbătându-i fiecare nerv și os și mușchi.

– Nu te-am vrut aici, spuse Cadan. O veșnicie am crezut că ești... bine, am crezut că ești răsfățată și egoistă. Și mult prea drăguță pentru propriul tău bine. Și eu – Cadan roși – am vrut să fii impresionată de mine. Când am stat o perioadă la școala de zbor, a fost odată, îmi amintesc că m-am întors la tine – nu

mai erai o fetiță. Și cum am spus, *mult* prea drăguță. Dar indiferent ce aș fi făcut ca să te impresionez, tu nu erai *niciodată* așa. Întotdeauna mi-ai aruncat *privirea* asta și era ca și cum orice aș fi făcut, oricât de sus aș fi ajuns, mereu aveam să fiu copilul care doar avea noroc să fie acolo, unde nu era locul lui. Atunci când am început să îți spun „prințesă"... îți amintești?

– Îmi amintesc. Dar, Cadan, eu *niciodată*...

– Nu. Nu. Trebuie să mă lași să o spun. Te-ai schimbat. Ești curajoasă și dură. Adică, nu e ca și cum te-aș vedea luptându-te cu pirați – sau să deschizi focul asupra altor nave, așa cum face sora ta. Dar ești... păi, nu mi-ar plăcea să fiu nevoit să lucrez împotriva ta, asta ți-o pot spune. Și să cred că ești egoistă... nici măcar nu cred că îți amintești *cum* să te pui pe tine înaintea altora. Cadan ezită. Poate că asta a fost întotdeauna acolo, iar eu doar n-am observat-o niciodată. Poate că eu sunt cel care s-a schimbat. Sau poate că sunt doar aceste ultime două zile, cu tot ce s-a întâmplat... Se opri din nou, înghiți, iar ea observă cum colțurile buzelor lui, la fel ca și mâna strânsă pe mâner, erau albe.

– Te iubesc, spuse Cadan. Știu că este cel mai groaznic moment pentru a o spune și nu va însemna nimic pentru că nu se poate, pentru că este prea târziu, iar eu sunt un idiot pentru că vreau să-ți spun... Înghiți din nou în sec. Doar voiam să îți spun. Asta este. Te iubesc.

Elissa îl privea încremenită, cuvintele lui Cadan vibrând în fiecare nerv și os și mușchi.

– Ți-am distrus cariera, spuse ea.

– Da.

– Suntem pe punctul ca tu să fii ucis din cauza mea.

Cadan afișă un zâmbet timid, trist.

– Și din nou, da. Urmă o pauză, apoi se mută de pe un picior pe celălalt. Cum am spus, sunt un idiot. Nici măcar nu ți-aș fi spus dacă nu am fi fost pe punctul de a fi uciși. Așa că, te rog, simte-te liberă să pui capăt spunându-mi că nu ai fi interesată nici dacă aș fi ultima persoană de pe ultima navă din întregul univers...

– Nu pot.

El începuse să își îndepărteze privirea, dar acum reveni brusc la ea.

– Nu poți?

– Nu pot. Nu-ți pot spune asta. Eu... e o nebunie și este, o, Doamne, *așa* un moment nepotrivit, dar eu... Ochii li se întâlniră și deodată Elissa tremura. Am fost îndrăgostită de tine când aveam *doisprezece* ani, spuse ea. Apoi tu ai crescut și ai devenit așa o *pacoste* și mi-am spus în sinea mea că nu îmi pasă și că nici măcar nu te-am plăcut vreodată. Apoi, pe navă... Era dificil să îl privească. Își coborî privirea, vorbind în podea, căldura urcându-i în obraji. Cum am spus, când eram copil am crezut că ești uimitor. Iar acum, văzându-te făcându-ți treaba, tot ce ai făcut pentru a ne ajuta pe mine și pe Lin... ce obișnuiam să simt pentru tine... s-au întors toate înapoi.

– „Toate"? Adică... chestiile pe care le-ai simțit când aveai doisprezece ani?

Fața îi ardea acum. Elissa încă nu își ridicase capul, dar auzi toate straturile întrebării în glasul lui și se forță să ridice privirea.

– Mult mai mult decât am simțit la doisprezece ani.

Cadan acoperi cu un pas spațiul dintre ei, ținându-se de mânerul de deasupra celui de care se ținea ea. Mâinile li se atinseră. Mintea Elissei se scurtcircuită când îi simți pielea atingând-o pe a ei.

– *Este* o nebunie, spuse el. Și momentul nepotrivit. Și probabil că nu are niciun rost, pentru că, așa cum ai spus, sunt pe punctul de a fi ucis.

Durerea licări în ochii lui, dar și amuzamentul, iar ea nu se putu abține să nu râdă ușor, amețită de faptul că îl simțea stând atât de aproape de ea.

– Îmi pare rău, spuse ea de dragul de a spune ceva.

– Păi, bine, spuse Cadan, nu urmăresc să schimb nimic.

Se aplecă, mâna alunecându-i peste a ei, cealaltă mână sprijinindu-se pe perete, lângă talia ei, și o sărută.

Încă o lovitură zgudui nava, aruncându-i într-o parte, brațul lui Cadan cuprinzând mijlocul Elissei, iar trupul lui fiind între ea și perete.

Nava nu avea să reziste o veșnicie împotriva atacurilor. Ea încă nu îi spusese că îl iubește. Trebuia, trebuia să spună cuvintele înainte să fie prea târziu. De îndată ce avea suficient aer pentru a vorbi, trebuia să-i spună...

Deasupra lor, ușa către punte se deschise brusc. Amândoi tresăriră, ridicându-și privirile spre trapă.

Fața lui Lin era palidă, ochii bulbucați.

– Trebuie să vă întoarceți pe punte. Repede!

Cadan sări pe trepte, trecând pe lângă Lin. Elissa se grăbi în urma lui și prinse brațul surorii sale.

– Ce s-a întâmplat? Ce este în neregulă?

– Și tu trebuie să te duci acolo sus.

– Dar de ce? Ce s-a întâmplat?

Lin o trase de braț.

– Nu pune întrebări. Doar du-te, Lissa, te rog!

Elissa urcă grăbită treptele spre punte, confuză, inima bubuindu-i. Ce ar fi putut merge atât de rău încât era nevoie și de ea, și de Cadan? Ce făcea echipajul? Și de ce Lin nu îi urma... ?

Ajunse pe punte.

– Ce s-a întâmplat? Cadan?

El se răsuci pentru a o privi.

– Lissa! Nu lăsa ușa să se închidă!

Dar era prea târziu. În urma ei, bariera se închise. Cadan goni spre ea, lovind cu mâna panoul ce ar fi trebuit să o redeschidă. Nu avea de gând să i se supună, dar atenția Elissei era concentrată asupra imaginii dinaintea ei.

Pe podea, Ivan și Felicia zăceau întinși, ca și cum ar fi căzut din picioare. Markus aluneca în scaunul lui, susținut doar de centura de siguranță.

Nu se aștepta la asta, era atât de inexplicabil, încât Elissa doar se holbă pentru o clipă, incapabilă să înțeleagă.

– Lin! strigă Cadan, iar Elissa se întoarse pentru a-l vedea lovind cu palma direct în barieră. Deasupra panoului digital, o mică cruce roșie licări. Ușa era încuiată. Lin, deschide ușa asta!

– Ce faci? Cum e posibil ca ea să fi încuiat ușa? Împotriva *ta?*

Cadan nu răspunse. Lovi din nou geamul barierei.

– *Lin!*

Niciun răspuns.

Elissa se apropie mai mult de el, frica înghețându-i sângele în timp ce văzu puntea întinzându-se pustie dincolo de ușa deodată impenetrabilă. Ce se întâmpla? Unde plecase Lin? Și ce se întâmplase cu echipajul?

Lin ieși din camera hipervitezei. Nava se zgudui sub impactul unei alte lovituri în timp ce o făcu, iar ea se prinse cu o

mână de un mâner. Cu celălalt braț proteja o cutie mică și neagră. Hiperviteza.

Hiper-viteza? Elissa lovi cu pumnul în ușă.

– Lin! Ce faci? De ce ne-ai încuiat aici?

Lin se aplecă, așezând cutia cu atenție pe podea. Părul i se legănă peste față, dar ea nu răspunse.

– Lin!

Lin dispăru din nou din raza lor vizuală. Elissa ridică privirea spre Cadan.

– Este din nou în camera hipervitezei. Ce face? Poți deschide ușa?

Chipul lui era străbătut de confuzie și furie.

– A modificat-o cumva. Nu răspunde la amprenta mea. Ea... habar n-am cum a putut face asta, operând atât de precis asupra mașinăriilor. Și nu știu ce face. Ea...

Se opri. Lin se întorsese, mergând în mâini și în genunchi de data asta, probabil pentru că era mai sigur să rostogolească lucrul pe care îl aducea cu ea. Celula de energie.

Îl rostogoli pe podea, apoi reatașă unul dintre cabluri la cutia hipervitezei. Celălalt era în spatele ei. Ștecărul dublu era vizibil de unde stăteau ei, și un fior străbătu pielea Elissei. Probabil că Lin îl scosese din locul unde era Rezerva moartă, probabil că – „uf, cum a putut?" – spărsese cilindrul de sticlă și îl scosese din *craniul* lui. Elissa de-abia putea suporta să îl *vadă*. Ce făcea Lin, recuperând chestia aia dezgustătoare?

– *Lin!* spuse din nou Cadan, iar de data asta glasul îi era aprig nu din pricina nervilor, ci a fricii. Vorbește cu noi. Ne-ai încuiat aici, mi-ai incapacitat echipajul – nu ai de ce să te temi că vom interveni.

„Să intervenim?“ În ce? Ce făcea Lin de nu voia ca ei să intervină? Și de ce părea Cadan deodată atât de speriat? În mintea Elissei, ca o picătură dintr-un robinet stricat, o mică voce începu să repete un singur cuvânt. „Nu. Nu. Nu. Nu.“ Dacă Lin putea încuia bariera fără să o atingă, putea modifica amprenta lui Cadan, putea manevra comenzile navei din afara punții de control... Comenzile navei, inclusiv ale hipervitezei.

Lin se ridică, își dădu părul de pe față și îi privi. Pe obraji îi curgeau lacrimi. În capul Elissei picăturile cădeau mai repede, mai tare. „Nu nu nu nu nu nu nu nu...“

– Nu înțeleg de ce ar trebui să moară toată lumea, spuse Lin prin bariera de sticlă.

– Nu știu despre ce vorbești! Glasul Elissei deveni subțire. Ce faci? Ce faci cu chestia aia?

– Nu s-a stricat, spuse Lin. În ciuda lacrimilor, glasul îi era foarte calm. Are nevoie doar de o sursă de energie.

– *Nu!* Strigă Elissa. Lin, nici să nu te gândești la asta!

Lin dădu din cap.

– Șș. Este atât de stupid să murim cu toții când nu este nevoie. Și nimeni altcineva nu poate face nimic.

Elissa încercă să își calmeze vocea, încercând să își convingă sora.

– Lin. Nu poți. Știi cât de tare te-a durut înainte, știi ce face chestia aia. Iar chestia aia nici măcar nu funcționează cum trebuie...

– A funcționat bine mult timp înainte de a se defecta...

Elissa simți un alt țipăt strident luptându-se să iasă din gâtul ei. Lin continua să vorbească atât de *calm,* ca și cum chiar ar fi crezut că vorbește despre ceva rezonabil, ceva ce avea sens.

– Nu doar că s-a *defectat*. L-a ucis pe băiatul ăla! Nu funcționează. Te va ucide și pe tine.

Doar un val de emoție pâlpâi pe chipul lui Lin înainte de a se încorda din nou.

– Probabil nu instantaneu, totuși.

– *Lin*. O, Dumnezeule, nu avea rost să încerce să-și controleze vocea. Elissa plângea acum, mult mai dezordonat decât lacrimile ce se prelingeau ușor pe obrajii lui Lin. Fu nevoită să se forțeze să rostească cuvintele printre suspine. Lin, durerea, este prea mult. L-a ucis pe el. Te va ucide și pe tine.

– Poate că nu. Ochii ei îi întâlniră pe ai Elissei. Și dacă o face, tot are mai mult sens decât să murim cu toții.

– *Cum* are asta sens? Nu are sens! *Nu* are!

În spatele ei, Ivan vorbi.

– Ce...? Cadan, ce se întâmplă?

Elissa privi înapoi. El și Felicia se ridicau, iar Markus se îndrepta în scaunul său, cu mâna la cap. Orice le făcuse Lin, fusese perfect cronometrat. Nu intenționase să îi lase inconștienți mai mult timp decât i-ar fi luat să îi aducă pe Cadan și Elissa acolo, să îi închidă pentru a nu interveni în planul ei groaznic și nebunesc. „Cum a făcut-o? Dacă aș fi știut că poate face asta... Dar, o, Dumnezeule, toată grija asta despre ce ar putea face altor oameni – niciodată nu m-am gândit să-mi fac griji despre ce și-ar putea face...“

Disperată, se întoarse spre Cadan.

– Vorbește *tu* cu ea! Fă-o să asculte!

– Nu, spuse Lin, vorbind la rândul ei cu Cadan. Tu să mă asculți pe mine. Trebuie să îi dai ceva Elissei – un sedativ sau un calmat, ceva. Când voi folosi hiperviteza o va răni dacă nu este sedată.

De cât timp se gândise la asta? Probabil de când descoperiseră Rezerva. Dacă Elissa nu ar fi părăsit-o nicio clipă, dacă Elissa ar fi rămas, Lin nu ar fi avut ocazia de a incapacita echipajul... Și, Doamne, când te gândești că ea *voia* ca Lin să dezvolte empatie, să îi pese de ceilalți oameni. „Dacă aș fi știut, nu aș fi făcut-o niciodată să îi pară rău pentru ceea ce a făcut, nu aș fi încercat niciodată să o învăț să fie diferită. O, Dumnezeule, Lin..."

Șocată, realiză deodată că acum Cadan nu o mai privea pe Lin, ci pe ea. Nu avea nevoie de o legătură telepatică pentru a ști la ce se gândea el.

– Să nu *îndrăznești,* spuse ea. Nici măcar să nu te *gândești* să mă sedezi. Trebuie să deschizi ușa, trebuie să găsești o cale de a o opri!

Fața lui Cadan era albă, dar fermă.

– Lin, spuse el prin ușă, faci o greșeală. Dacă faci asta, șocul ar putea-o ucide și pe Elissa, la fel ca pe tine. Expresia lui Lin era încăpățânată.

– Nu și dacă îi dai un sedativ, așa cum ți-am spus.

– Îmi spui să o droghez fără permisiunea ei? Lin, ți-am spus, asta este o greșeală. Deschide ușa. Ne vom gândi la altă soluție.

Pentru o clipă Elissa crezu că tocmai câștigaseră, deoarece chipul lui Lin se schimbă, iar mâna ei făcu o mișcare rapidă. Apoi Lin se îndreptă, corpul fiindu-i la fel de încăpățânat ca expresia de pe chipul ei.

– Nu. Nu există altă soluție. Nu avem timp. Cadan – privirea ei încremeni într-a lui – știu că o vei seda. Știu că nu vei permite să fie rănită. Se întoarse cu spatele la ei.

Elissa deschise gura pentru a striga la ea și nu reuși. Răsuflarea păru să i se fi oprit, inima, sângele din vene. Sora ei, geamăna ei...

„Dacă ea moare, nu voi mai fi niciodată întreagă." Asemenea unui fulger luminos, agonizant de limpede, Elissa știu. Știu și ce i s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi lăsat pe doctori să îi ardă legătura din creier, pe Sekoia. Ar fi fost pentru totdeauna o jumătate de persoană, neștiind ce pierduse, știind doar că dispăruse *ceva,* ceva fără de care nu ar fi trebuit niciodată să trăiască.

Pentru o secundă, din senin, fulgerul lumină chipul tatălui ei, palid și obosit și detașat, așa cum îl văzuse toată viața ei. „O, Dumnezeule. Tatăl meu... el..."

Apoi mintea îi reveni în prezent. Dincolo de ușă, Lin îngenunchease lângă celula de energie și ridica hidosul ștecăr bifurcat.

Se întoarse puțin în timp ce se se așeza în poziția potrivită, privind către punte. Lacrimile îi curgeau pe obraji, gura îi tremura acolo unde își înfipsese dinții în buza inferioară. Lumina celulei de energie pâlpâi slab.

– Lissa.

Elissa își ridică privirea spre Cadan. Părea învins, lipsit de speranță, și ea știa ce îi cerea.

– *Nu.*

– O va face oricum. Uită-te la ea. Nu pot împiedica asta. Trebuie să privesc și ce ți s-ar putea întâmpla ție?

Teama se transformă în furie.

– Renunți pur și simplu? Trebuie să poți să o oprești! Trebuie să poți face *ceva.*

– Crezi că nu aș face-o dacă aș putea? Lissa, știi că nu te pot seda fără acordul tău, dar uită-te la ea, este hotărâtă, încearcă să ne salveze pe noi. Dacă o face și tu mori, de asemeni...

– Nu. *Nu. Lin!* Panica gonea prin ea, întunecându-i orice gând. Bătu în geamul barierei. Lin! Lin, nu o face, nu o face!

Cadan o prinse de braț.

– Lissa, vino.

– Ca să fiu drogată? Nu. Nu, *nu.*

– Nu ca să fii drogată! Panica și frica se strecurară în glasul lui, făcându-l să își încleștеze mâna pe brațul ei. Doar vino de acolo. Dacă stai aici în timp ce o face, dacă ești atât de aproape, iar ea moare, și tu ai putea muri...

Elissa își smuci brațul.

– Nu o va face. Nu dacă știe că mă poate răni...

– Se bazează pe mine să te iau din calea ei. Lissa, la naiba...

Lin își duse o mână sub păr, la ceafă. Nu privi în sus, nu îi aruncă Elissei nici măcar o ultimă privire. Luă ștecărul, îl poziționă deasupra gâtului și cu o mișcare fermă, îl potrivi în gaură.

În interiorul celulei lichidul străluci, sclipirea scurgându-se prin el. Scâncetul subțire și crescând al hipervitezei ajunse la urechile Elissei.

– Lissa.

Cadan o trase cu putere, ambele sale mâini înfigându-se în pielea ei acum, încercând să o facă să meargă, încercând să o facă să își părăsească sora. Ea i se împotrivi, împingându-l de lângă ea. Nu mai avea aer ca să mai țipe, dar nu putea să renunțe, nu încă, nu încă. Se conectă la singurul lucru care îi rămăsese, legătura, fragilă și incalculabilă, pe care nu știuse niciodată cum să o folosească cu adevărat, pe care doar Lin o

stăpânea. Dacă putea ajunge la sora ei acum, suficient cât să o distragă...

Celula de energie străluci cu un alb luminos, ștergând culoarea de pe chipul lui Lin, argintând vârfurile părului ei...

... strălucind direct în ochii Elissei. Celula de energie zăcea în fața ei, hiperviteza în spatele celulei. Elissa era aici. Făcuse legătura, privea prin ochii lui Lin, simțind lacrimile lui Lin pe fața ei, simțind...

... scâncetul se transformă într-un țipăt, umplând aerul din jurul ei...

... simțind nimic.

Pentru un minut Elissa nici măcar nu știu unde se află. Vederea i se întunecă. Era amorțită, nu își putea da seama dacă stătea în picioare sau era întinsă. Nu își putea da seama nici dacă era încă în capul lui Lin sau înapoi în al ei.

„Cel puțin nu sunt moartă."

Odată cu gândul veni conștiința, doar un singur firicel strecurându-se prin întuneric, asemeni unui oblon deschizându-se spre lumina zilei. Deschise ochii și își dădu seama că se prăbușise la capătul barierei, brațul lui Cadan fiind în jurul ei, mâna lui luându-i pulsul de la gât.

– Lissa. Lissa. *Dumnezeule.* Își puse capul jos, pe al ei. Am crezut...

– *Lin?* Se ridică împleticindu-se în picioare.

Jos, pe punte, Lin își înălță capul. Trase cablul de sub părul său.

– Lissa?

Semnul „Încuiat pâlpâi", iar ușa se deschise. Elissa ajunse la baza scării și traversă puntea din patru mișcări, cu picioare

tremurânde sau nu. Își aruncă mâinile în jos, pe umerii lui Lin, cu chipul la câțiva centimetri de al surorii sale.

– Să nu mai faci niciodată asta! Niciodată, mă auzi? Nu ai dreptul să faci genul ăsta de alegere pentru mine, înțelegi?

– Lissa...

– Taci din gură! Tremura atât de tare încât de-abia putea vorbi. Nu *faci* asta! Crezi că am făcut toate astea pentru distracție? Crezi că pentru mine nu contează dacă tu te sinucizi?

– *Elissa.*

– *Ce?*

– Am reușit. Privește. Lin flutură o mână în jurul lor, către părțile laterale din sticlă ale punții de comandă, iar după un moment confuz, Elissa înțelese. Celelalte nave dispăruseră. Nu se zărea nimic altceva decât stele îndepărtate.

– Am făcut saltul, spuse Lin.

– Dar... Elissa își duse mâinile la cap. De-abia l-am simțit. Și acel – băiatul care alimenta hiperviteza înainte, l-a rănit groaznic. L-a ucis.

– Tu te-ai conectat. Cadan veni în spatele ei. Chiar înainte te-ai conectat cu sora ta, nu-i așa, Lissa? Te țineam, te-am simțit plecând.

– Da. Elissa își coborî mâinile și se încruntă spre Lin. Asta a fost prima oară când a trebuit să o fac pentru că tu încercai să te sinucizi. *Niciodată...*

– Stai puțin. Lin nu o asculta. Privi în sus, spre Cadan. De asta a funcționat? Pentru că am fost împreună? Așa am făcut-o să funcționeze, fără să doară, fără ceea ce i s-a întâmplat băiatului aceluia?

– Nu poate *fi* atât de simplu, spuse Cadan. Ei și-ar fi dat seama dinainte.

Elissa privea când la unul, când la celălalt, în capul ei totul căpătând sens.

– Dar nu își puteau da seama. Nu au ajuns niciodată mai departe de a lua cel mai puternic geamăn. Așa cum au fost ei organizați, nu au avut niciodată șansa de a-și încerca experimentele dezgustătoare pe ambii. Odată ce spuneau că unul din noi este uman, nu puteau face nimic.

– Și a funcționat destul de bine. Lin ridică din umeri. Au obținut puterea dorită. Și nu e ca și cum le-ar păsa de durere. Își îndreptă privirea spre Elissa. Poate că ei doar cred că iau cel mai puternic geamăn. Poate că, în realitate, ei îl iau pe cel mai puțin *controlat*. Poate că de aceea atât de mulți dintre noi au fost scurtcircuitați. Poate că de aceea – ochii i se bulbucară – poate că de aceea am tot continuat să vin spre tine când au luat puterea din mine, când a început să doară. Dar nu a funcționat cum trebuia pentru că tu nu știai că sunt reală, nu te-ai conectat pe deplin la mine.

– Dar de data asta, am stabilit legătura...

– Și a funcționat. Chipul lui Lin se lumină. Ne-ai salvat. Am scăpat.

– Și nu a *durut*.

Încă nu îi venea să creadă. Era atât de obișnuită cu ideea că legătura îi aducea durerea, chestii pe care nu le putea controla. „Dar asta din cauză că Lin o făcea întotdeauna. Nu m-am gândit să încerc să o controlez, doar am încercat să o fac să înceteze. Tot ce am făcut a fost să mă panichez și să reacționez. Dacă aș fi știut..."

Cadan se ridică și începu să urce spre panoul de comandă. Lin se ridică și ea în picioare pentru a-l urma.

– Unde suntem? Coordonatele sunt corecte?

El se întoarse spre ea, o încruntătură brăzdându-i fruntea.

– Cum naiba ai știut unde să ne duci?

Lin râse.

– Nu sunt *atât* de deșteaptă. Tu setaseși deja coordonatele.

– O. Desigur.

El roși puțin, frecându-și fața cu o mână, iar tandrețea o învălui pe Elissa. Ele îl făcuseră să treacă prin atâtea, iar el făcuse față la tot. „Și s-a îndrăgostit de mine, în același timp." Dar acesta era un miracol asupra căruia nu avea timp să mediteze acum, ceva călduros și luminos de care să se minuneze mai târziu, când aveau să ajungă într-un loc sigur.

Siguranță. Aceasta părea, de asemenea, un miracol, dar unul pe care Elissa trebuia să îl facă se se întâmple.

Cadan se așeză pe scaunul pilotului. Lângă el, Markus îi aruncă lui Lin o privire fermă, iar ea roși.

– A *trebuit* să o fac.

– Da, bine, spuse Ivan. Înțelege că ești iertată doar pentru că, probabil, ne-ai salvat viețile.

– Putem ajunge la Sanctuar cu încă un salt, îi întrerupse Cadan. Se răsuci în scaunul său. Lissa, Lin, legătura asta, este ceva ce nu înțeleg...

Lin îi aruncă Elissei o privire, rânjind.

– Vrei să știi dacă o putem face din nou.

– Păi, da. Dacă putem ajunge acolo acum, înainte ca ei să ne ajungă iar din urmă...

Elissa aruncă deodată o privire spre ecrane.

– O vor face? Atât de repede?

Cadan dădu exasperat din cap.

– Bănuiala ta este la fel de bună ca și a mea. Numai Dumnezeu știe cum au făcut-o înainte. Aș prefera să nu aștept pe aici ca

să aflu. Dar dacă ăsta a fost un noroc, dacă vă va răni să o faceți din nou sau dacă sunteți slăbite...

Elissa privi înapoi spre sora sa și observă că zâmbea, cuprinsă, de asemeni, de o încredere bruscă ce fâsâia în capul ei asemeni bulelor de aer.

– O putem face din nou? întrebă ea. O, da.

Înapoi lângă hiperviteză, luând mâna surorii sale, pregătită să realizeze din nou conexiunea, Elissa privi zâmbetul luminând chipul lui Lin. Se concentră pe asta, ignoră cablul încă hidos ieșind de sub părul surorii sale. „Dacă mai facem vreodată asta, trebuie să fie fără chestia asta dezgustătoare."

Apoi închise ochii și nu se gândi la altceva în afară de Lin, făcând legătura între creierele lor, legătură care odată fusese sursa tuturor lucrurilor rele din viața ei, legătura care îi schimbase întreaga lume...

Țipătul hiper-vitezei o străbătu. Celula de energie străluci cu o lumină intensă pe pleoapele ei închise, colorându-le în roșu. Unghiile îi săpau în carne, iar de data asta mica durere o ancoră, o împiedică de la a se pierde în întuneric, o susținu până ce scâncetul se stinse, lumina dispăru, iar ea îl auzi pe Cadan vorbind, triumful răsunând în fiecare silabă.

– Am reușit. Suntem acolo.

CAPITOLUL 15

La începuturile sale, Ligii Interplanetare i se promisese pământ pe Sanctuar, una dintre primele planete pe care se formase pământ din întreg sistemul stelar. După decenii de existență, clădirile sediului ei se răspândiseră, fuseseră extinse până la stadiul în care acum formau un fel de sat care se întindea pe toată panta sudică a dealului unde fusese ridicată.

Fereastra camerei ce fusese alocată Elissei și lui Lin, într-o clădire la jumătatea pantei dealului, oferea o priveliște care nu putea exista pe niciuna dintre planetele recent colonizate: o pădure de copaci bătrâni de sute de ani, cu frunze ale căror forme Elissa nu le recunoștea și nume pe care încă nu le știa.

Acum, într-o după-amiază, la o săptămână de când Cadan aterizase cu *Phoenix* pe cosmodromul aflat la vreo șaptezeci de kilometri depărtare, ea se apleca peste balustrada micului balcon al camerei lor, privind semințele mici ca niște particule, insecte minuscule dansând în lumina aurie a soarelui și în umbrele prelungi ale după-amiezii.

În spatele Elissei, în dormitor, Lin stătea întinsă pe patul ei, cu picioarele legănându-i-se în aer, frunzărind broșurile despre facultăți pe un ecran portabil. Fredona ca pentru sine un cântec liniștit, lipsit de cuvinte și nemelodios. Lin era legal umană

acum. Toată chestia cu „entitate non-umană cu sursă umană" fusese judecată universal ca fiind ilegală la două zile după ce aterizaseră pe Sanctuar de către o întrunire de urgență a oficialilor LIP. Atât Lin, cât și Elissa urmau să primească despăgubiri. Notificarea despre cât de mare avea să fie despăgubirea fusese primită mai devreme în acea zi, iar Elissa era încă puțin ametită de cât de mulți bani aveau să primească.

Suma lui Lin era mai mare decât a ei – informația care însoțise notificările inclusese formula pe care autoritățile o foloseau pentru a calcula despăgubirile. „Pierderea libertății plus traumă (fizică), plus traumă (emoțională), multiplicată de ani afectați (direct și indirect) etc. etc. etc."

Nimic nu avea să fie vreodată suficient pentru a compensa ceea ce guvernul Sekoian îi făcuse lui Lin, dar suma asta...

Pentru un moment, degetele Elissei se relaxară acolo unde se încleștaseră în jurul balustradei. Bine, suma asta... era *aproape* suficientă.

Dar clipa de liniște, de calm, dispăru de îndată ce o simți, alungată de un val înțepător de tensiune. Mâinile i se încleștară din nou.

Ea stătea aici, în lumina asta aurie a apusului, așteptând un telefon interplanetar. De pe Sekoia. De la părinții ei.

Sekoia fusese subiectul știrilor în ultima săptămână, rulând pe fiecare ecran de televiziune, narată de fiecare crainic la câteva ore după aterizarea navei *Phoenix* pe Sanctuar.

„Liga Interplanetară preia controlul asupra guvernului sekoian... Inițiativa Zborurilor Spațiale, desființată... Treizeci de complexe secrete descoperite... Avertisment, acest reportaj conține imagini care pot tulbura unii privitori..."

Apoi imaginile. Camere și mașinării precum cele pe care Elissa le văzuse în viziunile ei îndepărtate. Copii și adolescenți conduși afară din clădiri uriașe, unii speriați, alții cu privirile pustii, pășind agale în lumina zilei, cu vânătăile vizibile pe fețele și pe gâturile lor. Răni mai grave – și semne de arsură – pe pielea palidă a cadavrelor ce erau rapid ascunse de brancardieri în saci.

„Întregul guvern sekoian, concediat și arestat pentru încălcarea legii interplanetare a Decretului Tratamentului Uman..."

O luare în stăpânire. În timpul vieții ei, nicio planetă nu fusese luată în stăpânire, dar Elissa își amintea că învățase despre asta la școală. Economia unei planete putea supraviețui unei luări în stăpânire, dar nu era niciodată ușor și dura generații pentru a se recupera. Și spre deosebire de majoritatea planetelor de primul grad, economia Sekoiei fusese stabilă doar în ultimii douăzeci de ani.

Deja fuseseră raporturi despre ritmul rapid de creștere al criminalității, al dezordinii sociale – ambele fiind atribuite de crainicii care anunțau știrile dublei pierderi catastrofale a autonomiei Sekoiei și a industriei aerospațiale. Avuseseră loc revolte, ba chiar și crize alimentare.

Aceasta era casa familiei ei. Acestea erau condițiile în care ea își lăsase familia să trăiască.

Deși nu avusese astâmpăr în ultima oră, așteptând telefonul, când vocea electronică se auzi la ecranul comunicator din cameră, fiecare celulă din corpul Elissei tresări.

Intră grăbită în cameră, în timp ce Lin se ridică de pe pat, cu inima bubuind, mâinile brusc umede, și atinse ecranul pentru a accepta apelul.

Chiar și cu cea mai modernă tehnologie disponibilă, apelurile interplanetare nu erau nici ușoare, nici de încredere. Dură câteva secunde până ce operatorul stabili legătura și chiar și atunci când conexiunea fu în cele din urmă realizată, ecranul fu acoperit de electricitate statică ca o ploaie care împânzea ecranul. Vorbitorii sâsâiau, ca și cum electricitatea statică ar fi fost o ploaie adevărată, căzând în spațiul dintre planete.

Apoi ecranul se limpezi, cu excepția câtorva linii șovăielnice de interferență, iar ei erau acolo, înaintea ei.

– *Lissa?* Vocea mamei ei tremură, ridicându-se peste salutul mai tăcut al lui Edward Ivory. Lissa, chiar ești tu? Dumnezeule, ești bine?

Gâtul Elissei se încordă. Pe Sekoia, de îndată ce știuse că ei nu aveau de gând să o ajute, își alungase din minte orice gând despre părinții ei, lăsându-i în mod intenționat în trecut, concentrându-se doar asupra ei, a lui Lin și asupra viitorului pe care ele trebuiau să îl construiască pentru ele însele. Dar acum, văzând chipul mamei sale arătând pentru prima oară aproape bătrân, marcat de riduri de îngrijorare...

– Sunt bine, spuse ea, iar glasul îi tremură.

– Lissa, Dumnezeule, ce coșmar. *Ai fugit*, habar nu am avut unde ești. Am crezut că ești în cel mai cumplit pericol. Și apoi s-a dovedit că tu erai cu *Cadan!*

Elissa își mușcă buza cu putere. Vocea îi era probabil destul de distorsionată și fără ca ea să înceapă să plângă.

„Am trecut printr-un milion de situații în ultimele două săptămâni, e o nebunie să aud vocea mamei și să-mi vină să izbucnesc în lacrimi."

Iar tatăl ei... Întotdeauna arătase atât de... mohorât, de șters, sau ea îi făcuse și lui asta, de asemeni?

– Nu am vrut să fug așa, le spuse ea amândurora. Doar că trebuia să o salvez pe Lin – adică, pe geamăna mea...

Un bâzâit scurt bruie convorbire, iar ea nu era sigură că ei o auziseră, deoarece mama vorbea în continuare.

– Nu mai contează. Cu toții facem greșeli. Presiunea din partea guvernului, agenții la noi acasă... oamenii nu pot fi făcuți răspunzători pentru ceea ce fac în asemenea situații de stres. Au venit oameni să ne interogheze, pe mine și pe tatăl tău, îți vine să crezi? Dar desigur, nu putem fi învinuiți – era propriul nostru guvern. O, și tot ce se întâmplă aici... Își duse o mână la cap – Elissa o observă chiar la marginea ecranului. Cariera fratelui tău este distrusă, știi asta.

– Eu... bănuiam, când au spus că IZS a fost desființată. Eu... sentimentul de vină o învălui, dar nu putu spune că îi pare rău. *Nu* putea. Cu siguranță – cu siguranță? – ei nu se așteptau ca ea să o facă?

– Dumnezeu știe ce va face de acum încolo. Este atât de nedrept. Aceasta va fi ruinarea Sekoiei. Planeta nu își va reveni niciodată. *Guvernul* a fost cel care a acționat ilegal – toții oamenii decenți își făceau doar treaba, ei sunt victime inocente ale situației, nu ar trebui să sufere pentru asta. Iar Bruce – a muncit atât de mult și mai avea atât de puțin până la absolvire...

„Stai puțin". Elissa se trezi din norul de vină confuză, din constrângerea de a-și cere scuze. „Victime inocente?" Mama ei urmărise știrile, văzuse descoperirea complexelor secrete unde fuseseră captive Rezervele, auzise unde erau duse după aceea, știind că i se întâmpla propriei *fiice* – și vorbea despre *Bruce* ca fiind o victimă inocentă?

Mama ei tot se mai auzea vorbind:

– Lissa, am vorbit cu oficialii LIP. Au spus că în curând vei primi banii de despăgubire și că ești liberă să te stabilești unde vrei.

Elissa încuviință, nefiind sigură încotro se îndrepta conversația, încă distrasă de ceea ce spusese mama sa, de felul în care o spusese. Se așteptase la furie, vină – se așteptase să fie nevoită să explice și să se justifice – și nu se întâmplase. Dar cu toate astea, întreaga conversație... Mama ei nu spunea niciunul din lucrurile furioase la care se așteptase ea, dar nici despre celelalte lucruri nu vorbea.

– Ni se oferă șansa relocării. Ca fiind una dintre familiile afectate. Ni se oferă un loc pe Philomel. Gura i se încordă. Nu va semăna cu ceea ce suntem noi obișnuiți, dar nu putem sta aici. Situația... devine din ce în ce mai instabilă. Poți zbura direct pe Philomel de pe Sanctuar, Lissa. Putem lăsa toate astea în urmă.

„Să lăsăm totul în urmă?“ Pentru o clipă Elissa putu doar să privească fețele părinților ei pe ecran. „Nu poate vorbi serios. Nu poate crede că...“

Electricitatea statică pâlpâi din nou, începoșându-le chipurile, făcând buzele mamei ei să arate de parcă ar fi fost trase în jos.

– Lissa? M-ai auzit? Conexiunea asta este cumplită...

– Te-am auzit. Eu... ezită, apoi izbucni. Cum rămâne cu geamăna mea?

De data aceasta nu fu energia statică de vină. Buzele mamei sale se încordară înainte de a vorbi din nou.

– Lissa, înțelegem că ai făcut ceea ce ai crezut că trebuie să faci. Ai ajutat la dezvăluirea unei operațiuni secrete. Ai făcut

ceea ce ai simțit că este de datoria ta să faci. Poți veni acasă, poți uita toată povestea.

Privirea Elissei se mută pe chipul tatălui ei, așteptând răspunsul lui, dar apoi reveni la mama sa.

– Să uit toată povestea? Cum aș putea? Mi-am găsit geamăna. Eu... privește. O luă pe Lin de braț, o trase lângă ea astfel încât ambele lor chipuri să apară pe ecran. Ea este Lin. Este cealaltă fiică a ta.

Chiar și pe ecranul micuț, Elissa văzu chipul mamei ei încordându-se, aproape dezgustat.

– Ce sugerezi, Lissa?

– Sugerez? Eu nu... mamă, privește, ea este cealaltă *fiică a ta.*

– Este cealaltă *nimic.* Da, dezgust se citea pe chipul mamei ei. Și un val brusc de furie. Este o Rezervă. Nimic altceva decât o Rezervă. Am donat-o în urmă cu mulți ani, nici măcar nu este *umană*...

În spatele Elissei, Lin nu scoase niciun sunet, nu se mișcă, dar Elissa tresări ca și cum mama ei ar fi lovit-o.

– Nu *spune* asta despre ea.

– Nu este nicio *ea.* Dumnezeule, Elissa, nu este suficient? Ai fugit de acasă pentru a-ți elibera Rezerva. Și destui oameni spun că a fost un act nobil pe care eu trebuie – ei, bine – presupun că trebuie să-l recunosc. Recunosc că ai fost curajoasă și altruistă, iar eu sunt – ezită aproape imperceptibil asupra cuvintelor – desigur că suntem mândri de tine, Elissa. Dar e suficient. Ai făcut ceea ce ți-ai propus să faci. Ai terminat. Poți veni acasă.

– Nu. Nu pot veni acasă. Nu vreau. Nu fără sora mea.

– Ea *nu* este...

– Ba *este.* Este sora mea. Este geamăna mea.

Elissa își privi mama în ochi și știu că nu avea niciun rost. Nu avea să o facă vreodată să înțeleagă. Nu pentru că îi lipsea imaginația, ci pentru că... Într-o fracțiune de secundă, Elissa realiză adevărul. În lumea lui Laine Ivory, ea avea întotdeauna dreptate. Putea face mici greșeli, dar *doar* mici greșeli, unele pe care le putea lua înapoi, despre care putea spune că nu au fost cu intenție, pe care le putea netezi și repara. Nu ar recunoaște niciodată comiterea unei greșeli de nereparat. Nu ar recunoaște niciodată greșeala pe care o făcuse cu Lin.

– *Elissa.*

– Nu. Elissa privi în ochii mamei sale, știind că putea fi pentru ultima oară. Îmi pare rău. Nu o părăsesc pe Lin. Dacă ea nu este fiica ta, nici eu nu sunt.

Furie pură izbucni pe chipul mamei ei, anulând orice urmă de durere și suferință care – pentru un moment scurt – licărise în ochii ei.

– Foarte bine! spuse ea, iar mâna i se îndreptă înspre colțul ecranului pentru – probabil – a încheia convorbirea.

Dar mâna tatălui Elissei urcă, de asemeni, la fel de repede, prinzând degetele soției sale înainte de a întrerupe conexiunea.

– Doar un minut, spuse el.

– *Ce?*

– Doar un minut. Mai avem puțin timp. Mi-ar plăcea să vorbesc cu fiica mea.

Mama Elissei își coborî mâna.

– Foarte bine. Dă-i drumul. Noroc, poate tu o vei aduce cu picioarele pe pământ!

Chipul îi dispăru de pe ecran.

Brusc, lacrimile umplură ochii Elissei. Clipi cu furie pentru a le alunga, hotărâtă să nu plângă.

– Lissa.

– Ce? Elissa răsti cuvântul, temându-se să nu cedeze, furioasă din nou că el nu intervenise, că o lăsase pe mama ei să spună toate lucrurile acelea *groaznice* în fața lui *Lin*.

– Lissa, vrei să-mi faci cunoștință cu cealaltă fiică a mea?

Elissa ridică deodată capul. Lângă ea, un fior străbătu trupul lui Lin.

– Eu... tată?

Fața lui era încă obosită, la fel de obosită ca întotdeauna, dar pe buzele sale răsări un zâmbet timid.

– Cealaltă fiică a mea, Lissa. Privirea lui se mută pe Lin. Numele tău este Lin?

Lin încuviință, dând ușor din cap, iar glasul i se auzi ca o șoaptă.

– Este numele pe care l-am ales... Elissa și cu mine.

– Mă bucur foarte mult să te cunosc, Lin. Edward Ivory zâmbi din nou. Și mă bucur – mai mult decât vă puteți imagina – că v-ați găsit una pe cealaltă.

Pentru o clipă zâmbetul lui dispăru, iar la vederea expresiei de pe chipul său, stomacul Elissei se încleștă. În capul ei, lucrurile începură să se clarifice.

– Tu ne-ai ajutat, spuse ea. Atât cât ai îndrăznit.

– Da.

– De ce? De ce, când ai știut, la fel de bine ca și ea...?

Elissa se opri. Privi din nou atentă chipul tatălui ei. Chipul care dintotdeauna, de când și-l amintea ea, fusese mohorât mai degrabă de oboseală și nu de vârstă, distant... absent.

– Ți s-a întâmplat și ție, nu-i așa? spuse ea. Ai făcut operația pe care ei voiau să mi-o facă mie.

– Da.

Simți că este o încălcare a intimității, dar trebui să întrebe.

– Ai știut? Ai știut ce îți făceau?

Tatăl ei ridică ușor din umeri, nu în semn de indiferență, ci de pierdere neputincioasă.

– Am crezut că sunt halucinații. Nu am aflat decât mai târziu.

– Tată...

Tatăl ei ridică din nou din umeri.

– Este în regulă, Lissa. A trebuit să se întâmple. Au încercat multe alte lucruri înainte. Nu tot ce au încercat cu tine, dar pe atunci nu erau toate disponibile. Au epuizat toate opțiunile pe care le-au avut la acea vreme. Iar operația – a oprit durerea. Mi-a permis să duc o viață normală. Să lucrez, să mă căsătoresc...

„Dar nu ai avut niciodată o viață normală. Ți-au luat geamănul, ai trăit doar o jumătate de viață de atunci." Nu o putea spune. Fie o știa el însuși, fie reușise să o nege așa cum mama ei reușise să nege că făcuse vreodată ceva greșit. Oricum ar fi fost, nu avea să îi facă niciun bine dacă îi spunea.

Oare asta credea el că îi oferea? O viață normală, fără durerea legăturii cu geamăna ei? Chiar crezuse că avea să fie mai bine pentru ea? Sau fusese doar teamă: teama de guvernul lor, teama de ce ar fi spus mama ei dacă el intervenea în *viața normală* pe care ea o plănuise pentru fiica lor?

Dar orice ar fi fost, nu îi mai putea purta pică. El își pierduse geamănul, le permisese să ardă legătura fără de care Elissa nu își mai putea imagina că poate trăi. El supraviețuise de atunci ca jumătate de om.

– Ai aflat? spuse ea. Despre geamănul tău? Ai aflat după aceea?

– Da. Eu... Făcu o altă mișcare neputincioasă. Când mama ta era însărcinată cu tine, ea știa deja prea multe ca ei doar să ia Reze... copilul. Au fost nevoiți să îi spună – să ne spună – să aibă consimțământul ei oficial. Gura i se schimonosi puțin. Au spus că era pentru o cercetare medicală umană și eram bine recompensați. Dar... da, atunci am aflat.

„Și a trebuit să jelești ceva – pe cineva – pe care nu ai știut că l-ai pierdut. De unul singur, fără să recunoască cineva măcar că fusese o persoană reală."

Tatăl ei o privi din nou în ochi. Era rușine în privirea lui, iar în acel moment Elissa știu că el era conștient de modul în care o dezamăgise.

– Ne-ai ajutat, spuse ea. Ne-ai ajutat să fugim.

El îi trimise zâmbetul lui familiar, timid.

– Da, am făcut asta, spuse el. Spuneți-mi, Lissa, Lin, a fost corect ce am făcut?

– *Da.*

Vorbiră amândouă deodată, vocile lor contopindu-se într-una singură, iar tatăl lor le zâmbi de la o distanță peste care era posibil să nu treacă niciodată.

– Atunci, mă bucur, spuse el. Aveți grijă una de cealaltă.

Electricitatea statică tresări pe ecran, blurându-i ochii tatălui, trimițând în ei o sclipire despre care, în ultimul minut, Elissa crezu că nu avea deloc legătură cu electricitatea.

Apoi ecranul fu acoperit de ploaia albă, iar Edward Ivory dispăru.

Mai târziu, în acea după-amiază, Cadan veni să o caute pe Elissa. Ea stătea în micuța curte din exteriorul camerei ce li se oferise, rezemată cu spatele de trunchiul unui copac imposibil

de bătrân, ale cărui ramuri se întindeau peste aproape jumătate de curte. Adusese cu ea un ecran portabil – ea, ca și Lin, trebuia să caute cursurile facultăților – dar îl lăsase zăcând pe piciorul ei atât de mult încât ecranul se stinse singur.

– Lissa?

Ea își ridică privirea. El stătea, o siluetă întunecată pe fundalul luminilor ce înconjurau zidurile curții, ținând o cană aburindă în aerul rece.

– Lin mi-a spus că ești aici. Ți-am adus o ciocolată caldă.

Ea reveni în prezent ca și cum ar fi ieșit la suprafață dintr-o apă adâncă și rece și îi zâmbi.

– Mulțumesc. Cum au fost interviurile?

El râse, așezându-se lângă ea.

– Ni s-a spus că IZS este renumit în tot universul. S-a dovedit că guvernul a fost o adunare de criminali corupți, dar ne-au spus adevărul. Trebuie să mă antrenez pentru un an – navele LIP nu sunt configurate precum cele IZS – dar după aceea va exista un loc pentru mine în flota spațială a LIP, dacă doresc.

Un val de ușurare o cuprinse pe Elissa, caldă ca lumina soarelui.

– Nu te-am ucis *sau* nu ți-am ruinat cariera?

El o împiedică să ridice cana către buze pentru a se putea apleca să o sărute, o scânteie de amuzament licărind în ochii lui.

– Așa este. N-ai făcut-o.

– Și Markus... echipajul?

– Markus este cam în aceeași situație ca ca mine. Felicia și Ivan – aptitudinile lor sunt complet transferabile și au ani de experiență. Nu vor avea nicio problemă în a-și găsi un serviciu. Deci nu ai distrus nici carierele lor. Avea un glas vesel, dar de

data asta ea nu îi putu răspunde. Căldura de moment se stinsese. Deodată își aminti chipul mamei ei, auzindu-i vocea. „Cariera fratelui tău este distrusă..."

– Asta este bine, spuse ea pentru că tăcerea se așternuse puțin cam prea mult și trebuia să spună ceva. Lin și cu mine – încă ne interesăm la ce facultăți am putea merge. Nu m-am gândit niciodată că aș putea pleca de pe Sekoia, și sunt atât de multe...

– Lissa, Lin mi-a spus despre părinții tăi.

Elissa nu spuse nimic. Dacă vorbea, se temea că ar putea începe să plângă.

Cadan își puse brațul în jurul ei. Era cald, iar jacheta lui mirosea a cafea și a scoarța copacului de care se rezemase și el.

– Știu, spuse el într-un stil familiar, nu o plac foarte mult pe mama ta.

Elissa râse bolborosit, aproape un suspin.

– O, ce a *spus* despre Lin. Și că *angajații IZS* sunt victimele inocente! După tot ce *știa* că se întâmplă.

Brațul lui Cadan se strânse în jurul ei.

Elissa suspină din nou.

– Vreau doar să spun „la naiba cu tot", să uit. A *trebuit* să plec, nu este vina mea. Dar tatăl meu, știind ce i-au făcut... Și Bruce, care și-a pierdut cariera... Și eu nu pot *face* nimic. Și – o, Dumnezeule, ai văzut știrile din după-amiaza asta?

– Da.

Glasul îi era aspru.

Pe măsură ce poliția militară a LIP stabilise noi limite, în timp ce criza mâncării se adâncise, în timp ce diferite partide politice se formaseră, avusese loc primul act terorist.

O bombă. O bombă adevărată, mică și primitivă, nimic asemănător dispozitivelor sofisticate și neletale pe care eco-teroriștii le foloseau de ani de zile. Douăzeci de oameni fuseseră uciși pe loc și mulți alții răniți grav.

Sekoia cădea pradă haosului.

– Nu credeam că-mi va păsa, spuse Elissa. Am crezut că atâta timp cât o duc pe Lin într-un loc sigur, nimic altceva nu contează. Dar văzând ce se întâmplă, văzând planeta noastră – planeta noastră sigură, *civilizată* – luând-o razna...

– Este lumea ta, spuse Cadan. Normal că îți pasă.

Ea trase adânc aer în piept, hotărâtă să nu fie o răsfățată.

– Știu că este mai rău pentru tine. Cel puțin, familia mea este relocată.

– Da.

Ceva în glasul lui îi atrase atenția.

– Cadan? Ce s-a întâmplat?

– Eu... nimic, serios. Nu am auzit nimic de când am vorbit cu ei, ieri. Dar cu tot ce se întâmplă... mă tem de represalii. Împotriva lor – împotriva oricui este asociat cu IZS. Ca și tine, dacă aș putea face ceva... Dar chiar dacă ar fi existat zboruri publice către sau de pe Sekoia, chiar dacă nu ar fi închis transportul, chiar dacă aș putea ajunge acolo, ce aș face ca să fie de vreun folos?

Elissa vorbi șoptit, fără să-l privească.

– Dacă ai putea merge, totuși...

– Da. Aș merge. Cadan ezită. Dumnezeu știe că nu vreau să te părăsesc, dar știind că familia mea este prinsă acolo...

– Nu, știu. Eu...

Se apropia de un subiect tabu, lucrul despre care știau amândoi că evitau să vorbească. Ea nu voia – dacă nu puteai

face nimic în legătură cu asta, nu era mai bine să te prefaci că nu există? –, dar, cumva, cu fiecare propoziție, ea se apropia din ce în ce mai mult de momentul în care nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să o spună.

– Aș merge cu tine, spuse ea grăbită.

Brațul lui se încordă.

– Te-ai gândit la asta.

– Mă gândesc *încontinuu* la asta. Banii mei de despăgubire – aș putea realimenta *Phoenix*. Chiar și fără hiperviteză, tot ne-ar duce pe Sekoia în cele din urmă. Spațiul aerian nu este încă închis. Măcar îți putem lua familia de acolo. Adică, *Phoenix* este încă al tău din punct de vedere tehnic, corect – încă ești căpitanul?

– Tehnic, da. IZS nu se află în poziția de a-l reclama, iar LIP nu mă va împiedica să iau o navă care nu le aparține. Lissa, nu mi-am dat seama că tu te-ai gândit atât de departe. Dar glasul lui nu părea mai ușurat. El știa la fel de bine ca și ea de ce ar fi fost mai bine să nu vorbească deloc despre asta.

Își înălță privirea spre el, conștientă că neputința i se citea pe chip.

– Dacă ar fi vorba doar de mine.

„Dar nu sunt doar eu. Este Lin. Nu o pot părăsi pe Lin. Și nu pot nici măcar să îi sugerez posibilitatea de a se întoarce pe Sekoia, în niciun caz ei." Simțea că ar fi o trădare să o spună cu voce tare, dar în ochii lui Cadan citi înțelegere. Așa cum ea nu i-ar cere asta lui Lin, el nu i-ar cere-o ei.

Dar în timp ce stătea în patul ei, neputând să doarmă, mai târziu în acea noapte, gândul – nedorit, necerut – se întoarse. Nu era vorba doar de salvarea familiei lui Cadan. Din nou văzu chipurile palide și șocate ale acelor Rezerve ieșind din

închisoare într-o lume pe care nu o înțelegeau. Lin spusese că legătura telepatică dintre un geamăn și celălalt se stingea de obicei când încă erau tineri. Oare supraviețuise vreunul dintre ei sau erau în voia sorții, fără ancora, plasa de siguranță despre care Elissa știa că fusese pentru Lin? Aveau să se adapteze vreodată lumii de afară? Și dacă nu, aveau să fie la fel de periculoși precum fusese Lin – încă putea fi? Nu doar creierul lui Lin avea puterea de a alimenta o hiperviteză – nu era doar Lin telechinetică.

Elissa se răsuci în pat, trăgând păturile peste ea. Ea și Lin, conectate, puteau muta o navă spațială. Fără să se rănească, fără să se pună în pericol. Dacă legăturile dintre celelalte Rezerve și gemenii lor nu muriseră complet, puteau fi la fel de puternice ca a ei și a lui Lin?

„Sekoia are nevoie de industria aerospațială. Are nevoie de hiperviteze. Dar singura cale de a le alimenta..."

„O, Dumnezeule. Nu este în regulă nici măcar să mă gândesc la asta, după toate prin câte am trecut."

Se foi în pat.

Ea și Lin, întorcându-se voluntar pe Sekoia pentru a arăta cum industria aerospațială putea fi restaurată, pentru a permite celorlalte Rezerve să vadă că puterea lor poate fi folosită fără durere sau pericol, că ar putea fi singurul lucru care ar putea reconstrui o societate destrămată. Ea și Lin ar putea să îndrepte valul de furie și disperare, să împiedice marșul implacabil al evenimentelor care aruncau Sekoia într-o sărăcie din care se luptase, nu demult, să iasă.

„Dacă ne întoarcem... am putea duce familia lui Cadan undeva să fie în siguranță și am putea ajuta celelalte Rezerve să își revină și chiar..."

– Lissa? spuse glasul lui Lin în întuneric.

Inima Elissei tresări.

– Da?

– Nu vreau să merg la facultate.

Elissa se simți cuprinsă de iritare. *Acum* trebuia să se gândească la educația lui Lin?

– Ce vrei să faci? întrebă ea răbdătoare.

– Vreau să merg înapoi pe Sekoia.

– *Ce?* Elissa se ridică din pat și aprinse lumina. În celălalt capăt al camerei, Lin o privea. Despre ce vorbești?

Lin adoptă o poziție încăpățânată ce îi privea, familiară.

– Cadan ne va duce dacă îi ceri tu.

– Da, știu că el... Elissa dădu din cap. Stai, despre ce vorbești? Ce vrei să faci pe Sekoia?

Lin o privi pieziș.

– Eu doar... nu-mi place să văd știrile. Familia ta este mutată pe altă planetă. Ivan și Markus nu au familii acolo, dar Cadan și Felicia, da. Mă tot gândesc, dacă ai fi fost *tu* prinsă acolo, iar eu aș fi aici și nu aș putea face nimic... Se ridică puțin, cuprinzându-și corpul cu brațele. Când am ieșit din complex, am știut unde merg, am știut că merg spre tine. Unele dintre Rezerve – legătura lor o fi dispărut deja, așa cum se presupune că trebuie să se întâmple. Nu vor avea pe nimeni – dacă își vor întâlni gemenii, va fi ca și cum vor întâlni niște străini. Iar gemenii lor – ar putea să nu fie ca tine, ar putea fi ca mama ta sau ca Stewart. Ridică privirea spre Elissa. Dacă tu m-ai fi urât... Dacă aș fi ieșit de acolo și aș fi venit să te caut, iar tu te-ai fi uitat la mine așa cum a făcut-o Stewart atunci când a aflat ce sunt...

Un ușor fior o scutură și își strânse brațele în jurul corpului. Ochii îi erau întunecați, distanți.

– Nu-mi place, atâta tot. Și mă tot gândesc că îi putem ajuta. Rezervele. Și pe gemenii lor. Și familiile lui Cadan și Felicia – chiar dacă doar îi luăm de pe planetă. Dar... – întâlni din nou privirea Elissei – noi suntem de *milioane* de ori mai puternice acum, Lissa. Nu ar fi nevoie să ne oprim doar la atât. Dacă planeta ar deveni din nou sigură, nu ar fi nevoiți să o părăsească. Dacă ne-am întoarce, împreună, am putea... Tăcu, mușcându-și buza, cu o expresie de nesiguranță întipărită pe chip.

Elissa o privi. Acel chip atât de asemănător cu al ei, chipul pe care îl văzuse pentru prima dată în viziunea care îi schimbase viața, chipul pe care îl văzuse alb de groază, luminat de fericire, palid din pricina determinării care le salvase viața amândurora.

Chipul lui Lin era neliniștit acum, nerăbdător și plin de speranță, așteptând ca Lissa să vorbească.

– Dacă ne întoarcem... Elissa repetă, iar ochii lui Lin se luminară în timp ce recunoscu ceea ce Elissa avea de gând să spună cu o secundă înainte de a o spune... putem ajuta familia lui Cadan și Rezervele și putem salva lumea noastră.

De pe puntea navei, stelele se vedeau ca un val încețoșat de lumini. Direcții și indicatoare în toată galaxia, indicând drumul înapoi prin sistemul stelar către Sekoia. Către planeta pe care Elissa o numise odată acasă.

– Mărește viteza cu un nod, spuse Cadan.

Elissa își trecu degetul peste panoul de comandă, privind indicatorul vitezei urcând, simțind nava răspunzând comenzii sale.

– *Trebuie* să fie rândul meu acum, spuse Lin, aplecându-se peste parapet pentru a treia oară.

– O, Dumnezeule, spuse Cadan exasperat. Înveți orice lucru afurisit de douăzeci de ori mai repede decât sora ta – nu îi poți da mai mult timp?

Lin oftă, respirând pe gâtul Elissei.

– Aș putea fi *copilotul* tău până ajungem acolo, dacă mă lași să mai exersez puțin.

– Asta presupunând că te vreau drept copilotul meu, spuse Cadan ferm. Chiar acum sunt pe punctul de a te lăsa pe cea mai apropiată lună părăsită.

– O, te rog. Lin plecă de lângă parapet și merse să își comande un cioco-cereale. Ți-am salvat viața *și* am plătit realimentarea navei tale. Îmi ești dator pe *vecie*.

Cadan îi aruncă o privire Elissei.

– Și când te gândești că eu credeam că *tu* ești răsfățată.

– Spune-mi ce crezi că sunt acum.

Un zâmbet lumină chipul Elissei, iar Cadan rânji.

– Poate mai târziu. Resetă controalele la starea inițială. Bine, vrei să încerci din nou manevra aceea?

Elissa repetă rutina, bifând procedurile în capul ei. Se afla la secole distanță de a învăța cum să piloteze o navă și nu putea, în niciun caz, ține pasul cu Lin, dar se simțea bine învățând câteva dintre lucrurile de bază. Nu mai erau urmăriți de către IZS, desigur, dar existau alte pericole aici, între planete. Dacă *Phoenix* era atacată din nou, voia să poată face mai mult decât să își pună centura și să aștepte să fie salvată de Cadan.

Totuși, în acel moment se săturase. Când Lin veni iar pentru a se apleca plină de speranță peste parapet, Elissa se ridică

și o lăsă pe sora sa să preia controlul. Se mută pe scaunul din partea cealaltă a lui Cadan, privindu-l cum îi explică o altă manevră complicată lui Lin.

Ivan, Markus și Felicia li se alăturaseră pentru această revenire pe o planetă în haos. Ea nu se așteptase la asta, crezuse că ei deja riscaseră mai mult decât suficient pentru ea și Lin. Dar ei o făcuseră – oameni cu care odată nu avea nimic în comun se transformau rapid din prieteni în ceva asemănător familiei.

Iar *Phoenix,* nava pe care odată o privise doar ca pe o cale de scăpare, devenea acasă.

Elissa își întinse mâna pentru a o atinge pe cea a lui Cadan. El nu își întoarse privirea de pe ecrane, de la codul pe care îl traducea pentru Lin, dar degetele sale se strânseră în jurul alor ei, calde și ferme.

Toată viața ei își dorise doar să fie normală, obișnuită. Era departe de asta acum.

Își dorise siguranță, și nu avea să găsească nici asta. Sekoia era un loc diferit acum, un loc periculos. Acolo aveau să fie oameni care aveau să îi privească pe ea, pe Lin, Cadan și echipajul ca fiind cei care cauzaseră dezintegrarea planetei, la fel de răi ca teroriștii înșiși.

Dar să mergi spre pericol din voința ta – era mult mai bine decât să nu ai voință, să fii nevoit să accepți deciziile luate de alții pentru tine. Și erau lucruri mult mai importante decât garanția siguranței – sau de a fi normal.

Și oricum... Elissa privi dincolo de Cadan, spre ceea ce putea vedea din chipul lui Lin, care avea privirea concentrată la ecran, cu degetele gonindu-i pe panou. Geamăna ei, dublura ei, încăpățânată, anormal de talentată, înspăimântător

de puternică – legată de Elissa printr-o legătură pe care niciuna din ele nu o înțelegea în totalitate.

Oricum, ea nu era normală. Nu fusese niciodată. Și nici măcar nu mai conta.

La editura RAO a apărut

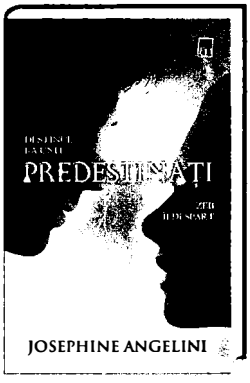

Predestinați
Josephine Angellini

Helen Hamilton a încercat mereu să ascundă cât este de diferită, un lucru nu prea ușor pe o insulă atât de mică precum Nantucket și care devine tot mai greu pe măsură ce este chinuită din ce în ce mai mult de halucinații și coșmaruri. Dar adevărata moștenire a lui Helen va ieși la iveală abia când îl întâlnește pe Lucas Delos la școală. Dar chiar și atunci când Lucas o ajută să-și trezească la viață uimitoarele puteri adormite, ei nu pot fi împreună dacă nu se eliberează de destinul tragic țesut pentru ei de cele trei moire.